
İş Kokan Zeytin Ağacı
2
ŞULE AVLAMAZ

İlteriş'te gerçekleşen bomba saldırılarının ardından savaş artık daha da çetin bir hale gelmiştir. Karahan'da birçok şehir yerle bir olurken hayatta kalanların bir kısmı başka ülkelere göç etmeye başlar. Ülkede her şey kötüye giderken Yusuf Agâh'la Mihra'nın arasındaki aşk, zor günlere meydan okurcasına büyür ve zirvesini kara bulutların sardığı dağların arasında parlak bir güneş gibi açar. Ancak bu güneşin yaydığı ışık, bombaların saçtığı alevleri bastırmaya yetecek midir?

"Döneceksin, değil mi?"
"Yaşadığım müddetçe benim yerim senin yanındır, Mihra. Yaşadığım müddetçe döneceğim sana."

www.indigokitap.com

ISBN 978-625-6149-15-1

9 786256 149151

indigo

indigokitap
indigokitap
indigokitap

"Güneş, ışıklarını sende
taşıyor sanki.
Yaz günü göğe bakınca nasıl
kamaşıyorsa gözlerim,
mevsim fark etmeksizin sana
bakınca da aynısını
yaşıyorum."

indigo

İS KOKAN ZEYTİN AĞACI - II

ŞULE AVLAMAZ

Baskı: Ekim 2024
ISBN: 978-625-6149-15-1
Yayınevi Sertifika No: 31594

Duzenleme
Ny.ozlem

Editör: Seda Durdu
Son Okuma: Nur Kabaçam
Kapak Tasarımı: Zebartdesign
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı: Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

İs Kokan Zeytin Ağacı II

ŞULE AVLAMAZ

İNDİGO KİTAP

Bölüm Bir

Yeraltında Umutlar

Yazar Anlatımı

Keskin bir is kokusu tüm şehri etkisi altına almıştı. Her bölgeden ayrı bir patlama sesi işitiliyor, insanların çığlıkları bombaların korkunç gürültüsünü bastırıyordu. Kulaklar kadınların tiz bağrışları, çocukların hırçın ağlayışları, erkeklerin çaresiz seslenişleriyle doluyordu. Etraf, ölenlerle ve yaralılarla doluydu. Ölümü çağrıştıran metalik kan kokusu dumanlarla birlikte alınan nefeslere karışıyordu.

Genç adam dizlerinin üzerine oturup sığındığı taş duvarın ardından ancak bomba sesleri kesildiğinde çıkabildi. Yüreği endişeyle doluydu fakat bu endişenin tek zerresi bile kendisi için değildi. Kalbi, Mihra için atıyordu, *son günlerde sıklıkla olduğu gibi*. Herkes onun olduğu tarafa koşarken o Mihra'nın okulunun bulunduğu yere yürümeye başladı. Koşmak istiyordu ama bunu yapabilecek güce henüz kavuşabilmiş değildi. Öyle hızlı ve ani gelişmişti ki patlamalar, başarılı bir asker olmasına rağmen hazırlıksız yakalanmıştı Yusuf Agâh. Bir anlığına gerçeklik algısını yitirmiş ve kapkara bir kâbusun içine hapsolduğunu düşünmüştü.

Yürürken derin bir nefes almak istedi fakat içine çektiği dumanla birlikte aldığı nefes eziyete dönüştü, art arda öksürdü. Kendisine doğru gelen bir beden sertçe omuzuna çarptığında sarsıldı ve geriye doğru sendeledi. Başını omzunun üzerinden arkasına çevirip kendisine çarpan bedene baktı. Kaçışan

birden fazla insan gördü ve kimin çarptığını henüz çözemeden diğer omzuna da birisi çarptı. Hatta birkaçı.

Gözlerini kırpıştırıp açtı, etrafına bakındı. Yerde yatan cansız bedenlerin başlarında ağlayanları, kaldırıp götürmeye çalışanları gördü. Ayaklardan çıkan tozlu ayakkabılara, yerlere saçılmış çantalara, kitaplara dokundu bakışları. Yeniden sarsıldı zihni ve "Mihra," diye düşündü. Bir kez daha kapatıp açtı gözlerini, yüreğinin ritmini kulaklarında işitti. Tedirginlik dolu bir nefes çekip yeniden öksürdü ardından, "Mihra!" diye seslendi ve nihayetinde koşacak gücü kendinde bulabildi. Herkes güvenli alan olduğu için Yusuf Agâh'ın olduğu tarafa doğru gelirken Yusuf Agâh patlamaların daha çok olduğu tarafa yani Mihra'ya doğru koşuyordu.

İleriden gelen iri iki adamla çarpıştığında arkası üzerine düştü. Hiç acı hissetmeden toparlanıp kalktı hemen, koşmaya devam ederken, "Mihra!" diye bağırıyordu. Mahşer yerini andıran bu karmaşada Mihra'yı bulmanın zor olduğunun farkındaydı ancak bulmadan da buradan ayrılmazdı. Bu, ne kadar sürerse sürsün.

Patlayan bombaların başlattığı ateşlerin dumanından ve enkazlardan yükselen tozlardan yaşaran gözleri önünü görmesini ne kadar engellese de direniyordu. Gözlerini kapatıp açıyor, biraz net görünce etrafı daha iyi inceliyordu. "Mihra," diye bağırıyor, öksürüyor ama asla koşmaktan ve bakmaktan vazgeçmiyordu.

Okulun önüne geldiğinde manzara daha da dehşet vericiydi. Durağın olduğu kısımda, yolda, okul çıkışında yüzlerce cansız beden yatıyordu. Birine basmadan kaldırımda, yolda yürümek imkânsız gibiydi. Yusuf Agâh'ın gördükleri karşısında yüreği derinden sızladı, kapıldığı endişe hissiyatı boyut atladı. Yüreğinin kasıldığını, nefes alamadığını hissetti. Cansız bir bedene basmamak için tek ayağıyla üstünden geçtiğinde dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. Okul kapısının önünde durdu,

etrafına bakındı. Ayakta kimseyi göremiyordu. Önünde sadece cesetler ve yaralılar ya da başlarında diz çöküp ağlayanlar, nabızlarını kontrol edenler bulunuyordu. Yardım isteyen sesler kulaklarındaydı. Sol taraftan koşarak gelen sağlık ekibini gördü. Bir şekilde yardımcı olacak birilerinin varlığını bilmek onu rahatlattı. Ama hâlâ Mihra'yı görebilmiş değildi.

"Mihra," diye bağırdı yeniden. Sesi şimdi tenha olan yolda yankı yaptı ama bir cevap gelmedi. Etraftaki yoğun dumandan ve toz bulutundan dolayı konuşurken boğazı gıcıklanıyor, gözünü açmakta zorlanıyordu. Korkarak baktı çevresine, yerde yatanlara. Sağına ilerledi, baktı, tanıdık bir sima göremedi. Soluna gitti, inceledi tüm yatanları, çiçekli elbiseli, kahverengi saçlı, yüzüstü yatan zayıf kızı görünce kalbi tekledi. "Mihra," dedi korkuyla ve hızlı adımlarla kızın başına gitti. Dizlerinin üzerinde çöktü ve kızcağızın yüzünü kapatan kahverengi saçlarını titreyen elleriyle geriye atınca yüzünü açmış oldu.

Mihra değildi.

Sonra zaten Mihra'nın bugün çiçekli elbise giymediğini anımsadı. Rahatlar gibi oldu ama karşısında cansız bir beden vardı, bunun neresine rahatlanırdı? Gencecik kızın yaşadığını umut ederek kontrol etmek için işaret ve ortaparmağını birleştirip boynundaki nabzına dokundu. Nabzı atmıyordu. Dudağı seğirdi. Kızın çantası hâlâ sırtındaydı, bugün yeni başlamış olmalıydı okula. Geleceği için ne umutlarla gelmişti buraya kimbilir, öğleden sonra öleceğini hiç düşünmeden...

İçi sızladı genç adamın, güçlükle ayağa kalktı. Çok çatışmaya katılmıştı ancak hiç bu kadar iç yakan bir manzarayla karşılaşmamıştı. Suçsuz, günahsız, her şeyden bihaber onlarca insan yatıyordu etrafında. Hayalleri, umutları, yarınları, aşkları, işleri, aileleri ansızın ellerinden çekip alınmıştı. Yutkunmayı deneyerek ayağa kalktı.

Bir süre daha dolaştı etrafta. Yola indi, kaldırıma çıktı, derken cenin pozisyonunu anımsatan bir şekilde dizlerini

kendisine çekmiş, elleriyle yüzünü kapatmış halde yatan genç kadını gördü. Onu görür görmez kalbi doğru kişi olduğunu doğrularcasına tekledi. Adımları hızlandı, yanına ulaştığında bu defa sakin tutmaya çalıştığı sesiyle tekrar, "Mihra," dedi ve dizlerinin üzerinde eğildi.

Yaşıyordu.

Tüm bedeninde inanılmaz bir rahatlama hissetti. Sanki kaybettiği tüm gücünü yeniden buldu.

Mihra yüzünü elleriyle sıkı sıkı kapatmıştı. Kanadı kırılmış narin, yaralı bir serçe gibi tir tir titriyordu. Şoka girmişti. Yusuf Agâh önce yavaşça omzuna dokundu, "Mihra," dedi yeniden, "iyi misin?" Cevap gelmedi. Korkudan konuşamıyordu. Elini ürkek kızın çehresini kapatan ellerinin üzerine koydu ve yüzünü açmayı deneyerek, "Mihra," dedi bir kez daha sessizce, "benim, Yusuf Agâh. Yanındayım."

Bu söylediğiyle birlikte Mihra'nın parmakları Yusuf Agâh'ın elini kavradı. Genç adam kızın ellerini yavaşça aşağı indirdi ve gözlerini sıkı sıkıya kapatan kızın yorgun bakışları Yusuf Agâh'ı buldu. "Yusuf..." diyebildi sessizce. Korkudan morarmış dudakları seğirip duruyor, güçlükle konuşuyordu. Saçları dağılmış, yanakları isle kararmıştı. "Patlama..."

"Biliyorum," dedi Yusuf Agâh. Mihra'nın titreyen ellerini onu yatıştırmak istercesine şefkatle tuttu. "Biliyorum güzelim. Geçti."

Geçti, lafına sığınmak isteyen Mihra'nın bakışları etrafta dolaştı. Boş boş baktı yatanlara. Yutkunmayı denedi. "Herkes... Yerde."

"Mihra..." dedi Yusuf Agâh. "Sadece... Kalkman gerekiyor. Buradan uzaklaşmalıyız. Anlıyor musun?"

"Meryem..." dedi Mihra ve hafızası yeni gelmiş gibi sıçradı yattığı yerde. Meryem ismine aşina olmayan Yusuf Agâh'ın kaşları çatıldı. Mihra doğruldu ve tekrar, "Meryem..." dedi. "Duraktaydı. O nerede?"

Ayağa kalkıp yürümeyi denerken sendeledi. Yusuf Agâh kolundan tutmasaydı düşecekti hiç şüphesiz. "Meryem!" diye bağırdı.

Ancak Meryem'in dakikalar önce önünde beklediği durak artık yoktu. Durağın önü ceset ve parçalanmış uzuvlarla doluydu; onu bulması imkânsızdı. Yaralılar yardım çığlıkları atıyor, her ağızdan farklı bir feryat yükseliyordu. Patlamanın etkisiyle durağa gelen otobüs ve yoldan geçmekte olan birkaç araba hurdaya dönüşmüştü. Otobüs yanıyor, kül renkli dumanları gri gökyüzüne karışıyordu. Nefesine karışan zehirli duman boğazını yaktı ve hırıltılı bir sesle öksürmesine neden oldu. "Meryem..." diyerek durağa yürümek için yeniden adım atmak istedi ama Yusuf Agâh'ın kolunu tutan eli buna engel oldu.

"Mihra, arkadaşını bulman çok zor. Buradan hemen gitmeliyiz."

"O... Tek başınaydı."

Bakışlarıyla arıyordu ama göremiyordu. "Sağlık ekipleri burada. Tüm yaralılarla ilgileneceklerdir. Uzaklaşmalıyız."

"Onu da... Alalım."

"Bulamayız," diye ısrar etti Yusuf Agâh. Patlama anında durağın önündeyse yüksek ihtimalle ölmüştü. Etraf parçalanmış uzuvlarla doluydu ve Mihra'nın bunların farkına varıp sarsılmasını istemiyordu. "Tekrar patlama olabilir. Gitmemiz gerekiyor."

Yalan değildi. Her an her şey olabilirdi. Bir kez saldırı olduysa devamı da gelirdi. Sığınacak bir yer bulmalılardı.

Elini Mihra'nın beline koyup onu sıkıca tuttuktan sonra yürümeye başladı. Genç kızın bedeni hâlâ tir tir titriyordu. Yusuf Agâh elinden gelse ona görünmez bir kalkan oluşturur, onu tüm bu yaşanılanlardan uzak tutardı. Mihra savunmasız bir bebekten farksızdı. Yanında olmasaydı oradan nasıl kalkardı düşünemiyordu bile. Buraya gelmekle çok doğru yapmıştı.

Yürüdükleri sırada Mihra'nın etrafı incelediğini fark edince eliyle başını göğsüne bastırdı hafifçe. "Bakma," diye uyardı sessizce. "Gözlerini kapat, Mihra. Ben sana göz olurum."

"Korkuyorum," diye yanıtladı genç kız. Sesi çok içeriden çıkıyordu. Sanki hiç konuşmamış, yalnızca ağzını oynatmıştı.

"Yanındayım," dedi Yusuf Agâh sadece.

Öte yandan etrafı inceleyerek bombadan kurtulan insanların ne tarafa kaçıştığını gözlemliyordu. İleride orta yaşlarda bir adamın el işaretleriyle gelenlere seslendiğini görünce ona dikkat kesildi. "Metroya gelin. Bu taraftan. Metro alanı sığınak olarak belirlendi!"

İyi fikirdi. Kapalı otopark yahut metro bomba yağmurlarından kaçıp sığınmak için ideal birer alandı. Adamın sözünü dinledi diğer insanlar gibi. Şehri bilen kişilerin peşine takıldı. Mihra soluduğu karbondioksit nedeniyle kanadı kırık, yaralı bir serçe gibi öksürüyordu. Kalp atışları hiç yavaşlamamıştı. Yusuf Agâh yürüdükleri zaman boyunca bomba patlayan tek yerin üniversitenin önü olmadığını fark etti. Meydanda da aynı dehşet görüntüleri vardı. Yardım çığlıkları, siren seslerine karışmıştı. Ortalık mahşer yeri gibiydi.

Metroya inen merdivenlerde uzun bir kuyruk vardı. Canını kurtarmak isteyen herkes her an başka bir bomba patlayabileceği korkusuyla telaşlı suratlarla ve hızlı adımlarla iniyorlardı merdivenleri. Kimisi, "Acele edin!" diyor, kimisi bir çocuğunu kucağında tutarken diğerinin elini bırakmamak için gayret ediyordu. Bastonuyla inmeye çalışanlar hızlı yürümeye çabalıyor ancak başaramıyorlardı. Bazı çocuklar ağlarken bazıları ne olduğunu idrak edemeyerek etrafa şaşkın bakışlar atmakla yetiniyorlardı.

Metro alanına girdiklerinde Mihra'yı biraz olsun güvende tutabileceğini hissetti. Şehrin elektriği kesildiğinden içerisi karanlıktı. Sanki köşe kapmaca oynuyordu insanlar, herkes bulduğu yere oturuyordu. İğne atsan yere düşmez tabiri buraya fazlasıyla uyuyordu.

Bir duvar kenarında iki kişinin sığabileceği bir açıklığı gözüne kestirdi. Yerde oturanlara basmamaya dikkat ederek biraz daha hızlı adımlarla arkasından gelenlerden önce oraya ulaştı. "Oturalım," dedi Mihra'ya. Genç kız, şu an ne söylerse yapar gibiydi. Hiç sorgulamadan uydu komutuna ve birlikte yere oturup sırtlarını duvara yasladılar.

Mihra Elnurova

Dişlerim sertçe birbirine çarpıyor, vücudum zangır zangır titriyordu. Üşümüyordum, soğuk değildi bilakis onca insanın varlığıyla ısınmıştı metro alanı ancak titrememe engel olamıyordum. Kalbim ağzımda atıyordu, nabzım ise kulaklarımda. Boğazımda tahriş olmuş gibi keskin bir acı vardı. Her nefes alışverişimde karıncalanıyordu. Kaç kez öksürdüğümü sayamadım. İnsanları inceliyordum ama anın hâlâ farkında değildim. Tam karşımızda kalabalık bir aile vardı. Sesi kulakları tırmalayacak şekilde ağlayan bebeği, annesinin kucağında pışpışlayarak sallaması pek fayda sağlıyor gibi değildi. Çocuklardan ikisi babasının dizlerindeyken bir erkek çocuğu da annesinin beline sarılmış ağlayarak, "Ölecek miyiz anne?" diye soruyordu.

Ölüm...

İlk defa ölümle burun buruna gelmiştim. Başıma hiç gelmeyeceğini düşündüğüm bir senaryonun tam ortasındaydım. Patlama sesi, yerdeki insanlar, dumana karışan metalik kan kokusu, yardım çığlıkları, siren sesleri... Beynimi terk etmiyordu.

"Daha iyi misin?" Sessizce konuşan Yusuf Agâh'ı işittiğimde irkilerek gözlerimi kalabalık aileden ayırdım ve ona baktım. Sabah hafiften kaldırdığı saçının uçları şimdi alnına düşmüştü. Esmer suratı siyah is lekeleriyle gölgelenmişti. O da tüm bu çatışmanın ortasında kalanlardan biri olmasına rağmen hâlâ korkusuz görünüyordu.

Sessiz kaldım. İyi değildim.

Yusuf Agâh üzerimde bir şey arıyormuş gibi gözleriyle beni taradıktan sonra bakışları çantamda duraksadı. "Yanında su var mı?"

"Yok..." dedim sessizce. Sonra, "Var," diye ekledim. Başımı hızlıca salladım. "Ben... Bilmiyorum."

Kafam allak bullak olmuştu. Adımı sorsalar şimdi cevap veremeyecek haldeydim. Yusuf Agâh benim cevabıma takılmadan elini çantama atıp yapışkanını açtı ve içini şöyle bir karıştırdıktan sonra metal mataramı çıkardı. Kapağını açtı, tek eliyle belimden tutup hafiften doğrulmamı sağladıktan sonra şişenin ağzını dudaklarıma dokundurdu. "İç, iyi gelir."

Söylediğini yaptım. Suyu, kuruyan damağıma değdiği gibi yutmak istedim ama bunu yapacak gücüm bile yoktu, aksırdım, gözlerimden yaş geldi. Yusuf Agâh, hemen şişeyi geri çekti ve sırtımı sıvazlarken, "Sakin ol," dedi. "Geçti."

Geçmiş miydi gerçekten?

Bizim için geçmişti belki, peki geride kalanlar? Kaç yüz kişi için geçmemişti? Arkada bıraktıklarımız ne haldeydi?

Geçen bir şey yoktu.

Yusuf Agâh bana suyu tekrar içirmeyi denediğinde bu sefer şişeyi halsiz parmak uçlarımla ben de tuttum ve birkaç yudum alabildim. Biraz olsun yatışmıştım. En azından etrafımda neler döndüğünün farkındaydım. Şişeyi dudaklarımdan ayırdığımda Yusuf Agâh'a baktım. "Sen de iç," dedim sessizce.

Söylediğimi yaparak bu sefer kendi dudaklarına götürdü suyu.

"Anne, su..."

Solumdan gelen çocuk sesiyle birlikte başımı o yana çevirdim. Tam yanımda iki üç yaşlarında ufak tefek bir oğlan oturuyordu. Karnı burnunda annesine sarılmış gözleri Yusuf Agâh'ın su içmekte olduğu mataramdaydı. Annesi de göz ucuyla suya baktıktan sonra, "Birazdan alırız oğlum," deyip yatıştırmaya çalıştı.

Çocuk ağlamaklı sesiyle, "Susadım," der demez bakışları beni buldu ve korkuyla yere bakıp tekrar annesine sarıldı. Onu korkutmak istemedim ama yabancılardan çekiniyordu sanırım. Mataranın aynı zamanda bardak olarak da kullanabildiğim kapağını çantamdan çıkardım. Yusuf Agâh şişeyi bana verdiğinde bardağa biraz su aktardım. Yanımdaki hamile kadına döndüm ve titreyen elimi ona uzatırken, "Bardak temiz," dedim. "İçebilirsiniz."

Çocuk büyük bir arzuyla annesine baktı. Kadın bir iki saniye düşündü, ardından yutkunarak başını eğdi. "Teşekkürler."

Bardağı elimden aldı, çocuğuna verdi. Küçük çocuk öyle susamıştı ki bardağın tümünü birkaç saniye içinde nefes almadan bitirdi. Annesi oğlunun saçlarını okşarken, "Ne diyoruz bitirince?" diye sordu.

Küçük çocuk dili döndüğünce, "Elhamdülillah," dedi ve suyu bana uzatırken gözlerini kaçırıp, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Gülümsemeyi denedim. "Rica ederim." Ardından tekrar annesine baktım. "Siz de ister misiniz?"

Kadın mahcup bakıyordu. İstiyordu ancak dile dökemiyordu sanki. Yanıtını beklemeden bir bardak da ona doldurdum. "Alın lütfen. Daha var."

"Teşekkür ederim," dedi kadın suyu alırken. "Bir anda... Olunca..."

Elbette yadırgamadım. Kim bombaya hazırlıklı yakalanırdı ki? Okulda olmasaydım benim de yanımda ne su ne de yiyecek olurdu. Kadın suyu içtikten sonra tek elini karnına yaslayıp başının arkasını duvara dayadı. "İyi geldi. Allah razı olsun."

Mataranın kapağını takarken aklımı dağıtmak için tekrar kadına odaklandım. Epeyce şişmiş karnına sonra da yüzüne baktım. Buğday rengi, kıvırcık saçları vardı. Saçlarından birkaç tutam nemli yüzüne düşmüştü. Muhtemelen hamilelikten yanakları epey şişmişti ve al aldı. Güzel bir anneydi.

"Kaç aylık?" diye sordum kafamı dağıtmak için.

Gözlerini açıp, "Dokuz," diye karşılık verdiğinde kaşlarımı kaldırdım şaşkınca. "İçeride son demlerini yaşıyor." Gözlerini kapatıp açarak tısladı.

"İyi misiniz?"

"Arada bir sancı geliyor, normal," dedi. "Bugün kolay şeyler yaşamadık."

"Kocaman bir balon patlamış," dedi oğlan çocuğu. "Neredeyse kulağım sağır olacaktı ya!" Başını kaldırıp annesine baktı. "Bir daha kimse o kadar büyük balon şişirmesin, değil mi anne?"

Kadınla göz göze geldiğimizde gözlerini kapatıp açtı. "Evet, oğlum."

"Anne, babam ne zaman gelecek?"

"Birazdan gelir yavrum."

"O, patlayan balonu görmüş müdür?"

Annesinin gözleri sızladı hemen. "Umarım görmemiştir," dedi ağlamaklı sesiyle. "Yardım et Allah'ım."

"Görse ne olur ki?" dedi çocuk omuzlarını kaldırıp indirerek. "Benim babam balondan korkmaz."

"Hı-hım," diye yanıtladı annesi. Başka bir şey söyleyemedi çünkü çocuğuna fark ettirmeden ağlıyordu. Sessiz kaldı. Benim de gözlerim sızladığında bakışlarımı onlardan ayırdım ve yeniden önüme döndüm. Kimisi avuçlarını açmış dua ediyor, kimisi ağlıyor, kimisi de boş boş yeri izliyordu.

Ben... Boşlukta gibiydim. Bir an aklıma ailem geldi. Onlar ne haldeydi? Balamir'de durum nasıldı? Yüreğim endişeyle kaplandı. Onlardan haber alma isteğiyle kıvrandım ve elimi yeniden çantama attım. Biraz karıştırıp telefonumu çıkardım. Ekranının çatladığını görünce yüzümü buruşturdum, düştüğüm anda zarar görmüş olmalıydı. Açılmasını umut ederek sağ kenarındaki tuş kilidi düğmesine bastım. Ekran açılınca rahatladım ve hemen kilidi açıp annemi aramak istedim. Bir

an sonra telefonların günlerdir çekmediğini hatırladım. Arada sırada sinyal geldiği için yanımda taşımaya devam ediyordum ama böyle güçlü bir patlamadan sonra hiç çekmezdi elbette.

Yusuf Agâh'a döndüm. "Balamir'de de... Patlama olmuş mudur?"

"Sanmıyorum," dedi ama beni sakin tutmak için mi böyle söyledi anlayamadım. "Balamir'de olacak bir patlama çok ses getirmez. Alçakların hedefi şehir merkezi olmalı."

Yine de rahatladığımı söyleyemezdim. Onun da benim gibi hiçbir şeyden haberi yoktu, sadece tahminler üzerinden konuşuyorduk. Fakat iyiye odaklanmak, hiçbirisine zarar gelmediğine inanmak istedim. Bu inanca sığındım.

İçerisi kalabalığın etkisiyle sıcak olmasına rağmen oturduğumuz yerler öyle soğuktu ki tüylerim diken diken olmuştu ve dişlerim birbirine çarpıyordu. Artık hem korkudan titriyordum hem soğuktan.

"Üşüyor musun?" diye sorduğunda göz ucuyla tekrar Yusuf Agâh'a baktım. Biraz çekinsem de başımı hafifçe aşağı yukarı sallayarak onayladım.

Sırtını duvardan ayırdı, ceketini çıkardı. Bana vermek için omuzlarıma uzattığında geri çekildim. "Sen üşürsün."

"Üşümüyorum," diye yanıtladı beni. "Fazla sıcak aksine."

Ses edemedim. Ceketini omuzlarıma örttü ama geri çekilemedim. O bana uzandığında refleks olarak başımı göğsüne yasladım. Yusuf Agâh da ceketi omuzlarıma bıraktıktan sonra kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. Sarıldı bana *ben buradayım* der gibi, ben de ona sokuldum *iyi ki yanımdasın,* der gibi. Yusuf Agâh'ın varlığı güçlü bir kalkan misali rahatlatıyordu.

"Annemler... İyidir, değil mi?"

"Umarım," dedi sessizce. "İyi düşün Mihra, dua et. Yapacak başka bir şey yok şu an."

"Hep başım sıkıştığında dua ediyorum..." dedim sessizce. "Allah kabul eder mi?"

"Hep başın sıkıştığında da olsa, zor anlarında O'na sığınıyorsun demektir. Bu güzel bir şey."

İçimdeki inanç dinçti, bunun farkındaydım. Dua etmek beni rahatlatıyordu, şimdi olduğu gibi. Allah'a sığınmak çok iyi hissettiriyordu. Aslında Elif'in ne olursa olsun namazı bırakmamasını şimdi daha iyi anlıyordum. O her an Allah'a sığınıyor, tüm sıkıntılarını, sevincini, isteklerini O'nunla paylaşıyordu. Böyle bir lütfa eriştikten sonra namaz ona zor gelmezdi elbette. Bırakma düşüncesi bile kocaman bir yük olurdu.

"Balamir hakkında bilgi alabilir misin?" diye sordum. "Öğrenebilir miyiz ne durumda olduklarını?"

"Benim de aklım orada. Yarın dışarı çıkıp bir şekilde ulaşmayı deneyeceğim."

"Beni tek mi bırakacaksın?" diye sordum telaşla.

"Tek değilsin, etrafına bak," dedi sakince. "Kısa bir süreliğine yanından ayrılacağım sadece."

"Ya yine patlama olursa?"

"Olmaz," dedi ama nereden bilebilirdi ki? Bugün bunu yapanlar, yarın durur muydu?

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Çok korkuyorum. Bundan sonra hiçbir şey... İyi olmayacak. Bugüne dek düzeleceğine inancım vardı, haberlere söylenti diyor geçiyordum. Ama bugünden sonra anladım Yusuf. Savaştayız biz. İnsanlar ölüyor. Gerçekten ölüyorlar. Öldürülüyorlar. Canice."

Çok değil en fazla bir buçuk saat önce, üniversitenin kapısı şenlik yeri gibiydi. Herkes gülüp eğleniyordu. Hayallerine ulaşan yolda bir ders gününü daha devirmişlerdi. Evlerine gideceklerdi. Meryem... O da evine gidecekti. Duraktaydı. Sonra yok oldu. Yok oldular. Kalbim sıkıştı. O anlar gözümün önüne geldikçe aldığım soluklar ciğerlerime ulaşmıyor, boğazımda bir yerlerde takılı kalıp beni boğuyorlardı.

"Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," dedi Yusuf Agâh da. "Ama bunun seni düşürmesine izin verme. Güçlü

durmayı bilmelisin. Bu patlama ilk değildi, belli ki son da olmayacak. Bununla yaşamaya alışman gerek. Korkarsan yenilirsin. Hem de hiçbir silah olmadan."

Cevap veremedim. Bir süre sessiz kaldık.

Kalabalığın ortasında bir adam bize sırtını dönerek ayağa kalkmış, sağ elini kulağına yaslamıştı. "Allah-u Ekber, Allah-u Ekber," diye bağırınca birden tüm konuşmalar kesildi, herkes adamın ezan okumasını dinledi. Namaz vakti gelmiş olmalıydı. Müslüman erkeklerin bazıları ayaklandı, ellerini duvara sürterek teyemmüm almaya başladıklarında Yusuf Agâh elini omzumdan çekti.

"Namaza gideceğim," dediğinde onu başımla onayladım. Müslüman kadınlar metro alanının bir başka tarafında toplanıp teyemmüm aldılar. Bir müddet sonra önde erkekler, arkada kadınlar hep birlikte namaza durdular. Gözüm Yusuf Agâh'ı arıyordu ama o ön saflarda kaldığı için göremiyordum.

"Yanındaki eşin miydi?" Sorusuyla birlikte az önce kendisine su verdiğim hamile kadına baktım. Dizlerinde uyuyakalan oğlunun saçlarını usul usul okşuyordu. Yusuf Agâh'ın eşim olma ihtimali şu durumda bile heyecanlandırmıştı beni. Kendimi tutamasam tebessüm edecektim.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Değil."

"O yolda mısınız?"

"Bilmem," dedim sessizce. "Daha... Yeniyiz."

"Çok saygılı, çok efendi birisine benziyor."

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım. "Öyledir."

Tek elini karnına koydu. "İnsan gerçek aşkı bir kere bulur," derken bakışları işaretparmağındaki alyansına ilişti. "Buldu mu da hiç kaybetmek istemez... Kaybetmek çok acı çünkü. Yeri dolmaz."

"Bulmuş gibi konuşuyorsunuz."

Başıyla onayladı. "Buldum, şimdi ikinci çocuğumuzu bekliyoruz." Gözlerini kapatıp açarak tısladı.

"Eşiniz nerede?"

"Bilmiyorum..." dedi ağlamaklı bir sesle. "Birlikte çarşıya çıktık, yemek yedik. Ardından bir parkta oturuyorduk ki canım süt mısırı çekti. Söylemez olaydım, söylemiş bulundum. Bir dediğimi iki etmez. Bizi bankta bırakıp gitti mısır almaya. Sonra..." Kendini sıktı, yeni bir sancıyla gözlerini yumdu ve açtığında derin nefes alarak konuşmaya başladı. "Patlama oldu. Gelir diye bekledim, gelmedi. Yanımda oğlumuz var. Bekleyemedim onu daha fazla. Canımızı korumam lazımdı çünkü kurşun sesleri, bomba sesleri, ambulans sesleri... Hepsi birbirine karışmıştı ve o da kendimi kurtarmamı isterdi... İster."

Gözünden bir damla yaş aktığında kaşlarımı kaldırarak elini tuttum gayriihtiyari. "Yapmayın lütfen, hamilesiniz, yıpratmayın kendinizi..." Diğer elimi de elinin üstüne koydum. "Eşiniz de bir yere sığınmıştır. Ortalık sakinleştiğinde bulursunuz tekrar birbirinizi."

Başını olumsuz anlamda salladı. Yaşaran gözlerini açtı. "O, bizi almadan tek adım bile atmazdı. Söylemek istemiyorum ama başına..."

"Söylemeyin," diye kestim sözünü. "Kötüyü çağırmayın, iyiye sığının. Ben inanıyorum, dönecek size tekrar sağ salim. Karnınızda küçük, günahsız bir melek var. Korumuştur babasını."

"İnşallah," dedi kadın sessizce. "İnşallah."

Kadınla son konuşmamız bu oldu çünkü arada sırada sancılanıyordu ve konuşmakta güçlük çektiği ortadaydı. Onu yormamak en iyisiydi.

Namaz kılanları izlerken içimden bu savaşın bitmesi, hiçbir sevdiğimin zarar görmemesi için dualar ettim. Namaz bittiğinde hoca ellerini açarak yüksek sesle dualar etti, hep birlikte *âmin,* dedik.

Yusuf Agâh yanıma geldiğinde başımı omzuna yasladım. Etraftakilerle konuşarak geçirdiğimiz şu birkaç saatte kimsenin dışarıda başka neler olduğundan haberi yoktu. Ailesinden

haber alamayan tek ben değildim ve bu konuda yalnız olmadığımı bilmek bir nebze de olsa iyi hissettirmişti. Yemek lafı geçtiğinde herkes çantasında olan yemekleri çıkardı. Yusuf Agâh'la bugün için planımız piknik yapmak olduğundan buraya gelmeden önce Türkmen mantısı yapıp koymuştum çantama. Ben de onu çıkardım. Yusuf Agâh mantıyı görünce şaşkınlıkla duraksadı. Elimden Türkmen mantısı yiyeceği ilk anın böyle olacağını hayal etmemişti hiç şüphesiz.

Mantıyı ona uzattığımda bir tane aldı ve ağzına attı. Çiğnerken yüzündeki ifade değişince, "Kötü mü olmuş?" diye sordum.

Başını çabucak sallayarak hafifçe öksürüp yutkundu ve bir iki tane daha mantı alıp ağzına attı. "Çok güzel olmuş, eline sağlık," dedi.

Gülümsemeyi denedim ama becerebildiğimi sanmıyordum. Benim hiç iştahım yoktu, yemedim. Yanına oturdum ve ceketini onunla paylaştım. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Tek koluyla beni sardığında gözlerimi daha sıkı yumdum ve uykuya dalarak tüm bu yaşananlardan birkaç saatliğine de olsa kurtulmayı diledim.

Kulakları sağır edebilecek derecede güçlü bir çığlık sesiyle sıçrayarak uyandım.

Başta afalladım. Ne olduğunun farkında değildim. Yeni bir patlamaya şahit olacağım korkusuyla kasıldım ve gözlerimi açarak olan biteni anlamak için etrafıma bakındım. Önce uykuda olan kalabalığı gördüm. Benim gibi çığlığa uyananlar ne olduğunu anlamak amacıyla etrafına bakınıyordu. Yusuf Agâh da uyanmıştı.

İkinci defa çığlık işittiğimde sesin, solumdan geldiğini fark ederek başımı o yöne çevirdim. Elli altmış santimetre uzağımdaki hamile kadın, bacaklarını öne uzatmış, başını duvara

yaslamış halde bağırıyordu. Sesli sesli nefesler alıp verirken, "Yardım..." dedi soluklarının arasından. "Yardım edin..." Yeniden bir çığlık attı ve dişlerini sıkarak ıkınmaya başladı. "Suyum geldi."

Söylediği şeyle birlikte telaşla doğrularak Yusuf Agâh'ın kollarından ayrıldım ve ayağa kalkıp hızla kadının yanına gittim. Yusuf Agâh da peşimden geldi. Kadının solunda diz çöktüm ve elini tutarak, "İyi misiniz?" diye sordum, şu an sorulacak en doğru soru buymuş gibi. Kadın boncuk boncuk terlemişti; saçları, yüzü, boynu nemliydi.

"Değilim..." dedi ve yeniden çığlık attı. "Yardım edin!"

"Anne... Ne oluyor?" Oğlu annesine baktıkça hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Zavallı çocuk dünkü patlamanın etkisinde kalmış, iyi bir şey yaşadığının farkına varamıyordu elbet.

"Kötü bir şey yok, kardeşin geliyor," dedim onu yatıştırmak için. Başımı arkama çevirip kalabalığa baktım. "Yardım edin! Doğum yapıyor. Temiz bezi olan getirebilir mi?"

Daha önce Balamir'deki birkaç kadının ve kendi kardeşlerimin doğumuna şahit olmuştum. Balamir'deki kadınların çoğu hastane ortamını sevmediklerinden evde doğum yapıyordu. Annem eski hemşire olduğu için doğum yapmak için herkes ona sığınırdı. Meraklı olduğumdan ben de birkaç kez yardımcı olmuştum anneme ama kendim hiç doğum yaptırmamıştım birisine. Yine de ne yapılması gerektiğini kısmen biliyordum.

Orta yaşlarda bir kadının elinde battaniyeyle yanımıza gelmesinin ardından saniyeler içinde ondan fazla kadın başımızda birikti. İyice kalabalıklaşmadan Yusuf Agâh erkek çocuğuna yaklaştı ve karşısında diz çökerek, "Gel bakalım yakışıklı, kardeşin gelene kadar kenarda bekleyelim."

"Olmaz..." dedi küçük çocuk. Sıkı sıkı annesine sarılıyor ve ağlıyordu. "Ben annemi bırakmam!"

"Hasan, git..." dedi annesi ve yeniden çığlık attı. "Kardeşin doğunca rahatlayacağım, merak etme."

"Anne, canını neden acıtıyor? Doğmasın!"

"Hasan..." dedi annesi ve cümlesini tamamlayamadan tekrar bağırdı. "Allah'ım... Yardım et!"

Yusuf Agâh'la göz göze geldiğimizde çocuğu almasını işaret ettim. Başıyla onaylayarak Hasan'ın itirazlarına kulak asmadan onu kucağına aldı. Hasan, annesine el uzatarak ağlasa da Yusuf Agâh durmadı ve kadınların arasından ayrıldı. Onu sakinleştirirdi, biliyordum.

Battaniyeyi yere seren kadın arkasına bakarak, "Sizler ayakta durup paravan olun," dedi bekleyen diğer kadınlara. Doğum yapan kadına döndü, "Yavrum, battaniyenin üzerine gel," dedi ve kolundan tuttu. "Kalçanı kaldır hafif. Sağa doğru... Tamam, tamam. Endişelenme, sağlıkla alacaksın yavrunu kucağına. Çok doğum yaptırdım ben."

"İnşallah..." dedi kadın ve tekrar çığlık attı.

"Tamam... Derin derin nefes al, ver..."

Çantamdan bir peçete çıkardım ve kadının terleyen alnını yumuşak hareketlerle sildim. Doğum yaptıran kadın, annenin elbisesini geriye sıyırdı, iç çamaşırını yırttı ve "Ayaklarını yere değdirerek dizlerini büküp bacaklarını kaldır," dedi. Hamile kadın başını hızla sallayarak kendisine söylenilenleri yaptı. "Tamam... Ikın kuzum, bebeğin başı çıkana kadar ıkın."

Ben tek elimle terini silerken canı çıkıyor gibi bağıran anne bir anlık refleksle destek almak ister gibi boşta kalan elimi sıkıca tuttu. Bu sırada kadın ona *ıkın*, demeye devam ediyordu. Ben de derin nefesler alıp vermesi konusunda uyarılarda bulunuyordum. Elimi öyle sıkı tutuyordu ki kemiklerimin kırılıp iç içe geçeceğini düşündüm.

Dakikalar geçti. Peçete kadının terinden öyle ıslanmıştı ki küçük küçük parçalara ayrılıyordu. Doğum yaptıran kadın, "Başı göründü," dediğinde hep birlikte sevindik. Kalbim heyecanla atıyordu. Kadın bağırıp ıkınmaya devam ediyordu. Elimin kızardığının farkındaydım ama şu an hiç umurumda

değildi. Hepimiz meraklı gözlerle doğum yaptıran kadını izliyor ve bebeğin dünyaya geleceği anı bekliyorduk.

Bir ömür gibi geçen sürenin ardından bebeğin başı tam olarak dışarı çıktığında kadın, "Daha çok ıkın, az kaldı," diye uyardı. Kolunun üst kısmı göründüğünde bebeğin başını dikkatlice kaldırdı ve omzunun dışarı çıkmasını sağladı. Dakikalar içinde bebek tamamen çıktı; annenin omuzları gevşedi ve ruhu çekilmiş gibi bıraktı kendini arkasındaki duvara. Elimi sıkan elinin gevşemesiyle gözleri kapandı. Başörtülü kadın ayaklarından tutup poposuna bir iki kez vurduğunda bebek ağlamaya başladı ve bu ağlayış hepimizi güldürdü. Elimde olmadan ben de ağlıyordum ama bu seferki mutluluktandı. Sadece ben değil, başımızda biriken tüm kadınlar hem ağlıyor hem gülüyorlardı.

Bebek bir battaniyeye sarıldığında annesi ona bakarak, "Nasıl?.." diye sordu. "İyi mi?"

"Hem de çok iyi, annesi," dedi doğum yaptıran kadın. Anne, aldığı cevapla rahatlayarak tebessüm etti. "Dünyalar güzeli bir kızın oldu." Kucağında bebekle bize doğru döndü. Bir iki adımda yaklaştı ve eğilerek bebeği annesinin kucağına bıraktı. "Bak..."

Yavrusunu kucağına aldığında kadının gözlerinden yansıyan kalpler somutlaşarak dışarı yayıldı sanki. O huzuru iliklerime kadar hissettim. Anne tek eliyle battaniyenin bebeğin yüzünü saran kısmını biraz açtı ve ona daha yakından baktı; tabii ben de öyle. Simsiyah saçları vardı. Gözleri sürekli kırpışıyor, küçük ağzı bir şey arıyor gibi açılıp kapanıyordu. Minicik, zararsız, savunmasız, melek gibi...

"Kızım..." dedi annesi, tek elinin tersiyle yaş akan gözlerini silip burnunu çekti. "Güzelim..." Bana baktı. "Çok güzel değil mi?" diye sordu sessizce.

Başımla onayladım. "Çok güzel."

Kadın başını kaldırıp önce doğum yaptıran kadına iliştirdi bakışlarını. "Allah sizden bin kere razı olsun," dedi. Ardından arkasındaki kadınlara dokundu gözleri. "Hepinizden..."

"Cümlemizden," dediler hep bir ağızdan. Başörtülü kadın eğilerek, "Söyle bakalım, ismi ne olacak bu güzelliğin?" diye sordu.

Anne, başını olumsuz anlamda sallayarak tekrar bebeğine baktı. "Babası dönene kadar isimsiz kalacak. İsmini babası verecek."

Umudu ve arzusu karşısında yüreğime keskin bir bıçak saplandı. Eşinin döneceğine dair inancı tamdı. İnşallah dönerdi, aksini düşünmek istemiyordum. Yine de kadına hiçbirimiz cevap veremedik, sessiz kaldık. Kirli battaniye alındı ve kadına birkaç kişi hırkasını, kazağını getirdi. Getirilenlerden ikisi yere serildi ve adının Gülcemal olduğunu öğrendiğim anne hırkaların üzerine uzandı. Yeni bir battaniyeyi de yorgan gibi üstüne örttü. Bebeğini emzirdikten sonra yanına yatırdı. Görülebilecek duruma geldiklerinde Yusuf Agâh, Gülcemal'in oğlunu getirdi ve küçük çocuk hemen, "Anne!" diyerek koşup annesine sarıldı.

Uyumak üzere olan annesi oğlunu diğer kolunun altına aldı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. Sonra ona kardeşini gösterdi. Çocuğun şaşkın bakışları kardeşinin üzerindeyken işaretparmağını korka korka yüzüne götürüp ona küçük bir dokunuş bırakarak gülümsedi.

Bu minik aileyi baş başa bırakıp Yusuf Agâh'ın yanına gittim. Birlikte onları izlerken tüm bedenimde hissettiğim yorgunluğa aldırış etmeden gülümsedim. "Ne garip değil mi? Saatler önce meydanda yüzlerce kişi... Hayatını kaybetti. Ve şimdi minicik bir bebek hayata gözlerini açtı. Ölüm ve yaşam bir arada."

"Akşamüzeri kaybedilen yüzlerce can için üzülürken şimdi doğan yeni bir can için seviniyoruz. Bunlar... Allah'ın bize verdiği minik teselliler. Şu küçücük bebek, sığınaktaki yüzlerce insanın yüreğine nasıl umut tohumları ekti, bir bilsen Mihra..."

Etrafa baktım, herkes eskiye göre rahatlamış görünüyordu. Sanki bir anlığına da olsa savaşın, bombanın, kayıpların getirdiği kasvet dağılmıştı. Bazıları kadına meyve, yiyecek, içecek bir şeyler götürüyordu. Bebek aynı zamanda bize *birlik* olmayı da öğretmişti. Tekrar Yusuf Agâh'a baktım. İçerisi ışık almadığından günün hangi vaktinde olduğumuzu bilmiyordum. Bu yüzden, "Saat kaç oldu?" diye sordum.

"Sabaha karşı altı."

"Epey de olmuş," diyerek elimi ağzıma götürüp esnedim. "Hâlâ uykum var."

Yusuf Agâh'ın gözleri yukarı çıkan elimi takip etti, hemen sonrasında kaşları çatıldı. "Eline ne oldu?"

Sorusuyla birlikte elimi ağzımdan çekip baktım, kızarmıştı. "Doğum esnasında oldu. Gülcemal destek almak için elimi tuttu. Biraz... Fazla sıktı ama sorun yok, geçer."

Elimi tuttu, o an sanki kalbimde yüzlerce kelebek uçuştu. Başparmağıyla elimin dış yüzeyini okşarken, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Çok değil," diye karşılık verdim. "Kızardı biraz ama kötü bir şey olmadığının farkındayım." Parmaklarımı oynattım.

"Dikkat et. Tamamen iyileştiğini hissedene dek çok hareket ettirme, şişmesin."

Tebessüm ettim. "Ederim." Çantamın olduğu yere, birkaç saat önce uyuduğumuz alana baktım. "Ben biraz daha uyumak istiyorum."

Başıyla onayladı. "Uyu. Ceketimi al tekrar."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Gitmem lazım Mihra," dedi sessizce. "Bizimkilerden haber almam gerekiyor. Bir şekilde ulaşmalıyım. Şehir iyice hareketlenmeden dışarı çıksam iyi olur."

Gözlerim sızladı. "Ben de geleyim, tek gitme."

"Olmaz," dedi, emrine itiraz istemeyen bir asker gibi. "Sen burada kal. Güvende ol. Nereye girip çıkacağım belli değil

benim. Seninleyken rahat hareket edemem. Burada güvende olduğunu biliyorum."

"Ben senin güvende olduğunu bilmeyeceğim ama. Çok değil, patlamalar daha dün gerçekleşti. Bir anda sakinleşmez ki ortam. Beklesen olmaz mı? Birkaç gün duralım burada... Sonra gider bulursun bir çaresini."

"Olmaz Mihra," dedi, önerilerimi kabul etmediği mimiklerinden de sesinden de belli oluyordu. "Savaşın seyrinin nasıl ilerleyeceğini tahmin edemeyiz. Birkaç güne her şey daha beter olabilir ve kalan tüm günlerimizi burada geçirmek zorunda kalabiliriz. İşler büyümeden buradan ayrılmak için bir yol bulmalıyım."

Yutkundum. "Korkuyorum. Gitme ya da ben de geleyim seninle."

"Mihra..." dedi ve bir adım atıp aramızdaki mesafeyi daha aza indirdi. Sağ elini kaldırıp sol yanağıma bastırırken başparmağıyla gözümden akan yaşı sildi hafifçe. "Birkaç saat içinde sana döneceğim. Seni buradan alıp çıkaracak, yeniden Balamir'e götüreceğim. Bana inan."

"Sana inanıyorum... Ama savaş..."

"Kimse bu saatte, herkes sığınaklardayken yeni bir bomba patlatma girişiminde bulunmaz. İnsanların rehavete kapılıp sorun kalmadığını düşünerek dışarı çıktıkları anı bekleyeceklerdir."

"Peki ya silah?" diye sordum. Dudağım seğirdi, konuştukça gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu. "Dışarıda gördüklerini vurmayacakları ne malum? Yusuf Agâh, gitme. Şimdi değil. Lütfen. Bak, içim hiç rahat değil. Bir şey olacak gibi."

"Dün yaşanılanlar seni kötü etkiledi. Korktuğundan öyle düşünüyorsun. Ben bir askerim Mihra, kendimi savunmasını bilirim."

"Asker..." dedim alay ediyormuş gibi. "Yanında silahın bile yok. Nasıl koruyacaksın?"

Gözleriyle etrafı kolaçan ettikten sonra, "Rahatlayacaksan eğer..." dedi ve elini tişörtünün uç kısmına atıp hafifçe yuvarı kaldırdı ve beline asılı silahını görmemi sağladı. "Hiçbir zaman savunmasız dolaşmam."

Tişörtünü indirdiğinde ağzım açılıp kapandı. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek derin bir nefes aldım ve ardından, "Yine de..." diye geveledim.

Yanağımdaki elini saçıma götürdü. Yumuşak hareketlerle saçlarımı geriye atarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Sana geri döneceğim Monna Rosa, güven bana."

"Beni üzüyorsun, Ölüm Savaşçısı," dedim sessizce. Burnumu çektim, yeniden dudağım seğirdi.

"Gel buraya," diyerek beni kendine çektiğinde bunu bekliyormuş gibi hiç ikiletmeden ona sarıldım. Elleri sırtıma yerleşip beni kendine bastırdığında kalbinin hızlanan atışlarını hissediyordum. Başını biraz eğdiğinde dudakları kulağıma yaklaştı. Nefesi tenime iliştiğinde bir şeyler söyleyeceğini anlayarak tüm dikkatimi ona verdim.

"Kırgın kırgın bakma yüzüme Rosa,
Henüz dinlemedin benden türküler.
Benim aşkım uymaz öyle her saza,
En güzel şarkıyı bir kurşun söyler."[*]

Tüm bu acının arasında tebessüm etmek için aralandı dudaklarım iki yana. Başım göğsündeyken gözlerimi kapattım ve, "Söylemesin kurşunlar hiçbir şey," diye yanıtladım onu. "Gitme diyorum ama dinlemiyorsun." Başımı göğsünden ayırdım ve yüzüne baktım tekrar. "O zaman lütfen, benim için lütfen kendine dikkat et, Yusuf. Lütfen. Geri dön. Bana dön."

Gözlerini kapatıp açtı. "Döneceğim."

[*] Sezai Karakoç, *Monna Rosa Şiirler 1 İlk Şiirler,* (İstanbul: Diriliş Yayınları, 2021), 18.

Ağlamayı bırakıp gülümsemeyi denedim ancak başarılı olamadığımı biliyordum. Başımı eğerek onu onayladım ve kollarının arasından çıkıp bir adım geriledim. Son kez bakıştığımızda, "Allah'a emanet ol," dedim.

Çünkü bir kitapta okumuştum, *kişi sevdiğini Allah'a emanet ederse onu bir daha görmeden ölmezmiş*, yazıyordu. Ben de buna sığındım.

"Sen de Allah'a emanet ol, Mihra," dedi Yusuf Agâh ve benden uzaklaşmak için ilk adımını attı. Beni geçtiğinde ona döndüm ve gidişini izledim. Hızlı ve büyük adımlarla ilerliyordu. Attığı her adımla eş olarak gözlerimden yaşlar aktı. Metro alanının merdivenlerinden çıktı ve gözden kayboldu. Kalbimin diğer yarısı onunla birlikte gitti, sızladı yüreğim.

Aklımdaysa onun bana söylediği iki dize yankılandı:

"Ve gittin.
Ve dağ çöktü."

Duzenleme
Ny.ozlem

* Cahit Zarifoğlu, *Yedi Güzel Adam*, (İstanbul: Beyan Yayınları, 2019), 95.

Bölüm İki

Kanlar ve Kanayanlar

Yerin altında zaman, yerin üstündekinden çok daha zor geçiyordu. İçeriye zerre ışık kaynağı ulaşmadığı için geldiğimiz andan itibaren karanlıktaydık.

Her anlamda.

Ruhsal açıdan da tüm ışığımı kaybetmiştim. Yusuf Agâh yanımdan gittiğinden beri buranın hiç çekilir yanı kalmamıştı. Güvende hissetmiyordum, onun da güvende olduğunu düşünmüyordum. Saatler geçmişti ama hâlâ ses seda yoktu. Nerede, ne durumda olduğunu bilmiyordum ve dönememe ihtimali içimi boğuyordu. O varken sadece annemlerin ne durumda olduğunu düşünüyordum. Şimdi bir de bombaların arasına giden Yusuf Agâh yokluyordu zihnimi. Gittiğinden beri tek yaptığım geri dönmesi için dua etmekti. *Sağ salim.*

Zaman geçtikçe metro alanı kötü kokmaya başladı çünkü içeride tuvalet yoktu. Kadınlar ve erkekler için iki ayrı özel alan oluşturulmuştu. Haliyle tek bir penceresi dahi olmayan bu alanın çok da yaşanılabilir bir yanı kalmıyordu. Ama ölüm ihtimali, insana bunu bile çekilir kılıyordu. Burası şu an için dışarıdan katbekat iyiydi.

Öğle vakti geçti. Arada sırada patlama sesleri duyuldu yine. Dualar edildi, ağlayanlar sızlayanlar oldu; akşam oldu, geceye yanaştık. Yusuf Agâh gelmedi.

Saat ilerledikçe içimdeki kasvet büyüyüp tüm ruhumu ele geçirdi. Aldığım nefesler asla ciğerlerime ulaşmıyordu. Zaten patlama sırasında içime çektiğim dumanlar boğazımı tahriş

etmişti. Nefes almayı denedikçe öksürüyordum ve soluklanmak işkenceye dönmüştü. İlk günden daralmıştım, canım burnumdaydı. Burada kalmaya kaç gün daha dayanabilirdim? Alandaki yüzlerce insan nasıl dayanacaklardı? Çocuklar için hayat kolaydı, her şeyi bir oyundan ibaret görüyorlardı. Dünün şokunu atlatmış, arkadaşlarıyla oyunlar oynayıp koşturmuşlardı akşama kadar. Kimse çocukları susturmadı çünkü herkesin neşeli birilerini görmeye ihtiyacı vardı.

Şimdi herkes kendi halindeydi. Gülcemal göğsüne tülbent örtmüş, altından daha bir günlük bebeğini emziriyordu. Bebek doğdu doğalı pek ağlamamıştı. *Allah dağına göre kar verir,* derler ya o sözü doğrulatacak derecede sakindi. Sadece uyuyor, arada bir gözlerini açıp boş boş etrafa baktıktan sonra yumuyordu. Çok tatlı, çok minikti. Oğluysa battaniyenin üstüne yatmış, başparmağını ağzına alıp emerek uykuya dalmıştı. Çoğunluk uykudaydı. Gülcemal, onu izlediğimi fark etmiş gibi bana baktı. "Sen neden uyumuyorsun?" dedi sessizce.

Omuz silktim. "Uyuyamıyorum. Gözlerimi kapattığımda aklıma gelenler pek de iyi şeyler değil."

Ağır ağır başını salladı. "Hepimiz aynı durumdayız..." dedikten sonra bir süre durdu. "Seninki... Neden gitti?"

"O asker," diye yanıtladım Gülcemal'i. "Balamir'den haber alması gerekiyor. Onun için çabalayacak."

"Asker mi?" diye sordu gözlerini açarak. "Gerçi belli oluyor, epey heybetli görünüyor. Güçlü bir duruşu var. Bombalardan en az o etkilenmiş sanki."

Hiçbir şey söylemeden sessizce onayladım. "Acaba... Eşimin durumuyla ilgili de bilgi alabilir mi? Keşke gitmeden önce söyleseydin bana... Tembihlerdim."

"Sen doğum yaptıktan hemen sonra gitti," dedim. "Acele oldu. Ben bile çoğu söyleyeceklerimi söyleyemedim."

Gülcemal başını hafif hafif salladı. "Sevdiğinin canı için endişelenmek... Berbat bir his, değil mi?"

"Çok..." demekle yetindim.

"En azından sen onun buradan sağlam çıktığını biliyorsun," dedi, ardından emzirdiği çocuğuna sonra uyuyan oğluna baktı. "Ben şu an nerede, ne halde bihaberim. Sadece... Umut ediyorum. İyi olduğunu."

"Hissetmiştir kızının doğduğunu, kalbi buldurur ona sizi."

"Buldurur, değil mi?" dedi onaylamamı bekler gibi. "Bir kızı olmasını çok istiyordu ama isim konusunda bir türlü anlaşamamıştık. Doğduğunda karar verelim dedik en sonunda... Şimdi inse şu merdivenlerden, en kötü ismi önerse bile karışmam. Ne söylerse yaparım."

"Kaç yaşındasınız?" diye sordum aklını dağıtmak için. "İki çocuğunuz var ama genç görünüyorsunuz."

Tebessüm etti. "Yirmi sekiz yaşındayım. Aslında buralara göre geç sayılabilecek bir yaşta evlendim. Yirmi üçtüm henüz. Aşkı Hüseyin karşıma çıkınca tattım. Gözlerine bakınca anladım. *Bu adam* dedim, *benim kocam olacak.* Öyle de oldu. Beş ay içinde evlendik. Bir yıl sonra da oğlumuz Hasan'ı kucağımıza aldık. Çok... Mutluyduk. Masalsı bir mutluluktu bizimkisi. Ekonomik durumumuz pek iyi değildi belki ama gönlümüz öyle zengindi ki... Yirmi üç yaşına kadar tatmadığım tüm mutluluğu Hüseyin'le tattım..." Boğazı düğümlendi, gözleri doldu ve sustu. Burnunu çektikten sonra soluklanıp devam etti. "Ve bu yaşıma kadar tatmadığım acıyı da Hüseyin'le tattım. Yüreğim yanıyor, içim kan ağlıyor. Sanki karşımda elleri bıçak tutan insanlar var; acımasızca saplıyorlar yüreğime ama hiçbiriniz görmüyorsunuz. Ben kanıyorum. Hasan anlamasın diye ağlamamak çok zor, yaşlarımı içime içime akıtıyorum. Allah'ım, sen yardım et..."

İstemsizce gözlerim doldu. "Henüz kötü bir haber almadınız. Karamsar düşünmeyin bu kadar," dedim ama nafile. Kendim dahi başaramıyordum bunu, başkasına söylemek ne kolaydı. Böyle bir durumda kim pozitif olabilirdi ki?

Gülcemal bana göre güçlü bile sayılırdı. Ağlamamak konusunda oldukça başarılıydı. Belki de bu, anneliğin sunduğu bir çeşit kahramanlıktı. Çocukları içindi...

Gülcemal yanıt vermek için dudaklarını araladı fakat dizlerinde battaniyede uyuyan Hasan sıçrayıp ağlayınca tüm ilgisini ona vermek zorunda kaldı. "Baba!" diyordu küçük çocuk. "Baba, hayır!"

"Bismillah," dedi Gülcemal korkuyla. Ağlayarak kalkan oğlunun sırtına elini koydu. "Oğlum, şşş..."

Hasan sesli sesli, "Baba," diyerek ağlıyordu. Gülcemal onu kendine çekip göğsüne bastırdı ama çocuk iç çeke çeke ağlamayı sürdürüyordu. İnsanların yanına bıraktığı su şişesini bana işaret ettiğinde dizlerimin üzerinde yürüyerek şişeyi elime alıp kapağını açtım. Önce avucuma döküp ıslak ellerimi Hasan'ın yüzüne sürdüm. Ardından suyu dudaklarına götürüp içirmeye çalıştım. Birkaç yudum aldıktan sonra başını geri çekti. "Anne, babam düşüyordu," dedi dili döndüğü kadar. "Yüksek bir yerden düşüyordu." Ağlamaya devam etti. "Yine balon patlıyordu ama kulağım çok acıdı anne. Ben artık balon istemiyorum. Babamı istiyorum."

Gülcemal'in gözlerindeki acıyı gördüm. Yanağımdan süzülüp dudaklarımın arasından sızan tuzlu tat benim de ağladığımı işaret ediyordu. "Geçti," dedi genç kadın. Zor konuşuyordu. Oğlunun başının tepesini öptü. "Geçti yavrum... Baban iyi. Gelecek, merak etme."

"Çabuk gelsin," dedi Hasan hıçkırışlarının arasında. "Çok özledim."

"Ben de çok özledim," dedi annesi. "Az kaldı. Hadi, uyu tekrar sen. Kötü bir rüya görmüşsün, o kadar."

"Ya uyuyunca yine görürsem?"

Çenesiyle oğlunun saçlarını okşadı. "Görmezsin, yanındayım ben."

"Korkuyorum anne. Ben evimizi özledim."

Gülcemal diliyle dudaklarını ıslattı. Kendini sıkarak başını yukarı kaldırıp dişlerini birbirine bastırdı ve yutkunmayı denedi. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Sonra kapattı gözlerini. "Gideceğiz..." dedi belli belirsiz. "Baban gelsin, gideceğiz."

Hasan bir süre daha ağladı ama sonra uyudu. Gülcemal'in de benim de konuşmaya mecalimiz kalmamıştı. Burada kimsenin acısı diğerinden hafif değildi. Benim abim ortalıkta yoktu; haftalardır kendisinden haber alamıyorduk. Ailem ne halde bilmiyordum. Yusuf Agâh'tan da ses seda yoktu. Herkesin içinde benzer acılar vardı. Kimi annesini, kimi babasını, kimi kardeşini, kimi çocuğunu, kimi sevdiğini kaybetmişti. Gülen tek bir yüz dahi yoktu.

Burada yapılacak en iyi şey uyumaktı. Tüm bu dertlerden kurtulmak adına ben de uyumayı denedim. Sırtımı dayadım tekrar daha önce Yusuf Agâh'la önünde uyuduğumuz duvara. Başımı yasladım arkama, gözlerimi kapattım, omuzlarıma bıraktığı ceketine sığındım, çamlarla dolu ferah bir ormanı andıran kokusunu içime çekerek yanımda olduğunu düşünmeye çalıştım.

Bir müddet uyudum.

Çok geçmeden bir tıkırtı işiterek sıyrıldım uykumdan. Patlama olayından sonra en ufak sese karşı hassasiyetim oluşmuştu. İrkilerek gözlerimi açtım ve sesin nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakındım. Ardından metro alanının merdivenlerinden yansıyan ışığı görüp ayak seslerini işitince uykumdan tamamen arındım. Yusuf Agâh'ın geldiğini düşünerek sabırsızlıkla toparlandım.

Bir süre sonra içeriye gelen kişinin önce siyah pantolonu göründü. Basamakları indikçe görüş alanımıza giriyordu. Üzerinde acil tıp teknisyeni yeleği olan bu adam, Yusuf Agâh değildi. Tek elinde koca bir koli, diğer elindeyse yolunu aydınlatan bir fener vardı. Feneri içeriye doğru tutup uyuyan insanları yokladı şöyle bir. Tüm basamakları bitirdikten sonra, "İyi

geceler!" dedi gür sesiyle. "İlteriş Devlet Hastanesi acil yardım ekibinden Osman ben. Herkes iyi mi?"

Kimse cevap veremeden Gülcemal doğruldu ve "Osman abi?" diye sordu heyecanla. Sağlıkçı adam ışığı sesin geldiği yöne doğru tuttu. Gülcemal elini kaldırıp salladı. "Osman abi, benim! Hüseyin'in eşi, Gülcemal."

Adı Osman olan adamın kaşları çatıldı. Elindeki koca koliyi yere bırakıp hemen Gülcemal'e doğru yürüdü. "Gülcemal, nasılsın?"

"Abi... Ne kadar iyi olabilirsek..." dedi Gülcemal. Bebek uyumuş olduğundan örtüyü kaldırmıştı.

Osman Bey dizlerinin üzerinde çöktü ve bir bebeğe, bir kadına baktı. "Doğum mu yaptın? Burada mı?"

Gülcemal başıyla onayladı. "Evet, dün."

"Yapma ya," dedi Osman Bey, üzülmüş gibiydi. "Durumun nasıl? Bebek nasıl? Var mı bir rahatsızlık, iştahsızlık ya da bebekte sardık?"

Gülcemal başını olumsuz anlamda salladı. "İkimiz de iyiyiz. Sadece bez yok... Hazırlıklı değildim."

Osman Bey başıyla onayladı. "Yanımda hijyen paketleri var. Daha fazlasına ulaşabilirsem getiririm. Serum takmamı ister misin? Bitkin görünüyorsun."

Gülcemal kaşlarını kaldırdı. "Sütüm var, emziriyorum. İstemem."

Osman Bey üzgün görünüyordu. Elini bebeğin simsiyah saçlarla çevrili başına koydu. "Zavallı yavrucak."

Gülcemal burnunu çekti. Sonra tekrar Osman Bey'e baktı. "Abi..." dedi belli belirsiz. "Hüseyin'den haber alamıyorum. Patlama esnasında birbirimizi kaybettik. Onu... Gördün mü?"

Osman Bey'in kaşları yukarı kalktı. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi dudaklarını açtı, kapattı. Yutkunduğunu âdemelmasında oluşan hareketlenmeyle anladım. Dudağı seğirdi. Sessiz kaldı.

"Abi..." diye üsteledi Gülcemal titreyen sesiyle. "Hüseyin'i gördün mü?"

"Hüseyin'i düşünme şimdi," dedi Osman Bey, nihayet kendini toparlayarak. "Bak, iki çocuğun seninle. Onlara güç olmalısın."

"Ya Hüseyin?" diye sordu Gülcemal tekrar. "Ondan bir haber yok mu? Abi kulun köpeğin olayım, yardım et. Hüseyin'den bir haber getir. Kafayı yiyeceğim!"

Osman Bey cevap vermek istedi ama afallamış olacak ki veremedi. Yeniden yutkundu, burnunu çekti ve "Benim insanları kontrol etmem gerekiyor. Size hijyen kiti getiririm. Doktor da uğrayacak zaten bebeği kontrol ederler," deyip ayaklandı. Adam güçlükle konuşuyordu, konuyu değiştirmeye çalıştığı apaçık ortadaydı ve bu benim bile kalbimi kasvete boğmuştu.

Osman Bey, Gülcemal'e arkasını dönerek kolilere doğru yürüdüğünde Gülcemal kaşlarını çattı. Hiç umurunda olmadan bebeğini battaniyeye yatırdı ve üstünü örttü. Elbisesinin düğmelerini kapatırken ayaklandı. Osman Bey'in peşinden olabildiğince koştu ve uzaklaştılar; bu nedenle konuştuklarını duyamadım ama onları izliyordum. Gülcemal çatık kaşlarıyla soruyu yineledi. Osman Bey başını yere eğdi. Gülcemal adamın omzunu iki eliyle iterek sorusunu tekrarladı. Osman Bey başını eğdi ve sessizce bir şeyler söyledi.

Aldığı yanıtla Gülcemal iki eliyle ağzını kapattı ve hemen ardından elleri iki yanına düştü. Dudaklarının arasından dökülen tiz çığlık, metro alanını komple esir aldı. Tüylerim diken diken oldu, oturduğum yerden kalkamadım. Gülcemal bir çığlık daha attıktan sonra, "Hüseyin!" diye bağırarak dizlerinin üzerine düştü. Osman Bey kollarından tutarak genç kadına destek olmaya çalıştı ama tutamadı. Gülcemal düştüğü yerde çırpınarak ağladı. Kadınlar etrafına toplandı, onu sakinleştirmeye çalıştı ama olmadı, genç kadın yere göğe

sığamıyordu. Bebek hiçbir şeyin farkında olmaksızın uyumayı sürdürürken Hasan da ağlamaya başladı. Koşarak annesinin yanına giderken düştü, ağzından akan tükürükleriyle, "Anne!" diye ağlıyordu. Benden evvel bir kadın Hasan'ı kollarından tutup kucağına aldı ve göğsüne bastırıp sırtını sıvazlayarak çocuğu sakinleştirmeye çalıştı ama ne fayda...

Sığınağın duvarları bu gece de Gülcemal'le Hasan'ın acı çığlıklarıyla çınladı.

∴

"Mihra."

Omzumun sarsılmasıyla bir kâbusun içinde olduğumu sanarak açtım gözlerimi. Önce nerede olduğumu idrak edemeyip odamda hissettim kendimi. Ancak görüşüm netleştikçe, odamdan çok uzakta olduğumu fark ettim. Sığınakta olduğumu anlayınca omuzlarım düştü, tekrar gözlerimi kapatmak istedim ancak netleşen görüşümle karşımdakinin Yusuf Agâh olduğunu fark edince bunu yapamadım. "Yusuf," dedim kekeleyerek. Hayal mi görüyordum yoksa gerçekten karşımda mıydı emin olamadım. Gözlerimi birkaç kez daha kırpıştırdım.

"Benim, geldim," diye fısıldadığında kalbim krizin eşiğindeki bir hastanınki kadar kasıldı. Göğsüme sığmadı.

Sık nefesler alıp verirken kendimi tutamadım ve uykumdan tamamen sıyrılarak varlığını doğrulamak istercesine kollarımı omzuna atıp ona sarıldım. "Geldin," diye tekrarladım. Kollarım bedenini sarıyor, sıcaklığı tenime işliyor, kokusu nefesime karışıyordu. Gelmişti evet, buradaydı. Rüya değil, kâbus hiç değildi. "Buradasın."

İlk önce afallayıp duraksasa da çok geçmeden tek eli sırtıma ulaştı ve beni yatıştırmak için sırtımı hafif hafif sıvazladı. "Söz verdiğim gibi," dedi sessizce. "Sen iyi misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Böyle bir ortamda iyi olmak ne kadar mümkün olabilirdi? Etrafta iyi olan kimse yoktu.

Herkesin yüreği kanıyordu. Kayıpların acısı soyut olsa da verdiği his somuttu. Gülcemal dün geceden beri bir yandan ağlıyor, bir yandan da bebeğini emzirmeye devam ediyordu. Bizden yaşça büyük kadınlar kendini yıpratmamasını, sütünün kesileceğini söylese de güçlü duramıyordu. Kim durabilirdi ki? Aşkını yitirmişti bir gece ansızın. Gözünden akan yaşları durduramıyor, içi kan ağlıyordu. Hasan durumun farkında değildi ama annesi ağladıkça o da babasını anarak ağlıyordu. Benim de gözümde artık yaş kalmamıştı; psikolojim hiç iyi değildi.

"Bir yol buldun mu?" diye sordum sessizce.

Yusuf Agâh başıyla onayladı. "Sayılır. Gün ağarmadan çıkmamız gerekiyor," diye fısıldadı.

"Sadece biz mi çıkacağız?" diye sordum.

Yusuf Agâh'ın kaşları çatıldı. "Evet," dedi. "Buradaki herkesi yanımıza alabilmenin imkânı yok. Bir hayli yürüyeceğiz, dikkat çekmemeliyiz."

Zaten burada Balamir'de yaşayan kaç kişi var bilmiyordum. Çoğu İlteriş'te yaşayanlardı. Gülcemal ve ailesi de öyleydi. Onlara yardım etmek isterdim ama nereye götürebileceğimden emin değildim. En azından buraya sık sık yardım geliyordu. Balamir'in durumunu bilmediğim için kadını çocuklarıyla peşimden bir bilinmezliğe sürükleyemezdim.

Gözlerimi *tamam* dercesine kırpıştırdım. Yusuf Agâh ayağa kalktı. Ben kalkmadan önce çantamı açtım; içerisinde bir elma, bir portakal ve çok az da suyum kalmıştı. Artık ihtiyacım olmayacağını düşünerek portakal ve elmayı Gülcemal'in yanına bıraktım. Oğlunun başını okşadım, bebeğinin yüzüne dokundum. Gülcemal'i uyandırmadım çünkü güçbela uyumuştu zaten. İçimden bundan sonraki hayatlarının şimdikinden çok daha iyi olması için tüm samimiyetimle dua ettim.

Yusuf Agâh'la metronun çalışmayan yürüyen merdivenlerine ilerledik. Birkaç kişi uyanıktı ve bizi izliyorlardı fakat nereye gittiğimizi sorma cesaretinde bulunamadılar.

"Aklınız varsa çıkmayın, öleceksiniz!" diye uyardı arka taraflardaki bir adam. Burada dışarı çıkanlara kafayı yemiş gözüyle bakılıyordu. Dışarısı eşittir ölüm demekti.

İkimiz de aldırış etmedik.

Basamakları çıkmadan önce Yusuf Agâh bana döndü ve gözlerini gözlerime sabitleyip, "Yolda elimizden geldiği kadar sessiz olmalıyız," dedi. "Karşılaşmamaya dikkat edeceğim ama İntizam Ordusu'yla karşılaşabiliriz. Korkma, ben yanındayım ve sana bir şey olmasına asla müsaade etmem."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Giderken bana bıraktığı ceketini omzumdan alıp giymeme yardımcı olduğunda yokluğuyla buz tutan tenim anında alev aldı. "Kollarını geçir," diye uyardı. Söylediğini yaptım ve içi kürklü ceketin kollarına kollarımı geçirdim. Yusuf Agâh öyle cüsseliydi ki ceket bana küçük bir çocuğun babasının ceketini giymesi gibi olmuştu. Boyu neredeyse dizlerime yakındı, kolları parmak uçlarımdan iki karış daha uzun gelmişti. Rahat edebilmem için kol kısımlarını katladı. Basamaklara basmadan önce elini uzatınca hiç düşünmeden tuttum. Sıcacık eli elimi kavradığında ruhum güven hissiyle doldu. Önden o yürürken ben de elini bırakmadan peşinden çıktım.

Güneş henüz doğmamıştı. Herkes uyuduğuna göre gecenin derinliklerindeydik. Dışarıya ayak bastığım an karşılaştığım manzara, üşümememe rağmen tüylerimi diken diken etti. Etraftaki toz bulutu dağılmış değil, bilakis rüzgâr estiğinde havaya karışıp alınan soluklarla boğazı tahriş ediyordu. Şehirdeki binaların bazıları yıkılmış, arabaların neredeyse hepsi hurdaya dönüşmüştü. Yollarda üzerleri gazete kâğıtlarıyla örtülmüş cesetler vardı. Gazete kâğıtları rüzgârın gücüne yenik düşüp sallanıyorlardı fakat uçuşmasın diye konulan taşlar açılmasına mâni oluyordu.

İç karartıcı bir manzaraydı. Boğazım düğüm düğüm oldu. Aldığım her nefeste soluğuma karışan metalik koku bana

patlama anını anımsattı. Zihnimde o anlara dair birden çok flaş patladı sanki, baştan ayağa ürperdim. Adım atmaya mecalim kalmadı.

Duraksadığımı fark eden Yusuf Agâh bana dönerek, "Mihra," demese daha ne kadar o şekilde dururdum, bir fikrim yoktu. "Bir şey mi oldu?"

Sızlayan gözlerimi kapattığımda dolduklarını fark ettim ancak henüz yaş akmamıştı. Yutkundum. "Daha... Gömülmeyi bekleyen onlarca ceset var."

Bir şey söyleyemedi. Etrafı kontrol edip, "Acele etmeliyiz," dedi sadece. "Yakalanmadan gitmeliyiz. Etrafı inceleme, Mihra. Olur mu? İçin sıkılırsa..." deyip bakışlarını gökyüzüne ulaştırdı. "Aya bak. Yeryüzünde ne olursa olsun, ay hâlâ çok güzel."

Söylediğiyle birlikte gayriihtiyari ben de başımı çevirdim ve göğü değerli bir mücevher gibi süsleyen aya baktım. Halesi kapkaranlık gökyüzünde kendi çevresini aydınlatmaya yetiyor, âdeta karanlığa meydan okuyordu. *Tüm karanlıkların ardında bir aydınlık vardır* mesajını taşıyordu sanki... Baktıkça rahatlamıştım.

Yusuf Agâh'ın uyarısını dikkate alarak sessizce peşinden ilerledim. Bakışlarımı gökyüzünden ayırmadım. Ara sokaklardan çıktık, dar yollardan geçtik, şehri arkamızda bırakıp ıssız yollara girdik. Yusuf Agâh'a güvenim sonsuz olduğundan hiç korkmadım. Dar bir sokağa girdiğimizde elini daha sıkı tuttum. Sağımızda ve solumuzda iki müstakil evin henüz yıkılmamış duvarları vardı. Bir gün evvel yağan yağmur dar yolda göletler oluşturmuştu ve her bastığımızda vıcık vıcık çamur sesi çıkıyordu.

Yusuf Agâh bir anda durdu.

Kaşlarımı çatıp ona baktığımda bakışları yolun sonundaydı. İşaretparmağını dudaklarına götürüp *sus* işareti yaptığında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlayarak kasıldım.

Yüreğim göğsümü delmek istercesine hızlı atıyordu. Yola devam etmek yerine sağımızdaki duvara doğru yürüdüğünde sessiz adımlarına eşlik ettim. Sırtını duvara yasladığında ben de aynısını yaptım. Başını duvara dayayıp sağına, soluna ve yolun sonuna baktı.

Birkaç saniye sonra o taraftan gelen sesleri işittim. "İntizam Ordusu'nun gücünü tüm dünya görecek," dedi kaba bir erkek sesi. "Sadece bir günde, koskoca İlteriş'i altüst ettik. Başkan'ın elinde hiçbir güç kalmadı, kalmayacak. Artık bu ülkeyi dilediği gibi yönetemediğini görüp pes edecek." Kötü bir kahkaha attı. "O koltuğu sonsuza dek kendisinin sanıyordu."

"Artık sanamaz bile," dedi bir başka erkek sesi. "Güç tamamen bizde. Halk bizden yana. Olmayanlar da ölmeye mahkûm."

Gölgeleri yolun giriş tarafına yansıdığında Yusuf Agâh sağ eliyle tişörtünün altına sakladığı silahını kavradı. Gerginlikten bayılmak üzereydim. Soğuktan değil ama tedirginlikten öyle titriyordum ki üzerime giyindiğim kocaman ceket de fayda sağlamıyordu. Farklı bir asker üniforması giyinmiş iki adam ara sokağın önünden geçerlerken nefesimi tuttum ve buraya dönmemeleri için dua ettim.

Adamlardan biri şöyle bir baktı ara sokağa ancak bizi fark etmediğinden olacak bakışları burada çok oyalanmadı. Tekrar önüne dönüp arkadaşıyla birlikte görüş alanımızdan çıktı.

Birkaç dakika öylece bekledikten sonra tamamen uzaklaştıklarına emin olup sırtımızı duvardan ayırdık. Hemen Yusuf Agâh'a dönüp, "Onlar kimdi?" diye sordum merakla.

"Bağımsız Karahan İntizam Ordusu askerleri."

Yani ülkeyi iç savaşa sürükleyen kendi yurttaşlarımız ve ordunun ayrışıp muhalefetten yana olan kısmı. Ülkeye yeni düzeni getirmeyi *zorla* sağlamayı hedefledikleri için "İntizam" adını almışlardı. Düzeni devletin sağladığı bilinirdi fakat

görünüşe göre onlar kendilerini çoktan devlet ilan etmişti. Demokrasiyi ayaklar altına almışlardı.

"Özel üniformaları bile mi var?"

Yusuf Agâh başıyla onayladı. "Durum sandığından çok daha ciddi, Mihra. Gün geçtikçe İntizam Ordusu'na destekler çığ gibi büyüyor. Karahan'ın bölünmesini dört gözle bekleyen dış devletlerin yardımı onların üzerinde. Bu sayede insanların bir kısmını rızalarıyla, razı olmayanları ise silah zoruyla, tehditlerle kendi taraflarına çekiyorlar. Ele geçirilen şehirlerde erkekler itiraz etmelerine fırsat verilmeden zorla orduya katılıyor."

Çekingen bir sesle, "Başkent ne durumda?" diye sordum. Alacağım yanıttan ölesiye korkuyordum.

"Başkentin etrafındaki hemen her il kuşatılmış. Yakında orası da işgal edilecek gibi görünüyor. Direnişçilerin sayısı düşmanlara göre çok daha az."

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Peki ya Başkan?"

"Başkan'dan uzun zamandır haber yok. Ne radyo ne de televizyon kanalları... Hiçbirinde adı geçmiyor. Kaçırılmış ya da kaçmış olabileceği düşünülüyor."

"Halkını..." dedim güçlükle. Neredeyse ağlayacaktım. "Bizi bırakmış mı?"

"Bırakmaya mecbur kalmış olabilir. Hiçbir şey bilinmiyor. Tek bildiğim ne olursa olsun ülkenizi, demokrasinizi savunmanız gerektiği. Başkan başınızda var ya da yok, topraklarınızın dış devletler tarafından paylaşılmasına müsaade etmemelisiniz. Vatan bölünmez."

"Asla," dedim kendinden emin sesimle. Bugüne kadar durumun vahametini tamamıyla idrak edememiştim ama artık nasıl bir oyunun içinde olduğumuzu biliyordum. Düşman sadece içeride değildi, dışardan da saldırıyorlardı. Herkes topraklarımızdan kendine düşen payı almak için alçakça saldırıyordu. Bazı bölgelerimize dış devletlerden askerlerin, güya ülke içerisinde barışı sağlamak amacıyla geldiği ama halka hiç

huzur vermedikleri, bilakis yurttaşlarımıza işkenceler çektirdikleri söyleniyordu. Önceden bunların sadece kulaktan dolma safsatalar olduğuna inanıyordum ama artık yaşandığına emindim. Yaklaşık üç gündür gördüklerim adalet ve merhamet duygusunun varlığına olan inancımı yerlebir etmişti. Burada acıma yoktu. Aç kurtlar ve etiyle beslendikleri zavallılar vardı. Tepişen fillerdi ama ezilen ayaklarının altındaki çimler oluyordu.

Yusuf Agâh yola çıkmadan evvel yeniden inceledi sokağı. Tamamen güvenli olduğuna emin olunca bana başıyla yolu işaret etti. Birlikte ara sokaktan çıktık. Bir kuş kadar hafif ama hızlı adımlarla ilerliyorduk. Anayolu bitirdik, ormanın toprak yoluna girdik. Uzakta bir yerlerden kurt uluması ve gece kuşlarının ürkütücü ötüşleri duyuluyordu. Tek başıma olsam korkudan kafayı yiyebileceğim bir yerdeydim ama *tek başıma değildim.* Yanımdaki varlığını daha fazla hissetme arzusuyla Yusuf Agâh'a biraz yaklaşıp tek elimle kolunu kavradım. Sadece elini tutmak yeterli gelmiyordu artık.

Başını hafifçe bana çevirdi. "Yoruldun mu?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı *hayır* dercesine kaldırdım. "İyiyim."

Gözlerini kapatıp açarak önüne döndü. Telsizini çıkardı ve tuşuna basarak açtı. Telsizden duyulan sadece karıncalanma sesiydi. "Hâlâ sinyal yok."

"Hiç iletişime geçemedin mi?"

"Hayır," dedi. "Sinyal kesici kullanıyorlar. Bu kadar güçlü bir kesintinin başka açıklaması olamaz. Telsize bağlanmak için daha da uzaklaşmam gerekecekti. Bu senden de uzaklaşacağım anlamına geliyordu. Seni bırakamazdım."

Kolunu daha sıkı tuttum. İçimde ona karşı filizlenen minnet, sevgi, aşk duygusu büyüdükçe büyüdü, çoğaldıkça çoğaldı. "Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

"Bilmiyorum. Sinyali bulunca işimiz kolaylaşacak." Durdu, ben de durdum. Bana baktı. "Yorulduysan dinlenebiliriz."

"Biraz daha yürüyebilirim," dedim. Bir an evvel buradan tamamıyla uzaklaşmak istiyordum. Balamir topraklarına ayak basmak istiyordum. Başımı yastığıma koymak, annemin sesiyle uyumak istiyordum.

Yusuf Agâh sözümü ikiletmedi. Çamurlaşan toprağa basa basa yürüyorduk. Gökyüzünde bir tane bile yıldız yoktu ve rüzgâr daha sert esmeye başlamıştı. Bir ağacın önüne geldiğimizde Yusuf Agâh durdu ve ayışığından görebildiği kadarıyla ağacın gövdesini inceledi. Gözleri kısıldı, elini kaldırdı ve işaretparmağının ucuyla yosuna dokundu. Sonrasında sessizce, "Bu taraftan," dedi.

Yolumuza hafiften sağa dönerek devam ettik. Bastığım her odun parçasında ormanda bir çatırtı sesi duyuluyordu. Bazen bu çatırdamaları arkadan geldi sanıp irkilerek yerimde sıçrıyor ve hemen Yusuf Agâh'ın omzuna sığınıyordum. Kolunu öyle sıkı tutuyordum ki iz çıkmış olsa şaşırmazdım. Bir anda gök gürlediğinde yutkundum ve etrafıma bakındım.

Yusuf Agâh, "Yağmur yağacak," dedi. "Yağmur gelmeden akarsuyu geçmek zorundayız, Mihra. Biraz daha dayan sonra dinleneceğiz, olur mu?"

"Dayanırım," dedim ama bacaklarım sızım sızım sızlıyordu. Saatlerdir yoldaydık, hâlâ gün ağarmamıştı ve artık baktıkça içimi rahatlatan ay da görünmüyordu.

Kendi içinde küçük bir şelalesi bulunan, çok derin görünmeyen nehrin önüne geldiğimizde karşıya geçecek olma düşüncesi değil ama ıslanacak olma fikri beni gerdi. Hava soğuduğundan hafiften üşümeye başlamıştım. Yusuf Agâh geçmeden önce durup bana baktı. Elimi bıraktığında şaşırdım ve ne yapacağını anlamak için onu inceledim. "Islanacağız. Hava soğuk," dedim.

"Merak etme," dedi ve kolunu sırtımın arkasına yerleştirdi. Eğilip tek kolunu da dizlerimin arkasına attığında *ne yapıyorsun,* bile diyemeden bir hamlede beni kucağına aldı. "Sıkı tutun Mihra. Kollarını boynuma at."

Düşmemek için refleksle dediğini yaptım hemen. Sonrasında, "Yusuf..." dedim şikâyet eder gibi. "Ama sen..."

"Ben alışkınım," dedi. "Sen üşüme. Rahat mısın? Canını acıtmıyorum, değil mi?"

"Hayır," dedim kekeleyerek. İkimiz de aynı yolu yürümüştük. Yusuf Agâh dünden beri dışarıdaydı ve muhtemelen benden fazla süredir ayaktaydı. Buna rağmen beni kucağına alan kendisiydi ve yine de bana canımı acıtıp acıtmadığını soruyordu. Bilmem kaçıncı kez göğsümü ortadan ikiye yarıp, yüreğimde sonsuz odalı bir ev açıp, Yusuf Agâh'ı oraya yerleştirip ömrüm boyunca çıkmasına izin vermemek geçti içimden.

Ben... Nasıl bir sevap işlemiştim de bunca yıl karşıma kimse çıkmazken bir anda dünya iyisi bu adamla kesişmişti yollarım? Yusuf Agâh nasıl bir duaydı? Hangi sevabın karşılığıydı?

"Kapat gözlerini istersen," diye fısıldadı kulağıma yürümeye başladığımızda. "Bir süre böyle yürüyebiliriz. Uyu sen. Korurum ben seni."

Gülümser gibi oldum. "Ninni de söyler misin?"

O da belli belirsiz gülümsedi ama yine de gamzesi ortaya çıkmıştı. "Ninni bilmem ama şiir okurum."

Suya adım atınca hafiften sallandık. Düşeceğiz diye korktuğumdan daha sıkı sarıldım Yusuf Agâh'a. Belki de bu sadece bir bahaneydi. Adım attıkça suyun sesi daha güçlü bir şekilde duyuluyordu, her adımında nehir dalga geliyormuş gibi ses çıkarıyordu. Suyu izlemek yerine Yusuf Agâh'ın yüzüne baktım. İki günde sakalları çıkmış, şakaklarında patlama sonrası oluşan dumanların siyah izleri kalmıştı. Göz altları uykusuzluktan çukurlaşmış, gözleri hafiften şişmiş, saçları alnına dökülmüştü. Onu ilk defa bu kadar bakımsız görüyor olmama rağmen benim gözümde hâlâ dünyanın en yakışıklı erkeğiydi. Her haliyle...

Suyu geçtik. Yusuf Agâh söylediği gibi beni kucağından indirmedi. Ona belli etmemeye çalışsam da yürüyecek

mecalim kalmamıştı zaten. Uyku bastırıyor, gözlerimi kapatmamak için direniyordum. Gök birkaç kez daha kükrediğinde yağmur yavaş yavaş çiselemeye başladı. Damlalar alnıma değdi ilk, sonra burnuma, gözkapaklarıma... Yağmur biraz daha hızlandığında Yusuf Agâh'ın yüzüne düşen damlaları seyrettim. Kirpikleri ıslandı ve zaman geçtikçe saçları da sırılsıklam oldu.

"Yağmur daha da şiddetlenecek gibi," dedi ama bu uyarısı daha çok kendisine gibiydi. "Dinene kadar dinlensek iyi olur. Zaten bu havada yürüyemeyiz de."

Başımla onayladım. Onaylamaktan başka ne yapabilirdim, bilmiyordum.

Yusuf Agâh gözleriyle ormanı taradı. Uygun bir yeri hedef olarak belirlediğinde beni kucağından indirmeden sağdan devam etti. Çalılıkların arasında, mağarayı andıran kayalıklar bir çıkıntı oluşturmuştu. Yağmuru engelleyen o çıkıntı sığınmak için iyi bir alandı. Yusuf Agâh düşündüğüm gibi oraya ilerledi ve kayalığın altına girmek için eğildi. Beni uyumak üzere olan bebeğini beşiğe yerleştiren ebeveyn titizliğinde yere bıraktı. Kalçamın üzerinde gerileyip sırtımı kayalığa yasladım. Yusuf Agâh önce etrafı inceledi; bir tehlike görmediğine emin olduktan sonra yeniden eğilip kayalığın altına girdi ve yanıma oturup bacaklarını önüne uzattı.

Birbirimize bakıp aynı anda, "Üşüyor musun?" diye sorduk.

Başımı sağ omzuma eğdim. "Suda yürüyen sensin," dedim ve dışı ıslanmış ceketi omuzlarımdan çıkarıp onun sırtına örtmeye çalıştım. Yusuf Agâh elbette bunu kabul etmedi ve onun yerine tekrar kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekti. "Yaslan göğsüme sevdiğim," diye mırıldandı. Islak saçlarından akan damla benim saçlarıma karıştı. "Benim gönlüm gök gibidir, açık deniz gibidir."

Tebessüm etmeyi denedim. Az da olsa titriyordum, dişlerim birbirine çarpıyordu. Yine de dudaklarımı açarak şiiri ona

ithaf ettim. "Pas tutmaz senin için, yeryüzü gibidir. Toprak gibidir."

Üşüdüğümü fark edince kolu biraz daha sıkı sardı beni, eli sol omuzumu sıvazladı ısıtmak için. Kulağımın yakınında dudaklarından dökülen nefesi tenimde hissediyordum. Soluğu sıcacıktı. Sağ elinin tersiyle yüzüme yapışan ıslak saçlarımı yumuşak dokunuşlarla geriye atarken, "Sen ki bulut gibisin, ay gibisin, güneş gibi bazen...* Çiçek gibisin," diye mırıldandı. Avucu yanağımla bütünleşti, parmak uçları çehremde gezindi. "Yüreğimde açan eşsiz bir çiçek."

Avucu, dokunuşları öyle sıcak ve içtendi ki yüzümü yavru kedi gibi avucuna yaslamamak için zor duruyordum. İyi ki yanımdaydı. Yatıştırıyordu her hareketi, sözü, dokunuşu. "Toprağını, açtığı yeri seven çiçek," dedim başımı omzuna yasladığımda. Gülümsüyordum ama harelerim dolu doluydu, ağladım ağlayacaktım. Tüm duygularım birbirine girmişti. Hem güzel bir andı hem de korkunçtu öncesinde yaşadıklarım. Yağmur çisenti şeklinde yağmaya devam ederken gök tüm heybetiyle kükreyince oturduğumuz yer sallandı sanki. Ansızın çakan şimşek bir iki saniyeliğine etrafımızı aydınlattı ve sonra orman yeniden zifiri karanlığa büründü. İyice ağırlaşan gözkapaklarım kapanmak üzereydi. "Uykum var... Çok."

"Uyu."

"Yakalanırsak..."

"Ben uyumayacağım, merak etme."

"Ben durayım... Sen uyu. Kaç gündür uyumuyorsun."

Komik bir şey söylemişim gibi nefesiyle güldüğünü duydum ve içim tatlı tadı ürperdi gülüşüyle. "En fazla kaç saniye daha uyanık durabilirsin, Mihra?"

"Gün... Aydınlanana kadar," dedim ama gözlerim kapanmak üzereydi. Uykulu sesimle, "Yusuf Agâh..." dedim yeniden.

---

* Erdem Bayazıt, *Şiirler, Aşk Risalesi* (İstanbul: İz Yayıncılık, 2021), 105.

"Hım?.."

"Üşüyorsun değil mi?"

"Tek başıma olsaydım üşürdüm."

"Ben seni ısıtabiliyor muyum?"

"Bir gülüşünle hem de. Sanırım en kurak geçen yaz ayında olsam, bu kadar sıcak hissedemezdim."

"İyi hissedeyim diye böyle söylüyorsun değil mi?" Biraz daha sokuldum ona. Yağmur tüm şiddetiyle yağmayı sürdürüyor, arada bir gök gürültüsüyle birlikte beliren yıldırımlar birkaç saniyeliğine tüm ormanı aydınlatıyordu. "Nehrin suyu buz gibidir. Çok üşüyor olmalısın."

"Üşüyor olsam ne yapacaksın?"

"Daha sıkı sarılırım."

"O zaman çok üşüyorum."

Söylediğimi yaparak daha sıkı sokulup sardım onu, kolları yorgan gibi örtündü bedenime. "Şimdi?"

"Daha iyi..."

Başımı göğsüne gömdüm. Gözlerim kapandı kapanacaktı. Dayanamayarak, "Özür dilerim..." dedim. "Ben... Sabaha kadar dayanamayacağım galiba."

Konuşurken dudaklarından yayılan titreşimi saçlarımda hissettim, sanki beni soluyordu. Kolumu sıvazladı ve sessizce, "İyi uykular, kır çiçeğim," dedi.

Uyumadan önce ondan işittiğim son cümle bu oldu.

"Kartal bir, uygun mudur?"

Hışırtı sesleriyle gözlerimi açtığımda konuşanın Yusuf Agâh olduğunu fark ettim. Gün yavaştan ağarmış, yağmur dinmiş, ormanı yağmur sonrası toprak kokusu sarmıştı. Birkaç metre ötemde sırtı bana dönük bir şekilde ayakta duran Yusuf Agâh, ceketini üzerime bir yorgan gibi sermiş, telsizini havada tutarak konuşuyordu.

"Kartal," dedi telsizin öbür ucundan gelen telaşlı ses. "Üsteğmen Ahmet Akçay! Yiğido, beni duyuyor musun? Geliyoruz kardeşim, kurtaracağız seni oradan!" Konuşanın Ahmet olduğunu anlayarak rahatlayıp hemen yerimde doğruldum. Üzerimden büyük bir yük kalktı sanki, tüy kadar hafifledim.

"Üsteğmen Yusuf Agâh Demiral," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "Dinle. Şehirden çıktım, ormanlık alandayım. Yaklaşık olarak altı yedi kilometre uzaklaştım. Kuzeye yönünde ilerliyorum. Şehir merkezini İntizam Güçleri ele geçirmiş durumda. Başka asker görmeye tahammülleri yok. Türkiye'yi tehdit unsuru sayıyorlar. Dikkatli olun. Merkezden çıktım," diye tekrar etti. "Anlaşıldı mı?"

Karşıdan bir yanıt gelir gibi oldu ama hiç anlaşılamadı. "Kartal, beni duyuyor musun?"

Sadece karıncalanma sesi duyuldu. Yusuf Agâh telsizi biraz daha hareket ettirerek sağa, sola çevirdi, az daha yukarı tuttu. "Kartal!"

Cevap gelmedi. Artık hışırtıdan başka ses duyulmuyordu. Birkaç kez daha konuşmayı denedi fakat hiçbir cevap gelmeyince öfkeyle telsizi indirip ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra bana döndü. Beni görür görmez kaşları çatıldı ve hemen sonra bakışları yumuşarken, "Ne ara uyandın?" diye sordu.

"Tüm telsiz konuşmalarınızı duydum."

"Geliyorlar," dedi beni rahatlatmak için. "Bulurlar bizi."

"İnşallah," dedim sessizce.

"Yola devam etmemiz gerekiyor. Yürüyebilecek durumda mısın?"

Hızla başımı salladım. Oyalanmadan ceketi üzerimden alıp kollarıma geçirerek toparlandım. Ayağa kalktım, bacaklarım soğuktan uyuşmuştu ama yürüdükçe geçeceğini umut ediyordum. Bir an evvel buradan kurtulmak istiyordum. Birkaç adımda Yusuf Agâh'a ulaştım. Tekrar elimi tuttu ve yeniden kuzeye doğru yürüdük.

Biraz da olsa yürüdüğümden yol bu defa o kadar da yorucu gelmiyordu. Ancak toprak hâlâ ıslak sayılırdı ve tepelerden inerken neredeyse düşüyorduk. Aslında bu benim hatamdı. Yusuf Agâh dengesini çok iyi sağlıyordu ancak ben çok kez düşme tehlikesi atlatmıştım. Düz yolda zor yürüyen ben için ıslak topraklarda dağ, tepe, bayır geçmek çok zordu. Yine de iyi bir performans sergiliyordum.

Bir düzlüğe daha indiğimizde Yusuf Agâh tekrar telsize dokundu. "Kartal, duyuyor musun?" diye sordu. Gelen tek cevap hışırtıydı.

Tüm ilgimi telsize vermiş yürüyorken işittiğim patlama sesiyle yerimde sıçradım. "Ol ýerde kim bar? *Kim var orada?*" dedi kaba bir erkek sesi. "Boýun eg! *Teslim ol!*"

Kalbim ağzımda atarken Yusuf Agâh kolumdan çekerek bir ağacın arkasına geçmemizi sağladı ve beni arkasına alıp kendisi bana siper oldu. Elini silahına attı ve başparmağıyla silahın güvenlik kilidini açtı.

O sırada boşta kalan tek elini yukarı kaldırdı ve yolumuzu kesen askere Türkmence karşılık verdi. "Men zyýansyz raýat. Pyýada ýöremäge rugsat ediň. *Zararsız bir sivilim. Yürümeme izin verin.*"

"Ağaçtan ayrıl!" dedi eli silahlı adam. Nerede olduğunu hâlâ göremiyordum. "Yüzünü göreyim. Geç ortaya, geç!"

Yusuf Agâh silahını tekrar beline yerleştirdi. Yürüyeceğini hissettiğimde korkuyla kolundan tuttum. "Gitme," diye fısıldadım yalvarır gibi.

"Peşimden gelme," dedi sadece benim duyabileceğim şekilde. "Tam burada bekle, Mihra. Halledeceğim."

"Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz... Gitme... Bir şekilde kaçarız."

Bir el ateş daha edildiğinde yerimde sıçradım, neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. "Türk askerine güven," dedi Yusuf Agâh ve tekrar itiraz etmeme fırsat tanımadan teslim

oluyormuş gibi iki elini de havaya kaldırarak ağacın arkasından ayrıldı.

Yavaş adımlarla, sağına soluna baka baka ortaya doğru ilerledi. Peşinden gitmemek için zor duruyordum ama belli ki bir planı vardı. Bunu altüst etmek istemezdim. Kendimi zor tuttum, yumruklarımı, dişlerimi sıktım. Neredeyse korkudan gözlerimi kapatacaktım. Dilime dizilen tüm duaları sırasıyla okumaya başladım.

Özür dilerim Allah'ım, seni yalnızca başım sıkıştığında andığım için. Ama lütfen, bu kez de yardım et bana. Lütfen... Ona bir şey olmasın, lütfen...

"Tek misin?" dedi yabancı adam Türkmence.

"Tekim," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. Bense neredeyse nefes bile almıyordum.

Biraz sonra tam karşısında kalan çalılardan bir hışırtı sesi duyuldu. Yasal olmayan, ülkeyi iç savaşa sürükleyen İntizam güçlerinin üniformasını giyinmiş bir adamdı bu. Üniformaları da karakterleri gibi uyduruktu. Vatana ihanetti. Hangi mantık bunu reva görürdü yüz binlerce insana?

Adam heybetli görünse de Yusuf Agâh'tan biraz kısaydı. Elinde keleşi andıran büyükçe bir silah vardı. İki eliyle kavradığı silahını Yusuf Agâh'a doğrulttuğunu görünce kasıldım. Kriz geçirecektim sanki, çığlık atmamak için zor duruyordum.

"Nereye gidiyorsun gecenin bu vaktinde?" dedi adam.

"Ailemin yanına," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "Şehir merkezinde yaşamıyorum. Ailem kasabada. Patlama olunca mahsur kaldım burada. Ailemin bana ihtiyacı vardır."

"Yabancı mısın?" dedi adam. "Aksanın niye böyle?"

"Uzun yıllar yurtdışında kaldım."

"Demek öyle," dedi adam ancak çok tatmin olmamış gibiydi. Çamurlu yolda çıkan ayak sesleriyle ağır ağır Yusuf Agâh'a yaklaştı. Tam karşısına geçtiğinde durup yüzünü inceledikten

sonra bakışları boğazına takıldı ve künyesini tek hamlede çekip kopardı. Eline aldı, üstünü inceledi. "Yusuf Agâh Demiral..." dedi sorgular gibi. Gözleri kısıldı. "Türk askeri... Başkan'a arka çıkan güruhtan..." diye ekledi ve künyeyi yere atıp ayağının ucuyla üstüne basacaktı ki Yusuf Agâh, "Bunu sakın deneme!" diyerek özüne dönüp adamın silahı tutan kolunu tek hamlede çevirip büktü. Dizini yukarı kaldırdı ve adamın karnına sert bir diz geçirip iki büklüm olmasını sağladı.

Adam karşılık vermek için silahını doğrultacak ki Yusuf Agâh da adamın elindeki silahı tuttu ve aralarında bir çekişme başladı. Birden işitilen silah sesiyle duyduğum Yusuf Agâh'ın iniltisi daha fazla sakin kalmamı sağlayamadı. Kalbim felç geçiriyordu sanki. Kendimi tutamadan, "Yusuf!" diye haykırdım ve saklandığım ağacın arkasından çıkmak için hareket ettim fakat bir adım bile atamadan boynuma geçirilen güçlü kol nedeniyle olduğum yerde kaldım. Arkamdaki adam beni kendisine çekip sırtımı göğsüne yasladığında çığlığım ikiye katlandı. "Bakın, burada bir de promosyonu varmış," dedi beni tutan adam.

Tam kendisine saldıran adamı devirmek üzereyken Yusuf Agâh, başını çevirip benim yakalandığımı gördüğünde afalladı, geriye sendeledi ve adamın tek dirsek darbesiyle yere düştü. Adam direkt silahını Yusuf Agâh'ın alnına dayadığında ben yeniden, "Yusuf!" diye bağırdım. "Hayır! Durun!"

Benim itirazlarıma imkân tanınmadan bir el silah sesi daha duyulduğunda gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Kalbim soyut ama acısı somut, keskin bir hançer darbesi aldı.

Yusuf Agâh'ın vurulduğunu düşünürken arkamdaki adamın boynumu tutan elleri gevşedi ve bir anda yere yığıldı. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi açıp etrafıma baktığımda arkamdan tanıdık bir ses, "Yiğido!" diye bağırdı. "İyi misin kardeşim?"

Bu, Ahmet'in sesiydi.

Yeniden Yusuf Agâh'a baktığımda kendisini düşüren adamı, insanüstü bir hareketle geri püskürttüğünü gördüm. Adamı bu defa sırtüstü yere düşüren Yusuf Agâh oldu ve silahını karnına nişan alırken bana, "Mihra, eğil!" diye bağırdı.

Tuttuğu silahı ateşledi ve bir düşmandan kurtuldu. Adamın keleşini eline alıp bir ağacın arkasına geçti. Aynı zamanda eliyle karnının sol tarafını tutuyordu. Vurulmuş muydu?

Yüreğim ağrıdı.

Ondan sonrası tam bir cümbüş yeriydi. Her taraftan taramalı silah sesleri duyuluyordu. Ben olduğum yere çökmüş, ellerimle başımı tutup kurşunlardan korunmaya çalışıyordum. Sığındığım ağaca çok sayıda kurşun isabet etmişti. Kendimi korumak için tek yapabildiğim gözlerimi sıkıca kapatarak dua etmekti. Ezberlediğim sureleri bile unutmuş hale gelmiştim. Dilim dönmüyordu.

"Hadi aslanlarım!" deyişi duyuldu Ahmet'in.

Bir asker, "Emredersiniz komutanım!" diye karşılık verdi.

Silahlar ateşlenmeye devam ediyordu. Bense bir bebeğin anne karnındaki pozisyonunu almış, gözlerimi kapatarak kendimi sıktıkça sıkıyordum.

Bir Türk askeri, "Havan saldırısı!" diye bağırdı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kulakları sağır edecek bir patlama sesi ve ardından, "Kahretsin!" bağrışları duyuldu.

"Siper alın!" diye bağırdı Ahmet. "Mesafeleri açın!"

Silah sesleri, hiç sonu gelmeyecekmiş gibi...

"Havanın başındakini vurun!" diye komut verdi Ahmet. Ben sadece olduğum yerde sallanıyordum. "Yangınlardan uzak durun!"

Bit artık, bit, bit, bit.

Öyle gergindim ki ağlayamıyordum bile. Yusuf Agâh'ın sesi yoktu. O ne durumdaydı? En son karnının sol tarafını tutuyordu.

"Hadi aslanlarım!" diye bağırdı Ahmet. Daha gür bir şekilde, "TÜRK'ÜN GÜCÜNÜ GÖSTERİN!" diye ekledi.

Patlama sesleri... Vurulmalar ve inlemeler... Yıkılan ağaçlar, dökülen dallar... Dudaklarımın arasından ağzıma sızan metalik kanı hissettiğimde dişlemekten dudağımı kanattığımı anladım. Saniyeler, dakikalar geçti. Ne kadar süre orada kaldığımı bilmiyordum; sadece öne arkaya doğru sallanıp dualar ediyor, bir an önce bitmesini istiyordum. Kulaklarım işitme yetisini kaybedecek raddeye gelmişti. Vurulmadığıma emindim ama canım yanıyordu. Kafayı yiyecek gibiydim. Kulaklarım sürekli çınlıyor, başımın her tarafına ağrılar yayılıyordu. Bedenim sürekli bir öne bir arkaya sallanıyor, ağzımdan kendi inisiyatifim dışında çığlıklar yükseliyordu. Yaralananların haykırışları ve tabanca, tüfek, patlama sesleri benim çığlıklarımı bastırıyordu.

Uzun bir müddet o şekilde durdum.

Bana bir ömür gibi geçen sürenin ardından, bir anda sesler kesildi.

Beş saniye, on saniye, yirmi saniye...

Hiçbir şey duyulmadı. İşitme yetimi kaybettiğimi düşünerek korka korka gözlerimi açtım. Kulağımın içindeki tiz çınlama hâlâ benimleydi ve hayır, kulaklarıma bir zarar gelmemişti. Çatışma sona ermişti.

"Temiz!" diye bağırdı Ahmet. Bu, çatışmanın bittiğinin resmi duyurusuydu. Sık nefesler alıp veriyor, boş boş karşıya bakıyordum ama hiçbir şey göremiyordum.

"Yiğido!" dedi Ahmet yeniden, sesi artık daha yakından geliyordu. Koştu ve Yusuf Agâh'a sarıldı. "Kardeşim, iyi misin?" Birkaç asker de onun etrafını sarmıştı.

Yusuf Agâh başıyla onaylayıp eliyle omzuna vurduktan sonra benim olduğum tarafa doğru bakarak, "İyiyim kardeşim, iyiyim," diye yanıtladı soluk soluğa. Zor konuşuyordu. Sonra başıyla etrafı inceledi ve içinden endişe taşan sesiyle, "Mihra!" diye bağırdı. Olduğum yerden kalkmadan, ağacın arkasından titreyerek hafifçe başımı çıkardığımda tek eliyle karnının sol tarafını tutmaya devam ederek seke seke yanıma

geldi. Hemen dizleri üzerinde çöktü ve iki eliyle omzumdan tutarak, "İyi misin?" diye sordu. "Yaralandın mı?"

Boş boş suratına bakarken dudaklarımı açıp bir cevap veremedim. Onun yerine başımı hayır anlamında sallamakla yetindim. Yusuf Agâh'ın gözlerinde belirgin bir rahatlama canlandı ve hiç beklemeden beni kendisine çekip sağ olduğuma şükreder gibi sarıldı. Kollarım hareket edemedi çünkü hâlâ şoktaydım. Yusuf Agâh bir süre sonra geri çekildi, arkasını döndü. "Su var mı?" diye seslendi.

Ahmet birkaç adım ilerledi ve matarasını boynundan çıkarıp Yusuf Agâh'a uzattı. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi Yusuf Agâh ve önce suyu eline döküp ıslak elini yüzüme sürdü. Biraz olsun kendime geldim, başımı hızla iki yanıma sallayıp silkelendim. Ardından mataranın ağzını dudaklarıma götürüp birkaç yudum içmemi sağladı. Tamamen kendime geldiğimde karşımdakinin Yusuf Agâh olduğunu tam anlamıyla idrak edebildim. "Yaşıyorsun," dedim kekeleyerek.

Yusuf Agâh matarayı tekrar Ahmet'e uzattı. Elini yüzüme atıp avucunu yanağıma kapattığında Ahmet boğazını temizleyerek arkasını döndü. "Helikopter hazırda bekliyor," diye uyardı.

Yusuf Agâh yanağıma kapattığı elinin başparmağıyla yanağımı okşarken, "Özür dilerim," dedi fısıltıyla. "Bunlara şahit olmak zorunda kaldığım için özür dilerim," diye ekledi sanki kendi suçuymuş gibi. Oysaki onun tek yaptığı beni korumaktı. "Güzelim, gitmemiz gerekiyor. Kalkabilecek misin?"

Gözlerimi kapatıp açtım ama ayağa kalkmak neydi, nasıl yapılırdı bihaberdim sanki. Yusuf Agâh elimden tutup ayağa kalktığında zor güç ona uyum sağladım. Tısladığında karnının sol tarafına baktım. "Sen..." dedim kekeleyerek. "Yaralandın mı?"

"Yaralanma sayılmaz," diye geçiştirdi beni ama güçlükle konuştuğunun farkındaydım. Tüm yüzü boncuk

boncuk terlemişti. "Sıyrık sadece. Sorun yok, iyiyim. Gitmemiz gerekiyor."

Benimle yürüdüğünde zor adım attığını anladım ve içim sızladı. O sırada Ahmet imdada yetişti. Yusuf Agâh'ın sağına geçip kolunun altına girerek ona destek oldu. "Kardeşim benim," dedi yaşadığına şükreder gibi. "Aslan kardeşim. Ula nasıl korkuttun bizi bir bilsen. Semiha teyzeme yalan söyleyeceğim diye nevrim döndü."

"Niye korktunuz?" dedi Yusuf Agâh. "Siz varken bana bir şey olmazdı."

"Olmazdı tabii," dedi Ahmet. "Bırakır mıydık oğlum seni burada. Yine de Rabbime şükürler olsun. Sağ salim kavuşturdu bizi."

Diğer askerleri inceledim. Birkaçı Yusuf Agâh'ın yanına gelip, "Komutanım iyi misiniz?" diye sorup yardım teklif etmişti. Tek yaralanan Yusuf Agâh değildi, üç kişi daha vardı ancak hepsi de şükürler olsun ki yürüyebilecek durumdalardı.

Gün aydınlandığından yollar artık daha az korkutucu geliyordu. Ya da etrafım Türk askerleriyle çevrili olduğundandı. Aslında, kesinlikle öyleydi.

Helikopterin önüne geldiğimizde evime ulaşacağımı bilmenin verdiği sevinçle basamakları çıktım, askerlerle birlikte içeri girdim ve Yusuf Agâh'ın yanına oturdum. Yarasına bakmak içinse biraz daha kendime gelmeyi, helikopterin yükselmesini bekledim. Bir doktorla hemşirenin kızı olarak onu bu şekilde bırakmayacaktım elbette, az sonra ilgilenecektim.

Pervane döndü, helikopter havalandı ve İlteriş'in o korkunç anıları geride kaldı.

Balamir, beni bekliyordu.

Acısıyla, tatlısıyla.

Bölüm Üç

Enkazlar ve Ümitler

Daha önce hiç uçağa binmemiştim. Yerden o kadar yükseğe çıkma düşüncesi beni korkutur ve düşeceğimi hissettirerek güvende olmadığımı düşündürürdü. Fakat şimdi, bir askeri helikopterin içindeyken korkularım arasında son sıralarda bile değildi bu. Aklım son birkaç günde yaşadıklarımla doluydu; patlama anı, parçalanmış bedenler, yardım çığlıkları, yakınlarını kaybedenler... O keskin, metalik kan kokusu hâlâ soluklarımdaydı sanki, midem bulanıyordu. Üşümüyor ama tir tir titriyordum.

Elimin üzerine kapanan elle irkilerek başımı helikopterin ufak camından ayırdım. Yusuf Agâh ürktüğümü görünce gözlerini kısarak, "Özür dilerim, korkuttum mu?" diye sordu fısıltıyla.

Dudağım seğirirken yutkundum ve başımı olumsuz anlamda hareket ettirdim.

Gözleri ilgiyle suratımı inceledi. Akabinde, "Az kaldı," diye mırıldandı. "Yarım saat içinde ailene ulaşacaksın."

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım söylediklerini. Ben de onu inceledim. Kavruk tenine saçlarından aşağı boncuk boncuk ter damlaları akıyordu. Gözleri keskin değil baygın bakıyordu ama bu kesinlikle uykusuzluktan değildi. Yorgundu, bitkindi ve...

Bakışlarım karnının sol tarafına kayınca yeniden sarsıldım.

Yaralıydı.

Tüm bedenimle ona döndüm. "Sen..." dedim kekeleyerek, söyleyeceklerimi tamamlayamadım ve baştan aldım. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi kısık sesiyle. "Büyük bir sorun yok."

"İyi görünmüyorsun," dedim telaşla. "Yarana bakabilir miyim? Ben... Biraz anlarım. Babamdan dolayı." Annem de babam da ilkyardımı çok önemserdi. *Hayatta başınıza ne zaman, ne geleceği belli olmaz,* derdi babam hep. Bazen kendimizin doktoru olacağımız anlar yaşanabilirdi, bazen sevdiklerimize yardım etmek durumunda kalabilirdik. İlkyardım hayat kurtarırdı. Biz de söz dinleyen çocuklar olarak bu söylediklerini kulağımıza küpe etmiş, ilkyardımla ilgili öğretilerini canla başla dinlemiştik.

"Birazdan ineceğiz zaten Mihra," dedi soluk soluğa. "Dayanırım ben. Sen sıkma canını daha fazla."

"Böyle söyleyince sakinleşmiyorum," deyip başımı çevirdim ve Ahmet'e baktım. Tam karşımızda bize dönük oturuyordu, onun da gözleri bizim üzerimizdeydi. "Temiz bir bez var mıdır? Eğer kurşun içerideyse çıkaramam fakat yine de kanamanın azalması için tampon yapmak gerekir. Kan kaybetmemesi önemli. Terliyor da zaten. Daha da bitkin düşecektir."

Ben daha söylediklerimi bitiremeden bir asker geldi Yusuf Agâh'ın başına. Elinde temiz, asker yeşili iki havlu vardı. Tabii benim düşündüğümü onlar da düşünmüş olmalıydı, ilk defa böyle bir durumla karşılaşmıyorlardı sonuçta. Onlar benden çok daha bilgiliydi muhtemelen ve Yusuf Agâh bu yüzden sakindi. Yine de asker, "Buyurun komutanım," diyerek havluyu Yusuf'a uzattığında elimi kaldırıp ben aldım.

Elimi tişörtüne attığımda Yusuf Agâh geri çekilmedi ve bana izin verdi. Sol altı kendi kanıyla lekelenip yırtılan tişörtünü, yarasına yapışmış olacağını düşünerek acıtmamaya özen gösterip yavaşça yukarı kaldırdım. Çok hafif tısladığında acısını kendimde hissederek gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım. En küçük madeni para büyüklüğünde, etrafı kanla çevrili bir delik vardı karnının sol tarafında. Acısını yüreğimin en derininde hissetsem de sakin kalmayı denedim. Havlulardan daha

ıslak olanla önce açık yaranın etrafındaki kurumuş kanı temizledim. Bunu yaparken gözlerim doldu çünkü şu son birkaç günde kâbusumda dahi yaşamak istemeyeceğim şeylere şahit olmuştum ve nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyordum.

Yusuf Agâh, Ahmet'in karşımızda olmasını umursamadan elini kaldırdı ve yanağıma süzülecek olan yaşı daha akmadan tuttu başparmağıyla. Ben onun yarasını temizlerken o, üstünde kendi kurumuş kanı olan eliyle benim gözyaşlarımı dindirdi. Göz ucuyla Ahmet'e baktığımda artık camdan dışarıyı izlediğini fark ettim. Burnumu çektim ve ıslak havluyu kenardaki poşetin üstüne bıraktım. Nemli havluyu katlayarak yaranın üzerine bastırıp kanamanın biraz olsun durması için tampon yaptım. Helikopter inene kadar öyle durdum, elimi bir an olsun havludan ayırmadım. Tek kelime etmedim, kimsenin de konuşacak mecali yoktu zaten. Oldukça karmaşık ve yoğun bir gündü. Helikopter iniş yaptığında gözlerimi kapatarak sakinleşmeyi deneyerek soluklandım. Kalp atışım biraz olsun normale dönmüştü. İnerken Yusuf Agâh'ın sağ koluna Ahmet girdi yeniden ama o benim elimi hiç bırakmadı. Bir an olsun yalnız hissettirmedi bana.

Artık güneş tamamen doğmuştu, indiğimiz arazide seher vakti kuşlarının ötüşleri duyuluyordu. Buralarda is kokusu yoktu, hava İlteriş'e nazaran hâlâ temizdi, dağlarına duman çökmemiş, yaprakları karalar bağlamamıştı Balamir'in. Bizi dışarıda bir askeri araç bekliyordu. Askerlerle birlikte yürüdük araca, önce Yusuf Agâh'la benim binmemi beklediler. Koltuklara oturduğumuzda peşimizden girdiler içeri. Aracın kapıları kapandı, sürücü koltuğundaki asker aracı sürmeye başladı.

Beni evimin önüne kadar getirdiler. Daha önceden olsa bırakmalarını isteyemezdim ama şu an kimin ne düşüneceğiyle ilgilenecek durumda değildim. Ben arabadan inince gerek olmadığını söylesem de Yusuf Agâh da benimle indi. Karşılıklı durduk. Birlikte geçirdiğimiz o zorlu iki gece canlandı

gözlerimin perde arkasında. O yanımda olmasaydı ne yapardım, nasıl dayanırdım, tüm bunlarla nasıl başa çıkardım bilmiyordum. Muhtemelen patlamaların olduğu alandan kalkıp gidecek gücü bulamaz, oracıkta can verirdim. Ama Yusuf Agâh benimleydi ve beni tüm kötülüklerden korumuştu.

Kendime itiraf etmek artık hiç zor değildi. Yusuf Agâh'a âşıktım ve kalbim artık onun için yalnızca aşkla değil aynı zamanda büyük bir minnetle de doluydu. İçimdeki tüm hislerin harelerime yansıdığının farkında olarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona, hâlâ dolu bakan gözlerimle. "Her şey için... Sen olmasaydın... Ne yapardım, bilmiyorum."

"Birbirimize yoldaş olduk, Mihra," dedi o da sessizce. "Ben teşekkür ederim."

Karşılık olarak gülümsemeyi denedim ama başarabildiğimden emin değildim. "Yaralısın, durma ayakta daha fazla," dedim hâlâ endişeliydim onun için.

"Durmam, gir hadi sen. Emin olayım eve sağ salim girdiğinden."

Onu daha fazla bekletmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı önüme eğerek selamladım Yusuf Agâh'ı. Tahtadan yapılma bahçe kapısının kilidini açtığımda gözlerim ilk önce balkon merdiveninin bitişinde bacaklarını kendine çekmiş uyumakta olan Pisi Pisi'ye takıldı. Geldiğimi duymamış, uykusundan olmamıştı. Onu görünce bile rahatladım ve ailemi görmek için sabırsızlanarak hızlandırdım adımlarımı.

Basamakları alelacele çıktım, kapının tokmağını tutup tam üç kere yüksek sesle vurdum. Adım seslerini duyduğumda başımı sağıma çevirip hâlâ yoldaki aracın önünde durmuş beni izleyen Yusuf Agâh'a baktım. Başımı eğerek her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim. Mesajımı aldı ve elini başına koyarak gitmeden evvel bana bir asker selamı gönderdi.

Derken kapı açıldı ve ben önüme döndüm. Annem beni görür görmez gözlerini kocaman açtı, elini kalbine koyup,

"Mihra!" diye bağırdı. Zaten ağlamak için hazırda bekleyen gözlerimden annemi görür görmez yaşlar boşaldı. Ayaklarım ona doğru hızlı bir adım attı ve kollarım annemi sardı, o da bana sarıldı sıkıca. Biz sarıldığımız an araba sesi duyuldu ve askeri aracın kapımızın önünden ayrıldığını anladım. Başımı annemin omzuna yasladım, annem saçlarımı öptü. "Kızım," diye haykırdı. "Allah'ım, şükürler olsun! Şükürler olsun ya Rabbim!"

Ben onun omzunda ağlamaya devam ederken işittiğim seslerle gözlerimi açtım ve evin diğer odalarından uykulu halleriyle çıkıp gelen Ayşe'yi, Gülnar'ı, Yasir'i ve Elif'i gördüm. Hepsi de mutluluk ve hüzün karışımı bir ifadeyle koştular yanıma. Aile üyelerimle sarılıp burada, yanlarında olduğuma şükrettim fakat hâlâ tam olarak evimde olup olmadığımdan emin değildim sanki.

Doğal gaz birkaç gündür çalışmıyormuş. Annem, benim için bahçede ateş yakıp çelik kazanda su kaynattı ve Yasir de suyu banyoya çıkardı. Annem kıyafetlerimi çıkarmama yardımcı oldu, beni yıkadı, maddi manevi tüm kirlerimden arınmamı sağladı. Yemek ısıttı, açtım ama zerre iştahım yoktu. Birkaç kaşık anca yiyebildim yemekten, sonra uyumak istediğimi söyledim. Şimdilik kimse üstüme gelmedi, neler yaşadığımı sormadılar. Yatağım açıldı, uzandım hemen. Günler sonra ilk kez rahat bir zeminle buluştu bedenim ama uyumak kolay mıydı? Şu an, o metro alanında kaç kişi vardı evine kavuşmayı bekleyen? Ailesinden bir haber almak için can atan, yakınlarını kaybeden... Gülcemal ne yapıyordu? Sütü kesilmiş miydi? Bebeğini emzirebiliyor muydu? Ya oğlu Hasan? Babasının öldüğünün farkına varmış mıydı?

Ne büyük travmalar yaşanmış, yaşanıyor ve yaşanmaya devam edecekti. Ne için? Bir koltuk sevdası uğruna daha kaç can gidecekti güzel ülkemde? Toprakları kan kokmuştu, bulutlarından yağmur değil özgürlük dağıtan kanlar akıyordu, insanlara özgürlüğüyse ölüm veriyordu.

Yüreğim alev alev yanıyordu. Gözlerimi sıkı sıkı yumuyor, biraz olsun uyuyup can yakıcı tüm manzaralardan birkaç saatliğine de olsa sıyrılmak istiyordum. Annem ben uyuyana kadar bekledi, saçlarımı okşadı, varlığını ben uyuyana kadar hissettirdi. Bir saatten fazla geçen zamanın ardından uykuya daldım.

Bir patlama sesi işittiğimde sıçrayarak uykumdan arındım. "Bomba!" diye bağırdım ve dehşet içinde gözlerimi açtım.

Hâlâ yanımda olan annem sıkıca elimi tutuyor, "Şşş," diyerek saçlarımı okşayıp beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Geçti kızım, bir şey yok..." Sonra omzunun üzerinden arkasına baktı. "Gülnar, biraz dikkatli olsana! Ablanı korkuttun."

"Özür dilerim," dedi Gülnar kekeleyerek. "Minderi çekeyim derken... Telefon da düştü..."

Kalbim tekrar bir patlamanın ortasında kalmışım kadar hızla atıyordu. Başım zonkluyordu, uyumuştum ama dinlenebildiğimden emin değildim. Hâlâ ölesiye yorgun hissediyordum. Boğazım kurumuştu, aklım yaşadıklarımın etkisinden sıyrılabilmiş değildi. Başımı sağıma çevirip suya uzandığımda annem benden önce davranıp ne istediğimi anladı ve sürahideki suyu bardağa boşalttı. Ben hafiften doğrulduğumda bardağı dudaklarıma götürdü ve içmemi sağladı. Ben sudan yudum aldıkça annem, "Şifa olsun," dedi. Ben içiyordum ama susuzluğunu gideren oydu sanki. Geriye çekildiğimde annem de bardağı ayırdı dudaklarımdan. Sırtımı yatak başlığına yasladığımda kolumu sıvazladı, "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım.

Yeniden uzandım ve uykuya dalmam ilki kadar geç oldu.

Uyuyor muydum, uyanık mıydım belli değildi. Uykunun içine kusursuz dalamıyordum. Gözlerim kapalıydı, dışarıdaki sesleri duymuyor ama başka bir dünyaya da giremiyordum. Birkaç defa uyandım, annem hep yanımda olduğunu belli ederek sıktı elimi. Ateşim vardı biraz, hasta oluyordum

muhtemelen. Gecenin ayazında yağmurun altında kalmıştık. Her ne kadar Yusuf Agâh beni soğuktan korumak için mücadele etse de bünyem hassastı. Annemin arada sırada koltuk altlarıma ve alnıma ılık bez koyduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

İçine giremediğim uykumdan bir kez daha koparıldığımda açtığım gözlerim cayır cayır yanıyordu. Boğazım kurumuştu. Yatakta annemle birlikte yatıyordum. Başımda nöbet tutmuştu ancak uykusuzluğa dayanamamış olacaktı ki kıyafetleriyle öylece yanı başımda uzanıp uyuyakalmıştı. Yine de eli hâlâ elimi tutuyordu. Susamıştım, komodinin üzerinde duran sürahiye baktığımda boş olduğunu gördüm. Annemi uyandırsam kalkıp getirirdi ama rahatsız etmek istemedim. Bir süre hiçbir şey söylemeden sırtüstü uzandığım yatakta tavanı izledim. Ağzımdan yayılan her nefes bir ateş dalgası taşıyordu sanki, yanaklarımın kızardığına şüphem yoktu.

Ezan okunuyordu. Sabah namazı vakti olmalıydı. Sabah ezanı sesi beni ürkütmüyor aksine her zaman yanımızda olan Allah'ı daha derinden hissetmemi sağlıyordu. Çoğu kişinin uykuda olduğu anda sadece onun adı yankılanıyordu sokakta ve her ne olursa olsun, hangi çıkmaza girersen gir, kimi kaybedersen kaybet, ben her daim yanındayım mesajı taşıyordu. Ezan dinene kadar sığınakta bekleyenler için dua ettim.

Müezzin sustuğunda mikrofonun kapanma sesi duyuldu ve sokağa tekrar sessizlik hâkim oldu. Yeni bir gün yavaş yavaş doğuyordu, göç etmek üzere olan kuşlar bu sokaklarda son kez ötüşüyorlardı. Susuzluk hissine daha fazla dayanamayıp yataktan kalkmak için elimi annemin elinden yavaşça, onu uyandırmamaya özen göstererek çektim. Başı hafifçe oynasa da uyanmadı.

Yavaşça doğruldum, yataktan kalkmak için bacaklarımı hareket ettirdiğimde hissettiğim sızıyla gözlerimi kapatıp açtım. Günlerdir betonda oturmaktan ve dünkü o kilometrelerce

yürüyüşten sonra bacaklarım tutulmuş gibiydi. Hamlamıştım, hareket ettikçe kasılıyorlardı. Ben yaralanmadığım halde böyleydim, peki Yusuf Agâh nasıldı? Yarası iyileşmiş miydi? Ne durumdaydı? Onun için delicesine endişeleniyor ve çok merak ediyordum. Telefon çekmiyordu ama telsizi bulursam onunla iletişime geçmeyi deneyebilirdim. Annemin çantamı nereye koyduğunu bilmiyordum, ayrıca saat onun durumunu sormam için fazla erkendi. Yusuf Agâh da en az benim kadar yorgun olmalıydı. Benim aksime onun güzel bir uyku çekmiş olmasını diledim.

Yer yatağında yatan kız kardeşlerimin arasından sessizce sıvıştım. Odadan çıkıp mutfağa girdim. Yataktan yeni çıktığım için olacak ev soğuk gelmişti, titriyordum. Bir bardak alıp masanın üzerindeki cam sürahiden su doldurdum. Birkaç yudum anca içebildim ki hemen zihnimde sığınakta geçirdiğimiz ilk gece su şişesini çıkarışım ve küçük Hasan'ın su isteyişi canlandı. Nasıllardı? Yeterince suları var mıydı?

Yudumlar takıldı boğazıma. Daha fazla içemedim. Bıraktım bardağı masaya. Ne temiz havayı solumak içimdeki kasveti giderebilir ne de soğuk bir bardak su içmek yüreğimdeki yangını söndürebilirdi.

Masanın etrafındaki sandalyelerden destek alarak çıktım mutfaktan. Odama gidecektim ki Elif'in odasının ışığının açık olduğunu görünce namaza kalktığını anladım. Rotamı belirlemiştim. Elif bana en kötü anlarımda dahi huzur verir, onunla konuşmak beni inanılmaz rahatlatırdı. Bu yüzden yatağıma dönüp uyumak yerine -ki zerre uykum yoktu- onun yanına gitmeyi seçtim.

Odasının önüne gelince elimi yumruk yapıp kapıyı tıklattım. Biraz bekledim, cevap gelmeyince yavaşça araladım. Odanın ışığı koridoru aydınlattığında başımı içeri uzattım ve Elif'i kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi namazdaydı, seccadesini pencereye doğru sermişti. Ayakta, bana sırtı dönüktü

ve ellerini göğsünde birleştirmiş fısıltıyla okuduğu sureleri işitiyordum. İçeriye girdim, kapıyı yavaşça kapattım. Başkası sanmasın diye, "Benim, Mihra," dedim.

Her adımımda kasılıp sızlayan bacaklarımla zor güç yürüdüm, yatağın ucuna geldiğimde oturdum ve Elif'i izledim. Her gün, sabahın şafağında, uykusunun en tatlı yerinde üşenmeden kalkıyor, soğuk suyla abdest alıyor, üzerini giyiyor ve namaza duruyordu. Hiç üşenmiyor, hepsini zevkle yapıyordu. Onunla hiç konuşmasalar dahi biraz izleyince herkes anlardı bunu. O eğilip doğruldu, Rabbiyle konuştu. Ben de Elif'in bunu yaparken daha iyi hissettiğimi fark ettim. İzlemek bile bu kadar rahatlatıyorsa, kılsam belki de dinecekti tüm sıkıntılarım.

Elif başıyla önce sağına sonra soluna selam verdiğinde namazını bitirdiğini anladım. O kadarını biliyordum artık. Tespihçekti, her zamankinden daha aceleci -muhtemelen ben buradayım diye- bir şekilde duasını etti ve güzel suratını bana çevirdi. "Mihra, niye uyanıksın? Bir sıkıntın mı var?"

Gözlerimin boş baktığından emindim. Başımı belli belirsiz salladım, omzumu kaldırıp indirdim. "Hangimizin yok ki?" diye sordum sessizce.

Elif çaresizce dudaklarını birbirine bastırdı. Yerden destek alarak ayağa kalktı, seccadesini kaldırıp katladı. Dolaba koyarken, "Biliyor musun?" dedim sessizce. Gözlerim doldu. "Bombalar... Patladığında..." Yutkundum. "İlteriş'in metro alanı sığınak olarak belirlendi... İçeride bedenen yaralananlar vardı, yakınlarının kaybıyla birlikte ruhen yaralananlar da..." Burnumu çektim. Elif yanıma oturdu, pürdikkat beni dinliyordu. Benim bakışlarımsa üzerinde geometrik desenlerin olduğu krem halının üzerindeydi. "Kimse iyi durumda değildi. Su yoktu, abdest alınacak bir yer yoktu. Ama yine de... Biri ezan okudu, insanlar teyemmüm alarak cemaat oluşturup namaz kıldılar."

"Ne güzel," dedi Elif. "Hepiniz de sevabına nail olmuşsunuzdur."

Omzumu kaldırıp indirdim. Hâlâ halıyı seyrediyordum. "Sen geldin aklıma o an, neden namazdan hiç vazgeçmediğini anladım. Başına ne gelirse gelsin sığınacağın birinin varlığı çok güzel bir histir, değil mi?"

"O hepimizin sığınağı Mihra," dedi Elif sırtımı sıvazlarken. "Sadece benim değil. Sadece inananların da değil. Herkesin. Farkında ol ya da olma, öyle."

O böyle konuşunca aklıma Meryem geldi. Nasıl da Elif'i andırıyordu... Tatlı kızdı, uzun bir arkadaşlığımız olacağını düşünmüştüm, yıllar boyu iletişimimizin hiç kopmayacağını varsaymış, öyle hissetmiştim.

Birkaç saatlikmiş.

Durakta patlama gerçekleştiğinde Meryem de tam oradaydı. Durak tuzla buz olmuştu ve oradan kimsenin sağ çıkmadığı kulaktan kulağa dolaşıyordu. Meryem'in yaşadığını düşünmüyordum. Gelen otobüs bile paramparça olmuş, durağın arkasındaki işyerinin beşinci katına kadar camları patlamıştı. Yolun ta karşısındaki ben bile yere düşmüştüm. Dağ taş dayanamamıştı, insan bedeni öyle kuvvetli bir patlamaya nasıl dayanırdı?

"Üniversitede bir kızla tanıştım..." diye anlatmaya başladım Meryem'i. Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Adı Meryem. Aynı zamanda medresede okuyormuş. Görsen Elif, öyle tatlı, öyle samimi, öyle içtendi ki... İlk günden öyle bir arkadaşa edindiğim için kendimi çok şanslı hissettim." Burnumu çektim.

Elif, "Ne güzel," dedi en samimi sesiyle. "O... Nasıl?"

"En son otobüs bekliyordu," diye mırıldandım. Bir damla yaş daha süzülüp kuruyan dudaklarımın arasına sızdı, tuzlu tadı damağıma ulaştı, boğazım daha çok yandı. "Patlamanın gerçekleştiği durakta."

Elif'in sırtımdaki eli öylece durdu. Parmaklarının hüzünle titreyişini hissettim. "Ya..." dedi, söyleyeceklerini tamamlayamadı. "Yaşıyordur belki."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Öyle bir patlamada kimse hayatta kalamazdı Elif..." Gözyaşlarım dizlerime döküldü. Ağlamaktan dudaklarım, yanaklarım yanıyordu artık. "Bir kere de değil. Defalarca. Defalarca bombalar atıldı. İlteriş... İlteriş diye bir şehir kalmadı. Sağlam bir bina yok denecek kadar azdır şimdi."

"Duyduk," dedi, sesinin titreyişinden onun da ağladığını anlıyordum. "Radyo yayınlarından haberdar olduk. Aklımız hep sendeydi Mihra, her gün senin için dua ettik. Bak, sen yaşıyorsun. Kurtuldun. Arkadaşın için bu kadar karamsar olma. Sonuçta... Görmedin onu, değil mi?"

"Çok şey gördüm Elif..." dedim ağlayışlarım hızlandı. "Aklımdan nasıl çıkacaklar, bilmiyorum. Ben bunca kötü hatırayla tekrar nasıl güleceğim, hayatıma nasıl eskisi gibi devam edeceğim, bilmiyorum. Ya o durakta ben de olsaydım? Yolun karşı tarafından yürümeye karar verseydim? Bir an. Tek bir karar. Ölümle burun buruna geldim ilk defa ben. Elif... Bana yardım et. İçim bir deprem alanı sanki. Yardım et. Kurtulmama yardım et. Hiç iyi değilim."

"Canım..." dedi. Kollarımdan tutup beni kendisine çektiğinde hemen ona sığınıp başımı omzuna yasladım. Elif ellerini sırtımda birleştirdi, sırtımı sıvazladı, biraz sessizce ağlamamı, içimi boşaltmamı bekledi. "Mihra... Ne yapabilirim senin için? Nasıl deva olabilirim sana?"

Bir süre düşündüm. Gün henüz tam olarak aydınlanmamış, güneş kendini ortaya çıkarmamıştı. "Bana..." dedim. "Namaz kılmayı öğretir misin? Bilmiyorum. Benim de sığınacak bir şeye ihtiyacım var. Artık sadece dua yeterli gelmiyor."

"Şimdi mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Yani... Pek dua bilmem. Ama yine de kılabilir miyim?"

"Elbette," diye onayladı beni. "Hangi sureleri biliyorsun?"

"Sübhaneke duası, Fatiha suresi, İhlas suresi... Diğerlerini unuttum ama ezberlerim daha iyi olduğumda."

"Şimdilik bunlar yeterli olur," dedi Elif ve sevindim. Sadece kılabilecek olma düşüncesi bile rahatlattı beni. "Ama abdest alman gerekiyor. Sana yardım edeyim. Güneş doğmadan kılmalısın, yoksa kazaya kalıyor."

Başımı sallayarak onayladım. Kolumdan tutarak bana destek oldu, banyoya gittik. Önce nasıl abdest alacağımı anlattı, tüm talimatlarına eksiksiz uydum. Su soğuk olduğu için biraz üşümüştüm. Elif hemen havlu tutup kurulanmamı sağladı. Bana beyaz bir başörtüsü ve beyaz elbise verdi; onları giyince bile manevi olarak iyi hissettim. Bu odada, bu seccade ilk kez benim namaz kılmam için serildi. Elif namazın nasıl kılınacağını bir kâğıda büyük yazılarla yazdı. Kâğıdı da seccadenin sol tarafına koydu. İlkin günahı olmazdı, alışana kadar bu şekilde kılacaktım. Gözüm yazıların üzerine ilişiyor, ne yapacağımı anladıktan sonra sureleri okuyup rükûya eğiliyor, ardından secde ediyordum.

Ben namazı kıldıkça, uzun zamandır içimde hissettiğim o kapkaranlık kasvet dağıldı sanki. Başımı secdeye eğdiğim an, parmaklarımı bir pencere gibi hissediyordum. O karanlıkta insan yaratıcısına yakın olduğunu hissediyor ve sanki karanlık bir anda dünyanın en aydınlık yerine dönüşüyordu. Namaz boyunca ağlamadım, bilakis içime günlerdir ulaşamadığım bahar ferahlık doldu. Birden güneş doğdu sanki, patlamalar çok uzakta kaldı. Bana bir dayanağımın olduğunu hatırlattı. Her zorluğun ardında bir kolaylık vardı, bu karanlık ilelebet sürmeyecekti.

Namazı bitirdiğimde elime tespihimi aldım ve Elif'in söylediği doğrultularla tespihatı çektim. Tespihi seccadenin üzerine bıraktıktan sonra avuçlarımı semaya kaldırdım ve neredeyse ilk kez kendimi suçlu hissetmeden bunu hak etmişim

gibi, gönül rahatlığıyla dua etmeye başladım. Ben isteklerimi dile getirdikçe yüreğimi saran o kapkara sis dağıldı sanki. Dile getiremeyeceğim tüm sıkıntılarımı paylaştım O'nunla. Ben konuştukça ateşim bile dindi sanki, kendimi daha dinç hissettim. İçtiğim hiçbir ilaç derdime çare olamamışken en kara günümde şifama ulaştığımın farkına vardım. Bunu sürdürebilmeyi istedim ve uzun bir dua merasiminin ardından seccadeden kalktım. Elif, Kur'an-ı Kerim'i eline aldığında ben kenara geçtim, sırtımı yatağa yaslayıp güzel sesiyle ayetleri okuyuşunu dinledim. Arapça bilmesem de okunan ayetlerin kalbime dokunduğunun farkına vardım.

Üzerimi çıkardığımda güneş çoktan doğmuş, bir köşeye çekilmişti. Yeniden odama gitmek yerine Elif'in yanında kaldım ve gece boyu gerçekleştiremediğim rahat uykuya orada kavuştum.

Öğle vaktine kadar hâlâ ateşim olduğundan kimse beni uyandırmadı. Öğleden sonra annemin getirdiği bir kâse çorbadan birkaç kaşık içtim. Verdiği ilacı da içip bir süre takrar uyudum. İlaç uyumamı sağlıyordu ve vücudumun da buna çok ihtiyacı vardı.

Ertesi gün yine Elif'le sabah namazına kalktım. O gün kendimi daha iyi hissediyordum. Uyudum, uyandım, yeniden uyudum.

Rüyalı, kâbuslu uyku serüvenlerimin ardından ertesi gün akşam saatlerinde artık yatmaktan sıkıldığımın farkına vardım. Oda karanlıktı, herkes salonda olmalıydı. Yatakta sırtüstü döndüm ve yarı açık gözlerimle kalkmadan önce biraz tavanı izledim. Sokaktan geçen bir arabanın sesini işitti kulaklarım, bir de rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Hiç çocuk sesi yoktu, herkesin evine dağıldığı bir vakitte uyandığımı düşündüm. Elif yanımda olmadığına göre yatma saati gelmemişti.

Odanın kapısı yavaşça aralandığında başımı çevirdim. Kapı gıcırdayarak açıldı, Elif'in geldiğini sanmıştım ama gelen annemdi. Doğrulduğumu görünce ışığı yaktı. "Uyandın mı güzel kızım?" diye sordu sakin ses tonuyla.

Gözlerimle onayladım. "Biraz oluyor."

"İyi oldun mu? İlacını getireyim mi?"

"Daha iyiyim," dedim sessizce. Annem günlerdir benimle yıpranmıştı, göz altlarında oluşan çukurları fark etmemek imkânsızdı. Zaten abim aklından çıkmıyordu, şimdi benim bu hallerimle daha da perişan olmuştu. Patlama olduğu günler boyunca nasıl geceyi sabah etmişti kimbilir. Gözüne uyku girmediğine emindim.

"Oh, çok şükür," dedi annem. Yanıma geldi ve elini alnıma koyup ateşimi kontrol etti. "Ateşin de düşmüş. Şükür ya Rabbim."

Sorun yok dercesine hareket ettirdim dudaklarımı. Ardından, "Saat kaç?" dedim.

"Akşam oldu," diye yanıtladı annem. "Sofraya oturacağız birazdan, yemek hazır. Şehriye çorbası da yaptım seversin, iç sıcak sıcak. Yatağına mı getireyim, bizimle mi yersin?"

"Gelirim sofraya," dedim belli belirsiz. Ailemle sofraya oturmayı özlemiştim. Kız kardeşlerimin yerli yersiz didişmelerini, Yasir'in hiç beklenmedik anlarda yaptığı komik esprileri, Sehra'nın ona sadece benim yemek yedirmeme izin vermesini... O ortama ihtiyacım olduğu açıktı. Annem bana destek olmak için kolumu tutmaya uzandığında geri çekildim. "Sen git anne. Elimi yüzümü yıkayacağım. Gelirim ben. İyiyim, gerçekten."

"Peki..." dedi annem geri çekildiğinde. "Dikkatli ol. Seni bekliyoruz."

Başımı olumlu anlamda salladım. Annem odadan çıktığında ellerimle yataktan destek alarak kalktım. Günlerdir doğru düzgün adım atmadığım için bacaklarım kasılmıştı, acıyla

gözlerimi kıstım. Attığım ilk adımla başım dönünce elimi kaldırıp şakaklarımı ovuşturdum. Derin bir nefes alıp verdim. Banyoya girip avuçlarımı lavabonun mermerine yasladım. Önce aynadaki yansımama baktım. Yanaklarım hastalıktan dolayı kıpkırmızı olmuştu, göz altlarım morarmıştı, dudaklarım da kupkuruydu. Günlerdir doğru düzgün yemek yemediğimden zayıflamıştım sanki, ölü kadar solgun ve sönüktü benzim. Aklıma İlteriş'i getirmemeyi denedim çünkü düşündükçe kötü hissediyordum. Biraz toparlanmaya ihtiyacım vardı.

Musluğu açtım, ellerim buz gibi suyla birleştiğinde ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Yüzümü yıkadım. Gözümü her kapattığımda aklıma gelen görüntüleri defetmek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Yüzümü alelacele kuruladım ve banyodan hızla çıktım. Yalnız kalmak istemiyordum.

Aklımın bir kenarında Yusuf Agâh'la iletişime geçmek vardı. Durumunu merak ediyordum. Verdiği telsiz çantamdaydı, annemin çantamı nereye kaldırdığını bilmiyordum. Yemekten sonra sorar, bulur ve bir köşeye çekilip ona ulaşmaya çalışırdım.

Mutfağa girdiğimde annemin sofrayı masada hazırladığını gördüm. Çorba servislerini yapmaya başlamıştı. "Afiyet olsun," dediğimde hepsi dikkatlerini bana verdi. Yasir'i görememiştim.

İçeri adımladığımda arkamdan, "Yardıma ihtiyacın var mı?" dediğini duydum ve Yasir'in yanıma geldiğini gördüm. Kolumdan tutup bana destek oldu. Ne kadar umursamaz görünürse görünsün, böyle anlarda çok düşünceli bir çocuğa dönüşüyordu. Yasir'in yüreğini seviyordum. Hafiften gülümsedim *sorun yok* der gibi. "Yürüyebiliyorum. Ben... Yaralanmadım."

Şanslıydım.

Yasir ciddi görünüyordu. "İyi ki, Mihra."

Birlikte masaya oturduk, annem ilk benim tabağımı verdi. Kâseyi önüme aldım, kaşığı tuttum. Yeniden evimde olmak

hâlâ inanılmaz geliyordu. Sanki oradan hiç çıkış yolu bulamayacaktım. Ömrümün kalanını o metro alanında geçirecektim. Parmaklarım titredi. Yanımda oturan Sehra koluma dokunduğunda ona baktım. "Hoş geldi," dedi dilinin döndüğü kadar. Başını karnımın sağ tarafına yasladığında kolumu omuzuna attım ve ona sarıldım.

Başımı eğip kıvırcık saçlarına bir öpücük kondurdum. "Hoş buldu," diye taklit ettim onu.

"Ösledim seni," dedi. "Z" harfini hep "s" gibi söylüyordu. "İnşallah babam da geliy." "R" harfi de "y" olarak çıkıyordu Sehra'nın ağzından.

Gülnar'a tabağını uzatan anneme baktım korkuyla. "Babam yok mu?"

"Daha dönmedi. Bugün yarın gelir."

"Babamı anlamıyorum," dedi Yasir. "Mihra'nın okula gittiğini biliyor. Okulunun İlteriş'te olduğunu biliyor. Hiç mi endişelenmedi ya? Başka köylerdeki hastalar, kendi kızının canından daha mı önemli sahiden?"

Babamın gelmemiş, hiç iletişime geçmemiş olmasına ben de şaşırmıştım doğrusu. Biraz da üzüldüm. Annem hafiften kaşlarını çatıp Yasir'e uyarıcı bir bakış attı. "Yasir... Hiç sırası değil."

"Tam da sırası," dedi Yasir. "Bu kız günlerdir ortada yok. Mihra yokken hangimiz düzgün uyku uyuyabildik? Size söylemedim ama gizlice araç tutmayı deniyordum. Mihra'yı bulmak için İlteriş'e gidecektim. Canım pahasına yapacaktım bunu. Çünkü başımızda bir baba yoktu ve bu işi benim üstlenmem gerekiyordu!"

Annem elini kalbine koydu ve gözlerini kocaman açtı. "Ne? Neler geçirdin aklından sen? Sizin benim canıma kastınız mı var!"

"Benim kimsenin canına kastım yok. Aksine kardeşimin canını düşünüyorum ve onun için bir şeyler yapmam gereki-

yordu. Gelmeseydi, o gün gidecektim İlteriş'e ve hiçbirinizin ruhu duymayacaktı."

"Allah'ım sen aklıma mukayyet ol!" dedi annem başını yukarı kaldırarak. "Hiçbirinin beni düşündüğü yok."

Şaşkınlıkla Yasir'e bakıyordum. Çoğu zaman gamsız görünse de benim için çok endişelenmiş görünüyordu ve konuşurken suratında en ufak bir şaka ifadesi yoktu. Elimi elinin üzerine koyup, "Yasir..." dedim büyük bir minnetle. "İyi ki öyle bir delilik yapmadın. Orası... Çok... Çok karışık. İlteriş, artık aklınızda canlandığı gibi bir yer değil. Resmen yok oldu." Boğazıma yeniden öküz oturdu. Bir kaşık daha çorba almadım çünkü alırsam yutkunamayacağımı biliyordum. Gözlerim doldu.

"Ya sen abla..." dedi Ayşe. "Nasıl geldin buraya? Kötü hissedeceksen anlatma ama... Merak ediyoruz. Nasıl kurtardın kendini? Ne yaptın oralarda?"

Tüm gözler Yasir'den ayrılıp bana iliştiğinde derin bir nefes aldım. Kaşığı daha sıkı tuttum, bakışlarımı masaya iliştirdim ve neyi nereden anlatsam diye birkaç saniye düşündüm.

"Canı isteyince anlatır," dedi annem. "Sıkboğaz etmeyin şimdi. Aaa! Başka konu mu kalmadı?"

"Sorun yok," dedim ve kaşığımı bıraktım kâsenin içine. "Anlatırım. Belki... İyi gelir yaşadıklarımı paylaşmak."

Bu söylediğimle birlikte servis yapmayı bitiren annem de oturdu karşıma. Yemekteydik ama Sehra hariç kimse yemek yemiyordu, hepsinin bakışları bana odaklıydı ve pürdikkat beni dinliyorlardı. "Minibüsle okula gittim, derse girdim, hocalarla tanıştım, hatta arkadaş bile edindim. İsmi... Meryem'di," diye başladım anlatmaya. Okulda neler yaptığımı, Meryem'le okuldan çıkışımızı, onun durağa geçişini ama benim karşı yolda ilerlemek istemeyişimi, hemen sonra patlamanın gerçekleştiğini anlattım. Yerin deprem etkisiyle sallandığını, düştüğümü, dakikalar içinde çok yerde yangın çıktığını,

binaların çöküşünü, çığlıkları anlattım. Savunmasızca olduğum yerde yatıp kalkamadığımı söyledim.

"Ne yaptın yavrum?" dedi annem dolan gözleriyle. "Nasıl kurtuldun oradan?"

"Bir adam metro alanının sığınak olarak belirlendiğini söyledi. Ben de diğer insanlarla beraber sığınığa indim." Yusuf Agâh'ı nasıl söyleyebileceğimi düşünüyordum.

"Orada mı kaldın?" Ayşe'nin sorusuyla birlikte başımı salladım.

"Sığınakta... Yani metro alanında... Abimin arkadaşıyla karşılaştım. Türk askerle. Yusuf Agâh'la."

Söylediğimle annemin kaşları kalktı. Çorbasından bir kaşık alan Gülnar'ın lokması boğazına kaçtığı için öksürük krizine girdi. Ayşe gülmekle şaşırmak arasında kaldı, afalladı.

"Yusuf Agâh mı?" diye sordu annem beklemiyormuş gibi. "Ne işi varmış ki İlteriş'te?"

"Bilmiyorum ama... İyi ki oradaydı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Bugün burada olamazdım orası kesin."

Annemin bakışları yumuşadı biraz sanki. "Hep yanında mıydı?"

"Hep yanımdaydı. Sığınaktan çıkmama yardımcı oldu. Türk askerleri bizi helikopterle aldılar ve beni kapımızın önüne kadar bıraktılar." Çatışmadan bahsedip de onları korkutmak istemiyordum. Bu kadarını bilmeleri yeterliydi. Belki İlteriş'e birlikte gittiğimizi söylememiştim ama artık Yusuf Agâh'ı annemden saklamak istemiyordum. Belki benim için neden vazgeçilmez olduğunu bu sayede daha iyi anlardı.

Annem sessiz kaldı fakat Yasir, "Helal olsun Yusuf Agâh Abi'ye," dedi. "Abimin gözünü arkada bırakmadı. Seni de kardeşi bellemiş demek ki. Herkes yapmaz bunu."

"Hem de ne kardeş," dedi Gülnar, gülmemek için dişlerini sıkı sıkıya birbirine bastırırken.

Elif, "O nasıl?" diye sordu. "Patlamadan yara almadan kurtulmuştur inşallah."

"Ufak bir yarası var," dediğimde annem yerinde kıpırdandı endişeyle. "Ama iyi. Son gördüğümde iyiydi yani. Beni buraya bırakmalarının ardından hiç konuşmadık. Ben... Hastaydım ya. Yani hiç göremedim onu haliyle."

"İyidir inşallah," dedi annem. "Tüm askerlerimiz için dua ediyorum. Hiçbirine en ufak zarar gelmese keşke..."

"Dua, dua, dua..." dedi Yasir. "Buna neden katlanıyoruz ki?" Sözleriyle hepimiz ona baktık. "Hepimiz burada doğduk, burada büyüdük. Balamir'in, Karahan'ın bize verdikleri, anılarımız için minnettarım ama savaş burnumuzun dibine kadar gelmişken artık burada yaşanır mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annem.

"Buranın yaşanılır bir yanı kalmadı demek istiyorum. Önce abim için endişelendik, Batı Harezm'dekiler için telaşlandık. Gün geldi mermiler, bombalar İlteriş'e atıldı, aklımız günlerce Mihra'daydı. Böyle yaşanılır mı? Biz bu eziyeti neden çekiyoruz? Her gün ailemden birinin hayatı hakkında telaşlanmak istemiyorum. Daha on yedi yaşındayım, tek istediğim rahatça futbol oynamak, arkadaşlarımla gülüp eğlenmekken bunca cefa neden? Reva mı bunlar bize?"

"Yine başladın," dedi annem. "Kim yıkıyor senin beynini anlamıyorum ki! Savaştayız oğlum, savaşta. Ülkemiz zor zamanlardan geçiyor. Gülüp eğlenmeyi düşünmenin sırası mı şimdi?"

"Bizi burada kalmaya zorlayan ne?" diye sordu Yasir. "Anne, sen Türkiye Cumhuriyeti vatandaşısın! Türkiye'ye gitmek en çok bizim hakkımız. Neden burada kalıyoruz ki? Hiçbir şey iyi olmayacak işte, belli değil mi? Önünde sonunda buradan gitmek zorunda kalacağız. Neyi bekliyoruz, aramızdan birinin ölmesini mi?"

"Ne söylediğini kulağın duyuyor mu senin? Ağzından yel alsın," dedi annem çatık kaşlarıyla. "Sen Türkiye'ye git, ben

Türkiye'ye gideyim, herkes gitsin... Meydanı boş bırakalım düşmana, *alın sizin olsun* der gibi. Burayı kim koruyacak? Karahan'ın sana verdiklerini kaçarak mı ödeyeceksin?"

"Karahan artık bizim değil anne," dedi Yasir karşı çıkarak. "Karahan artık bizi öldürmek isteyenlerin. Aksini ispat edebilir misin? Devlet başkanımız nerede? Neden bir açıklama yapamıyor? Askerlerimizi kim yönetiyor? Neye göre savaşıyorlar? Bir cevabın var mı? Benim yok! Burada harcanacağız... Gidelim! Babamı ikna edebilirsin sen."

"Yeni nesil... Kaçmayı kısa yol sayan bir nesil. Kaçtığın zaman, ülkeni terk ettiğinde burada yaşanan can kayıplarını göz ardı edebilecek misin? Gönül rahatlığıyla yaşayabilecek misin Türkiye'de ya da başka herhangi bir ülkede?"

"Neden yaşayamayayım? Bu savaşı ben çıkarmadım. Savaşın sebepleri arasında bile değilim. Tepişen iki filin arasında neden biz eziliyoruz? Ben bunları çekmek istemiyorum. Herkes gidiyor. Mahmutlar da yarın yola çıkacaklarmış. Parası ve aklı olan herkesin amacı bombalar buraya ulaşmadan kaçıp gitmek. Biz neyi bekliyoruz? Üstelik sen Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyken."

"Yasir..." dedi annem, artık kaşığını tutmuyordu. "Fazla konuşma ve yemeğini ye. Baban bu söylediklerini duymasın."

"Sorun o, değil mi? Babam ve büyük Karahan sevdası. Ülkeyi sadece kendisi kurtaracak sanması! Tamam baba, en milliyetçi sensin! Çocukların sensiz ölümle burun buruna gelse de sorun yok. Sen yoksullara yardım ederek vicdanını rahatlatmaya devam edebilirsin!"

Annem derin bir nefes alıp verdi. "Konuyu nereden nereye çektin... Aklı başında kimse, ülkesini böyle bir durumda terk etmez. Biz bu topraklara bir can borçluyuz."

"Ben gençliğimi, canımı, hayallerimi kimseye borçlu değilim. Tek istediğim rahatça yaşamak," dedi Yasir ve başka bir şey duymaya izin vermeden bir hışımla masadan kalktı.

Mutfaktan, hatta dış kapıyı da açıp sertçe kapatarak evden çıktı. Bir süre hepimiz arkasından baktık.

"Bilal gittiğinden beri iyice zıvanadan çıktı," dedi annem hâlâ kapıyı izlemeye devam ederken. Dirseğini masaya koyup sağ şakağını ovuşturdu. "Ne yapacağım bununla, hiç bilmiyorum. Kendi cümleleri değil hiçbiri, eminim. Arkadaşları arasında ne konuşulursa onu benimsiyor, sunuyor önümüze. Aklını Türkiye'ye gitmekle bozdu."

"Pek üstüne gitme anne," dedi Elif. "Şimdi ne desek iki misliyle algılayacak belli ki. Sinirleri de epey bozuk. Alttan almak gerek. Ne yapacağı belli olmaz maazallah."

"Ben ona haddini bildirirdim de..." dedi annem ve omuzları düştü. "Yoruldum. Çok yoruldum." İki eliyle de başını tuttu. "Kimi düşüneceğimi şaşırdım ben artık." Gözleri dolunca benim de yüreğim sızladı.

Sehra oturduğu sandalyeden inip paytak paytak yürüyerek annemin yanına gitti, ellerini dizlerine koyup, "Anne ağlama," dedi dili döndüğünce. "Sen ağlayınca ben çok üsülüyoyum."

Annem elinin tersiyle sol gözünü silip burnunu çekip, "Ağlamıyorum kızım," dedi hemen toparlanarak. "Çok iyiyim ben." Onu kucağına alıp dizine oturttu. Benim tabağıma baktı. "Mihra, bitir hadi canım çorbanı. İlaç içeceksin daha."

Kendi de yorgun olduğu halde hepimizin iyiliği için canla başla mücadele ediyordu. O an toparlanmam ve annemi daha fazla yıpratmamam gerektiğinin farkına vardım. Lafını ikiletmeden yemeye devam ederek çorbamı bitirdim.

Yemek faslı sona erdiğinde izin isteyerek odama gittim. Kız kardeşlerim ve Elif mutfağı topluyordu, annemse Sehra'yı sallayarak uyutmayı deniyordu. Hâlâ sallanarak uyumayı seviyordu minik. Odama dinlenmek için geçtiğimi sanıyorlardı ama işin aslı öyle değildi. Yusuf Agâh'la konuşmam gerekiyordu, hazır kendime gelmişken sesini duymalı ve iyi olduğuna emin olmalıydım.

Odayı talan etsem de çantamı bulamadım. Ev geniş olduğundan arayarak çok vakit kaybediyordum. En iyisinin anneme sormak olduğunu düşünerek odamdan çıktım. Salondaki loş ışıkta çıkardığı, "Pişş, pişş, pişş," sesleriyle Sehra'yı sallıyordu annem. Bakışları, gözleri yarı kapalı duran Sehra'nın üzerinde gibiydi ancak boş bakıyordu, aklında başka şeyler olduğuna emindim. Muhtemelen hâlâ Yasir'in söylediklerini düşünüyordu.

"Anne," diye fısıldadığımda ilk önce beni duymadı. Fısıltımın tonunu biraz yükselterek, "Anneciğim," diye eklediğimde silkinerek kendine geldi.

Başını kaldırıp bana baktı. "Mihra, kötü bir şey mi oldu?" İyi bir şey olacağına ihtimal vermiyordu artık.

Başımı *hayır* dercesine hareket ettirdim. "Çantamı bulamıyorum."

Annem düşünür gibi gözlerini kıstı, "Şeyin orada..." dedi ve işaretparmağıyla alnına iki küçük dokunuş bıraktı. "Neresiydi orası... Heh, portmanto. Eşyalarını portmantoya bıraktım. Çantanı da yıkamak için makineye attım, çok kirlenmişti."

Çantamı açtığını anlayınca gerildim ama fark etmesin diye çaktırmadan sessizce onaylayarak arkamı döndüm. Portmantoyu açtım, sağ tarafındaki gözünde eşyalarım bulunuyordu, telsiz de en üstündeydi. Annem telsizi görünce ne düşünmüştü? Kalp çarpıntımı hissetmemek mümkün değildi.

"Telsiz sana mı ait?"

Beklediğim soru geldiğinde heyecan ve korkuyla telaşlanıp yanlışlıkla telsizi yere düşürdüm. Eğilip alırken, "Evet," dedim kekeleyerek. "Patlama günü Yusuf Agâh vermişti. İletişimimiz koparsa haberleşebilelim diye... Bende kalmış." Eğildim ve zarar görmemiş olmasını dileyerek telsize uzandım. Dışarıdan sağlam görünüyordu.

"Mihra," dedi annem sessizce. Kızlar mutfaktaydı ve Yasir henüz gelmemişti. "Aranızdaki şey... Devam ediyor mu?"

Elimde telsiz vardı, yönüm hâlâ portmantoya dönüktü. Kalbim ağzımda atarken anneme ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. Yutkundum. "O... İyi birisi anne," diyebildim sadece. "Kalbim, ona karşı koyamıyor. Bunu senden gizlememe gerek yok."

"Hayırlısı olsun," dedi annem yalnızca. "Sen iyi ol da."

Psikolojimin kötü olduğunu bildiğinden mi böyle davranıyordu bilmiyordum ama tavrı beni biraz olsun mutlu etmişti. Artık çok gizlimin saklımın olmamasının verdiği rahatlamayla telsizimi alarak portmantonun kapağını kapattım.

"Eğer karşılaşırsanız ya da bir şekilde iletişime geçerseniz..." dedi annem ben odama doğru bir iki adım attığımda. "Geçmiş olsun dileklerimi ve teşekkürlerimi ilet. Seni koruduğu için."

Yanaklarım ısındı. Hafiften gülümseyip, "Karşılaşırsak... İletirim," dedim sessizce. Arkama dönmedim ama her nedense annemin gülümsediğini hissediyordum.

Odama girdiğimde kalbim ağzımda atıyordu. Hemen yatağıma oturdum, sırtımı yatak başlığına yasladım. Yusuf Agâh'ın öğrettiklerini anımsayarak telsizin konuşma mandalına bastım ve kendimi hazır hissettiğimde konuştum. "Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı..."

Sesini duyacak olmanın verdiği heves sarmıştı yüreğimi. Beklemek zor geliyordu, saniyeler geçmek bilmiyordu sanki. Yaklaşık bir dakika bekledim, cevap gelmeyince yeniden bastım konuşma mandalına. "Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı..."

Sesini duymamak beni iyice germişti. Aklım hemen kötüyü düşünüyordu. Başına bir şeyler gelmiş olduğu hissiyle kasım kasım kasılıyordum. Telsizden hissettiğim hışırtılarla yanıt geleceğini anlayarak oturduğum yerde doğruldum ve heyecanla sesini işitmeyi bekledim. "Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa, dinliyorum."

Bu, oydu. Yusuf Agâh. Sesi biraz yorgun geliyordu sanki ama bilinci yerindeydi. İyiydi. Rahatladım. Yeniden bastım

mandala ve prosedürleri geçerek doğrudan, "Nasılsın?" diye sordum. Tekrar mandala bastım. "Yaran iyileşti mi?"

"Sesini duyunca daha iyi oldum," diye karşılık verdi, sesi cızırtılı çıkıyor olsa da o yumuşak tınısını hissetmemek imkânsızdı. "Yaram da iyi durumda. Dikiş atıldı, iyileşiyor."

Suratım asıldı hemen. "Canın yandı mı?" *Yanmıştır tabii,* diye tamamladım içimden.

"Yanımda durup elimi tutarak destek veren bir Mihra olsaydı, yanmazdı."

Mandala basmadan, *Ya...* diyerek gülümsedim belli belirsiz.

Ben sessiz kalınca utançtan konuşamayacağımı düşünmüş olacaktı ki tekrar konuşan o oldu. "Monna Rosa, günlerdir senden bir haber bekliyorum. Ne durumdasın?"

Telsizi dudaklarıma yaklaştırıp çekinmeden yanıtladım. "Sesini duyunca daha iyi oldum," diye taklit ettim onu. Gerçekten bana ilaç gibi geliyordu. "Üşütmüşüm biraz. Yatıyordum kaç gündür. Seni aramak istedim ama ayaklanamadım hiç."

"Kötü bir şey yok, değil mi?"

"Yok, hayır. İyiyim. Yemek de yedim bugün. Ateşim de düştü biraz."

"Görmek istedim şimdi seni."

Onunla konuşurken gülümsememek imkânsızdı. "İyileştiğin gün, karşılaşırız yine bir şekilde."

"Şimdi de gelebilirim, Mihra. Müsait misin? En azından cama çıkarsın."

Ciddi olduğunu fark edince kalbim daha da hızlandı. Elbette onu görmek isterdim ama dikiş atılan yarası henüz tam iyileşmiş olamazdı. Dinlenmesi elzemdi. "Yeterince yoruldun zaten daha fazla yorma kendini. Yaran iyileşsin görüşürüz bir gün." Öksürdüm ve gülerek değiştirdim cümlemi. "Karşılaşırız yani."

"Aklım sende," dedi, yeniden bir hışırtı duyuldu. "Görmeden uyuyamam."

"Gelirsen de benim aklım sende kalacak," dedim ciddi bir şekilde. "Kendine dikkat et Yusuf, lütfen. Benim için."

"Sen şöyle dediğin zaman, daha dikkatli oluyorum istemsizce."

Gülümsedim. "Sözlerimi önemsiyorsun yani."

"Fazlasıyla," dedi. "Ailen ne durumda? Nasıl karşıladılar? Bir sorun yok, değil mi?"

"Yok. Benim için çok endişelenmişler. Herkes iyi şu an. Ne kadar iyi olabilirlerse işte..."

"Sevindim," dedi. "Gelmeyeyim mi yani şimdi?"

Güldüm yeniden. "Gelme."

"Kalbimi kırdın."

"Bir gün çıkarım dışarıya."

"Yarın mı?"

"Yarın çıkabilecek kadar iyi hisseder miyim bilmiyorum. Haberleşiriz, olur mu?"

"Peki..." dedi sessizce. "Olur. Telsizi ihmal etme. Akşamları bu saatlerde uygun oluyorum genelde. Dönüş yaparım."

"Tamam," dedim tebessüm ederek. "İyi akşamlar."

"İyi mi akşamlar?" diye sordu pek de iyi değilmiş gibi. "Öyle tütüyorsun ki gözümde, hamdolsun, hasret çekiyorum."* Kalbim eridi. Sonra devam etti. "Cahit Zarifoğlu, güzel anlatmış."

Altdudağımı dişledim. "Hiç kapatasın yokmuş gibi."

"Yok," diye yanıtladı. "Mihra, ben galiba... Alıştım sana."

Yusuf Agâh ben galiba... Âşığım sana diye içimden geçirsem de söyleyemedim elbette. Çekindim. Yanaklarım ısınırken cevap verip konuşmayı uzatmak istedim fakat kapıdaki camdan gördüğüm kadarıyla biri geliyordu. "Kapatmam gerekiyor," dedim hızla. Ama böyle bitirmek istemediğime karar verdim. "Ay çok güzel."

---

* Cahit Zarifoğlu, *Yaşamak*, (İstanbul: Beyan Yayınları, 2021), 112.

Yani, *seni seviyorum.*

Kapı açılmadan hemen önce yanıtını işittim. "Ölmeyi göze alırım."

O da beni seviyor.

Telsizi kapatıp yastığımın altına koymamla kapı açıldı ve bu gecelik Yusuf Agâh'la iletişimimiz tamamen kesildi. Annem, Sehra'yı yatırmak için odaya girmişti. Beni görünce, "Bu gece burada mı yatacaksın?" diye sordu.

"Evet. Yatsıyı kılıp uyurum."

"Allah kabul etsin," dedi annem. Yorganı açtı, Sehra'yı güzelce yatırdı. Başı hemen sağına dönmüştü küçük kız kardeşimin. Onunla uyumayı da özlemiştim. Annem doğruldu ve sonra elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Allah rahatlık versin güzel kızım. Bir sıkıntın olursa seslenmekten çekinme."

Tebessüm ederek gözlerimi kapatıp açtım. "Tamam, anneciğim. İyi geceler."

"İyi geceler," diye karşılık verdi ve odadan çıktı.

Üç günü daha evde geçirdim. Annem dışarı çıkmama pek gönüllü olmadı çünkü tam olarak iyileştiğimi düşünmüyordu. Yusuf Agâh'la haliyle görüşememiştim ama üç akşam da aksatmadan telsizle konuşmuştuk. Telsiz fikri gerçekten aklına iyi gelmişti. Şu hâlde onunla hiçbir şekilde iletişim kuramamak beni kötü etkilerdi. Sesini duymak iyi hissettiriyordu. İki gün önce Yasemin geldi beni ziyarete, sıkıca sarıldık. Benim için endişelendiğini söyledi defalarca. Sonra nasıl kurtulduğumu sordu.

Elif, ona Yusuf Agâh'la karşılaştığımızı söyledi ve Yasemin o an biraz... Bozuldu sanki.

O samimi ifadesinin bir anda yok oluverdiğini hissetmiştim. Çok bir şey konuşmadı o andan sonra, biraz daha oturup gitti. Belki de hata ediyordum ondan bir şeyleri gizleyerek.

Sonuçta arkadaşımdı ve Yusuf Agâh'la aramızda bir ilişki vardı. Sevdiğim hiç kimseden bu ilişkiyi daha fazla saklamanın bir anlamı yoktu. Bir dahaki görüşmemizde her şeyi anlatmaya karar vermiştim.

Babam dün eve geldi. Yine dün bu sayede ev bayram yerine döndü. Gelir gelmez beni görmek istedi ve karşısına geçtiğimde bana yeniden doğmuşum gibi sarıldı. Aklı, patlamayı duyduğu andan beri bendeymiş ama korkudan işlerini bırakıp gelememiş. Kötü haber tez yayılır mantığıyla durmuş, bir nevi totem yapmış. Kulağına hiçbir haber gelmedikçe rahatlamış. Ne kadar rahatlanabilirse işte...

Öğleden sonra annem ve Elif'le salonda oturduk. Sehra halının üzerinde resim kâğıdına boyama yapıyor, annem doğacak torununa patik örüyordu. Biraz abimden konuştuk, biraz da bizim küçüklüğümüzden bahsetti. Elif de hepsini can kulağıyla dinledi.

"Yaa... Böyle işte," dedi annem. "Mihra, bebek bisküvisini anne sütünden daha çok severdi. Zekâ eksikliği yaşayacak diye çok korktum ama maşallah epey akıllı çıktı benim kızım."

Şaka yaptığım bilerek güldüm. "Belki sadece anne sütüyle beslenseydim bundan daha akıllı olurdum. Sen de ne meraklıymışsın beni sütten kesmeye. Çocukların her istediği yapılır mı?"

"Aman be, sen de," dedi annem gülerek.

Elif'in iki eli de gayriihtiyari karnının üzerindeydi. "Anne sütü, zekâ gelişimini çok etkiliyor mu sahiden? Mamayla beslenen milyonlarca çocuk var..."

Lafları dinleyip elimdeki çay bardağını dudaklarıma götürürken kapı çaldı. Elif hamile, annemin de eli işte olduğundan çayımdan bir yudum alıp, "Ben açarım," dedim ve ayaklandım.

"Hayırdır inşallah," dedi annem. "Kim ki?"

Düşünce gücüyle öğrenemeyeceğimizi bildiğimden biraz daha hızlı yürüdüm ve kapı ikinci kez çaldığında, "Geldim," diyerek kapıyı açtım. Karşımda yengemi ve çok sevdiğim(!)

biricik kızı, kuzenim Gonca'yı görmeyi beklemiyordum. Bundan dolayı somurtkan bir suratla afalladım. "Yenge..."

"Mihra!" dedi oldukça yapay bir sevinç taşıyan sesiyle. "Kız, geçmiş olsun. Senin üniversiteyi bombalamışlar diye duydum. Aklım günlerdir sendeydi... Anca gelebiliyorum."

"Direkt İlteriş'i bombaladılar," diye karşılık verdim ve kapıyı biraz araladım. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, hoş bulduk," dedi yengem yanımdan geçip içeri girerken. Gonca da, "Selam," dedi sadece. "Geçmiş olsun."

"Sağ ol Gonca," diyerek aldığım nefesimi serbest bıraktım ve o da annesinin peşinden girdiğinde kapıyı kapattım. Yengem geldiğinde hiç sevinmezdim çünkü mutlaka moralimizi bozacak bir şey yapmadan ya da söylemeden bu evden çıkmazdı. Peşlerinden salona girmeden önce mutfağın kapısını açtım. Kulaklığıyla şarkı dinleyip tezgâhı silmekte olan Gülnar'a, "Gülnar!" diye seslendim. Kafasını çevirip şarkısını kapatmadan bana baktı ve başını *ne oluyor* dercesine salladı. "Yengemler geldi, çay koy."

Hemen suratını buruşturdu. "Yapma ya..."

Maalesef, dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Çayın içine fare zehri koymaya iznim var mı?"

Başımı omzuma eğdim, şakasına neredeyse gülecektim. "Delirme." Doğruyu söylemek gerekirse komikti.

Mutfağın kapısını kapattıktan sonra ayaklarım geri geri gitse de salona girdim. Yengem ve Gonca, annem ve Elif'in karşısındaki ikili koltuğa oturmuşlardı. Yengem, annemin elindeki patik örneklerine bakıp, "O ne kız?" diye sordu. "Dikiş işleri bitti de örgüye mi başladın yoksa?"

Annem tebessüm ederek tek omzunu kaldırıp indirdi. "Öğreneyim. Evli oğlum, gelinlik kızım var sonuçta. Torun sahibi olurum belki, kalsınlar kenarda."

Ben de Gonca'nın yanına oturdum.

Yengem, annem çok komik bir şey söylemiş gibi kafasını geriye atarak kahkaha attı. "İlahi Gülbahar," dedi rencide eder gibi. Sonra, "Ay..." gibi bir ses çıkararak başını eğip anneme baktı. "Doğmamış bebeğe don biçiyorsun sen de. Oğlan gitmiş cepheye, gelir mi gelmez mi belli değil... Ne bebeği?"

Söylediğiyle annemin tığı tutan eli titreyip duraksadı. Elif'in gözlerine belirgin bir hüzün yerleşti. Annem elini Elif'in elinin üzerine koyup, "Lütfen ama abla," dedi. Yengeme abla diyordu, kendisinden yaşça büyük olduğu için. Annem bu eve gelin geldiğinde yengem ona ablalık -daha çok kaynanalık- yapmış. O yüzden öyle kalmış. "Yani, ağzından biraz hayır öğütlü şeyler çıksa keşke. *Gelir mi gelmez mi* demek yerine, ***inşallah sağlıkla gelir de çifter çifter torunların olur*** diyebilirsin. Yemin ederim yanlış anlamam."

Şaşkın şaşkın anneme baktım. İlk defa yengeme karşı bu kadar açık ve dik konuşmuştu. Ondan hiç beklemeyeceğim bir durumdu ama belli ki canına tak etmişti artık. Sevindim. Susması moralimi bozuyordu.

"Niyetimiz o yönde tabii," dedi yengem hafiften duraksamıştı. "Ben sadece her şeye hazırlıklı olun derim. Çok kaptırmayın kendinizi. Baksanıza, İlteriş bile ne halde..." Bana döndü. "Mihra okullar bir süre kapalı olacakmış, duydun mu?"

Duymamıştım. "Öyle mi?"

"Evet. İlteriş'te eğitime ara verildi. Üniversitede bina kalmamış ki ders yapılacak zaten. Her gece sığınaklarda kalanların ***bizi kurtarın*** çığlıkları yükseliyormuş. Sahi, sen nasıl kurtuldun oradan?"

Metro alanında kalanların acı içinde olduklarını tahmin etmek çok da zor değildi. Zaten günlerdir aklım onlardaydı ve yengem böyle konuşunca içim daha da sıkılmıştı.

"Oradaki bir yakınımız yardım etti," diye geçiştirdi annem. Yusuf Agâh'tan bahsetse yengemin işi değişik yerlere götüreceğini biliyordu, konuyu açmasına imkân vermedi bu yüzden.

Tam yengem ağzını açtığında annem, "Ben bir mutfağa bakayım," dedi ve ayaklandı.

Annem salondan çıkacakken yengem, "Aman, çay için zahmet etmeseydin canım," dedi.

"Yok, çay yapmayacağım zaten. Yorgunum biraz," diye karşılık verdi annem. "Meyve getireceğim, yersiniz değil mi?"

Yengemin ağzı açılıp kapandı. Sonra belli belirsiz gülümsedi. "Yeriz."

"Sana da yazık oldu Mihra ya," dedi Gonca o sırada. Bakışlarım ona iliştiğinde ekledi. "Nasıl sevinmiştin *üniversiteli oldum* diye."

"Hâlâ üniversiteliyim," diye karşılık verdim. "Hâlâ İlteriş Devlet Üniversitesi öğrencisiyim. Okul uygun zamanda tekrar açılacaktır."

"Çıkmaz ayın son perşembesinde gibi görünüyor... Biz de Avrupa ülkelerinden birine gitmeyi düşünüyoruz. Sonuçta paramız var. Orada üniversite okuyacağım ben, değil mi anne?" Yengeme baktı.

Yengem başıyla onayladı. "Evet. Amcanız vizelere başvuracak. Savaş çıkmışken burada kalmak akıl kârı değil."

"Siz tabii... Gidemezsiniz. Yazık ya."

"Gidemez değil, gitmeyiz," diye yanıtladım Gonca'yı. Ardından annesine baktım. "Bizim bir ayağımız Türkiye'de yenge. Annem oradan geldi, biliyorsun. İstersek bugün gideriz ama yapmayız. Ekmeğini yediğimiz vatana ihanet etmeyiz, burada kalıp topraklarımızı son demine kadar savunuruz. Bunu... Sadece vatanseverler anlar."

"Bakalım elimizde sevdirecekleri bir vatan kalacak mı?" diye sordu yengem. Söylediklerimin hiçbirine alınmış görünmüyordu. Bilakis, dokunmamıştı bile ona sözlerim.

Annem yeniden yanımıza geldiğinde elinde bir kap dolusu meyve vardı. Sehpa çıkardı, ortaya koydu. Yengem bir muzu alıp soydu, yarısını kendi kızına verdi. Bir ısırık aldıktan sonra

tek bacağını kalçasının altına alıp geriye yaslandı. "Aslında benim size güzel bir haberim var," dedi muzu çiğnerken.

O sıra elma soymakta olan annem, "Hayırdır inşallah," dedi.

"Hayır, hayır," derken gözleri bana ilişti yengemin. "Mihra'ya yine bir görücü çıktı."

İşittiğim cümleyle birlikte omuzlarımı düşürdüm. Neredeyse gözlerimi devirecektim. Yusuf Agâh'la tanışana kadar görücü lafı geçmemişti bu evde, onunla tanıştıktan sonra bu kaçıncıydı sayamamıştım. Sanki herkes kalbime birini almamı beklemişti. Bir de yani koyun can derdinde, kasap et derdindeydi. Ülke şu durumdayken ne görücüsüydü, Allah aşkına! İstemiyordum kimseyi işte. Ne diye durup durup aynı konular açılıyordu ki?

O sıra Sehra boyamayı bıraktı ve bize baktı. "Göyücü ne demek?"

"Kısmet demek, koca demek," dedi yengem gülerek. "Ablana koca çıktı yani."

"Koca mı?.." dedi Sehra da. Gözleri kocaman açıldı. "Abla, sen geyin mi oyacaksın?" Ellerini ağzına götürüp kıkırdadı. "Hiiii çok güzel!"

"Yok öyle bir şey Sehra," dedim kızar gibi. Ağzının ayarı yoktu, olur olmadık yerde *ablam gelin oluyor* derdi o. Ateş olmayan yerden duman çıkardı sonra.

"Kesin konuşma öyle," dedi yengem. Sonra lafına devam etti. "Gülesen teyze geldi bize geçen gün." Gülesen teyze, babamların teyzesiydi. Yusuf Agâh'la aramız limoniyken onların evinde karşılaşmıştık. "Birinin Mihra'da gözü olduğundan bahsetti. Üç sokak ötede Nergis hanımlar var, bilir misiniz? Bir de oğulları var, Sadık. O da İlteriş'te öğretmen. Allah'tan patlama günü izinliymiş de gitmemiş okula..."

Yine, dönüp dolaşıp Sadık konusu açılmıştı işte. İçim sıkıldı.

"Çok şükür," dedi annem. "Yalnız abla, ben bu görücüyü biliyorum. Daha önce kulağıma geldi ama yok, Mihra istemiyor."

"Aaa, öyle kestirip atmak olur mu canım?" diye sordu yengem. "Hem görücü diye düşünmeyin. Çocuğun annesi geçen benimle konuştu. Size misafirliğe gelmek istediklerini söyledi. Bir akşam çayına... Mihra'ya geçmiş olsun diyeceklermiş. Haberiniz olsun."

"Ne?" diye bağırdım yengem bana küfretmiş gibi. "Ciddi değilsindir umarım yenge?"

"Üstüme iyilik sağlık," dedi yengem elini kalbine koyarak. "Kız sakin ol biraz. Aaaa... Ne var bunda? Güzel kızın isteyeni çok olurmuş. Beğenmezsen de namın olur."

"Nam falan istediğim yok!" diye çıkıştım. "Açmayın lütfen bu konuyu artık. Görücü falan istemiyorum ya, yeter! Ülke ne halde siz ne haldesiniz!" Ayağa kalktım. "Kalk Sehra!"

Sehra yerinde sıçradı, gözlerini kırpıştırak bana baktıktan sonra, "Neyeye?" diye sordu.

"Parka!"

"Paarrrkkk!" dedi Sehra ve eliyle alkış tutarak hemen kalktı. Bu ortamdan bir an evvel sıyrılmam gerekiyordu, aklıma da tek bu yöntem gelmişti. Kimse *nereye* diyemezdi haliyle.

Yengemin arkamdan söylenişlerini duymazdan gelerek kız kardeşimle birlikte hızla hazırlanıp dışarı çıktık. Üzerimde haki rengi, kalın kumaşlı, çiçekli elbiselerimden biri vardı. Uzun kolluydu, dizlerimin biraz altında bitiyordu, annem onu kış günleri için dikmişti. Üstüne de krem rengi kalın kazağımı giymiştim. Sehra üşümesin diye giydirdiğim şişme montunun şapkasını kapatmış, ipleriyle çenesinin altına düğüm yapmıştım. Elimi tutmuş paytak paytak yürüyordu ve şu an tam olarak bebek bir lahanayı andırıyordu. Başını iki yana sallıyor ve kendi uydurduğu anlamsız şarkıyı söylüyordu. Bir anda durup onu kucağıma alıp sevmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ufaklık, yengemin yaydığı tüm siniri yok ediyordu. Çok komik, çok sevimliydi. Onunla dışarı çıkmak şu sıralar verdiğim en doğru kararlardan biri olabilirdi. Bu sayede hem yengemin açtığı gereksiz Sadık muhabbetinden kurtulmuştum hem de temiz hava alıyordum.

Park hava soğuk olduğundan boştu. Toprak alanda üç beş erkek çocuğu top oynuyordu yalnızca. Salıncakta kimsenin olmadığını gören Sehra hemen elimi bıraktı ve koşar adımlarla salıncağa gitti. "Düşeceksin, dikkat et!" desem de oralı olmadı. Salıncağın oturak kısmını iki eliyle tuttu ve ışıldayan gözleriyle bana baktı. "Hadiiii!"

"Geldim," dedim yanına ulaştığımda. Koltuk altlarından tutup onu turuncu salıncağa oturttum, güvenlik kemerini indirdim, arkasına geçtim. "Uçmaya hazır mısın?"

"Eveeet!"

Gülerek salladım onu. Birkaç dakika sonra elimi hırkamın cebine attım ve telsizimi çıkardım. Dışarıya çıkmamın bir diğer sebebi de Yusuf Agâh'ı görme ihtimalimdi. Saat beşi çoktan geçmişti. Uygun olacağını düşünüyordum. Telsizi ağzıma yaklaştırdım. "Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı?"

O sırada Sehra, "Daha hızlı!" diye bağırınca daha hızlı salladım. "Uçuyoyum, huhhu!"

Yaklaşık iki dakika sonra telsizden cızırtı duyuldu akabinde Yusuf Agâh'ın sesini işittim. "Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa, dinliyorum. Söyle kır çiçeği."

Bana *kır çiçeği* demesi hoşuma gidiyordu. Gülümsedim belli belirsiz. Konuşma mandalına bastım. "Parktayım ben, Ölüm Savaşçısı. Kız kardeşimi getirdim. Kimse de yok buralarda."

"Beni mi görmek istiyorsun yani?"

Yanaklarım ısındı. "Sen beni görmek istiyorsun ya, ondan."

"Doğru," dedi. Karıncalanma sesini duydu. "Çok görmek istiyorum seni. Birazdan geleceğim, bekle beni."

"Çok vaktim yok," dedim hemen. "Hızlı ol."

Komutanından emir alan bir asker gibi yanıtladı. "Anlaşıldı, tamam."

Geleceğini bilmenin verdiği heyecan kalbimi küt küt attırıyordu. Telsizi kapatıp tekrar cebime koyduktan sonra vakit hiç geçmedi sanki. Üşümüyordum ama heyecandan tir tir titriyordum. Yaklaşık on beş dakikanın ardından parktan içeri girdiğini görünce içime heves dolu bir nefes çektim. El salladım, bakışları hemen beni bulmuştu zaten. Beni görünce gülümsedi o da. Siyah kot pantolon, üstüne siyah bir tişört, üzerine fermuarlı, bej rengi ceket giyinmişti. Ceketinin fermuarı göğüs kısmına kadar kapalıydı. Son gördüğümden bu yana sakal tıraşı olmuştu ve bu sayede suratı daha kusursuz görünüyordu. Saçları çok az uzamıştı ama dağınık değildi, tarayıp yukarı kaldırıp hafiften sağa yatırmıştı. Üzerinde asker kıyafeti olmasa da heybetli görünüyordu.

Özellikle İlteriş'te onu düşmanlara karşı savaşırken gördükten sonra heybetinin farkına varmak için üniformaya gerek olmadığını daha iyi kavramıştım. Bana hep, *sen beni bir de çatışma meydanında gör* derdi. Haklıydı. Tam bir *Ölüm Savaşçısı'ydı.*

Yanıma yaklaştığında, "Merhaba," diye seslendi.

"Merhaba," dedim ama o sırada sallanmakta olan Sehra'nın sesi beni gölgeledi. "Aaaaa! Askey abiii! Çikolatacını!"

O böyle söyleyince Yusuf Agâh da ben de güldük. Yusuf Agâh, ilk defa ilgisini benden önce bir başkasına verdi ve Sehra'nın karşısına geçip diz çöktü. Artık, suratları aynı mesafedeydi. "Merhaba, güzellik. Nasılsın?"

"Çook iyiyim bak, sallanıyoyum! Kendi başıma..." diyerek ayaklarını bir öne bir geriye hareket ettirdi; pek sallanabildiği söylenemezdi ama salıncak yine de titreyerek hareket ediyordu.

"Aferin sana..." dedi Yusuf Agâh. "Ablan mı öğretti?"

Gözleri bana dokunduğunda güldüm.

"Ablam öğyetti, böyle olacakmış..." dedi ve ayaklarını sallamayı denedi Sehra. "Offff! Olmuyoy!"

"Zamanla olur, yorulmuşsun belli ki..."

"Hı-hı, çok yoruldum, çok!" dedi Sehra.

Yusuf Agâh elini ceketinin cebine attı, küçük bir gofret çıkardı. "O zaman, çikolata yer misin?"

"Yaaaaa!" dedi Sehra, eliyle alkış tuttu. Tam uzanacaktı ki durdu, başını çevirip bana baktı. Bu, *alabilir miyim* bakışıydı. Tebessüm ederek başımla onayladım. "Alabilirsin. Yusuf Agâh abin yabancı değil."

Aksine ablanın gönlünün eşi.

"Evet, onu tanıyoyuz," dedi Sehra ve kendi kendine onaylayarak önüne döndü. Heyecanla gofreti aldı ve Yusuf Agâh'a gülerek, "Sagbol," dedi.

Yusuf Agâh elini uzatıp Sehra'nın saçını karıştırdı. "Sen de sagbol."

Sehra kıkırdadı. Gofret paketini açmaya çalıştı, yapamayınca tekrar Yusuf Agâh'a verdi. "Ben açamam ki," dedi dudaklarını öne büzerek. İyi duygu sömürüsü yapardı.

Yusuf Agâh paketi aldı. Bu sırada Sehra, "Biliyoy musun..." diye konuşmaya devam etti. "Ablama göyücü çıktı."

İşittiğiyle birlikte Yusuf Agâh'ın paketi açmakta olan elleri öylece durdu. Kaşlarını çattı ve gözleri soru sorar gibi bana ilişti. Sehra'nın böyle bir gaf yapacağını biliyordum, görücü lafına takmıştı bir kere! İçimden *ayıkla şimdi pirincin taşını,* diye geçirdim.

Ne söyleyeceğimi bilemedim ve sustuğumu gören Yusuf Agâh, *çocuktan al haberi* mantığıyla hareket edip yeniden Sehra'ya baktı. Açtığı gofreti kız kardeşime uzattı. Sehra gofreti aldığında Yusuf Agâh, "Hangi ablana?" diye sordu. Artık sesindeki o sempatik tını yoktu.

"Mihra ablama," diye yanıtladı Sehra. "Koca yani, koca. Mihra ablamın da artık bir kocası olacakmış." Gofretinden bir ısırık aldı, sonra kıkırdadı. "Gelin olacak, hehe."

Yusuf Agâh'ın suratının renkten renge girdiğini fark ettiğimde nefes alıp vermelerim ağırlaştı. "Daha neler..." diye geveledim ağzımın içinde. "Çocuk işte."

Yusuf Agâh'ın tek kaşı kalktı, akabinde ayaklandı ve bir adım atıp benim tarafima geçti. Neredeyse gerileyecektim ama çok hızlı gelmişti, imkânım olmadı. "Mihra..." dedi tane tane. Yüzüne bakmak için kafamı kaldırmam gerekmişti. "Neler söylüyor kardeşin?"

"Abartıyor..." dedim.

"Ne kadarını abartıyor?"

"Gelin olduğum falan yok."

"Görücü çıktı ama öyle mi?"

"Yani..." dedim. "Sadece... Geçmiş olsuna gelmek istemişler. Ben... Bombaların arasında kaldım ya..."

"Kim?" diye sordu Yusuf Agâh. "Ne geçmiş olsunu?"

"Ne önemi var?" dedim. "Kabul etmedik zaten."

"Ne demek ne önemi var?" diye sordu Yusuf Agâh. Sesi biraz yükselmişti. "Mihra, sen ne dediğinin farkında mısın? Aramızda bir ilişki var ve sana..." Suratını buruşturdu. "Görücü geliyor, öyle mi?"

"Görücü gelmiyor. Sadece niyetlenmişler. Kabul etmedik diyorum. Zaten yengem lafı açar açmaz ben sinirlenip Sehra'yı alıp çıktım evden. Gelemez kimse. Gelirlerse de ben evde olmam zaten. Kabul etmem öyle bir şeyi."

Yusuf Agâh yine de sakinleşmedi. "Kafayı yiyeceğim..." dedi, gözlerini kapatıp açtı. "Sana sürekli görücü mü gelecek böyle? Nasıl engelleyeceğiz bunu? Ya sen daha üniversite öğrencisi değil misin? Ne görücüsü!"

Çok sinirlenmişti. Yusuf Agâh'ı nadiren sinirli görürdüm.

"Buralarda böyle..." dedim sakince, onu yatıştırmak için. "Yirmi yaşını aşmış bir kızın, kendisinden büyük kardeşi de evlendiyse, görücüleri çıkmaya başlar. Okul okusun ya da okumasın. Okuluna evlenip devam edenler de çok burada."

"Ha, münasip biri olursa sen de olumlu bakacaksın yani?"

Kaşlarımı çattım. "Söylediğimden bunu mu çıkardın?"

"Ne çıkarmam gerekiyor?" dedi hızla. "Mihra, annem hemen her gün bana evlenilecek münasip kız fotoğrafları gönderiyordu, en sonunda net tavrımı koydum. Artık kimsenin fotoğrafını gönderdiği yok. Aramızda bir ilişki varsa, sen de tavrını ortaya koymalısın ki şu görücü saçmalıklarının ardı arkası kesilsin. Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Sıradaki görücün ben olacağım!"

Neredeyse gülümseyecektim. "Daha neler!"

"Ciddiyim. Şu lafın sözün kesilmesi için aramızdakine bir ad koymamız gerekiyorsa yapalım. Benim için bir sorun yok."

"Aaaaaa," dedi Sehra ve başını kaldırıp ikimize, sonra sadece Yusuf Agâh'a baktı. "Sen de mi Mihra ablamın kocası olacaksın?"

"Sehra!" dedim kaşlarımı çatarak. Kötü bir şey yapmış gibi omuzlarını dikleştirdi ve kızdığımı anlayarak dudak büzüp hemen önüne döndü.

"*Sen de mi* diyor Mihra, farkında mısın? Küçücük çocuk bile fazla olduklarının farkında."

"Saçmalama..." dedim, kıskanıyordu. Ne söylediğini bilmiyordu. Biraz yumuşatmak için, "Son bildiğinden farklı bir kişi değil," dedim. "Merak etme, yeni kısmetim yok yani. Sadık'ın ailesi bize gelecekmiş ama..."

"Sadık mı?" dedi, bu ismi duymak onu rahatlatmamıştı. "Bırakmayacak mı bu herif senin peşini?"

"Bırakır işte," dedim sessizce. "Eve kabul etmediğimizde anlarlar istemediğimizi. Daha da görücü gelmez, sanmıyorum. Hem ben..."

"Sen?" deyip tek kaşını kaldırdı.

Dilimle dudaklarımı ıslatıp yeri izledim. "Anneme biraz... Senden bahsettim. Yani... İlteriş'te seninle olduğumu, oradan

seninle döndüğümü falan anlattım. Galiba o da biraz... Seni kabullendi."

Gözlerini kıstı. "Damat olarak mı, iyi bir insan olarak mı?"

Ona bakarken gülmekle ciddi olmak arasında kaldım. Hâlâ yumuşamış sayılmazdı. "Kızının gönlünde yer etmiş birisi olarak."

"Damat olarak yani," dediğinde gözlerimi kapatıp açtım, gülümsememek zordu.

"Henüz bunu söylemek için erken."

"Değil," dedi Yusuf Agâh. "Evleneceğiz biz seninle. Gör bak. Daha kimse gelemeyecek kapınıza görücü diye."

Kalbimde güller tomurcuklanırken etkilendiğimi belli etmemeyi denedim. "En az dört senesi var."

"Dört ne, Mihra? Dört yıl sonra otuz oluyorum ben. Hem dört yıla tüm Karahan gelir senin kapına, dayanamam ben."

"Eee, üniversite okuduğumu bilerek gönül verdin bana." Gözlerimi kıstım. "Zor mu geliyor şimdi? Bekleyemez misin beni?"

Hiç düşünmeden, "Beklerim," dedi. "Bırakmam seni."

"O kadar kesin konuşma."

"Şüphen mi var?"

Duraksadım. Yoktu. Hiç yoktu. Neden bilmiyordum ama... Garip bir şekilde ben de Yusuf Agâh'ı evleneceğim adam olarak görüyordum. Zaten ondan öncesi yoktu, sonrası da olmayacak gibiydi. Benim ruhumun ikizi Yusuf Agâh'tı, şüphenin tek kırıntısı bile barınmıyordu yüreğimde.

"Üşüdüm..." Sehra'nın sesini duyduğumda bakışlarımı Yusuf Agâh'tan ayırmak zorunda kaldım. O da toparlanarak bir adım geri çekildi ve aramızdaki yakınlığın dağılmasını sağladı. "Uykum geldi..." dedi kız kardeşim ağır ağır.

Yusuf Agâh'a bakıp onu bilgilendirdim. "Evde genelde sallanarak uyuduğundan bu salıncak da uykusunu getiriyor."

Gofretin henüz yarısını bitirebilmişti. Elinden düştü düşecekti. Salıncağın etrafından dolandım ve Sehra'nın önüne geçip diz çöktüm. "Eve gidelim o zaman ablacığım, olur mu?"

Başıyla onayladı. "Hı-hım, oluy."

Gülümseyerek emniyet kemerini açtım. Sehra tek eliyle gofretini sıkı sıkı tutarken boşta kalan eliyle de benim elimi kavradı. Salıncaktan yavaşça atladı. Doğrulduğumda üçümüz birlikte yürümeye başladık. Yusuf Agâh solumda, Sehra ise sağımdaydı. Dışarıdan bizi gören, yeni çocuk sahibi olmuş genç bir çift, çekirdek aile sanabilirdi. Güzel göründüğümüze emindim.

Yürüdükten bir süre sonra, "Nasılsın?" diye sordum. Başımı çevirip ona baktım, boyu hakikaten uzundu, kafamı kaldırmadan yüzünü göremiyordum. "Yaran tamamen kapandı mı?"

"Çok daha iyi," diye karşılık verdi. "Hareketlerimi kısıtlamıyor artık. Zaten büyük bir şey değildi, ufak bir sıyrıktan ibaretti. Kurşun sıyırıp geçmiş."

Vurulduğu an aklıma gelince tüylerim diken diken oldu. Kâbus gibi zamanlardı. Dışarıya karşı normal görünsem de gece yatağa girdiğimde yine birkaç saat uyuyamayacak, yatağımda dönüp duracaktım, biliyordum. Uyuduğumda da huzura eremeyecektim çünkü uykuda olduğumun farkında olacaktım uyanana dek. Bu... Berbat bir histi.

"Zayıflamış görünüyorsun. Yemek yemeye başladığına emin misin, Mihra?"

"Bugün daha iyi yedim," dedim. "Yavaş yavaş eski halime döneceğim sanırım. Bunlar... Benim alışık olduğum şeyler değildi ve zor atlatıyorum. Aslında, tahmin ettiğimden kolay bile atlattım sayılır."

Sesli bir şekilde nefes alıp verdi. "Telefonların çekmemesi çok kötü," dedi. "Sana istediğim an ulaşamamak ve kötü hissettiğin her an bir şekilde yanında olamamak bana kendimi

suçlu hissettiriyor. Senin için hep yapabileceğim bir şeyler olmalı düşüncesi var içimde."

Ona büyük bir minnetle baktım. "Telsiz işimizi görüyor. Ne zaman seslensem duyuyorsun beni. Bu yeterli... Hiç yoktan iyidir."

"Ailene de telsiz almalı," diye uyardı beni. "Evden çıktığında telefon gibi taşımalısın onu. Onlar da aynı şekilde. Kurtarıcı bir iletişim aracı."

"Önereceğim. Mantıklı olur."

"Bulamazsanız bana ilet. Bir şekilde temin edebileceğimiz bir yer bulurum."

"İletirim."

Yeniden sessiz kaldık. Yusuf Agâh derin bir nefes aldı, yol ayrımına yaklaştığımızda bakışlarını yola iliştirdi sonra ayakkabılarına baktı. "Bugün sen telsizle bana ulaşmasaydın, evinin önüne gelecektim gece."

Gözlerimi kıstım, ses tonu garipleşmişti. "Sadece beni görmek için mi, yoksa olumsuz giden bir şeyler mi var?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Gerildiğini hissediyordum. O böyle olunca ben de kasılıyordum hemen, nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yüreğindeki kasvet ruhuma yayılıyordu sanki. O durunca, ben de durdum. Sehra da durdu. Yusuf Agâh'la birbirimize döndük. "Bunu sana vermek istedim," deyip tek elini sağ cebine attığında gözlerim elini takip etti. Cebinden sarkan gümüş zinciri görünce kaşlarımı çattım. Elini kaldırdı ve ters çevirip avucunu bana uzattı.

Bu, asker künyesiydi.

Üzerinde Yusuf Agâh Demiral, memleketi Sivas ve kan grubu yazıyordu. Kan grubu A pozitifti.

"Geçen gün kopmuştu, tamir ettim. Bende yedeği var, bu sende dursun istedim. Eğer kabul edersen..."

"Ederim," derken kekeledim. "Ederim tabii ki ama... Bu nereden çıktı şimdi? Bir yere mi gidiyorsun?" İhtimali dahi kalbimi alev alev yaktı.

"Uzun süreli bir gidiş olmayacağını umuyorum. Sadece... Yapmamız gereken bir temizlik daha var."

Göreve gidiyordu.

Ruhum da alev aldı. Dudağım seğirdi. "Nereye?"

Yanıtı, yüreğimin yerinden çıkacakmış gibi teklemesine sebep oldu: "Bu gece yeniden İlteriş'e gideceğiz."

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm Dört

Zulümle Kuruyan Çiçekler

Tüm planlamalar yapılmıştı.

Saat gecenin üçüne geliyordu. Arka arkaya dizilmiş üç zırhlı askeri araç güvenli olduğu tasdik edilen yolda ilerliyordu. Duyulan tek ses gece kuşlarına ve tekerlek döndükçe toprak yoldan arabaya sıçrayan taşlara aitti. Uzun bir gece olacaktı; uzun birkaç gece olacaktı. Belki bundan sonra, uykuyla saniyelere dönüşen geceleri hatırlamayacaklardı bile.

Yusuf Agâh Demiral zırhlı aracın ön sağ koltuğundaydı. Gövdesine dayanan silahını iki eliyle sıkı sıkıya tutuyor, hafiften çatık kaşlarıyla en ufak bir şüpheye karşı harekete geçmek için tetikte bekliyordu. Etraf hiçbir zaman göründüğü kadar sakin olmazdı. Düşmanın ne zaman çıkacağı hiç belli değildi. Rota olabilecek en güvenli şekilde belirlenmişti fakat saatler içinde güvenli bilinen yer en riskli alana dönüşebilirdi. Böylesi durumlarda hiçbir şey belli olmazdı.

İlteriş'e, Karahan Muhalif İntizam Ordusu girdiği günden beri şehir tüm terör örgütlerinin kaçınılmaz sığınağı, beslenme alanı haline gelmişti. Şehir Türkiye ile sınır olduğundan en çok orayı riske atıyordu ve bir an önce temizlik yapılmazsa İlteriş'ten çıkan teröristlerin ilk durağı Türkiye olacaktı. Üstelik bölücü terör örgütünün çok sayıda mühimmatla, İlteriş'te gerçekleşen patlamalardan az hasar alan bir apartmanı sığınak olarak belirledikleri istihbaratı alınmıştı. İlteriş'i bir köprü

olarak kullanıyorlardı ve oradan kurtulur kurtulmaz yapacakları ilk iş Türkiye'ye geçmek olacaktı.

Tabii bu onlar için bir hayalden öteye geçemeyecekti.

Yusuf Agâh Demiral ve komutasındaki timi bunun için görevdeydi ve hepsini temizlemeden dönmek gibi bir düşünceleri yoktu.

"Ula canım ne çekti var ya..."

Ahmet'in sesi telsizden duyulduğunda Yusuf Agâh yolu izlerken kulağını ona verdi, tıpkı diğerleri gibi. "Şimdi bir mısır ekmeği olsa, bölüp bölüp yoğurdun üzerine koysak..." Yutkunuş sesi dahi duyuldu. "Kaşığı daldırsak böyle... Of, of, of. Anacığım ne güzel yapardı."

"İnsanın canı mantı çeker," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "Sivas köftesi çeker, yaprak sarması, patlıcan oturtması çeker..." dedi. Sahi şöyle annesinin hazırladığı güzel bir masaya oturmayalı uzun zaman olmuştu. Annesinin yaptığı yemekleri özlediğini fark etti o an. Mantısı çok güzeldi, tabak tabak yerdi. Bir de patatesli böreği.

"Biz senin gibi zengin uşağı değildik Yusuf Agâh üsteğmenim," dedi Ahmet, alay ediyordu elbette. "Rize'nin dağında, o mısır ekmeği etten daha lezzetliydi bizim için. Fazladan bir kaşık yediğimde kendimi şanslı hissederdim."

Yusuf Agâh da durgunlaştı. Ahmet'in ailesinin maddi durumunu biliyordu. Çok zor zamanlardan geçmişlerdi ve şimdi Ahmet, ailenin gelir düzeyi en iyi olan üyesiydi. Bundan dolayı kazandığı paranın büyük bir kısmını babasının banka hesabına havale ederdi.

Saat üçe geldiğinde durdular. Gecenin sessizliğinde yola devam etmek dikkat çekeceğinden burada sabahlayacaklardı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte şehir merkezine yakın olan kasabalardan biri olan Tarok'a girdiler. Zırhlı aracı gören üç çocuk korkuyla kaçıştı. Bundan birkaç ay önce olsa aracı görür

görmez büyük bir sevinçle koşarak gelirlerdi. Bomba olaylarından sonra korkar olmuşlardı.

Birkaç kilometre sonra peş peşe dizilmiş üç zırhlı araç göründü. Yusuf Agâh'ın da içinde bulunduğu araç sağa yanaşıp durdu. Öndeki zırhlı aracın yanında eli silah tutan askerleri göründüğünde Yusuf Agâh aracın kapısını açıp dışarı çıktı.

"Kimsin?" diye seslendi ilerideki asker. Silahının namlusunu Yusuf Agâh'a doğru tutuyor, her an ateş edecek gibi duruyordu.

"Türk Silahlı Kuvvetleri," dedi Yusuf Agâh. "Balamir sınır birliğinden destek için gönderildik."

Karahan askeri önce bir duraksadı. Silahını hâlâ onlara doğru tutarken, "Kimliğini göster," diye seslendi.

Yusuf Agâh tüm bunların prosedür gereği olduğunu biliyordu. Kamuflaj gömleğinin cebinden kimlik kartını çıkarıp askere uzattı. Arkasındakiler herhangi bir ters harekete karşılık namlularını hazırda tutarken kendisiyle konuşan asker hızlı adımlarla yanına geldi ve gözlerini Yusuf Agâh'ın gözlerinden ayırmadan kartı çekip aldı, üzerinde yazan bilgileri kontrol etti.

"Yusuf Agâh Demiral," dedi doğrulamak ister gibi. Yusuf Agâh onaylarcasına başını eğdi çok hafif. Asker kafasını kaldırıp önce kimlikteki fotoğrafa ardından Yusuf Agâh'ın yüzüne baktı. Saniyeler sonra kimliği Yusuf Agâh'a verdi ve ardından elini uzattı. "Teğmen Mehmet Mehmedov." Yusuf Agâh, askerin elini sıktı. "Karahan Ordusu'nda tim komutanıyım. Hoş geldiniz."

Adam, arkasındaki askerlerine silahlarını indirmeleri için işaret verdiğinde askerler istenileni yaptı. Türk askerleri de yanlarına geldiğinde Türkmen komutan içi sigara dolu tabakasını çıkardı, Yusuf Agâh'a ve Ahmet'e uzattı. Ahmet aldı, Yusuf Agâh artık kullanmadığı için almadı. Adam sigarayı dişlerinin arasında tutarken, "Şehir merkezine mi gideceksiniz?"

diye sordu. Tütünü ateşlendirdikten sonra çakmağını Ahmet'e verdi.

"Şehir merkezini kontrol etmemiz gerekiyor. Terör örgütleri orayı kendilerine in yapmamalı."

"Öyle," dedi Mehmet Mehmedov. "Fakat şehirde durumlar oldukça karışık. Piç kurusu İntizam Örgütü şehri abluka altına almış durumda. Çetin bir çatışma var. Bombardımanların ardı arkası kesilmiyor."

"Bize bir sığınak lazım," dedi Yusuf Agâh. "Bunu sağlayabilir misiniz?"

Adam ağzında biriktirdiği dumanı efkârla dışarı bıraktı. "Boşaltılan birkaç apartman var. Oralarda kalıyoruz. Pek güvenilir sayılmaz ama şu durumda aksi beklenmez zaten."

Yusuf Agâh kafasını salladı. Sigaraları bittiğinde tekrar araçlara geçtiler ve şehir yoluna devam ettiler. Karahan Ordusu'yla birlikte hareket etmek nispeten daha güvenilirdi. Yaklaşık yarım saatin sonunda şehre ulaştılar.

Yusuf Agâh'ın son gelişinden bu yana şehir iyice yıkıma uğramıştı. Sağlam kalan tek bina yoktu neredeyse, camlar yerlere düşmüş, tuzla buz olmuştu. Rüzgâr tozları uçuşturuyor, nefes almak işkence haline geliyordu. Karahan askerlerini takip ettiler. Ara sokaklardan geçtiler, hemen her sokakta gömülmeyi bekleyen cansız bedenler yatıyordu. Herkes kendi canının telaşına düştüğünden sahipsiz cesetler henüz gömülememişti. Muhtemelen yağan bombaların dindiği anlar bekleniyordu. İnsanlar sığınaklardan dışarı çıkmaya çekiniyorlardı. Çoğu da savaşın henüz uğramadığı illere göç etmeye başlamıştı.

Karahan askerlerinden ayrılıp nispeten daha iyi durumda görünen bir apartmanın önünde durdular. Silahlarını herhangi bir tehlikeye karşı hazır tutarak zırhlı araçtan dışarı çıktılar. Binanın giriş kapısını siyah postallarının ucuyla açtı Yusuf Agâh. İçeriyi dinledi, ses gelmeyince başıyla askerlerine işaret etti. Silahlarını sağa sola doğru nişan alarak içi harabeye dönen

apartmanın odalarını kontrol ettiler. Tüm odaları inceledikten sonra en üst kattaki dairenin salonuna geçtiler. İçerisinin düzeninden aile evi olduğu anlaşılıyordu. Televizyon masasının üzerinde yüzüstü düşmüş bir çerçeve vardı. Yusuf Agâh odayı şöyle bir teftiş ederken bu ayrıntı dikkatini çekti, çerçeveyi kaldırdı, dik konuma getirdi. Camı çatlamıştı. Düşündüğü gibi bir aile fotoğrafıydı. Baba zayıf, esmer bir adamdı. Anneyse kısa boylu, hafif kiloluydu. Beş çocuk vardı önlerinde. İki küçük kız babalarına sarılmıştı, üçüncü kız ise babanın kucağındaydı. Anne, iki üç yaşlarındaki oğlan çocuğunu kucaklamıştı. Onlardan birkaç adım ötedeyse fotoğrafa zorla dahil olmuş gibi görünen on dört-on beş yaşlarında, babasını andıran erkek çocuk vardı. Mutlu bir aileye benziyorlardı, savaştan önce öyleydiler muhakkak. Şimdi ne halde olduklarıysa meçhuldü.

"Televizyona bakalım mı bir?" diye sordu Ahmet. Yusuf Agâh iki adım geri çekildiğinde Ahmet televizyonun açma tuşuna bastı. Şanslarına Türkiye'nin televizyon kanalları vardı. Aile babası ya da ergen çocukları televizyon işinden anlıyor olacaklardı ki çeken kanalları seçmişlerdi. Karahan kanalları hiçbir televizyonda açılmıyordu.

Televizyonda Müge Anlı'nın programı vardı. Konu ellili yaşlarda bir adamın kendinden yaşça küçük bir kadın tarafından dolandırılmasıydı. Adam parasını geri istediğini söylerken karısı, "Temizliklere giderek kazandığım paraları elin kadınlarına yedirdin, gözü kör olasıca!" diye bağırıyordu.

Ahmet konserve kutusunu açtı, tozlanan koltuğun cam sıçramamış yerine oturdu ve arkasına yaslanarak yemeğinden bir kaşık alırken, "Anam bu programın hastasıydı ha," dedi lokmasını yutmadan. "Gerçek olduğunu sanıyor."

"Bu gerçek ama komutanım," dedi Faruk yere otururken. "Diğerlerini bilmem ama bu programda yalan bir şey yok. Hatta sunucu kadın hukuk da okumuş sırf olayları daha iyi araştırabilmek, çözebilmek için. İşini iyi yapıyor."

Ahmet kaşlarını çattı. "Sen nereden biliyorsun la bunları?"

"Benim de hanım çok izlerdi. Arada mesajlaşırken soruyorum ona neler oldu bugün diye. Bu programda olanlar hakkında konuşmak çok keyifli oluyor. Bir başlasanız komutanım, on sezonluk polisiye, psikolojik-gerilim dizilerine taş çıkarır. Bağımlılık yapıyor."

Onlar konuşurken Yusuf Agâh ince perdenin örtülü olduğu pencerenin önüne geçti, perdeyi hafiften kenara çekip dışarıyı rahat görebileceği minik bir boşluk açtı. Dürbününü kaldırıp teröristlerin bulunduğu koordinat doğrultusundaki yapıları inceledi. Harabeye dönen apartmanların çoğunda o leş sürülerinin yuva yaptığını biliyordu. Temizlik zaman alacaktı. Üstelik rehin kalan masum insanlar da çıkabilirdi bir yerlerden. Hepsi yardım eli bekliyordu ve onlar da bu yüzden buradaydılar. Bu görevi alınlarının akıyla tamamlamaları gerekiyordu.

Birkaç kilometre uzaklıktaki çatılarda ellerinde silahlarla nöbet tutanları gördü, konumu aklına not etti. Dürbünü aşağı indirdi, izbe sokaklara baktı. Bir çocuk plastik topunu duvara atıp geri tutuyor, duvarla oyun oynuyordu. Annesi kaldırıma oturmuştu, başını ellerinin arasına almış bir vaziyette yeri izliyordu. Çaresizliği içini sızlattı.

Yıkım yaşayan sadece binalar değildi, insanların kalpleri bu izbe şehirden daha viraneydi.

Kontrolü bitirdiğinde dürbününü aşağı indirdi. Mihra'yı düşündü bu sefer de. *Aklından çıktığı varmış gibi...* Tekrar uğradı zihnine güzeller güzeli kız. Buraya büyük hayallerle gelmişti, üniversite için ne kadar heyecanlandığını gözleriyle görmüştü.

Görünen oydu ki bu hayali uzunca bir müddet askıya alınmıştı. Şehrin toparlanması yılları bulurdu. Önce ülkedeki savaşın bitmesi gerekiyordu ki bu da pek yakın zamanda gerçekleşecek gibi durmuyordu. Burası sadece görünen kısmıydı.

Bilal'in bulunduğu Harezm'de ayakta tek bina bile kalmadığı söyleniyordu.

Parçalanan, bir daha bütünleşemeyecek hayatları düşündükçe yüreği kasıldı genç adamın. Dünya buna nasıl göz yumuyordu? Milyonlarca can, insanların taşlaşmış kalplerine nasıl dokunamıyordu? Dışarıdan izleyenlere bunların hepsi bir oyun gibi geliyordu muhakkak, işin içinde olmadıkça kimse gerçekliğini hissedemezdi.

Askerlerinden Osman'ın, "Komutanım," sesiyle düşüncelerinden arınıp arkasını döndü Yusuf Agâh. Kendisinden birkaç santim kısa olan asker, açtığı konserve kutusunu Yusuf Agâh'a uzattı. "Yemeğiniz."

Başını eğerek, "Sağ ol Osman," dedi ve konserve kutusunu aldı. Koltuğun önüne oturdu, soğuk, etli barbunya yemeğinden bir kaşık aldı. "Eşinden haber alıyor musun?" diye sordu Faruk'a, lokmasını yuttuktan sonra. "İyi mi durumu?"

"Sağlığınıza duacı komutanım," dedi asker. "Gayet iyi. Mümkün olduğu her an konuşuyorum."

"Oğlun nasıl?"

"Aslan gibi," dedi gururlanarak. "Artık kamerada beni görünce gülümsüyor. Geçen gün *baba, baba, baba,* dedi üç kez."

"Abartma lan," dedi Veli. "İki aylık bebe nasıl baba desin? Rasgele ses çıkarmıştır."

Faruk, Veli'ye şöyle bir baktı. "Yok valla *baba,* diyor başka bir şey demiyor. Peygamber ocağındayız, hissediyor demek ki. Allah'ın hikmeti işte. Dünya gözüyle bir göreydim. Kokusunu içime çekmeyi çok istiyorum. Ben yanında olamadan büyüyor yavrum."

"Peygamber ocağı tabii," dedi Besim sessizce. "Başka çocuklar babasız büyümesin diye kendi çocuklarımızın büyüyüşünden feragat ediyoruz. Anam bize *siz seçilmiş kişilersiniz oğul,* diyor."

Sessizlik onayladı Besim'in sözlerini.

"Görevden dönünce izne çık Faruk," dedi Yusuf Agâh. O böyle söyleyince Faruk'un gözleri kocaman açıldı.

"Efendim komutanım?"

"Evine git, bir hafta. Oğlunu gör. Onlara vakit ayır biraz."

Faruk'un gözleri parıldadı, neredeyse gülümseyecekti. Ama hemen toparlandı. "Yok komutanım, yani, şu halde, şu durumda, yakışık almaz."

"Ben yakışık aldırıyorum demek ki Faruk," dedi Yusuf Agâh büyük bir ciddiyetle. "Fazla itiraz etme aslanım. Değişmesin fikrim."

"Komutanım..." dedi Faruk, duraksadı ve sonra gülümsedi. "Allah sizden razı olsun be komutanım! Ne zamandır izin isteyecektim de söylemeye dilim varmıyordu! Allah size de çifter çifter çocuklar versin de izin alıp alıp onları görmeye gidin inşallah, amin!"

"Dur la, dur," dedi Ahmet. "Çocuktan önce hatun lazım komutanına. Çocuk kendiliğinden olmuyor ya."

Askerler bıyık altından gülerken Yusuf Agâh Ahmet'e baktı ters ters. "Ne bakaysun?" diye sordu Ahmet laz ağzıyla. "Yalan mı? Önce evlenmen gerekiyor. Bas işte oğlum şu Türkmen kızına nikâhı. Sonra gelsin çocuklar... Bak, vermezlerse kaçırırız diyorum. Kızın gönlü varsa oldu bu iş."

"Ahmet, ben barbunyaları boğazından içeri tek tek sokmadan sus da yemeğini ye kardeşim. Hadi."

"Hoşuna gitmiyormuş gibi terslemiyor mu..." dedi Ahmet gülerek. Sonra askerlere döndü. "Bu var ya kız *evet* dese, Semiha teyzeyi falan beklemeden basar yıldırım nikâhını. Kaçırmaz."

"Yakışır komutanıma," dedi Faruk. "Valla biz de elimizden geleni yaparız."

"Bırakın zevzekliği," dedi Yusuf Agâh. Faruk ağzını açtığında, "Aynı konu üzerinden tekrar bir şey söylersen iznin yanacak," diye ekledi.

Faruk hemen kapattı ağzını, geriye çekildi.

Yusuf Agâh, Mihra'yla evlenmeyi elbette düşünüyordu ama sevdiği kızın burada yapılan alaylı sohbetlere meze yapılmasına izin verecek de değildi. Onu her şeyden, herkesten sakınmak istiyordu. Barbunya yemeğinden bir kaşık daha aldı, sonra aklı Mihra'nın yaptığı Türkmen mantısına gitti. Bol şekerli olmuştu. Sıradan birisi için yenilecek tarafı yoktu belki ama o kız o gün Yusuf Agâh için bir şeyler yapmıştı. Hiç söylemedi, 'Tuz yerine şeker atmış olabilir misin?' diye, sessizce yedi bitirdi hepsini. Ne garipti ki o şekerli mantı bu barbunya konservesinden çok daha lezzetli gelmişti. Çünkü Mihra yanında oturuyordu ve mantıyı o narin elleriyle kendisi için yapmıştı.

Yüreğinde dolup taşan özlemi daha derinden hissetti. Görevi bir an evvel bitirip yeniden Balamir'e gitmek ve hemen Mihra'yı görmek istiyordu. Konservesinde kalan iki kaşıklık yemeğine dokunmadı, ayırdığı etli kısımlarıyla birlikte karşılaştığı bir sokak hayvanına verecekti. Uzun zaman sonra sigaraya ihtiyaç duydu çünkü Mihra yanında yoktu. Konservesini kenara ayırıp ayağa kalktı, evin mutfağına girdi. Devrilen sandalyelerden birini kaldırıp oturdu, telefonunu çıkardı, WhatsApp'a girdi ve Mihra'nın etrafındaki çiçeklerden daha güzel durduğu profil fotoğrafına baktı. Gerçekten karşısındaymış gibi, belli belirsiz gülümsedi.

Elimde gümüş bir zincirle birine veda etmemiştim hiç. Yusuf Agâh'ın arkasından bakarken ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. O gözden kaybolduğundaysa Sehra'nın yanımda olmasına aldırış etmeden akıtmıştı gözlerim daha fazla tutamadığı damlaları. Eve geldiğimde hemen odama geçmiş ve avucumda tuttuğum künyeye baka baka ağlamayı sürdürmüştüm. İlteriş'teki kargaşaya kendi gözlerimle şahit olmuştum ve

Yusuf Agâh'ın ölüme yürüdüğünün farkındaydım. Yüreğimde devasa bir yangın baş göstermişti, aldığım her nefes azılı bir diken gibi batıyordu ciğerlerime. Yusuf Agâh sanki her an avuçlarımdan kayıp gidecek bir armağandı benim için. Varlığı inanılmaz mutlu ediyordu ancak sürekliliği olmuyordu. Ona hiçbir zaman doyamıyordum.

Annem moral bozukluğumun farkındaydı ama yanıma gelip neyim olduğunu sormamıştı. Yusuf Agâh'ın İlteriş'e gittiğinden Ayşe ve Gülnar'a bahsetmiştim çünkü birilerine anlatmazsam patlayacaktım. Onlar da sağ olsun beni yatıştırmıştılar ama insanın yüreği katlanamıyordu işte. Gönül söz dinlemiyor, iyi bir şey olacağını düşünmüyordu hiç. Hava soğuk olmasına rağmen bahçede oturuyordum. Ayakkabılarımı çıkarmış, dizlerimi gövdeme çekmiştim. Pisi Pisi yanımda mamasını yiyordu, bense kararmakta olan göğü izliyordum. Aya bakıp rahatlamak istiyordum ama ay bile görünmüyordu günlerdir.

"Üşümüyor musun burada?"

Elif'in sesini duyduğumda başımı indirip omzumun üzerinden arkama baktım. Üzerine annemin ördüğü krem rengi uzun hırkasını giyinmiş, dumanı tüten iki kupayı çiçekli tepside dikkatle taşıyarak bana yaklaşıyordu. Dudaklarımı büktüm, "Pek sayılmaz," diğer sandalyeyi çektim. "Gelsene."

Önce tepsinin üzerindeki kupaları, bisküvi tabağıyla beraber masaya bıraktı. İkiletmeden yanıma oturdu. "Benim de canım sıkıldı içeride. Seni burada görünce yanına geleyim dedim. Kahve de yaptım, için ısınsın biraz. Ne zamandır buradasın..."

"Canım sıkkın," dedim. Kendi tarafımdaki kahve kupasını elime aldım, kendisine bitki çayı yapmıştı. Parmaklarım kıpkırmızı olmuştu sahiden, içmeden önce biraz elimi ısıtmayı denedim. "Evde boğulacak gibi hissediyorum."

"Farkındayım," dedi sessizce. Bitki çayını iki eliyle tutup ağzına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra burnunu çekip,

"Neyin var, Mihra? Neden bana anlatmıyorsun? Eskiden hiçbir şeyini saklamazdın benden ama uzun zamandır dertlerini dinleyemiyorum senin. Abinle evlendim diye... Bana uzak mı hissediyorsun kendini?"

"Hayır..." dedim. Bardağı bıraktım. Ayaklarımı indirip ayakkabılarımı giyindim, oturuşumu dikleştirdim. "Onunla hiçbir alakası yok. Ben sadece... Çekiniyorum."

"Biri mi var hayatında?"

Sessiz kaldım. Elif'le aynı yaşta olmamıza rağmen bazen ablammış gibi gelirdi çünkü düşünceleri, hareketleri, tavırları her zaman bizden daha olgundu. Hayatımda birinin olduğunu Yasemin'e daha kolay söyleyebilirdim ama Elif'ten çekiniyordum.

Sessiz kalıp gözlerimi kaçırdığımda Elif, "Mihra..." dedi. Sessizliğimden anladı yanıtımı. "Sahi mi? Kim? Tanıdık biri mi? Şu sürekli bahsedilen... Sadık mı yoksa?"

Hemen yüzümü buruşturup, "Hayır, hayır," dedim. "Sadık değil. Onunla doğru düzgün konuşmuşluğumuz bile yok."

"Kim peki?"

"Duyunca bana... Kızma ama."

"Niye kızayım?" dedi. "Yani... Sevgililik tasvip ettiğim bir durum değil ama senin yanlış bir şey yapmayacağını biliyorum. Ciddi olmadığın kimseyi hayatına almazsın. Bu yaşına dek almadın da."

Hafiften tebessüm eder gibi oldum. Altdudağımı dişledim, derin bir nefes alıp verdim, hazır hissedene dek bekledim. Sırtımı sandalyeye yasladım, yutkundum. "Abimin arkadaşı var ya... Türk asker. Yusuf Agâh..."

Gözlerini kocaman açarak, "Ne?" diye sordu. Kaşlarını kaldırdı, kirpiklerini dahi kırpıştıramadı. "Yusuf Agâh'la mı birliktesiniz? A-ama... Sen ona *abi* derdin."

"Ailemin yanında ona *Yusuf Agâh* diye seslenmem pek normal karşılanmazdı sanırım."

"Doğru," dedi sessizce. Sonrasında, "Mihra..." diye ekledi. "Bu... Ne zamandır var?"

Bakışlarımı kupaya çevirdim. Parmak uçlarımla sıcak bardağa dokunurken, "Aslında birbirimizi gördüğümüz ilk andan beri," dedim sessizce.

"Yani burada?"

"Hayır," dedim. "Biz Yusuf Agâh'la herkesten önce dedemin zeytin ağacının orada karşılaştık. O zaman abimle arkadaş olduğunu dahi bilmiyordum. Benim için tamamen bir yabancıydı ama aynı zamanda bir o kadar da tanıdıktı." Elif'in kaşları iyice çatıldığında gülümsedim ve ona her şeyi en başından anlatmaya karar verdim. Yusuf Agâh'la tanıştığımız günden bu yana aramızda tüm olup bitenleri Elif'e anlattım. Üniversitenin ilk günü okula onunla gidişimi, sonrasında yaşadıklarımızı, gece ormanda birlikte kaldığımızı, helikopterle dönüşümüzü... Hiç boşluk bırakmadım.

Elif beni dinlerken oldukça şaşırmıştı. Tüm anlatacaklarım bittiğinde suratındaki *ben neleri kaçırdım* ifadesi fark edilmeyecek gibi değildi. Gözlerini kırpıştırdı, "Mihra..." dedi hayretle. "Sen bunca şeyi nasıl sakladın? Hiç fark ettirmedin bile."

"Kendi içimde yaşadım. Fark ettirmişim aslında bilmeden. Annem anladı."

"Galiba ben çok safım..." dedi Elif omuzlarını düşürerek. "Hiç anlamadım. Aslında... Bilal, Kemal olayından sonra şüphelenmişti. Kemal söylemiş ona Yusuf Agâh'la aranda bir şeyler olduğunu. Bilal inanmamıştı ama bana yine de sordu."

"Ne dedin?"

"*Yok,* dedim tabii ki. Olacağı ihtimal dahilinde bile değildi. Bir de... Yasemin'in sürekli dilindeydi ya Yusuf Agâh, olsa olsa onunla olur sanıyordum."

Yasemin'den bahsetmesi beni tekrar gerdi. "Yasemin'in diline düşmeyen kalmadı ki. Ama ben Yusuf Agâh'ı... Gerçekten seviyorum."

Bunu ilk kez birine itiraf edebilmiştim. Her ne kadar Yusuf Agâh'a *ay çok güzel,* desem ve ondan da aynı karşılığı alsam da doğrudan seni seviyorum diyememiştim henüz. Ama onu seviyordum. Çok seviyordum.

Elif, dudaklarını birbirine bastırarak tebessüm etti. "İyi bir adama benziyor."

"Hem de çok..." dedim, ondan bahsederken gözlerimin parıldadığına emindim. "Burada kaç kez çocuklara çikolata dağıtırken gördüm onu, yardımsever, imanlı hem de..." dedim, Elif biraz daha onaylasın diye. "Beş vakit namazında."

Artık dişlerini göstererek gülümsüyordu. "Tam evlenmelik adam desene."

Yanaklarım ısındı. Bakışlarımı kaçırdım. "Öyle galiba."

"Senin kalbin çok güzel Mihra," dedi. "Sen, Yusuf Agâh'ı anlattıkça yansıman canlanıyor sanki kafamda. Hep inanıyordum zaten, Allah karşına senin gibi güzel, temiz, iyi niyetli birini çıkaracaktı. Çıkarmış da. Sevindim öyle olmasına."

Tebessüm ettim. "Abim nasıl karşılardı sence bu durumu? Yani... Kızar mıydı bana?"

"Bana aranızda bir ilişki olup olmadığını sorarken sinirliydi ama o siniri Kemal'eydi bence. Yani... Bilal senin mutlu olmanı ister. O da Yusuf Agâh'tan iyi bahsederdi hep, *temiz çocuk* derdi. Bundan dolayı olumlu karşılardı bence."

Gülümsedim. "Babam da seviyor onu."

"Evlenmenize mâni olacak kimse yok yani."

"Dur Elif," dedim başımı sağ omzuma eğerek. "Ne evliliği? Çok aceleye de gerek yok sanki."

"Hayırlı işlerde acele etmek gerekir. Hem doğru kişiyi bulduğuna inanıyorsan hemen ciddi yola girmek en iyisi. En azından bir ad koysanız iyi olur. Harama da bulaşmamak adına."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. Kahvemden bir yudum aldım, tekrar masaya bıraktıktan sonra iç çektim. "Bilmiyorum Elif..." dedim sessizce. "Onu seviyorum ama...

O Türkiye'de yaşıyor. Buraya sadece görev için geldi. Evlilik yoluna nasıl girebiliriz ki? Temelli burada yaşamayı kabul eder mi?"

"Kimse savaş olan bir ülkede temelli yaşamayı istemez. En doğrusu senin onunla Türkiye'ye gitmen olacaktır."

Böyle söyleyince kalbime bıçak saplanıyor gibi hissettim. "Sizden ayrılıp mı yani? Nasıl yaparım?"

"Sonsuz bir ayrılık değil ki bu. Sonuçta dört yıl sonra öğretmen olduğunda da muhakkak tayinin çıkacak ve yine buradan ayrılmak zorunda kalacaksın. Artık çocuk değiliz Mihra, geleceğimizle ilgili seçimler yapmamız gereken dönemlerimizdeyiz. Hayatının seyrinin nasıl gitmesini istediğine karar vereceksin."

"Sen ne yapardın?" diye sordum. "Abim Türkiye'de yaşasaydı, rasgele tanışsaydınız burada, sonra âşık olsaydın ona... Yine de evlenir miydin onunla?"

"Ben Bilal'e çok âşığım Mihra," dedi, abimin adını söylerken bile sesi titriyordu. "Değil Türkiye, kutuplarda bile yaşıyor olsa... Gitmek isterdim onunla. Tabii önce ailemin onayını alırdım. Zaten ailemin onaylamayacağı birine en baştan gönlümü vermezdim hiç." İki avucunu da karnına yasladı. "Çok özledim onu."

Aşkının büyüklüğü karşısında tüylerim diken diken oldu. Kendimi düşündüm. Benim de aklım göreve gittiği andan beri Yusuf Agâh'taydı. Onsuz hiçbir şeyin tadı yoktu, hayatım onunla anlam bulmuş gibiydi. Ondan önce yaşadığım hayat değildi sanki.

"Ben de özledim," dediğimde Elif tek kaşını kaldırdı. Boğazımı temizledim. "Abimi yani."

Elif tebessüm etti. "Anlaşılan sadece abini değil."

Bakışlarımı kaçırdım. "Yusuf Agâh'ı da özledim tabii," diye mırıldandım çekingen sesimle. "Sonuçta sevdiğim adam."

Hakkında *sevdiğim adam* diye bahsetmek bile huzur veriyordu. İçim içime sığmıyordu.

"Sağ salim dönerler inşallah," dedi. Çayından içti. "Ne garip bir his değil mi? Biz buradayız ama kalbimiz onlarla atıyor. Bedenim burada ama yemin ederim ruhum savaş meydanında Mihra. Ruhum yoruldu. Gün geçtikçe, ondan haber alamadıkça iyiden iyiye yıpranıyorum. Kaç ay oldu... Nerede, ne halde bilmiyorum. Ufaktan bir bilgi gelse, rahatlayacağım az da olsa. Büyük bir bilinmezliğin içinde savruluyor gibiyim. Girdabın içine hapsoldum, çırpındıkça dibe batıyorum. Boğuluyorum."

"Elif..." dedim ve elimi karnına kapanan eline yasladım. "İyi düşün. İyi düşünmeliyiz. Karnında abimin emaneti var, en çok sen iyi olmalısın. Abim... Korur kendini. O çok iyi bir askerdir."

"Çok da cesurdur," dedi Elif. "Kurşunların önüne atlamaktan gocunmaz. Canını düşünmez o an."

Öyleydi. Ve aslında hepimizin aklını bu düşünce kurcalıyordu. Abim arka planda kalan bir asker değildi. Gözünü kırpmadan atlardı bombaların önüne, kendi canı pahasına korurdu arkadaşlarını, masum insanları. Hal böyleyken başına bir iş gelme olasılığı da daha yüksek oluyordu.

"Çok da âşıktır," diye yatıştırdım. "Sana yeniden kavuşacağı günü sayıyordur o şimdi, daha fazla koruyordur kendini. Gör bak, en yakın zamanda haberi gelecek bize."

"Güzel haberleri gelsin inşallah," dedi Elif. "Hepsinin."

"Âmin..." dedim.

Bahçe kapısının gıcırtısıyla Elif'le aynı anda o tarafa baktık. Gelen Yasemin'di. Onu görünce ikimiz de oturduğumuz yerde dikleştik ve aynı anda, "Yasemin," dedik. Her zamanki neşesinden eser yoktu, saçı başı dağılmıştı, yüzü sirke satıyordu. "Ne oldu?" diyerek ayağa kalktık hemen.

"Babam..." diye yanıtladı sessizce. Yüzünü kapatan saçlarını geriye çekti. Yaklaştıkça sokak lambasının yaydığı ışık suratını

görmemizi sağladı. Sol gözünün alt kısmı morarmış, dudağının sağ kısmıysa patlamıştı. Sol yanağında beş parmağın izi çıkmış, kabarmıştı. Gözleri ağlamaktan olsa gerek kıpkırmızıydı. İçim sızladı. Babasının onu dövdüğünü anladım hemen, zaten iyi olmayan moralim daha da çöktü.

Yasemin o halde yanımıza geldiğinde daha fazla bahçede durmadan yukarı çıktık ve Elif'in odasına geçtik. Yasemin'in babasının vukuatlarına öyle alışmıştık ki annem onu görünce korku ve acıyla baksa da '*Ne oldu?*' diye sormamıştı bu yüzden. Ben babamın ecza kutusunu aldım, Elif de banyodan su dolu kapla bez getirdi. Yasemin, Elif'in yatağında oturuyordu. Bezi kaptaki suya batırıp Yasemin'in patlayan dudağını temizlemek için dokundurdum yavaşça. Acıyla sızlandı, gözlerini kısıp geri çekildi. Canı yanıyordu.

"Yine ne oldu?" diye sordum. "Ne zamandır sakindi baban."

"Sakin değildi. Aklınıza gelebilecek türlü sebepler sayıp sövüyor her gün. Ama birkaç haftadır hiç dövmüyordu."

"Eli kaşındı yani," dedi Elif.

Yasemin başıyla onayladı. "Alkol damarı tuttu. Para istedi annemden, yoktu tabii, nasıl olsun? Her şey ateş pahası olmuş, içkiye yatıracak paramız mı var? Annem vermeyince bana sordu. Bende vardı ama bilerek *yok* dedim. Sonra ikimizi de..." deyip sustu. Gözleri yaşarmıştı, bize bakmıyordu.

"Necla teyze ne halde?" dedim mutsuzca. "Onu da getirseydin. Tek kalmasaydı kadıncağız."

"Gelmezdi. Odasına çekildi, babam da dışarı çıktı zaten. Ben de gelmeyecektim ama..." Yutkundu. "Bu sefer canıma tak etti. Bıçağı elime aldım," diye fısıldadı. "Onu öldürecektim. Katil olmak, cezaevine girmek umrumda olmadı. Plan kurdum. Eve döndüğü ilk an, bıçakla üzerine yürüyecek tam kalbinin ortasına saplayacaktım."

Ürperdim.

"Katil olacaktım," diye fısıldadı yeniden. "Baktı
düşünemiyorum. Fırlattım bıçağı elimden, attım k
şarı. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Buraya geld

Yasemin'e üzülüyordum. Yaşadıklarını düşünür
nefes yeterli gelmiyordu bana. "Canım benim," (
yaptın. Çok iyi yaptın." Krem kutusunu açtım, iş
ğıma biraz sıktım. Parmağımı dudağına götürürk
biraz yanabilir," diye mırıldandım.

"Daha çok yanamaz," dedi ağlak sesiyle. Kre
sürdüğümde inlemedi, tıslamadı, gözlerini kıstı sa
dan nefret ediyorum! Nefret ediyorum! O ölme
hâlâ yaşıyor ki?"

"Alkol sorunu var," dedim onu yatıştırmak için.
davi olmayı kabul etse. Belki o zaman özüne döne

"Ölme eşeğim ölme," dedi Yasemin. "Siz beni a
nız. Babam gibi bir adamla aynı evde yaşamak kad
bir şey olamaz. Çalıştığı da bir işe yaradığı da yok.
dört hizmet ediyorum ona, yediremiyorum bunu k
dığımız tek karşılıksa dayak. Bir kere *kızım* deyip b
dığını görmedim. Bazen düşünüyorum..." Başını ge
çatık kaşlarıyla bana baktı. "Mihra, sen niye bu kad
Ben neden böyle bir ailenin içinde doğmadım? Hiç
nuz yok, baksana kaçmak için buraya geliyorum evi

"Her ailenin kendine göre sorunları var Yasem
sakince. "Kimse kusursuz bir hayata sahip değil ki.

Nefesini dışarı bırakır gibi güldü. "Benim ha
yaslandığında burası cennet kalır, ne sorununda
yorsun?" Bana öfkeli gibiydi. Böyle bir ailede doğ
Yasemin'in babasının sorunlu olmasının sebebi ben
bir tavır takınmıştı.

Yaşadığı olayların etkisinde olduğunu düşüne
gitmedim. Bezi yeniden ıslattım, sol gözüne götür
min tek eliyle kabaran yanağına buz tutuyordu şişi

"Gözün kanlanmış. Damla vereyim..." Ecza kutusunu karıştırdım, küçük damla kapsülünü bulduğumda, "Başını arkana atar mısın?" diye sordum.

Söylediğimi yaptı, iki üç damla sıktım. Kapsülü çektiğimde kafasını eski konumuna getirdi. "Bir an önce evlenmeliyim yoksa katil olacağım," dedi, sesindeki öfke silinmiş değildi.

"Kiminle evleneceksin?" diye sordu Elif.

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey o evde daha fazla kalmak istemediğim. Babamın esaretinden kurtulmam gerekiyor. Her gün işkence çekmekten yoruldum. Hatta sadece ev değil, ülke değiştirmek istiyorum. Kim çıkarsa çıksın artık karşıma sorgusuz sualsiz evleneceğim."

"Denize düşen yılana sarılırmış," dedi Elif. "Yasemin biliyorum kötü şeyler yaşadın. Baban gerçekten kötü bir insan ama... Evlilik öyle ha deyince yapılacak bir şey değil. Babanın esaretinden kurtulup başka bir adamın esaretine tutulmak istemiyorsan bu yolda temkinli adımlarla ilerlemelisin."

"Gözüme kestirdiğim birkaç kişi var," dedi Yasemin. "Mesela... Türk asker Yusuf Agâh. İyi birisi olduğu belli. Türkiye'de yaşıyor hem. Onu ayarlayabilirsem burada yaşamama da gerek kalmaz."

Sözleri sonlanır sonlanmaz Elif'le birbirimize baktık. Rahatsız olmuş muydum? Epey rahatsız olmuştum. Yusuf Agâh'la bir hayal kurduğu için Yasemin'i suçlayabilir miydim? Hayır suçlayamazdım. Ona hâlâ bu konudan bahsetmemiş olmak benim suçumdu. Artık Yusuf Agâh'la aramda resmi bir şeyler olduğuna göre Yasemin'e gerçekleri anlatabilirdim.

Anlatacaktım. Beni anlayışla karşılamasını umuyordum. "Yasemin ben..."

"Yusuf Agâh'ın hayatında biri var," diyen Elif böldü beni. Ona baktığımda kaşlarını kaldırarak sus işareti yaptı. "Bilal bahsetmişti. O olmaz yani. Boşta değil adam."

"Biliyorum, Mihra bahsetmişti bir ara. Hâlâ ayrılmamışlar mı?"

"Yok..." dedi Elif. "Mutlu bir birliktelikleri var. Ayrılacak gibi değiller."

Yasemin göz ucuyla bana bakarken, "İyiler hep kapılır zaten," dedi sessizce. "Onları hiç hak etmeyenler tarafından hem de."

Yusuf Agâh'ı hak etmediğimi düşünmüyordum. Biz birbirimize denktik. O yüzden üzerime alınmadım hiç. Yine de hâlâ Yasemin'den bir şeyler saklıyor olmak beni geriyordu. Bu sefer de tam söyleyeceğim sırada Elif susturmuştu beni, zamanı değildi demek ki. Son söylediğine Elif de ben de yorum yapmadık. Sessizce temizledim Yasemin'in yaralarını, eziklerin bulunduğu kısımlara krem sürdüm. Biraz onunla konuşup dertleştikten sonra odadan çıktım. Yasemin Elif'le aynı odada kalacağından ben de kardeşlerimle kaldığım odaya geçtim. Ses çıkarmadan, yavaşça Sehra'nın yanına yattım.

Soluma döndüm, yorganı iyice üzerime çektikten sonra boynuma asılı asker künyesini çıkardım. Parmak uçlarımı kabartmalı Yusuf Agâh Demiral yazısının üzerinde gezdirdim. Künyeyi burnuma götürdüm sonra, kokladım. Çam gibi kokuyordu yine, Yusuf Agâh'ın kokusu sinmişti sanki üzerine. Gözlerimi kapattığım an yanında hissediyordum. Büyülü gibiydi.

Bu şekilde biraz hasret gidermenin ardından künyeyi kalbimin üzerine bastırdım sıkıca. Beni duyuyormuş gibi, "İyi geceler Ölüm Savaşçısı," diye mırıldandım. "Ay çok güzel ve Monna Rosa seni özledi."

Fark edilmemek için köşe bucak saklanarak geçen günlerin ardından güneş bir kez daha doğduğunda teröristlerin bulunduğu binanın etrafını sarmışlardı. Bunun öncesinde günlerce gözetlenen binadaki teröristlerin hareketleri bir bir analiz edilmişti. Dışarıya kaç sularında çıktıkları biliniyordu, çatıda

gözcülük yapanların hangi aralıklarda çatının kuzeybatı yönüne gittikleri ezberlenmişti, apartmana giden hangi yolun daha temiz olduğu tespit edilmişti ve nihayetinde buradaydılar. Kolay bir yolculuk geçirmemişlerdi. Bu tekin olmayan, patlayan bombalar yüzünden harabeye dönmüş yıkık dökük binaların bulunduğu sokağa girdiklerinden beri fark edilmemek için neredeyse nefes dahi almıyorlardı.

Asker apartmanın giriş kapısını ağır ağır açtığında Yusuf Agâh sessizce, "Ya Allah, Bismillah," dedi. Omzunun üzerinden arkasındaki askerlere baktı, başıyla içeriyi işaret etti ve ilk olarak kendisi girdi. Sıkı sıkı tuttukları taramalı tüfeklerini bir sağa bir sola çevirerek apartmanın basamaklarını çıktılar. İlk kata geldiklerinde Yusuf Agâh ve üç asker kapının girişinde durdu. Diğerleri sırayla merdivene dizilmişlerdi.

Faruk tabancasının ucuyla kapıyı üç kere tıklattı, ateş etmeye hazır bir şekilde bekledi. Saniyeler içinde kapı gıcırdayarak açıldığında karşısındaki kişi ellili yaşlarda, tesettürlü, kısa boylu, şişman bir kadındı. Ev hanımı olduğu tipinden, gözlerindeki korku dolu ifadeden belli oluyordu. Silahı ve karşısında heybetli askerleri görünce ağzı kocaman açıldı. Tam çığlık atacaktı ki Yusuf Agâh, işaretparmağını kendi dudağına koyarak sus işareti yaptı. Kadın korkudan kapattı hemen ağzını. Yusuf Agâh çenesiyle içeriyi işaret ettiğinde kadın titreyen bedeniyle geri geri adımlayıp yol açtı.

Yusuf Agâh, Faruk ve Osman içeri girdiler. Salonda üç çocuk bulunuyordu, birbirlerine sarılmış bir şekilde yerde oturuyorlar ve sessizce iç çeke çeke ağlıyorlardı. Bu görüntü Yusuf Agâh'ın yüreğini sızlattı, onları korkutmak değil kurtarmak istemişti. Kurtaracaktı da. Onları ve bu binadaki masum daha birçok canı.

Hepsi aramak için odalara dağıldıklarında kadın ağlak sesiyle arkalarından sesleniyordu. "Bize zyýan bermäň. Biz

bigünä. Meni bagyşla. Ýalwarýan. *Bize zarar vermeyin. Biz masumuz. Bağışlayın. Yalvarırım."*

Mutfak, banyo, yatak odaları... Hepsi boştu. Ev temizdi. Yusuf Agâh kadına, "Sizi kurtarmaya geldik," dedi az çok bildiği Türkmenceyle. "Kapıdan çıkın. Ses çıkarmadan."

Kadın gözlerindeki yaşı silemeden başıyla onayladı genç askeri. Ayağa kalktı, çocuklarına da aynı işareti verdi. Anne ve çocukları el ele tutuşarak yavaş ama büyük adımlarla evden çıktılar. Bu sırada askerler bir kat daha çıktı. Üst katta karşılıklı iki kapı daha bulunuyordu. Ahmet ve iki asker sağdaki kapıya, Yusuf Agâh ve iki asker soldaki kapıya döndü. Aynı anda harekete geçtiler. Önüne geldikleri kapıyı tıklattı tekrar Faruk. Biraz beklediler. Hiç ses gelmedi. Yusuf Agâh başını kapının girişine yaklaştırdı, kulağını dayayıp içerideki sesi dinlemeyi denedi. Elini yumruk yaptı, tahta kapıyı üç kere tıklattı. Ahmet de aynısını sağdaki dairenin kapısına yapmıştı.

Biraz bekledi.

Yine kimse açmayınca, telsizden tehlikeye karşı bir uyarı da gelmediğinden Faruk'a kafasıyla kapıyı açmasını işaret etti. Akabinde kapı Faruk'un tek omuz hamlesiyle açıldı. Dayanıksız bir malzemedendi. Yusuf Agâh kaşları çatık bir halde odaya girdi. Silahını sağa sola çevirip rutubet kokulu evin boş salonundan hole geçiş yaptı. Postalının ucuyla sağdaki kapıya bir tekme atıp açılmasını sağladı. Parmağı sezeceği en ufak hareketliliğe karşı tetiğin üzerindeydi.

İçerisinde tek bir yatağın bulunduğu, havasızlıktan nemlenen tavanının küflendiği ağır kokulu odaya girdi. Sağına soluna baktı, biraz ilerledi. Sonra arkasından hafiften bir rüzgâr eser gibi oldu.

"Komutanım!"

Osman'ın sesinden önce dönmüştü Yusuf Agâh arkasına. Odanın içinde gizlenen terörist kendisini vuramadan Yusuf

Agâh teröristi saniyeler içinde öldürdü. Terörist kendinden evvel kanının bulaştığı eski halıya düştüğünde silahı birkaç adım ileri savrulmuştu.

Bu, bu binada ölen ilk kişiydi fakat son olmayacaktı. Civardaki boş apartmanların birinin çatısında gözcülük yapan Besim telsizden, "Binada hareketlilik var, dışarı çıkıyorlar," uyarısı yaptı. "Dışarıdan gelenler de var. Dikkatli olun."

Besim'in söyledikleri sonlanır sonlanmaz apartmanın içinden silah sesleri duyuldu. Yusuf Agâh, Faruk ve Osman koşarak evden çıktı. Kapıdan çıktıkları an Yusuf Agâh merdivenden inip Ahmet'i vurmak için nişan alan teröristi vurdu ve düşmanın planını yerle bir etti. Merdiven basamaklarını çıkacakken üst kattan sıkılan kurşunla kenara çekildi ve üçüncü katın merdiveninin ortasında kalıp sırtını duvara yaslayarak kurşunlardan sakındı kendini. Binaya girdikten sonra fark edilmek iyiydi çünkü avantaj onlarda sayılırdı. Alt katlardaki askerler girişe gelen teröristlerle çatışırken Yusuf Agâh, Ahmet, Faruk ve Osman yukarı çıkıyorlardı.

Yusuf Agâh demir parmaklıkların arasından bir teröristin gölgesini daha görünce tam tetiğe basacaktı ki Ahmet ondan erken davranıp teröristi vurdu. Adam yere düştü, kafası parmaklıkların arasına sıkıştı. Ortalık can pazarına dönmüştü. Buradan alınlarının akıyla çıkarlarsa ülke uzun bir süre rahat nefes alacaktı. Yukarıda çok sayıda mühimmat gizliydi.

Bir üst kata çıktılar. Burada bina iki koridora ayrılıyordu. Telsiz kulaklığından Besim'in sesi duyuldu. "Sağdan devam. Temiz görünüyor."

Silahlarıyla etrafı kolaçan ederek sağa döndüler. Ağır adımlar atıyorlardı. Burada yan yana dizilmiş tam beş kapı vardı, binanın mimarisi değişikti doğrusu. Saklanacak iyi yer bulmuşlardı.

Tavanda asılı ampul cızırdayarak yanıp sönüyordu. Yusuf Agâh, üçüncü siyah kapının önünden geçeceği sırada kapı

açıldı ve içeriden çıkan terörist tek eliyle Yusuf Agâh'ı boynundan yakalayıp ateş etmek için tüfeğinin ucunu karnının sağ tarafına bastırdı.

Yusuf Agâh, adama müsaade etmeden namlusunu yukarı kaldırdı ve çevik bir hareketle teröristin kafasına geçirdi. Düşman inleyip sendeleyerek geri çekildi. Yusuf Agâh toparlanmasına fırsat vermeden dönüp üç kurşunla teröristi öldürdü.

Uzun, ince koridorda ilerlemeyi sürdürdüler. Binanın duvarlarının birçok yerinde çatlak vardı. Atılan her yeni adımda yıkılacakmış hissi veriyordu. Bir üst kata çıkmadan önce duvarın arkasına sinip başını uzatarak merdiveni yokladı Osman. Kafasını çevirip onay işareti verdiğinde temkinli adımlarla basamaklara geçtiler. Sırtlarını duvara yaslayıp yan yan adımlar atarak çıkıyorlardı yukarı.

Beşinci basamaktayken yukarı bakınca öne arkaya hareket eden bir çift postal gördü Yusuf Agâh. Teröristi daha net görebilmek için iki basamak daha çıktı ve bu defa gövdesini rahatlıkla görebildi. Kafasında belli bir ayar yaptıktan sonra silahını kaldırıp düşmanı tekte vurdu ancak silah sesini duyan üç terörist geldi merdivenin başına ve demir korkuluklar arasından uzattıkları tüfekleriyle ateş açtılar.

Ahmet laz ağzıyla sertçe küfrettikten sonra dişlerinin arasından, "Belalarını arıyor kancık puştlar," dedi ateş açarken.

"Belaları olalım o zaman," diye karşılık verdi Yusuf Agâh.

Kurşunu birinin sol omzuna isabet ettirdikten sonra taramalı tüfeğiyle ateş ederek koşar adımlarla çıktı yukarı. Ahmet, Faruk ve Osman da peşinden çıktılar aynı şekilde. Üç teröristi daha leşe çevirdiklerinde son kattaydılar artık.

Nihayet esas kapının olduğu merdiveni çıktıklarında yeniden ateş açıldı. Bu defa içerisinde mühimmat bulunan dairenin aralık bırakılan kapısından ateş ediliyordu. Düşman kafasını çıkararak tetiğe basılı tutup kurşunları üzerlerine saçtığında duvara sığınarak atışlardan kaçtılar. Demirlere çarpan

kurşunlardan biri Yusuf Agâh'ın sağ kaşının kenarına sıçradığında refleks olarak başını çok hafif sağına çevirse de bu onda sinek ısırığı kadar bir etki oluşturmadı. Yanağına doğru yayılan sıcaklıkla kaşının kanadığını anladı.

Teröristin kurşunu bitip şarjörünü yenileyeceği sırada Faruk silahını onun kafasına nişan alıp metrelerce ötesindeki adamı alnının çatından vurdu. Düşmanın kanı, eşiğinde durduğu kapıyı kirletti.

"Elebaşı tek kaldı," dedi telsizden Besim. "Temiz!"

Yusuf Agâh bu söylenilenlerle rahatladı, sık nefesler alıp vererek yukarı çıktı ve kapıdan girmeden önce teröristin nerede olduğunu görmek için bakmayı denedi. O sırada işittiği kadın çığlığıyla kaşlarını çattı, kendi girmeden evvel hafifçe eğilip içeri baktı.

Orta yaşlardaki kısa boylu, saçı sakalı simsiyah olan, çatık kaşlı, zayıf terörist, genç bir kadının sırtını tutup çektiği saçlarıyla kendi gövdesine yaslamıştı. Silahının ucu, kadının başındaydı ama Yusuf Agâh'ı görür görmez silahını ona nişan aldı. "Bir adım daha atarsanız bu Türkmen kızı ölür!"

Ahmet, Yusuf Agâh'ın soluna Osman'sa sağına geçmişti. Üçü de teröriste ve kıza bakıyordu.

Kız küçük görünüyordu. Yirmi, en fazla yirmi iki olmalıydı yaşı. Açık yeşil elbisesinin yakası yırtılmıştı, sağ omzu ve omzundan düşen atletinin beyaz ip askısı görünüyordu bu yüzden. Yüzünde gözyaşı lekeleri vardı. Suratına atılan tokatlar kabartmıştı yanaklarını. Boynunda, kollarında ezikler, morluklar vardı. Sadece tek bir bakışla bile, kıza zor kullanıldığı... Kötü, çok kötü şeylere maruz kaldığı belli oluyordu. Yüreği yandı genç adamın, hiç düşünmeden tüm şarjörü teröristin boş beynine boşaltmak istedi.

"Şerefsiz herif," dedi dişlerinin arasından. "Kızı bırak, kozunu bizimle paylaş."

Terörist sapsarı dişlerini gösterip Yusuf Agâh çok komik bir şey söylemiş gibi kafasını arkaya atarak kahkaha attı. "Siz Türkler yok mu... Çok komik milletsiniz doğrusu."

"Ulan o..." dedikten sonra ağlayan kızı görünce sustu Ahmet. "Onun bunun evladı. Ben beyninin pekmezini akıtmadan bırak kızı. Zor tutuyorum kendimi, ecelin olacağım lan!"

Kız, sessizce hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Sen ecelim olmadan önce bu hatunu öldüreceğim ben," dedi ve burnunu kızın saçlarının arasına değdirdi. "Cehennemde de birlikte olmak sevindirecek beni. Doyamadım bu güzelliğe."

Kız, adamdan iğrenircesine gözlerini yumdu. Korkuyor, tir tir titriyordu. "Meni öldür," dedi cılız sesiyle Yusuf Agâh'a. "Haýyş edýärin, meni öldür, esger. Indi ýaşamaga ýol berme. *Beni öldür. Yalvarırım beni öldür, asker. Burada daha fazla yaşamama izin verme."*

"Kes ulan sesini!" dedi terörist ve kızın saçını daha kuvvetli çekti. Kız inleyerek gözlerini kapatıp daha yüksek sesle ağladı. "Sürtük seni!"

Yusuf Agâh sabrıyla sınanıyordu. Silahını öyle sıkıyordu ki neredeyse un ufak edecekti. Parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Bu puştun boş kafasını bir an evvel dağıtmalıydı. Fakat önce sakin kalmalıydı. Şimdi vurmayı denese kızı öldürebilirdi kaza kurşunuyla. Mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Etrafı inceledi bakışlarıyla.

Terörist pencerenin biraz kenarındaydı. Yusuf Agâh kendisi sola doğru adım atarsa teröristin sağ tarafa, yani pencereye doğru adımlar atacağını düşündü. Bundan dolayı sola doğru bir adım atıp teröriste yaklaşır gibi yaptı. Terörist tam da düşündüğü gibi sağa adımladı.

Yusuf Agâh, "Aklın varsa teslim ol," dedi. "Ne kız zarar görsün ne de sen. Bizim senin leşinle işimiz yok."

Çok işleri vardı.

"Yok ya," dedi adam. K sesini hırıltılı h gibi çıkarıyordu. "Sanki ben bilmiyorum teslim olursam ne olacak." Yusuf Agâh sol ileriye bir adım daha attığında adam da sağ geriye adımladı. Pencerenin önündeydi artık. "Bırak silahını!" diye bağırdı Yusuf Agâh'a. Yusuf Agâh onu dinlemeden bir daha sol ileriye adımladı ve adam aynı şekilde bir adım daha sağına geçti. Pencereyi ortalamıştı.

"Yaklaşma!" diye bağırdı terörist. Silahını hareket ettirdi. "Vururum. Bırak silahını!"

"Tamam," dedi Yusuf Agâh. Çok hafif eğildi, silahını yere bıraktı.

Terörist, Ahmet'e Faruk'a ve Osman'a baktı. "Siz de bırakın! Bırak!"

Ahmet'in gözleri Yusuf Agâh'a iliştiğinde Yusuf Agâh onu başını eğerek onayladı. Bu hareketle birlikte onlar da ikiletmeden silahlarını bıraktılar. "Kaldır ellerini!" dedi terörist. Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdılar.

"İşte Türk'ü yenmek bu kadar kolay," dedi terörist sinsi sinsi gülerek. "Zayıf noktanızı bulmak çok basit. Şu kızı ömrü hayatınızda kaç kere gördünüz de canınızı ortaya koyuyorsunuz? Oysaki günlerdir altımıza yatan bir sürtükten fazlası değil! Aferin kız," dedi saçını biraz daha çekerek. "Yine işe yaradın bak. Seni burada tutsak etmek düşündüğümden fazla yarar sağladı."

Nabzı boynundan fırlayacakmış gibi atan Yusuf Agâh sakin görünmeyi deneyerek, "Artık bırak kızı," dedi. "Senin işin bizimle."

"Haklısın komutan," dedi terörist. "Bu kız bana daha çok lazım olacak, özellikle sizinle işim bittikten sonra," dedi. Ardından silahı kızın başından çekip tekrar Yusuf Agâh'a nişan

aldı. "Önce senden kurtulayım," dedi, işaretparmağını tetiğe koydu akabinde silahın patlama sesi duyuldu.

Ancak patlayan silah teröristin elindeki değil, diğer çatılardan birinde gözcülük yapan keskin nişancı Besim'inkiydi. Kurşun, pencere camını tuzla buz ederek teröristin tam başının arkasından vurmuştu. Düşman vurulur vurulmaz elleri kızın boynundan indi, gözleri kocaman açıldı ve arkası üstü kurşunun girdiği pencereye devrilip tuzla buz olan camdan aşağı uçtu.

"İyi işbirliğiydi komutanım," dedi Besim, çatıdan Yusuf Agâh'a bir asker selamı gönderdi.

"Helal lan Besim," dedi Ahmet. "Koçum benim."

Ahmet söyleyecekleri biter bitmez başını eğdi ve zarar gördüğü her halinden belli olan ancak yine de yüzünden güzelliği alınmamış zavallı genç kıza baktı. Narin bir çiçek gibi duruyordu. Tüm korkusuna rağmen korunmayı, yeniden yeşerip tohumlanmayı bekleyen nadide bir çiçek gibi... Elbisesinde yer yer yırtıklar vardı. Ahmet kendisine yaklaştıkça kız kumaş parçalarıyla üzerini kapatmayı deniyordu ama zaten Ahmet çehresinden başka bir yere bakmıyordu kızın. Bakmazdı da.

Kıza elini uzatıp, "İyi misin?" dedi fakat kız kendine dokunacağından korkarak ürkek bir ceylan gibi geriye sıçradı. Hâlâ sessiz sessiz ağlıyordu.

"Korkma," dedi Ahmet. "Biz Türk Silahlı Kuvvetlerindeniz. Sana zarar vermek için değil seni kurtarmak için buradayız."

Kız yine sessiz kaldı. Dilini yutmuştu sanki. Tek kelime edemiyor, boşluğa bakarak iç çeke çeke ağlıyordu.

"Burayı bir an evvel boşaltmamız gerekiyor," dedi Yusuf Agâh. "Ahmet, sen kızı götür."

Ahmet başıyla onayladı. Ardından kıza elini uzattı. "Hadi, gel benimle."

Kız, yaşla dolu yeşil gözleriyle Ahmet'e baktığında Ahmet'in yüreği bedeninden çıktı sanki, nabzının tekleyişini hissetti. Kanı daha sıcak aktı. Ayarları değişti birdenbire. Nerede, ne halde olduğunu unuttu da dünyada bir tek o yaş dolu, baygın bakışlı gözlere sahip, yorgun Türkmen kızı kaldı.

Bir müddet düşündükten sonra kız çekingen bir halde titreyerek kaldırdı elini. Tutmak istedi fakat bir anda düştü narin, sıcacık eli Ahmet'in kocaman avucunun üstüne. Çok geçmeden gözleri kapandı ve zayıf bedeni de genç askerin kucağına yığıldı.

Bölüm Beş

Toprağını Seven Çiçek

Zırhlı aracın içi sessizdi. Kazanılan zaferin sevinci olsa da, geçen günlerin yorgunluğu konuşturamıyordu artık onları. Göreve gitmek kolaydı fakat dönüşte aynı şevkte olunmuyordu. Sonuçta başarmışlardı ve burada şimdilik başka bir amaçları yoktu. Aracın içindeki herkesin aklından geçenler farklıydı. Kimi eşini düşünüyordu, kimi çocuğunu merak ediyordu, kimi sevdiğine özlem duyuyor ve kavuşmak için can atıyordu.

Ahmet Akçay'ın üşünceleri ise başı omzuna düşen, baygın Türkmen kızının üzerindeydi. Binanın içinde tuttuğu elini hâlâ bırakmamıştı. Kendinde olmamasına rağmen bedeni yaralı bir serçe misali tir tir titriyordu. Rengi güneşte serpilen başağa çalan parlak saçları vardı, kir pas içinde kalmıştı güzel, narin telleri. Elleri simsiyahtı, omuzlarında kızarıklıklar, boynunda lekeler mevcuttu. Vücudunun kalan yerlerinin de bundan farklı olduğunu sanmıyordu.

O şerefsiz teröristin ölümünün asla yeterli olmayacağını düşünüyordu. Tüm mermilerini boşaltmalıydı her bir uzvuna. Nasıl bu kızcağıza bu işkenceleri yaptıysa o herif, kendi cesedi de aynı işkenceyi çekmeli, vücudunda kurşunun değmediği bir noktası kalmamalıydı.

Aklındaki bu düşünceler öyle kuvvetliydi ki iyice sıktığı silahını bırakmadan aracı durdurup koşarak tekrar o binaya gitmemek için kendini zor zapt ediyordu. Derin bir nefes aldı, başparmağıyla kızın elini okşadı sakinleştirmek için. Bundan

sonra hayatına nasıl devam edeceğini düşündü. O harabe yerde kaç gün geçirmişti bilmiyordu fakat geçirdiği her günün bir ömür kadar uzun sürdüğüne emindi.

Araç durduğunda başını kaldırdı, gözlerini ayırdı kızcağızdan. Etrafa baktı. Sığınak olarak kullanılan metronun önüne gelmişlerdi, yolları daha uzundu. Kaşlarını çattı. "Neden durduk?"

Ön sağ koltuktaki Yusuf Agâh başını omzunun üzerinden çevirip ona baktı. "Kızı bırakmak için."

"Nereye bırakacağız?" dedi Ahmet hiddetle. "Kız daha kendine bile gelmedi."

"Bu şekilde kedine gelemez zaten," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "İçeride sağlık ekipleri, psikolog var. Onunla güzelce ilgileneceklerdir."

"Daha neler..." derken kaşları çatılmıştı Ahmet'in. "Kızcağız günlerdir bu savaşın içinde, bir lağım çukurunda yaşamış zaten. Onu bir çukurdan alıp başka çukura mı bırakacağız?"

"Çukura değil, güvenli bir alana bırakacağız," dedi Yusuf Agâh. "Düşmanların değil, kendi askerlerinin bulunduğu alana. Şu an onun için en güvenli yer burası. Ne yapacaksın? Balamir'e mi götüreceksin kızı? Kimin yanına?"

Ahmet ağzını açıp kapattı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece... Kızı bırakmak istemiyordu fakat Yusuf Agâh haklıydı. Nereye götürecekti kızı? Kendisi askeriyede kalıyordu ve orada dişi sinek dahi yoktu. Başka doğru düzgün bir alan da yoktu ki zaten riskli olurdu. Ne zaman ne olacağı belli değildi. Hem ne sıfatla götürecekti ki?

Yine de... Yüreği burada kalmasına da razı gelmiyordu. Onu sadece birkaç saattir görüyordu ama şimdiden esir almıştı yüreğini genç kız. Bıraksa tamamen kaybolacaktı sanki ve bunu istemiyordu.

Fakat engel olamazdı. Yusuf Agâh haklıydı. Kız için en güvenli yer burasıydı. Bundan dolayıYusuf Agâh Osman'a

başıyla işaret verdiğinde Osman'ın oturduğu koltuktan kalkıp dışarı çıkmasına engel olamadı. Tekrar kıza baktı. Yol boyunca gözlerini açmamıştı hiç, ağır ağır nefes alıp veriyordu. Sanki isteyerek soluk almıyordu.

Birkaç dakika sonra Osman metro girişinde yanında iki kadın sağlıkçıyla belirdi. Onlara çenesinin ucuyla zırhlı aracı işaret ettiğinde sağlıkçılar koşar adımlarla aracın önüne geldiler. Turuncu, son günlerde sık kullanıldığından olacak kirlenmiş sedyeyi kaldırımın kenarına koydular. Sağlıkçılar araca girmeden Ahmet omuzlarına kendi montunu örttüğü kızı bacaklarından ve koltuk altlarından tutarak kucağına alıp eğilerek dışarı çıktı.

Sağlık Çalışanları, "Nosilkada yat. *Sedyeye yatırın,"* dediğinde Ahmet çat pat anlayarak kızı sedyenin üzerine yatırdı boylu boyunca. Elini elinden çekeceği sıra kızcağız sıçrayarak sıkıca tuttu elini ve yarı baygın gözleriyle Ahmet'e bakarak, "Bırakma," dedi Türkmence. "Yalvarırım beni bırakma."

Ahmet'in içi cız etti o an. İlk defa yüreğinin gerçekten solunda olduğunu hissediyordu genç adam, yutkundu, gözleri buğulandı.. "Buradayım," dedi sakinleştirmek için. "Bırakmıyorum."

O sırada genç kızın nabzını ölçmekte olan doktor, "Nabız yavaş," dedi yanındaki görevli arkadaşına. Genç kızın yeniden kapanan gözlerini açtı, ışık tuttu, bilincini kontrol etti. Ardından, "Canım, beni duyuyor musun?" diye sordu.

"Beni bırakma," demekten başka bir şey söyleyemiyordu kızcağız. "Asker, bırakma beni."

Kadın doğrulup Ahmet'e bakarak dudaklarını büktükten sonra, "Şok geçiriyor," dedi. "Çok korkmuş belli ki."

Ahmet başıyla onayladı doktoru.

"Ah yavrum benim," dedi doktor. Eliyle kızın buğday rengi saçlarını geriye doğru okşadı. Sonra yeniden eğdi başını. "Kızım, beni duyuyor musun?" Kız başını evet dercesine yavaşça hareket ettirdi. "İsmin ne canım?" diye sordu tekrar doktor.

"A... Asu... Asude."

Adı Asude'ymiş, diye geçirdi Ahmet içinden. Su gibi. Berrak, saf ve güzel. *Asude.*

"Asude... Nerede yaşadığını hatırlıyor musun?"

"İl..." dedi Asude. "İlteriş. Anne... Baba..." Başı soluna düştü ve yeniden konuşmayı kesti.

Doktor kendisine yardım etmek için dışarı çıkan adamlara baktı. "Onu içeri götürmeliyiz."

Adamlar doktorun söylediğini ikiletmeden geldiler ve kızı sedyeyle birlikte kaldırıp dikkatle sığınak olarak kullanılan metronun içine taşıdılar. Ahmet de içeri girecekti ki kısa, sarı saçlara sahip doktor, Ahmet'e dönüp elini *dur* der gibi kaldırdı. "Bundan sonrasını biz hallederiz. Yardımlarınız için teşekkürler. Buralarda daha fazla oyalanıp hem kendinizin hem buradaki diğerlerinin hayatını riske atmayın."

Ahmet *ama* diyecek olsa da devamında ne söyleyeceğini bilmediğinden yapamadı. Zaten doktor da onun bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını döndü, koşar adımlarla metro alanına girip gözden kayboldu. Kendinden uzaklaşan kızla birlikte sanki Ahmet'in yüreği de gitmişti yerin yedi kat altına. Boğazına kocaman bir yumru oturdu.

Omzuna bir el dokunduğunda kafasını hafifçe çevirdi, Yusuf Agâh'a baktı. "Hadi kardeşim. Doktor haklı, buralarda daha fazla oyalanmamalıyız."

Ahmet bir süre daha metro alanının girişine baktıktan sonra diliyle kuruyan dudaklarını temizledi, ağlama isteğini bastırmak için bilmem kaçıncı kez yutkundu. Başını eğdi, Yusuf Agâh'ı onaylayarak arkasını döndü ve zırhlı aracın içinde yerini aldı. Az önce kızın oturduğu alana baktığında oradaki boşluk kalbini delik deşik etti. Canının kurşun yese bu kadar acımayacağını düşündü. Sahi hayatına dahil olalı birkaç saat olan kıza karşı neyin acısıydı bu? Anlam veremiyordu.

Kapılar kapandı, araç yeniden çalıştı. O sırada Ahmet'in gözüne kızın oturduğu yerde duran nazar boncuklu bileklik takıldı. Bunu, Asude'nin bileğinde görmüştü. Hemen aldı bilekliği eline, arabayı durdurup geri vermeyi düşündü ama yapamadı. Sonuçta onun da ceketi kızda kalmıştı. Hayır, bunu takas olarak değil, onu yeniden göreceğine dair bir işaret olarak almak istedi. Bilekliği avucunun içinde sıkıca tutarken kafasını araç ilerledikçe uzaklaşan, uzaklaştıkça küçülen metro alanına çevirdi. Gözden kaybolana dek orayı izledi.

Diren Türkmen kızı, diye geçirdi içinden. *Yeniden görüşeceğimiz güne kadar diren.*

Sonbahar, son birkaç gündür geldiğini iyiden iyiye belli ediyordu. Bahçedeki gür yapraklı ağaçlar sararmış, kuruyup dökülmeye başlamıştı. Bahçeyi temiz tutmak için belli aralıklarla tırpanlamak gerekiyordu ve bu iş bana düşmüştü. Oyalanabilmek için her işe atlıyor, bana sunulan her şeyi kabul ediyordum. Birine bir yemek mi gönderilecekti, ben gidiyordum. Markete mi çıkılacaktı, ben çıkıyordum. Sehra'nın canı mı sıkılmıştı, ben parka götürüyordum. Bunların hepsini zihnimi oyalamak için yapıyordum çünkü aklım boş kaldıkça sadece Yusuf Agâh'la oyalanıyordu ve hiç iyi şeyler düşünemiyordum. Ondan bir haber alamadıkça beynim de kalbim de ona daha çok hapsoluyordu. Bol bol dua ediyordum, elimden başka hiçbir şey gelmiyordu çünkü. Ve duadan başka hiçbir şey rahatlatmıyordu kalbimi.

"Abla!"

Gülnar'ın sesini duyduğumda irkildim. Sıkı sıkı tuttuğum tırmığı düşürecektim ki son anda toparladım. Elindeki ekmek poşetiyle bahçe kapısından giren Gülnar yüzünde manalı bir sırıtmayla bana bakıyordu. "Ne haber?"

Gözlerimi kıstım. "Sen gideli on dakika anca olmuştur."

"Yani?" dedi sorar gibi. Merdivenlere yanaştı ama çıkmadan önce beni bekledi. "Ablamın on dakika sonra nasıl olduğunu merak edemez miyim?"

"Evden çıkarken *ekmek almaya neden başkası değil de ben gidiyorum,* diye ateş püskürüyordun." Tırpanı bahçedeki erik ağacına yasladım. Gülnar'ın yanına gittiğimde gözlerimi kıstım. "Şimdiyse cennetten müjdecin gelmiş gibi gülümsüyorsun. Ne oldu?"

Hemen gözlerini kaçırdı. Ayakkabılarını çıkarıp ilk basamağa bastıktan sonra boğazını temizledi. "Hiç," derken omuzlarını kaldırıp indirdi. Çıplak ayaklarıyla beton basamakları seke seke çıktığında ben de terliklerimi çıkarıp peşinden ilerledim.

"Bana hiç, hiç gibi gelmedi ama."

"Ay abla," dedi balkona ulaştığında. "Ne yapalım yani, hepimiz senin gibi suratı beş karış mı gezelim ortalıkta? Zaten ülke yeterince kasvetli, bırak güleyim ben ya. Suç mu?" Durdu ve beni bekledi.

"Değil, değil ama..." Vardı bir şeyler işte. Yine de haklıydı. Herkes yeterince karamsardı, Gülnar ne için mutluysa mutluydu işte, çok da kurcalamamam gerekiyordu. Uzatmadım bu yüzden, *neyse* dercesine başımı omzuma eğip sustum.

Gülnar kapıyı açıp içeri girdiğinde ben de peşinden ilerledim. Annemin öğle yemeği için yaptığı musakkanın kokusu evin içini doldurmuştu. Günlerdir iştahım yoktu, en sevdiğim yemekten bile en fazla iki kaşık alıp kalkıyordum sofradan. Biz kapıdan girip mutfağa geçeceğimiz sırada yeni uyanan ve öğle yemeğini kahvaltı niyetine yiyecek olan Yasir esneyerek banyoya girdi.

"Bu da yatmak ve boş boş konuşmaktan başka bir iş yapmıyor," dedi Gülnar burnunu kırıştırarak.

"Aman Gülnar," diye ikaz ettim. "Duymasın, patlamaya hazır bomba gibi zaten şu günlerde."

"Aman, onun patlamasından ne olur? Babama şikâyet ederim olur biter."

"Bozma kimsenin ağzının tadını. Tut dilini, tut."

"Sanki ağız tadımız kaldı ya," diye söylendi ağzının içinde. Daha fazla konuşmadan mutfak kapısını açtı ve içeri girdi. Yer sofrasını kurmuşlardı. Babam mutfağın duvarına yaslı olan minderde oturuyor, dizinde oturan Sehra'yı seviyordu. Elif salata tabağını sofraya bırakırken bize bakarak gülümsedi. Annem ocağın başında pilavı karıştırıyordu. Bizi görünce, "Yasir uyanmadı mı hâlâ?" dedi annem ve cevabımızı beklemeden adını seslendi. "Yasir!"

"Banyoya girdi, gelir şimdi," dedim ve babamın yanına oturdum. Bana bakıp gülümsedi babam, aynı şekilde karşılık verdim ona.

Sofraya oturduk, çok geçmeden mutfağın kapısı yeniden açıldı ve havlusuyla yüzünü kurulamakta olan Yasir içeri girdi. Sabahları saçları olduğundan daha kıvırcık görünüyordu. "Afiyet olsun."

Havlusunu sandalyelerden birinin sırtına astı. Elinde pilav tenceresiyle sofraya gelen annem Yasir'e dik dik baktı. Son günlerde ikisi sıkça tartışıyordu. Yasir'in anlam veremediğimiz değişik fikirleri vardı. Bunların başını Balamir'den hatta Karahan'dan gitmek çekiyordu. Ülkeden göç etme fikrine takmıştı. Sürekli Türkiye'ye gitmeyi oradan da Avrupa'ya açılmayı istediğini, babamın doktor olduğunu, bunu yapabileceğimizi söylüyordu. Abim umrunda değildi sanki, onu bırakıp gidebilecekti. Anneme ciddiye almamasını, alttan almasını söylüyordum ama nafile, artık tartışma seslerini duymaktan gına gelmişti.

"Akşam uyansaydın," dedi annem. "Akşam yemeğini yer, geri yatardın. Ya da hiç kalkma sen ya," deyip babama baktı. "Hasan yok mu şu serumlardan? Yasir'e taksak. Gözünü açmasına bile gerek kalmadan alsın tüm vitaminleri."

"Of anne, başlama yine."

"Düzgün konuş annenle," dedi babam. Çoğu zaman alttan alsa da o da farkındaydı Yasir'in son zamanlarındaki asiliğinin. "Erken kalkan yol alır, demişler. Tatil diye bir şey demiyordum ama okullar da açıldı. Hayatını bir düzene sok artık. Yakında üniversite sınavına gireceksin."

Yasir bağdaş kurarak oturdu sofraya. Tabağında hazır bulunan çorbasına kaşığını daldırdıktan sonra, "Ben üniversite sınavına girene kadar ortada sağlam bir okul kalırsa tabii," dedi.

İlteriş'teki patlamalar yüzünden bazı okullar yıkılmış, çoğu da tehlikeli olabileceği için eğitimi durdurmuştu. Bunlardan biri de benim üniversitemdi. Ne zaman açılacağını henüz kimse bilmiyordu.

"Köstek yerine destek olursan kalır," dedi annem. Mercimek çorbasından bir kaşık aldım, çıkacak herhangi bir tartışmaya katılmamak konusunda kararlıydım. Kaldıracak bünyem yoktu şu sıralar.

"Ülkeyi biz kurtaracağız," dedi yanımda oturan Yasir sessizce. Annemle babamın bunu duymadığına şükrettim. İkisini de çok kızdıracak sözlerdi bunlar. Sonra, "Samiler Yunanistan'a gideceklermiş," dedi Yasir.

"Yunanistan da kollarını açmış onları bekliyordu," dedi koyu kahverengi saçlarını iki yandan balıksırtı ördüren Ayşe. Gülnar'la birlikte kıkırdadılar.

Yasir onlara ters bir bakış attı. Ardından yeniden annemle babama döndü. "Oradan Avrupa'ya geçmek nispeten daha kolay oluyormuş. Ama öncesinde Türkiye'ye gitmeli tabii."

Hepimiz yemeğimizi yemeye devam ettik. Kimse Yasir'e cevap vermedi, sadece tabaklarımıza çarpan çatal kaşıkların sesi işitiliyordu. Babam biten tabağını anneme uzattı, annem babamın tabağına bulgur pilavı ve etsiz musakkayı yan yana koydu.

"Biz var ya Avrupa'ya çok rahat gidebiliriz. Anne, baba ikiniz de üniversite mezunusunuz. Annem her ne kadar mesleğini yapmıyor olsa da eski bir hemşire."

Babam tabağını geri alıp önüne bıraktı. Göz ucuyla Yasir'e baktı. "Avrupa'ya gitmek gibi bir düşüncemiz yok."

"Neden? Burası artık savaş yeri baba."

"Nedenini kendin söylüyorsun," dedi babam. "Burası artık savaş yeri. Savaşta yurdunu bırakıp gidene ne denir biliyor musun?"

"Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum," dedi Yasir. "Ben artık sadece rahat bir nefes almak istiyorum. Dünyadaki diğer gençler gibi... Neden burada doğdum diye en güzel yaşlarımı büyük bir buhran altında geçireyim ki? Beni buraya bağlayan ne? Balamir'de doğmayı ben seçmedim."

"Ama Balamir'de doğdun," diye araya girdi babam. "Burada yetiştin, burada büyüdün. Ve artık bu topraklara borçlusun."

"Ben kimseye hiçbir şey borçlu değilim ama biraz daha burada durursak bu ülke bana bir gençlik borçlu olacak. Rahat bir nefes almayı, korkmamayı geçtim, internete giremiyorum ya, internete! Televizyon açamıyorum! Sosyal medya kullanamıyor, Tik-tok'a giremiyorum."

"Birkaç ay bunlardan mahrum olmak sana hiçbir şey kaybettirmez. Ama vatansız kalman çok şey kaybettirir. En başta benliğini, değerlerini."

"Yeter artık!" diye bağırdı Yasir. "Değer, değer, değer! Bıktım bu sözleri duymaktan. İstemiyorum burada yaşamak, istemiyorum! Ne kadar eski kafalısınız ya!"

Babamın kaşları çatıldı, annem, "Yasir!" dedi uyarır gibi.

"Ne Yasir, ne? Yarın bir gün beni de zorla askere alırlarsa kızacağınız biri de kalmayacak artık. Eğer değerlerimiz diye tutturduğunuz bu yolda ölürsem, sakın gözyaşı dökmeyin! Çünkü hepsi sahtedir!"

Kaşığını sertçe tabağına bıraktı, ayağa kalktı ve bize arkasını dönerek mutfaktan çıktı. Koridorda oyalandıktan birkaç dakika sonra dış kapıyı açıp çarparak kapattı, dışarı çıkmıştı. Öyle hırslı yürüyordu ki attığı adımların sesi buradan duyuluyordu.

"Gördün işte," dedi annem sofradan bir adım geri çekildiğinde. "Hali bu."

"Aklını karıştıran birileri var belli ki."

"Olur tabii," dedi annem babama kızarcasına. "Çobansız koyunu kurt kapar, derler. Oğlunun başında durup babalık yapmazsan aklını çok dolduran olur."

"Gülbahar başlama yine."

Annem nefesini bırakırken güldü. "Başlama mı? Ben mi başlıyorum? Esas başlayan sensin. Bir gidiyorsun aylarca gelmiyorsun evine. Neymiş, fakir köylere yardım ediyormuş." Başını olumsuz anlamda salladıktan sonra sesini daha çok yükseltti. "Senin biri cephede altı çocuğun var, altı! Bir de gelinin var. Beni zaten gözün görmez ama karın var, karın! Biz niye evlendik ya? Sen tüm evi bana bırakıp şehir şehir, kasaba kasaba dolaşacaksan biz neden evlendik? Olay sadece çocuk muydu? Çocuk dünyaya gelince babalık yapmış mı oluyorsun sen şimdi? Tüm yük benim omuzlarımda ama ben başlıyorum, öyle mi? Yazık, çok yazık."

Sofrayı hiçbir zaman terk etmeyen annem de tıpkı Yasir gibi hiddetle kalktı ayağa. Babam yeniden, "Gülbahar," dediğinde annem "Sus!" diye bağırdı. "Baksana, evde huzur yok. Ne diye duruyorsun ki? Bir bahane çıkar, git köylerden birine. Duyma hiçbir şeyi. Kızın üniversitesine nasıl gitmiş, patlamadan nasıl kurtulmuş umursama hiç! Git anca başkalarını iyileştir. Git onarabildiğin hayatlarda bul mutluluğu, ne duruyorsun?"

Babam sessiz kaldığında annem ona şöyle bir baktı. Cevap gelmeyince taşıdığı tüm öfkesiyle burnundan soluyarak,

"Cevap vermekten bile acizsin!" diyerek kapıyı sertçe çarpıp dışarı çıktı. Sehra yerinde sıçradı ve şoka uğramış olacaktı ki bir anda yüksek sesle ağlamaya başladı. Elimi omzuna atıp onu kendime çektim, ağzını açarak ağladığından çiğnediği ekmek dilimi sofra bezine düşmüştü. Zavallım, lokmasını dahi yiyememişti. "Tamam güzelim, tamam, bir şey yok," diye sakinleştirmeyi denedim onu. Başının tepesini, mis kokulu saçlarını öptüm.

"Ben götüreyim onu," dedi Elif. İtiraz etmedim, Sehra Elif'e çok alışmıştı. Ona yenge yerine *abla* diyor, onu da bir ablası olarak görüyordu. Elini tuttu ve çıktı Elif'le birlikte dışarı.

Babam sessizce bekliyordu sofranın başında, gözlerindeki kırgınlığı seziyordum. Annem sinirlendiğinde sinirlenmez, onun sinirinin geçmesini bekler açmazdı ağzını. Kavga anlarını iyi idare ederdi. Ayşe, "Annem haklı," deyince Gülnar da onu başıyla onayladı. Sofradan kalktıklarında babam bakışlarını iliştirdiği salata tabağından ayırıp onlara çevirdi. Kendini sorguladığını biliyordum, âdemelması hareketlendi, zor yutkunuyordu.

Yalnız kaldığımızda, "Üzülme baba," dedim sakinleştirmek için. "Annem sinirlenince ne dediğini bilmez, biliyorsun. Sen de keyfinden gitmiyorsun oralara sonuçta. Birileri fedakârlık yapmazsa dünya hepten yaşanılmaz bir yer olacak."

Babam sırtını duvara yasladı. O da yemeyecekti artık belli ki. "Bu işe bu kadar içerlediğini bilmiyordum annenin."

"Son günlerde zor şeyler yaşadık. Benden birkaç gün haber alamayınca çok korktu zaten, üstüne Yasir'in saçma sapan sözleri... Abimden haber yok, Elif'in hali ortada... Tek başına bunları yüklenmek zor geldi."

"Haklı da," diye onayladı babam. "Annene hak veriyorum yavrum. Ama... Mihra, o köylerin halini bilmiyorsun. Sanki buradan elli yıl geride yaşıyorlar. Neredeyse kimsenin okuma yazması yok. Yaşlı sayısı çok fazla. Araba yok, hastaneye gitme

imkânları yok. Ben evde muayene edebildiklerimi ediyorum. Yapamadıklarımı şehir, ilçe hastanelerine götürüyorum. Çok iyi bir hayat yaşamalarını sağlayamıyorum belki ama yaşamalarına yardımcı oluyorum. Aklım burada kalmıyordu çünkü görüyorum ki eksik hiçbir şeyiniz yok."

Sen bizim için büyük bir eksiksin baba, diye geçirdim içimden. Var ama yok olmasına çok üzülüyordum ben de. Ama söyleyemedim, zaten morali bozulmuştu. Annemin yüreğine sapladığı bıçağı bir de ben çevirmek istemedim.

Sessiz kaldığımızda babam hava almak için balkona çıktı. Ben de herkesin tabağında az biraz çorbanın kaldığı sofrayı topladım, tezgâhı temizleyip mutfaktan çıktım. Annemin odasının kapısı kapalıydı. Elif salonda Sehra'yla resim yapıyordu, Ayşe ve Gülnar'ın da bizim odadan sesi geliyordu. Kitap okumak için ben de odama girdim.

"Babamla ne konuştun?" dedi Ayşe. "Annemi savunsaydın. Belki bu sayede anlar onsuz zor yaşadığımızı da gitmez artık bir yere. Senin sözüne önem verir babam."

Çekmeceyi açıp son günlerde aldığım ama hiç okumadığım kitaplarıma baktım. Jane Austen'ın *Akıl ve Tutkusu*'nu görünce onu okumayı istediğimi fark ettim. *Aşk ve Gurur*'u severdim, bunun da benzer bir kitap olduğunu duymuştum. Belki kafam dağılırdı biraz.

Kitabımı seçtikten sonra elime alıp çekmeceyi kapattım. Yatağıma oturur vaziyette uzanıp göz ucuyla Ayşe'ye baktım. "Öyle bir şey demedim tabii ki," dedim ters ters. "Zaten annemin söyledikleri yeterince üzdü babamı. Ben de üzemezdim."

"Aman, üzme zaten, örnek evlat," dedi odadan çıkmak üzere olan Ayşe.

Umursamadan sesli olarak nefes alıp verdim. "Susun artık, kitabımı okuyacağım. Dünyayla olan iletişimimi kesiyorum. Tamam mı?" İlk sayfamı açtım. "Kes-tim."

Ayşe olumsuz anlamda kafasını sallayıp çıktı. Ben de beklemeden satırları okumaya koyuldum.

Dashwood ailesi Sussex'e uzun zaman önce yerleşmişti. Büyük mülk sahibiydiler...[*]

Daha ikinci cümledeyken üzerine oturan bir başka bedenle yatağın sallanmasıyla gözlerimi kapatıp açtım. Bakışlarımı Gülnar'a diktim. Sonra tekrar kitabıma çevirdim.

"Abla!"

Tavır olarak nefes alıp vererek Gülnar'a baktım. "Dünyayla ilişkimi kestim Gülnar. Neden anlamıyorsun?"

Evleri arazinin ortasındaki...

"Ya bir dur," dedi Gülnar. "Sadece kardeşin olarak senden bir şey isteyeceğim."

"İyi," dedim ve ekledim. "Kabul edilmedi."

Tekrar kitabıma döndüm.

Norland Park'taydı ve nesiller boyu burada gayet edepli bir şekilde yaşamış...

Kitabım elimden çekilip alındığında yeniden Gülnar'a baktım ve kaşlarımı çatarak, "Gülnar!" dedim. "Sinirleniyorum ama."

"Abla ya, herkese melek gibisin de bize niye patlamaya hazır bomba gibi davranıyorsun?"

"Patlamaya hazır bomba gibi davranmıyorum. Kitap okumak istiyorum kafam dağılsın diye ama izin vermiyorsun."

"Benim de kafamın dağılmasına ihtiyacım var," deyip suratını astığında omuzlarımı düşürerek ona yenik düştüm. Kardeşlerimle de ilgilenmem gerekiyordu. Aramızda ne kadar az yaş farkı olursa olsun ben onların ablasıydım, sorunlarını dinlemeli, dertleşmeli, yol göstermeliydim onlara.

"Ne oldu?"

---

[*] Jane Austen, *Akıl ve Tutku*, çev., Hamdi Koç (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları) 5.

"Her zamanki şeyler işte..." dedi üzgün sesiyle. "Abla çok canım sıkılıyor. Biraz dışarı çıkalım mı?"

Biraz dolaşmak benim için de iyi olabilirdi. Temiz hava alırdım, rahatlardım az da olsa. "Nereye gideceğiz?"

"Kitap okumaya!"

"Kitap mı?" derken sol kaşımı kaldırdım. "Sen mi?"

"Evet," kelimesinin son hecesini uzattı. "Ben de kitap okumaya başlamak istiyorum artık."

"Allah Allah. Nereden aklına esti şimdi bu?"

"E telefonlar çekmiyor, kanallar çalışmıyor, radyo desen onda da sadece iç bunaltan olaylar var. Daraldım abla ya, çok daraldım... Çıkalım hadi. Zeytin ağacına gidelim, ne zamandır gitmiyorduk. Yanımıza yiyecek falan da alırız. Piknik yaparız işte."

Zeytin ağacı deyince aklıma haftalardır haber alamadığım Yusuf Agâh geldi yine. İçim sızladı, gizli saklı karşılaşmalarımızı özlemiştim. Onunla konuşmayı, ertesi gün onu görebilecek olmanın verdiği heyecanla uyumayı çok özlemiştim.

"Kabul mü?"

"Tamam," dedim sessizce. Biraz anı yâd etmenin zararı olmazdı herhalde. Orası bana her zaman iyi geliyordu.

"Süper!" Alkış tutarak ayağa kalktı hemen. "Ben hazırlanayım, sen de kitap seç benim için."

"Tamam," dedim. "Ayşe ve Elif'e de söyle. Birlikte gidelim."

Gülnar duraksadı. "Eee..." dedi. "Onlar istemiyormuş, sordum. Elif hamile ya, hasta olmak istemiyor. Ayşe de evde takılacakmış. *Gidin de rahatlayayım* dedi."

"Bak sen," dedim kaşlarımı kaldırarak. Fenaydı bu kızlar.

Gülnar gardırobu açtıktan sonra bana döndü, "Hadi abla, acele et," dediğinde daha fazla yatmadan kalktım. Kitabımı komodinin üstüne koyduktan sonra hazırlanmaya başladım.

Krem rengi, uzun kollu, üzerinde zeytin yeşili minik çiçeklerin bulunduğu elbisemi giyindim. Üzerine aynı renkte pelüş

hırka aldım. Saçlarımı Yusuf Agâh'ın hediyesi olan haki rengi bandanayla topladım, yanımda ondan bir şey taşımak beni huzurlu hissettirecekti. En sık kullandığım bandanamdı, bir yandan eskir diye korkuyor bir yandan da onu takmazsam Yusuf Agâh'a ihanet edecekmiş gibi hissediyordum. Bez çantama kendim için *Akıl ve Tutku*'yu, Gülnar içinse *Aşk ve Gurur*'u koydum. Aşklı meşkli şeyleri severdi.

Anneme haber verip Gülnar'la birlikte evden çıktık. Söylediği doğruydu, yaz mevsiminden kalma bir günü yaşıyorduk sanki. Güneş vardı ama bunaltmıyordu, rüzgâr esiyor ama üşütmüyordu. Tatlı bir havaydı. Yaşanan olaylarla birlikte hava da kasvetli olunca insan depresyona sürüklenebiliyor, güneş açınca ise ruha da işliyordu sanki ışıkları. Derin derin nefesler alıp vererek yürüdük. Bacaklarımın rahatladığını hissettim, uzun zamandır yürüyüş yapmıyordum ve bu benim için anormal bir durumdu,

Tarlaya geldiğimizde elimi rahmetli dedemin yaptığı tahta kapının kilidine attım. Kilit açma sesini duyan Lora dili dışarıda havlayarak bize doğru koştu. Tam içeri girecektim ki Gülnar, "Aman ya!" dedi. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yakın gözlüğümü unuttum. Ben böyle kitap okuyamam ki. Küçücüktür şimdi onun yazıları."

"Aferin Gülnar," dedim. "Ne yapacağız şimdi?"

"Sen gir, ben alıp gelirim hemen. Uzak değil ya."

"Saçmalama, bir daha mı yürüyeceksin o yolu? Boş ver, başka zaman başlarsın okumaya. Oturalım bir şeyler yiyelim. Biraz dinlenip eve geçeriz."

"Hayır ya!" diye itiraz etti sertçe. "Ben bugün kitap okumaya başlayacağım, kararlıyım. Geç otur abla sen. Geleceğim hemen. Hadi."

"Ne okuma aşkıymış..." diye söylendim garipseyerek. "Geleyim mi seninle?"

"Yok, bir de sen yorulma şimdi." Elindeki yiyecek poşetini elime tutuşturdu. "Hadi gittim ben."

Beklemeden arkasını dönüp koşar adımlarla uzaklaştığında şaşkın şaşkın arkasından bakakaldım. Bir şeye taktı mı tam takıyordu doğrusu. Kitap okuyacağım dediyse kitap okuyacaktı, ona kimse aksini yaptıramazdı.

Gülnar gözden kaybolduğunda başımı sallayarak içeri girip tarlanın kapısını kapattım. Önce eğilip Lora'nın sarı tüylü başını okşadım. Yüzünü avucuma doğru yatırdı, dünyanın en tatlı köpeğiydi bence. Onu bulduğumuz günden bu zamana çok değişmişti, gözleri artık daha parlak bakıyordu.

Çeşmeye gittiğimde Lora da peşimden geldi. Çeşmenin yanındaki beyaz kabı aldım, Lora için getirdiğim yemeği kabına boşalttım. Şöyle bir kokladı, dilini sürdü ama yemedi. "Sevmedin mi?" diye sordum. Cevap gelmedi elbette. Yemek yemeden çeşmeden akan suyun biriktiği kürüne gitti ve başını eğip su içmeye başladı. *Susamıştı demek ki,* diye geçirerek doğruldum.

Zeytin ağacının önüne geldiğimde çantamı omzumdan çıkarıp ağacın önüne bıraktım ve sırtımı dönüp etrafı inceledim. Buraya Yusuf Agâh'la gelmeyi özlemiştim. Şu kapıdan girişlerini, onu görünce elimin ayağıma dolaşmasını, ağacın altında oturarak yaptığımız muhabbetleri çok özlemiştim.

Gözlerim uzaklara daldı, bakışlarımın perde arkasında onunla yaşadığım güzel anılar vardı.

Öylece yolu izliyorken bir anda başımın yanından uzanan kolla birlikte irkilerek bakışlarımı sağıma çevirdim. Üzerinde rengârenk kır çiçeklerinin olduğu buketi görünce şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Kır çiçeklerinin güzelliği seninle yan yana gelene kadarmış."

Kulağımda yayılan büyüleyici sesle başımı hemen soluma çevirdim. Yusuf Agâh'ın omzumun üzerinden uzattığı yüzünü görünce kendime engel olamadan, "Yusuf!" diye bağırdım ve hemen ona döndüm.

Karşımdaydı. Elinde bir buket çiçek, çehresinde en güzel tebessümlerinden biriyle tam karşımda duruyordu. Omuzlarında onu daha heybetli gösteren siyah bir kaban vardı. Saçları biraz uzamış ama tıraş olmuş gibi güzelce taranmıştı. Sakalsız yüzünde gülümsemesinin emaresi olan gamzeleri daha belirgindi. İşte şimdi ısınmıştı içim, gözlerim yaşlarla doldu.

Karşımdaydı, hayal değildi, karşımdaydı ve bana gülümsüyordu.

Yeniden, "Yusuf," dedim ve kendime engel olamadan kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. *Sanki kalbimin eksik olan parçası, göğsüm sol göğsüne değdiği an bulundu ve birleşti onunla.*

Sağ eliyle buketi tutarken sol elini belime attı ve o da bana sıkıca sarıldı. Başını omzuma doğru eğdi, yüzünün sağ tarafı saçlarıma değiyordu. Hızlanan kalbinin atışını ruhumda hissediyordum. Tertemiz bir ormanı teninde taşıdığını hissettiren o ferahlatıcı kokusunu soluyunca, günlerdir aldığım şeyin nefes olmadığını düşündüm. Oksijen buydu, soluğum Yusuf Agâh'ta saklıydı benim. İşte şimdi bayram etmişti ciğerlerim.

Sevinçten ağlamıştım ilk kez. Gözümden akan damlalar o görmeden kabanının omuz kısmına damlamıştı. "Yusuf..." dedim içten bir fısıltıyla. "Yusuf... Buradasın."

Yüzünü görmedim ama belli belirsiz gülümsediğini hissettim. "Mihra," dedi ılık nefesi saçlarımın arasına karışırken. "Buradayım. Çok mu özledin beni?"

Başım hâlâ göğsündeyken geri çekilmeden başımı salladım. "Çok özledim."

Bir adım geri attı. Ayrıldık birbirimizden, bir adım kadar. Sol eli çehreme çıktı, büyük, sıcacık avucu sağ yanağıma kapandı, başparmağı akan gözyaşımı silerken, "Ama ağlıyorsun," dedi bir çocukla konuşur gibi. "Sevinmedin mi beni gördüğüne?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlayışımı dindirmeye çalışırken belli belirsiz gülümsedim. "Sevinçten ağlıyorum," de-

dim. Lora'nın bana yaptığı gibi içimde coşan tüm sevgimle, başımı avucuna yatırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Haftalardır bu anı bekliyordum. Yusuf... İnsan bir haber verir. Yüreğime inecekti. İnsan sevinçten kalp krizi geçirebilir mi? Geçirecektim sanki. Kalbim öyle kasıldı ki!"

Çok konuştuğumu fark edince sustum. Söylediklerim hoşuna gitmiş olacaktı ki Yusuf Agâh'ın gamzeleri iyice derinleşti. Aşk dolu bakışlarla seyrediyordu yüzümü. Bana hiç *sana âşığım* dememiş olsa da kalbindeki aşkı kehribar hareleri taşıyor ve aktarıyordu yüreğime.

O güzel tebessümü suratında capcanlı dururken başparmağı yanağımı okşamaya devam ediyordu. "Sürpriz yapmak istedim. Gülnar'ı görünce geldiğimi, seni zeytin ağacının altında beklediğimi söylemesini isteyecektim ondan. Son anda vazgeçip, geldiğimi sana söylememesini ve seni zeytin ağacına getirmesini istedim. Yardım etti sağ olsun. Galiba seviyorlar beni."

"Seviyorlar, evet. Sen onların bir numaralı enişte adayısın." Söylediğimle birlikte gözlerini kıstı. Ancak o an fark ettim ne dediğimi hemen açtım tekrar ağzımı. "Takılıyorlar öyle işte. *Enişte* diye diye. Ablalarıyım ya ben onların. Benimle evlenecek kişi enişteleri olacak sonuçta. Yani... Benimle evlenmesini istedikleri kişi onların..."

Ben kendimi açıklamak için saçma sapan sözler söylerken Yusuf Agâh kahkaha atmamak için zor duruyordu sanki. Diliyle dudaklarını temizledikten sonra, "Mihra, tamam..." dedi gülüşünü bastırarak. "Yanlış anlamadım, merak etme. Hoşuma gitti. Enişteleriyim tabii. Evleneceğiz biz, unuttun mu? Dul kalma diye sigarayı bıraktım ben. Yapacak bir şey yok, evlenmek zorundasın artık benimle."

Yanaklarım kış ayında yanan bir sobadan daha sıcak bir hal aldığında eli yanağımda olan Yusuf Agâh, "Sıcacık oldun," dedi.

"Utandım," dedim gözlerimi kaçırarak. "Çok konuştuğumda sustur beni. Sonra gece aklıma gelince uyuyamıyorum." Konuyu değiştirmek istedim. "Gülnar'a da bak sen. Ben de diyorum bunda bir haller var. Demek seninle anlaştı. Hiç de çaktırmadı doğrusu."

"Aferin Gülnar'a. Her zaman eniştesinin tarafında olsun böyle."

Gülümsedim içten bir şekilde. Bu defa ben Yusuf Agâh'ın suratını inceledim. Sağ kaşının kenarındaki henüz kabuk tutmamış açık yarayı görünce telaşlandım, ciddileştim ve kaşlarımı çatıp, "Kaşına ne oldu?" diye sordum.

Avucunu yanağımdan indirdi, elinin tenimden ayrılması dokunduğu yerde koca bir boşluk hissi bıraktı. Derin bir nefes alıp verdi. "Kurşun sıçradı, önemli bir şey değil."

Bu defa ben kaldırdım sağ elimi, başparmağımla yarasının kenarına dokunuyorken diğer parmak uçlarım yanağına değiyordu. "Derin görünüyor. Krem sürdün mü? Var mı askeriyede? Yoksa getireyim, babamın çok etkili yara kremleri var."

"Her gün benimle buluşup sen süreceksen getir."

Başımı omzuma eğip, "Yusuf," dedim.

"Ne oldu? Yaralıyım ben sonuçta. İlgilenmelisin benimle."

"İlgilenirim," dedim. "Yarın getiririm. Olur mu?"

"Olur," dedi gülümseyerek. Ben de karşılık verdim tebessümüne. Bakışlarım yeniden sağ elindeki bukete kayınca elimi yüzünden indirdim.

"Çiçekler çok güzel görünüyor."

Hemen buketi kaldırıp bana uzattı. "Senin yanına gelene kadardı güzellikleri. Yolda onlardan gözümü alamıyordum, şimdi senden. Sen eşsiz bir çiçeksin, Mihra."

Gözlerimi kaçırdım, söylediklerinden çok etkilendiğim için istemsizce yapmıştım bunu. Buketi elinden alırken, "Teşekkür ederim," dedim. Burnumu yaklaştırdım, bir yaz günü

gibi kokuyorlardı. "Ne güzel kokuyorlar. Keşke hiç solmasa, kurumasalar."

"Çiçek kurusa da güzelliğinden bir şey kaybetmez."

"Çiçek yerini severse hiç kurumaz, solmaz ayrıca."

"Çiçeği sevdiği yerde yaşatmalı o zaman."

Bahsettiğimiz elimde tuttuğum çiçek değildi elbette, ikimiz de farkındaydık bunun. Başımla onayladım. "Yaşatmalı."

Ben bir çiçeksem eğer, yerim Yusuf Agâh'ın yanı olmalıydı, bunu kabul ediyordum.

Birlikte zeytin ağacına yürüdük. Ağacın altına piknik örtüsünü serdim, Gülnar'ın hazırladığı sepetteki yiyecekleri yerleştirdim. Mandalina, portakal ve elma dilimledim. İki vişneli sodanın kapağını açtım ve birini Yusuf Agâh'a verdim. Oturduk her zamanki yerimize. Aramızda getirdiğimiz kitaplar vardı, Yusuf Agâh vişneli sodasını eline aldı ama içmeden önce gözleri oraya takılınca duraksadı. "İki Jane Austen kitabı..." dedi sessizce. Bakışları bana ilişti. "Sever misin?"

"Aşk kitaplarını severim," dedim. "Jane Austen güzel yazıyor. Ama ben daha çok Charlotte Bronte seviyorum. Jane Eyre vazgeçilmezlerimdendir."

"Okumadım onu."

"Sahi mi?"

"*Akıl ve Tutku*'yu da okumadım."

"Ben de yeni başladım. Birlikte okuyalım mı? Bulurum sana kitapçıdan. Ali abiden isterim."

Tebessüm etti. "Zahmet etme, alırım ben. Hem seni görmüş olurum. Hangi günler çalışıyorsun kitapçıda?"

"Belli olmuyor. İhtiyaç oldukça çağırıyor Ali abi. Ama şu sıralar pek ihtiyaç yok sanırım, kitap fiyatları arşa çıktı. Herkesin önceliği yiyecek almak, kimse uğramıyor doğru düzgün kitapçıya."

Artık gülümsemiyorduk ikimiz de. Gözlerini kapatıp açtı Yusuf Agâh. "Anlıyorum. Zor zamanlar..."

"Öyle..."

"Ailen nasıl? Abinden bir haber var mı?"

"Abimden hâlâ haber alamıyoruz. Ben de sana onu soracaktım. Savaş bölgesine gittin sonuçta, kulağına bir şeyler geldi mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Sinyaller kesik kesik, sağlıklı iletişim kurulamaması için ellerinden geleni yapıyorlar, başarıyorlar da. Kimsenin kimseden haberi yok diyebilirim. Abinden haber alabilmek için doğrudan Batı Harezm'e gitmek gerekiyor. Kimse şu an için buna cesaret edemez, durumlar çok karışık. Söylenilenden daha fazlası var."

Tüylerim diken diken oldu bu söylediğiyle. İçimi kocaman bir kasvet kapladı, canım sıkıldı anında. Boğazıma büyükçe bir yumru yerleşti. Yutkunamadım. "Öyle mi?"

"Öyle ama bunu üzül diye anlatmıyorum," dedi sakince. "Bilmelisin Mihra. Aileni ve komşularınızı da bilgilendir, tedbirlerini alsınlar. Balamir her an bombalar altında kalabilir. Bir sığınak oluşturun kendinize, olağanüstü bir durumda herkes *ne yapacağım* diye düşünmeden oraya gitsin. İlteriş'in halini sen gördün, bir anda yerle bir oldu. Savaş meydanında ne olacağı belli olmaz. Buranın afet bölgesinden bir farkı yok şu an."

Haklıydı. Hayıflanıp üzülmek yerine harekete geçmeli ve söylediklerini yapmalıydım. İlteriş'teki insanlar hazırlıksız yakalanmışlardı, patlama anında ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Şu an herhangi bir saldırı halinde burada da durum farklı olmazdı.

"Haklısın," dedim sakince. Artık ne yiyesim ne de içesim vardı. Soda şişemi piknik örtüsünün üstüne bıraktım. "Alışmaya çalışıyorum bu fikre ama çok zor. Ailem paramparça. Yasir kafayı Türkiye'ye gitmekle hatta Avrupa'ya kaçmakla bozmuş durumda, evde her gün bir kavga var. Bugün annemle babam bir tartışma yaşadılar. Babamı ilk defa o kadar üzgün gördüm ama annem de haklı. Abimden haber yok, Elif desen yalnız

kaldığı her an sessiz sessiz ağlıyor. Yusuf Agâh..." deyip dolu gözlerimle ona baktım. "Ailem daha savaş gelmeden sallanmaya başladı. Savaş buraya ilişirse, biz nasıl ayakta duracağız?"

"Her aile vakti geldiğinde güçlü fırtınalarla karşılaşır Mihra," dedi sakince. Elini kaldırdı ve alnıma düşen saç tellerimi usulca kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama ailenin ne kadar sağlam bir köke sahip olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Siz birlikte gelirsiniz bu fırtınanın üstesinden, yapraklar dökülse de dallarına bir şey olmaz. Geçecek bu günler."

"İnşallah," dedim sessizce. Eli omzuma indi ve beni kendine çekti, hiç itiraz etmeden yanaştım ona ve yasladım başımı bağrına.

Birbirimizle hoş sohbet ettiğimiz, yalnızca kendimizden ve güzel şeylerden konuştuğumuz bir buçuk saatin ardından vakit geç olduğundan kalkmak zorunda kalmıştık. Onu o kadar özlemiştim ki hiç ayrılmak istemiyordum yanından. Haftalar sonra ilk kez rahatlamış hissediyordum. Öyle bunalmıştım ki Yusuf Agâh'ın varlığı bana, dakikalarca suyun altında durduktan sonra yüzeye çıkınca alınan ilk soluk gibi tadı gelmişti.

Eve doğru birlikte yürüyorduk, çiçekler dikkat çekmesin diye bez çantama koymuştum, hava soğumuştu biraz, bulutlar daha kasvetli görünüyordu. Soğuktu ama onun yanındayken rüzgâr üşütmüyordu.

"Bandanan güzelmiş," dediğinde gülümsedim.

"Öyle. Yakışıklı bir asker hediye etti."

"Allah Allah," dedi. "Zevkli biri belli ki."

"Bence öyle," diye yanıtladım.

Tebessüm etti o da. "Telsizini alıyor musun yanına?"

"Evet," dedim. "Sürekli senden bir haber bekledim. Çok zormuş cidden asker yolu beklemek."

"Yolunu bekleyen birinin olduğunu bilmek de çok zormuş," dediğinde yine kalbim onun adıyla tekledi. "Künyen nerede?"

"Burada," dedim ve hemen elimi boynuma atıp zincirinden tutarak dışarı çıkardım. "Yusufçuk kolyemin tam altında kalıyor. Yanlışlıkla dışarı çıkar diye korkuyorum ama çıkarmadım hiç boynumdan. Böyle... Daha yakın hissettim sana, iyi ki vermişsin bunu bana."

"Sevindim, çok yakışmış sana."

Künyesini tekrar kıyafetimin içine soktum. "Öyle işte..." dedim sessizce. Yol ayrımına iyice yaklaşmıştık, vaktimiz daralıyordu. "Yine ayrılıyor yolumuz."

"Ayrılıklar da sevdaya dahildir," deyince dudaklarım iki yana kıvrıldı mutlu bir ifadeyle.

"Öyleymiş," dedim onaylayarak. İkimiz de durduk her zamanki yerimizde.

"Eve mi gideceksin doğrudan?"

"Bakkala uğrayacağım. Sehra çok üzüldü bugün, çikolata alırım mutlu olur belki."

"Dikkatli ol."

"Olurum. Sen de dikkatli ol." Tam dönmek üzereyken durup, "Ve..." diye ekledim. Bulutlara baktım. "Bugün gökyüzünde yok ama ben biliyorum ki *ay çok güzel.* Her zaman çok güzel. Geçtiğimiz üç haftada da çok güzeldi."

Dudakları iki yana kıvrılan o oldu bu defa. "Ölmeyi göze alırım," diye yanıtladı beni. "Her defasında."

Kalbim bugünlük aşka doyduğunda ondan ayrıldım. Öyle özlemiştim ki onu görmek etrafta ne olursa olsun ruhumun hayat enerjisiyle dolmasını sağlıyordu.

Markete girene kadar bulutların üstünde yürüyordum sanki, tüm olumsuzluklardan arınmıştım. Büyük bir çikolata almak istiyordum fakat fiyatı beş kat artmıştı. O yüzden küçük gofretlerden aldım bir tane, bu bile Sehra'yı sevindirmeye yeterdi. Ödememi yaptıktan sonra tam market kapısından çıkıyordum ki o esnada markete girmek üzere olan Sadık'ı gördüm, görmezlikten gelmek için çok geçti çünkü karşı karşıya kalmıştık.

O durunca ben de durmak zorunda kaldım. Gülümseyerek, "Mihra, merhaba" dedi. "Ne güzel bir tesadüf."

Başımı eğip gülümsemesine belli belirsiz karşılık verdim. "Merhaba... İyi günler," deyip yanından geçecektim ki bir adım sağa atarak buna engel oldu. Art niyetli bir hareket değildi bu, tam önüme geçmemişti.

"Seni merak ettim ben aslında, duyduğuma göre patlama günü İlteriş'teymişsin. Ben de oradaydım."

"Öyleydi evet. Başımın çaresine bakabildim ama." Gözlerim sıkılgan bir tavırla etrafta geziniyordu. "Şey, benim eve geçmem gerekiyor."

"Aslında beni yanlış anlamazsan..." deyince yeniden durmak zorunda kaldım. "Sonuçta ikimizin de İlteriş'le bir bağlantısı var. Haberleşmek için numaranı alabilir miyim? Telefonlar yeniden çektiğinde lazım..."

"Selamün aleyküm."

Sadık sözlerini bitiremeden arkamdan işittiğim sesle kaşlarımı çattım ve doğru duyup duymadığımı anlamak için omzumun üzerinden arkama baktım. Yusuf Agâh buradaydı. Ne ara geldiğini bilmiyordum ama tam arkamdaydı ve iki adımda yanıma, Sadık'ın da sağ çaprazına geçmişti. Nabzım hızlandı hemen, yanlış anlamamasını umdum.

"Aleyküm selam," dedi Sadık, kaşlarını çattı. "Tanışıyor muyuz?"

"Sizinle değil belki ama Mihra'yla yakından bir tanışıklığımız var," dedi Yusuf Agâh. "Değil mi, Mihra?"

Tek kaşını kaldırarak bana baktığında dudaklarımı araladım hemen. "Evet," derken kekeledim heyecandan. "Tanışıyoruz biz. Abimin arkadaşı. Asker o da..."

Yusuf Agâh'ın kendisini bu şekilde tanıtmamdan hoşlanmadığını biliyordum. Bakışlarına yerleşen kırıklıktan bunu daha iyi sezdim ama beni anlayışla karşılayacağını da biliyordum. Şimdilik onu en fazla bu şekilde tanıtabilirdim.

"Öyle mi?" diye sorunca Sadık, Yusuf Agâh yeniden ona baktı.

"Öyle," dedi sert ifadesiyle. "Askerlik sağ olsun, çok korumacıyımdır. Gözüm de Mihra'nın üstünde, abisinin emaneti sonuçta."

"Kötü bir niyetim yoktu. Geçmiş olsun diyordum yalnızca."

"Sağ ol, sağ ol," dedi Yusuf Agâh ciddiyetini hiç bozmadan. "Ama Mihra'nın acelesi var, kardeşi onu bekliyor. Engel olma daha fazla."

"Sana ne kardeşim?" diye çıkıştı Sadık, zoruna gitmişti sanki. "Mihra Hanım'ın ağzı dili yok mu? Rahatsız olsa kendisi söylerdi herhalde, öyle değil mi?"

Yusuf Agâh, Sadık'a cevap vereceği sırada tansiyonun yükseldiğini fark ederek elimi sırtına koydum ve araya girdim. "Aslında haklı, gerçekten acelem var ve sizinle konuşacak vaktim pek yok. Geçmiş olsun dilekleriniz için teşekkürler ve iyi günler."

"Mihra Hanım'ın cevabını duydun," dedi Yusuf Agâh onu taklit ederek, elini yumuşak tavrıyla omzuma attı. "Kenara gel Mihra, yol açalım beyefendiye." Söylediğini yapıp sağıma bir adım attım.

Sadık ağzını açtı, kapattı, yeniden açtı ama bir şey söylemeden yalnızca başını eğip bir hışımla marketten içeri girdi.

O gider gitmez hâlâ çatık kaşlarıyla Sadık'ın arkasından gözlerini ayırmayan Yusuf Agâh'a bakıp, "Sen nereden çıktın?" diye sordum.

Sorumla birlikte transtan çıkmış misali bana döndü. Çatılan kaşları düz halini alıp, "Sen eve girene kadar seni izliyorum ben, bilmiyor musun?" diye sordu. Ses tonu normal olsa da öfkeliydi sanki biraz.

"Biliyorum da..." dedim. "Bugün hiç hissetmedim."

"Hissettirmem zaten. Hissettirsem işimi iyi yapamıyorumdur." Göz ucuyla markete baktı yeniden. "Gidelim buradan, şu herif marketten çıkmadan."

Yeni bir gerginliğe sebep ve şahit olmamak için ikiletmeden başımla onayladım. Marketin bulunduğu alandan dışarı çıktık, bir süre sessizce yürüdük. Yusuf Agâh bir şey söylemiyor, ben de o konuşmadan ağzımı açmamaya yeminli gibi susuyordum.

Nispeten daha sessiz ve kimsenin olmadığı sokaklardan birine girdiğimizde Yusuf Agâh'ın dudakları nihayet aralandı. "Ben senin için sadece abinin arkadaşı mıyım, Mihra?"

Alındığını düşünmüştüm, görünüşe göre öyleydi de. O kadar sessizlikten sonra ilk söylediğinin bu olması ispat ediyordu düşüncemi. Hiç beklemeden, "Değilsin tabii ki," dedim. "Öyle olmadığını bildiğini sanıyorum."

"Neden Sadık'a öyle tanıtma gereği duydun?"

"Yersiz yere laf çıkmasın diye."

"Yersiz yere değil ki. Annen ve kardeşlerin biliyor, sen ve ben biliyoruz. Biz kimden neyi saklıyoruz?"

"Elalemden aramızdaki şeyi saklıyoruz," diye yanıtladım onu. "Bir laf çıkarsa rahat edemeyiz. Baskı hissedersin üzerinde. Ben öyle bir şey olsun istemiyorum."

"Baskı falan hissetmem. Hislerimden eminim ben. Ne bu böyle? Her hafta sana görücü mü gelecek? Hangi birini nasıl engelleyeceğim ben?"

"Yok, her hafta gelmez. Ancak ayda bir falan..."

Yusuf Agâh bir anda çattığı kaşlarıyla bana dönünce güldüm. Alnının ortasındaki yeşil damar kabarmış, bakışlarındaki o yumuşaklık silinip kayıplara karışmıştı. "Şaka yapıyorum. Görücü falan gelmeyecek, merak etme. Reddettik Sadıkları da, gelmeyecekler bize. Haber henüz ona ulaşmamış demek ki bugünden sonra da çıkmaz karşıma muhtemelen. İyi birisi, baksana. Laftan anlar. Hem ona Balamir'de kız mı yok? Yakışıklı, işinde gücünde bir adam."

Tek kaşını kaldırdı. "Yakışıklı demek?"

"Genele göre öyle ama bence değil. Sen daha yakışıklısın. Daha uzunsun bir kere, karizmatiksin. Böyle... Gözlerin karamel gibi. Çok sıcak bakıyorsun, kimse senin gibi bakamaz. İyi birisin de. Seninle konuşmak çok hoş. Böyle seni görünce kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyor. Sadık'ı görsem de görmesem de aklıma gelmez. Sen öyle misin? Çıkmıyorsun hiç aklımdan."

"Mihra..." dedi Yusuf Agâh. "Sen adamı öfkelendiremiyorsun da hiç."

Tebessüm ederken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Öfkelenme de zaten. Sana öfkelenmek yakışmıyor, Yiğido."

Bu sefer belli belirsiz gülümseyen o oldu. Durduk yeniden yolun ortasında. "Bir an Yusuf Agâh abi diyeceksin diye korktum adamın yanında. Yapmadığın şey değil sonuçta."

"İstersen derim."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Aman ha," dedi ciddileşerek. "Kaldıramam bir daha bunu. *Yiğidim* de sen bana. Yiğido değil ama yiğidim."

Gözlerimi kapatıp açarak gülümsememi bastırmayı denedim. "Yiğidim, bana izin verir misin artık? Evime gitmem gerekiyor. Beni bekleyen bir kardeşim var sonuçta."

"Peki..." dedi. "Ama dikkatli ol. Gözüm üzerinde. Çıkabilirim her yerden."

"Başüstüne," dediğimde gülümsüyordu. "Hoşça kal, yeniden."

"Hoşça kal, Monna Rosa," diye yanıtladı. "Telsizini aç gece, konuşuruz biraz."

Gözlerimi kapatıp açarak onayladım. "Anlaşıldı Ölüm Savaşçısı, tamam."

Elini kaldırıp alnına koyarak bana bir asker selamı gönderdikten sonra bugün ikinci kez ona arkamı döndüm ve evime giriş yaptım.

Günlerden pazartesiydi. Balamir'de parçalı bulutlu, tam bir sonbahar havası hâkimdi. Yağmur arada sırada çiselese de üşütmüyor, bilakis ferahlatıyordu. Yine de kaban, en azından ceket alınmadan dışarıya çıkılamazdı. Yusuf Agâh odasındaydı, Ahmet ise henüz buralarda yoktu. Yatağından kalktığı gibi dışarı çıkmıştı. Son günlerde epeyce dalgındı ve o eski konuşkanlığından eser yoktu. Sürekli gülen, yerli yersiz konuşan adam gitmiş, yerine ruh gibi dolaşan biri gelmişti sanki. Yusuf Agâh, onunla konuşmadan önce Ahmet'in gelip derdini açmasını bekledi ama bu bir türlü gerçekleşmeyince artık arkadaşıyla konuşması gerektiğine karar verdi.

Cebine önceden zarfa koyduğu bir miktar Türk lirasını aldıktan sonra öğle yemeği için odasından çıktı. Askeriyenin koridorunda karşıdan gelen iki asker onu selamladığında başıyla onayladı. Yemekhaneye indiğinde askerlerin ayakta oluşturduğu kalabalığı gördü. Onlara yaklaştıkça askerler Yusuf Agâh'ı fark edip hemen susup dikleştiler.

Bu kalabalığın sebebi, bugün izne ayrılıp Türkiye'ye gidecek olan Faruk'tu. Siyah bir tişört, kot ceket ve aynı renkte kot pantolon giyinen Faruk, Yusuf Agâh'ı görür görmez diğerleriyle olan tüm ilgisini kesti. "Komutanım," diyerek asker selamı gönderdi.

"Hazırlanmışsın," dedi Yusuf Agâh. "Araç da hazır mı?"

"Evet komutanım. Yemeğimi yiyip çıkacağım Allah'ın izniyle. Çok heyecanlıyım vallahi, dakikalar geçmek bilmiyor."

Yusuf Agâh tebessüm etti. "Bir an evvel ye o zaman, bekletme aileni daha fazla."

"Emredersiniz komutanım," dedi Faruk ve yerine oturdu.

Yusuf Agâh yanlarından ayrılıp kendi masalarında yemeğini yerken Ahmet'in hâlâ ortalıkta olmamasına dikkat etti. Yemek saatlerini hiç kaçırmaz iştahla yerdi. Çoğu zaman da öyle çok konuşurdu ki genç adam bazen sırf bu yüzden

başının ağrıdığını düşünürdü. Uzun zamandır ilk kez bu kadar sessiz bir yemek yemişti.

Yemek ve öğle namazının ardından askerler Faruk'u yolcu etmek için dışarı çıktı. Yusuf Agâh, Ahmet'i öğle arası boyunca ancak orada görebilmişti. Bir hastalığı olduğunu düşünüyordu ya da büyük bir sorunu vardı. Belki de İlteriş'te gördüklerini kaldıramamıştı. Askerlerin zaman zaman bu şekilde buhrana girdikleri olurdu. Ahmet'in buhrana girdiğine daha önce hiç şahit olmasa da onun patlaması yeni gerçekleşmiş olabilirdi.

"Komutanım." Faruk karşısına geçtiğinde Ahmet'e bakmayı bıraktı Yusuf Agâh ve askerine baktı. Faruk elindeki siyah valizini yere bırakıp öpmek için eline uzandığında Yusuf Agâh elini geriye çekti.

"Daha neler, Faruk..."

"Çok seviyorum sizi be komutanım. Yaşınıza rağmen hepimize abilik ettiniz. Benim bir abim yok, kardeşlerimin en büyüğüyüm fakat ben insanın bir abisi olsa nasıl olur hissini sizinle tattım. Allah razı olsun."

Yusuf Agâh gülümsedi, babacan tavrıyla Faruk'un omzuna dokundu iki kere. "Cümlemizden."

"Bir isteğiniz var mı komutanım?"

"Aslında..." dedi Yusuf Agâh. Elini cebine attı, parasını koyduğu bir zarf çıkardı. "Senden isteyeceğim bir şey var." Zarfı Faruk'a uzattı. "Bir şeyler almanı istiyorum. Adres ve alacağın şeyler zarfın içinde yazıyor. Satıcıya gösterirsen hemen çıkaracaktır, iletişime geçtim ben. Dönerken getirirsen çok makbule geçer."

"Emredersiniz komutanım," dedi Faruk, zarfı içine bakmadan aldı.

"Sağ ol Faruk," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "Ailene çokça selamlarını ilet. Bebeğini de öp benim için."

"Aleyküm selam komutanım," dedi Faruk zarfı ceketinin cebine atarken.

Yusuf Agâh ceketinin cebinden mavi renkli bir zarf daha çıkardı. Hiçbir şey söylemeden onu da Faruk'un cebine sıkıştırdı. "Bununla da benden aslan parçasına bir hediye alırsın."

Faruk çekinerek, "Yapmayın komutanım," dediğinde Yusuf Agâh bir adım geri çekildi.

Çenesinin ucuyla aracı işaret etti. "Hadi, bekletme aileni. Vaktinden yiyorsun."

Faruk dudaklarını birbirine bastırarak omzunun üzerinden araca baktı. Ardından yeniden Yusuf Agâh'a dönüp, "Hakkınızı helal edin komutanım," dedi.

Birbirleriyle helalleştiler.

Faruk diğer arkadaşlarıyla da vedalaştıktan sonra araca bindi ve askeriyeden ayrıldı. Onun gitmesi sadece kendisini değil, burada kalan tüm askerleri bir gün kendilerinin de evlerine döneceklerini düşünmelerini sağlayıp rahatlatmıştı. İzne ayrılan kim olursa olsun, arkasında bıraktıklarını mutlu ediyordu.

Akşam olduğunda Yusuf Agâh, Ahmet'i bulmak için dışarı çıktı. Askeriyenin bahçesini dolaştı şöyle bir, nihayetinde en yakın arkadaşını bir kameriyede tek başına otururken gördü. Hava soğuktu fakat Ahmet bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Önünde en az on beş tane bitmiş, bükülmüş izmarit bulunuyordu. Başparmağı ve işaretparmağının arasındaki sigarasının da yarısını tüketmişti. Çayına hiç dokunmamıştı, bu nadir görünen bir olaydı.

Yusuf Agâh elini yumruk yaparak kameriyenin tahtasına vurdu ama sağ elinde tuttuğu ışıldayan zincire bakan Ahmet oralı olmadı. Duymamıştı muhtemelen. Yusuf Agâh kameriyeye girip yanına yaklaşırken, "Laz uşağı," diye seslendi bu defa. Ahmet transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı, elini sıkıca kapatarak baktığı şeyi gizledi ve başını çevirip Yusuf Agâh'a baktı.

"Sen mi geldin?" diye yersiz bir soru sordu. Sigarasından bir duman daha çekip elini cebine attı ve avucundaki şey her

neyse cebine sakladı. Yusuf Agâh yanına oturduğunda Ahmet ağzındaki isli dumanı serbest bıraktı.

"Ben geldim de sen pek buralarda değil gibisin," dedi Yusuf Agâh.

"Çok mu belli ediyorum?"

"Fazlasıyla. Laz ağzıyla bile konuşmaya halin yok, baksana." Dostane tavrıyla arkadaşını inceledi. "Neyin var?"

"Yok bir şeyim," dedi Ahmet. Sigarasını başparmağı ile işaretparmağı arasında döndürüyordu. "Aklım İlteriş'te kaldı sadece."

"Hangi konuda?"

"O..." dedi Ahmet. Sözlerini nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Konuşmadan önce sigarasını götürdü dudağına, bir nefes daha çekti ciğerlerine. Duman kameriyenin içine dağılırken, "Türkmen kızında," diye ekledi. "Teröristlerin zulmettiği kızda."

Yusuf Agâh kaşlarını kaldırdı. Kızın hali içler acısıydı, Ahmet'in de olaydan etkilendiğini görebilmişti ama etkilendiği tek şey olay değildi anlaşılan. "İyi olacaktır," diye yanıtladı Ahmet'i. "Emin ellerde, biliyorsun. Doktorlar iyileştirecektir onu. Psikiyatri doktoruydu ilgilenen kişi."

"Öyledir, öyledir tabii de," dedi Ahmet. Sonra Yusuf Agâh'a dönüp, "Oğlum, kız o günden beri aklımdan çıkmıyor benim," diye çıkardı ağzındaki baklayı. "Yok, olmuyor. Sadece yaralı olduğu ya da işkence çektiği için değil. Nasıl oldu bilmiyorum ama... Kalbime dokundu o kız benim, tek bakışıyla. Elimi tutup düştü ya kucağıma. Allah'ın verdiği bir emanetti sanki. Yok, çıkmıyor aklımdan. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, konuşamıyor, gülemiyorum. Olmuyor. Aklımda sadece o Türkmen kızı dönüyor."

Yusuf Agâh afalladı. Bu hisleri bilirdi, hepsini Mihra için deneyimlemişti yakın zamanda ama aynı durumu Ahmet'te görmek şaşırtmıştı onu. Ahmet'in aşk adamı olacağını

düşünmezdi hiç. "O yüzden mi böylesin günlerdir?" dedi, taşlar yerine oturuyor gibi.

Ahmet sessiz kalıp başıyla onayladı. "Yusuf Agâh... Ben dayanamıyorum," deyip ayaklandığında Yusuf Agâh da ayağa kalktı. "İlteriş'e gideceğim. Şimdi."

"Yok devenin nalı," dedi Yusuf Agâh ve çıkmak için adım atacak olan Ahmet'i kolundan tuttu. "Nasıl gideceksin oraya oğlum? Kafayı mı sıyırdın? Tek kurşunda biter hayatın."

"Sıyırmadım ama biraz daha o kızı görüp iyiliğinden emin olmazsam sıyıracağım," dedi Ahmet. "Ula Mihra İlteriş'te kalsa sen gece gündüz dinlemeden gitmez miydin?"

"Aynı şey mi?" diye sordu Yusuf Agâh. "Ayrıca hazırlık yapmadan gitmezdim. Önce sağlıklı bir plan yapardım. *İlteriş'e gideceğim* diyorsun, bombaların kol gezdiği tekin olmayan şehre... Çarşıya pazara değil."

"Plan yapsam müsaade eder misin?" dedi Ahmet, Yusuf Agâh'a bakarak. "Beni idare eder misin?"

Yusuf Agâh sessiz kaldı. Mantıklı düşünmeleri gerekiyordu. Bu öyle ha deyince verilebilecek bir karar değildi. "Etmezsin anlaşılan. O zaman planı bekleyecek vaktim yok. Gidiyorum ben."

"Dur, dur," dedi Yusuf Agâh. "Laz damarın tuttu yine. Dur. Hallederiz. Öyle kararlıysan eğer..."

Bir günde nasıl âşık oldun diyemiyordu çünkü o da Mihra'yı gördüğü gibi hayatının aşkını bulduğunu anlamıştı. O yüzden garipsemiyordu Ahmet'in bu hislerini.

"Kararlıyım," derken durdu tekrar Ahmet. "En kısa zamanda İlteriş'e gideceğim."

Yusuf Agâh onu sessizce onayladı. O halde arkadaşının düzgün bir plan yapmasını sağlamaktan başka seçeneği yoktu.

Bölüm Altı

Gönülde Açan Nergisler

Etraf is dolu. Etrafımı saran kirli duman yüzünden düzgün nefes alamıyorum, gözlerim kararmak üzere ama dayanmam gerekiyor. İlerideki düşman örgütün zulmettiği köyü kurtarmak ve esir tutulan görev arkadaşlarımı zulüm çektikleri kamptan çekip koparmak için direnmeliyim. Dayanmalıyım. Aileme kavuşmak, sevdiğim kadının yüzünü yeniden görebilmek için ayakta kalmalıyım.

Açım.

Susuzum.

Dilim damağıma yapıştı. Her hareketimde kemiklerim sızlıyor. Eskisi kadar güçlü bir asker değilim fakat bir parça yemek biraz su içebilsem, eskisinden daha iyi olabileceğime inancım var. Sadece bir kez ailemin yüzünü görebilsem, sevdiğimin sesini duysam enerjime ulaşacağım. Biliyorum. Şifam onlarda saklı.

Telefonlar çekmiyor, aylardır haber alamıyorum. Ne durumdalar bilmiyorum, uyuyabildiğim günlerin bazılarında rüya da olsa onları görüyorum. Sıcak evimdeyim, Elif yanımda yatıyor, annem mutfakta kızartma yapıyor, patateslerin yağdaki kızarma sesini duyuyorum. Kokuyu bile hissediyorum. Gerçek sanki.

Sonra esas gerçeğime gözlerimi açıyorum.

Batı Harezm'de, ıslak bir evin çatı katında, tozun, kirin, çamurlaşmış zeminin üzerinde yatıyorum. Burada artık askeriye denen bir şey yok. Askeriye çoktan yakılıp yıkıldı. Birliğimiz

bozulmasa da canımızı kurtarmak için Harezm'in farklı bölgelerine dağıldık.

İnsan ölüme alışır mıydı?

Ben alışmıştım. Hassas bir kalbe sahip olduğumu düşünürdüm ama artık bir kalbim var mıydı, emin değildim. Hissizdim. Yanımda arkadaşlarım açlıktan, susuzluktan, kirden, mikroptan can veriyor, ben sadece izliyor ve eğer açık kaldıysa tek elimle gözlerini kapatıyordum.

Sıranın ne zaman bana geleceğini düşünüyordum.

Bir kere...

Ölmeden evvel sadece bir kere ailemin yüzünü görsem, canlarının sağ olduğuna emin olsam ve sadece bir kez seslerini duysam rahat edecektim. Beni ayakta tutan tek şey onların varlığıydı artık. Canımı onlar için koruyordum.

Sıra bana gelmeden buradan kurtulabilir miydim?

Zaferi görebilir miydim?

Bilmiyordum.

Çabalıyordum.

Bir gün güneş benim için de doğacaktı. Bunu umut ediyor, buna sığınıyordum.

"Hay ben senin..." Tim askerlerinden Halis'in sesini duyduğumda aklındaki düşüncelerden sıyrılarak kendimden birkaç metre ileride olan Halis'e baktım. Burada beş kişiydik. Halis, Hüsnü, İbrahim, Latif ve ben. Henüz dayanıyorduk, açlık ve susuzluk dışında yaramız yoktu, iyiydik. Ne kadar iyi olunabilirse işte...

"Ne gördün?" dedim silahımı yere indirmeden yanına ilerlerken. Halis bana cevap vermedi, arkasını dönüp bakmadı bile. Her ne gördüyse onu kötü etkilemiş, şoka sokmuş olmalıydı.

Adımlarımı biraz ilerlettim. Hüsnü, İbrahim ve Latif de peşimden geldiler.

Halis'in yanına ulaştığımda çalılıkların ardında her tarafı kesik kesik yaralarla kaplı olan, üzerindeki elbisesi yırtılmış,

yarı çıplak bir şekilde ormanın derinliklerinde bırakılan kadın cesedini gördüm. Gözlerim suratı morarmış kadının yüzünde kaldı öylece. Yanında bir-iki yaşlarında erkek çocuğu vardı, o da ölmüştü. Zavallı çocuğun alnından akan kan toprakta küçük bir gölcük oluşturmuş, sinekleri başına toplamıştı. Uçuşup duran kara sinekler arada bir çocuğun ve muhtemelen annesinin yüzüne konup duruyordu.

"Piç kuruları," dedi Halis büyük bir tiksintiyle. "Haysiyetsiz, vicdansız yaratıklar!"

Boş olan midem ağzıma geldi, tek kelime edemedim. Kirpiklerim dahi kıpırdamadı ama gözlerimden usul usul iki damla süzüldü. Canım yanıyordu.

Burada insanlık ölüyor fakat kimsenin ruhu duymuyordu.

Burada cinayet işleniyor ama dünya gülüp eğlenmeye devam ediyordu.

Burada çocuklar katlediyor ama kanları kimsenin yüzüne sıçramıyordu.

Burada kadınlara tecavüz ediliyor ama çığlıkları kimsenin kulaklarını çınlatmıyordu.

Burada bir vahşet vardı ama evren bu vahşete kör, sağır, dilsizi oynamakta ısrarcıydı.

Medeniyetler, insan hakları, insani yardım çalışmaları, hepsi ama hepsi buranın dışındaydı. Bu topraklara uğramıyor, uğratılmıyordu.

Gecenin karanlığı ormanı bürüdüğünde dinlenmemiz gerektiğinden oturduk. Bir zeytin ağacına rastlayıp, birkaç zeytin toplamıştık. Tadı acıydı ama şimdilik ayakta kalmamız için yeterliydi. Yağmur yağınca oluşturduğu küçük, çamurlu su birikintisinden su içtik. Dünyanın en tatlı suyu gibi geldi o an. Bugün İbrahim nöbetçi olacaktı. Kalanımız uzandı. Ceketlerimizi bir battaniye gibi üzerimize örttük, silahlarımız yanı başımızdaydı.

Uyuyamadım.

Etraf sessizliğe gömüldüğünde gömleğimin iç cebinden düğünümde çekildiğimiz aile fotoğrafımızı çıkardım. Elimde duran *Zippo*mun kapağını bir fiskeyle açtım, titreşen alevi sayesinde fotoğrafı aydınlattım.

Güzeller güzeli Elif'im o bembeyaz gelinliğiyle benim yanımdaydı, annem onun sağında babamsa benim solumdaydı. Canım kız kardeşim Mihra o her zamanki iç ısıtan gülümsemesiyle babamın koluna girmişti. Her zaman kıvırcık saçlarıyla alay edip *koyunum* dediğim Yasir, Mihra'nın bir adım arkasındaydı ve ellerini üzerine abes duran takım elbisesinin pantolon ceplerine atmış bir vaziyette ergen umursamazlığıyla bakıyordu. Sevimli Sehra'm babamın kucağındaydı. Çitlembik kardeşlerim Gülnar ve Ayşe'yse annemin sağındaydılar.

Hepsini çok özlemiştim ve bu fotoğrafa baktıkça gözlerimin dolmasını engelleyemiyordum.

Başparmağımı Elif'e doğru çıkardım ve bir meleği andıran yüzünü okşadım. Ona hiç doyamamıştım.

Sonra, olacak iş değil ya, belki çekiyordur umuduyla telefonumu çıkardım pantolonumun cebinden. Hiç kullanamadığım için şarjı iyi dayanıyordu. Açma tuşuna basıp bir müddet bekledikten sonra telefon açıldı. Birkaç dakikanın ardından sinyal yerine baktım ve iki çizginin olduğunu, operatörümün adının yazdığını gördüm. Bazen bu tarz sanrılar gördüğüm olurdu, gerçekliğine inanamadım başta. Gözlerimi kapatıp açtım birkaç defa. Hâlâ çektiğini görünce heyecanla yerimde kıpırdandım.

Parmaklarım titredi, fotoğraf elimden düştü. İlgilenemedim. Ben arayana kadar şebekenin gitmemesi için dua ederek hemen rehbere girdim. *Aşkım* kişisine tıkladım. Saat gecenin ikisiydi ama uyanık olmasını diledim.

Ve telefon çaldı...

Uykunun derinliklerindeydim. Gecenin bir vakti, titreşim duyduğumu sanarak açtım gözlerimi. Etrafa baktım, çıt çıkmıyordu. Elif'in yanında uzanıyordum ve telefon titreşimi duyduğuma emindim. Komodinin üzerindeki gece lambasını açtım, gözlerimi kırpıştırarak esnedim, önce kendime gelmeyi bekledim. Akabinde elimi yastığın altına attım ve telefonumu dışarı çıkardım.

Kimse aramamıştı.

Telefonum sessizde değildi zaten, bir arayan olsa mutlaka duyardım.

Öyle sanmıştım herhalde.

Elif'i uyandırmamak için ışığı yeniden söndürdüm ve çok oyalanmadan uykuma geri döndüm.

Sabah olduğunda ikinci kez açtım gözlerimi. Elif'in odasındaki banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalarken Elif'in çığlığını duydum. Kötü bir şey olduğunu sanarak açtığım suyla hemen ağzımı duruladım. "Mihra!" dedi yeniden. Diş fırçamı gelişi güzel bırakıp yeniden odaya girdim. Elif ayaktaydı, iki eliyle telefonuna bakarak ağlıyordu.

"Elif," dedim korkuyla yanına ilerlerken. "Neyin var?"

"Mihra, Bilal..." dedi ve telefon ekranını bana çevirdi. İçim telaşla kavrulurken telefon ekranında yazanı okudum. "Bilal gece beni aramış! Hem de iki kez!"

Ağzım açık kaldı. Tek kelime edemeden durdum öyle karşısında. Gece bir titreşim sesi duyarak uyandığımı hatırlıyordum fakat uyku sersemiydim, kendi telefonumun çaldığını sanmış bir bildirim göremeyince aklıma Elif'in telefonu olacağı hiç gelmemişti. Kalbimin acıdığını hissettim, nasıl düşünemezdim bunu?

"Geri ara," dedim kekelerken. "Tekrar ara. Telefonlar çekiyor mu?"

"Çekmiyor," dedi Elif ağlayarak. "Gece bir an çekmiş olmalı. Nasıl duyamam... Ah! Telefonu sakinleşsin diye Sehra'ya

vermiştim bir ara," dedi gözyaşlarının arasında. "Sessize almış demek ki yanlışlıkla... Duymadık, uyanmadık tabii..."

Omuzlarım düşerken, "Elif..." dedim sadece ve onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Başka tek kelime söyleyemedim.

Kahvaltı sofrasında oturuyorduk. Annem, hâlâ babamla konuşmuyordu. Üstelik bununla da kalmamış yataklarını da ayırmışlardı. Doğduğumdan beri ilk kez annemle babamın ayrı yataklarda yattığına şahit olmuştum. Babam salonda Yasir'le birlikte kalıyor, annem onu asla odasına almıyor, babama bakmıyordu bile. Eğer dün gece abim aramış olmasaydı bugün kahvaltı sofrasında kimseden çıt çıkmayacağına emindim.

"İyi tarafından bakalım kızım," dedi babam ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olan Elif'e. "En azından yaşadığını biliyoruz artık. Telefonlar çekmediği için arayamamış bizi. Bulduğu ilk fırsatta aramış işte."

"Öyle baba, öyle de..." dedi Elif ellerini karnına koyup iç çekerek. "Ben kendime kızıyorum en çok. Nasıl fark edemem, nasıl hissedemem diye... Gecenin bir vakti, aklına düşmüşüm o halde... Aramış beni... Ben mışıl mışıl uyuyordum."

"Vardır bunda da bir hayır," dedi babam. "Kimbilir telefonu açamamanda bizim bilmediğimiz ne iyilikler gizli... Bazen şer gördüğümüz şey hayırdır."

"Amenna," dedi Elif burnunu çekerek. Başını salladı. "Yüreğime de söz geçirebilsem..."

"Güzel kızım," dedi annem Elif'in omzuna dokunarak. "İki canlısın sen. Yıpratma kendini. Belki sesini duymak fazla heyecanlandıracaktı seni. Uykudan uyanır uyanmaz onunla konuşmak kalbine de bebeğinize de iyi gelmeyecekti belki de. Sen Bilal'in emanetini taşıyorsun. Yıpratma kendini bu kadar..." diye yatıştırdı onu. "Ben bilirim, güçlüdür benim oğlum. Bizi düşünür, zora sokmaz kendini. En kısa zamanda yine arayacaktır, benim içim rahat, seninki de rahat olsun." Bize baktı. "Bundan sonra herkes telefonlarının sesini son ses

açık tutsun. Abiniz her an arayabilir. Bir daha böyle bir şey yaşamayalım."

Sehra altdudağını sarkıttı. "Ösür dilerim," diye mırıldandı sessizce. "Benim yüsümden."

Annem dudaklarını birbirine bastırarak ona şefkatle bakarken Elif başını sağ omzuna eğdi ve Sehra'nın kıvırcık saçlarına dokundu, okşadı. "Senin bir suçun yok güzelim," diye mırıldandı yatıştırıcı sesiyle. "Bilmeden yaptın."

Sehra neredeyse ağlayacaktı. Burnunu çekti. "Bir daha yapmam."

"Yapmazsın," diye yanıtladı Elif onu ve başını göğsüne yasladı, saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu.

Abimden etkileşim almak hepimizi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Belki de bu yüzden son zamanlardaki sofralarımızın aksine bugün kimse kimseyle tartışmadı. Ailemizin üzerine konan o karanlık, kasvetli bulut bir süreliğine dağıldı. Babam, Sehra'yla bahçede toprağa bir şeyler ekiyor, annem odasında çamaşır katlıyordu, Elif öğle namazını kılıyor, Gülnar ve Ayşe odaların tozunu alıyor ve Yasir ortalıkta görünmüyordu. Ben her zamanki gibi mutfağı toparlamakla meşguldüm.

"Abla!"

Gülnar'ın sesini ardından Ayşe'nin kıkırdamasını duydum. Elimdeki çay bardağını köpüklü su dolu kovada yıkarken omzumun üzerinden arkama baktım. Gülnar'ın elinde Yusuf Agâh'ın bana verdiği telsizi görünce çay bardağını gerisingeri kovanın içine bırakıp, "Onu nereden buldunuz?" diye sordum.

"Nereden olacak, yastığının altından," dedi Gülnar. Ayşe de sinsi sinsi gülüyordu. "Cızırdayıp duruyordu. Sanki Yusuf Agâh abinin sesini duyduk. Ne diyordu?" deyip lafını tamamlaması için Ayşe'ye baktı.

Ayşe çenesini ileri atarak gözlerini kapatıp şiir okur gibi aheste aheste konuştu. "Ölüm Savaşçışı, Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa!"

Telsizi yastığımın altında açık bırakmış olamazdım!

Sesi duyan ya annemle babam, hatta Yasir olsaydı? *Aman Allah'ım!* diye geçirdim içimden. Utançtan yerin dibine girer bir daha da çıkamazdım herhalde.

Ellerimi mutfak önlüğüne kuruladıktan sonra yanlarına gittim. Telsizi Gülnar'ın elinden çekip aldım ve kaşlarımı çatarak, "Kurcalamadınız değil mi?" diye sordum.

Önce birbirlerine baktılar ardından aynı anda, "Yo..." dediler.

Konuşma mandalına basıp onlara arkamı döndüm. Yusuf Agâh benimle konuşmak istiyordu demek ki. Heyecanlandım, neredeyse gülümseyecektim. Ben onlardan uzaklaştıkça Ayşe ve Gülnar da bir gölge gibi peşimden geldiler ama umursamadım.

"Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı, dinliyorum."

Durduramadığım gülümsememle telsizden gelecek cevabı bekliyordum.

"Ee, ne zaman yanıt gelecek?"

Kulağımın dibinde Gülnar'ın sesini duyunca irkildim ve kız kardeşlerime ters ters baktım. "İşinize devam etsenize siz."

"Nasıl devam edelim! Aklımız bu güzel aşkta kaldı," dedi Gülnar.

"Kesinlikle," diye onayladı Ayşe. "Resmen aranızda büyük engeller var, telefon çekmiyor diye telsiz kullanıyorsunuz. Bu çok romantik! Kitaplardaki gibi. Abla... Böyle bir his yaşamak nasıl bir şey, anlatsana biraz?"

Telsizi tutan parmaklarım yumuşadı, Yusuf Agâh canlanmıştı aklımda yine. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. Omuzlarımı kaldırıp indirerek, "Çok güzel..." dedim.

İkisinin de dudaklarından aynı anda, "Ya..." sözcüğü döküluverdi. Yusuf Agâh'a hayranlardı. "*Seni seviyorum* dediniz mi?"

Duraksadım. *Ay çok güzel,* seni seviyorum demekti. Bunu söylemiştik birbirimize ama hiç doğrudan seni seviyorum dememiştik. Fakat biliyorduk. Yani ben içimde zerre şüphe barındırmıyordum Yusuf Agâh'ın beni sevdiğine dair. Ben de Yusuf Agâh'ı seviyordum ve bana göre ona söylediğim her *Ay çok güzel,* cümlesine karşılık aldığım *Ölmeyi göze alırım,* yanıtı dümdüz bir *seni seviyorum*un ötesindeydi. Bize özeldi. Yeterliydi.

"Demedik," dedim. "Ama dedik de aynı zamanda. *Seni seviyorum* demedik ama başka şekillerde itiraf ettik sevgimizi."

Ayşe gözlerini kıstı. "Başka şekillerde derken?"

Ona ters ters baktım. Aklı kaymaya çok müsaitti. "Başka sözcüklerle yani."

"Şiirsel cümlelerle yani," dedi Gülnar Ayşe'ye bakarak. "İkisi de kitap okuyan insanlar, kardeşim. Onların sevgi sözcüklerini anlamaya bizim kapasitemiz yetmez maalesef."

Güldüm. Aynı zamanda telsizden hâlâ yanıt gelmemesine şaşırdım. "Sadece mahlasımı mı söyledi?" diye sordum kardeşlerime. "Başka bir şey söylemedi mi? Bir mesaj falan?"

Başlarını olumsuz anlamda salladılar. Bir süre yanıt bekledim, gelmeyince de telsizi vitrine koyup işime devam etmek için musluğu açtım. Ancak su gelmedi. Suların kesildiğini fark edince omuzlarımı düşürdüm. Bulaşıkları köpüklemeyi bitirdikten sonra tezgâhın altındaki su bidonlarından kovaya su doldurup bulaşıkları duruladım.

Akşam olduğunda Elif'in anne babası ve Ali abi çay içmek için bize geldiler. Onlar salonda otururken ben yine mutfaktaydım. Sular hâlâ gelmemişti ve bu durumda misafir ağırlamak bir tık daha zordu. Tüm gün beklesem de telsizim bir daha bildirim almamış, Yusuf Agâh'ın sesini bugün hiç işitememiştim. Dün de görüşmemiştik ama en azından gece telsizden konuşmuştuk. Yusuf Agâh bana yine şiir okumuş ve kalbimin içindeki sevgisini sonsuzluğa çıkarmıştı.

Kaynayan suyu demliğe boşaltıp çayı demlerken açılan mutfak kapısıyla irkildim. Çay suyunu elime dökünce acıyla tısladım ve çaydanlığı tezgâha bıraktım.

"Özür dilerim Mihra, korkuttum mu?"

Ali abinin sesini işitince başımı ona çevirdim, elimi sallayıp yangısını yok etmeyi denerken, "Dalmışım Ali abi," dedim acıyla. "Bir şey mi istiyorlar?"

"Yok, hayır," dedi çekingen bir sesle. Bana yaklaştı, uzaktan elime baktı. "Kızarmış hemen. Su dökelim."

Suların kesik olduğunu bildiğinden su şişesini eline aldı, elimi lavaboya uzattığımda soğuk suyu elime döktü. Hissettiğim acıyla gözlerimi kıstım. "Fena yakmışım."

Elimi kaldırıp üfledim. İyice kızarmıştı.

"Özür dilerim, korkutmak istememiştim."

"Senlik bir durum değil, ben çok dalgınım aslında," dedim. Elimin acımasına aldırış etmeden arkamı döndüm ve yarım bıraktığım işi tamamlamak için çayı demledim. Demliği çaydanlıktaki yerine yerleştirdikten sonra göz ucuyla Ali abiye baktım. "Sen mi bir şey istiyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim. Malum, Elif yokken bizim evin işleri bana kaldı, anlıyorum halini biraz. Yorulmuş olmalısın."

"Ali abi ya..." dedim büyük bir hayranlıkla ona bakarken. "Biraz Yasir'le konuşur musun lütfen? Senden örnek alması gereken çok şey var. Asla ev işine karışmaz o. Varsa yoksa yatıp uyumak."

Ali abi gülümsedi. "Sizin evde kız çok. Öyle alıştırmışsınızdır çocuğu."

Kollarımı göğsümde birleştirerek başımı salladım. Elim hâlâ sızlıyordu. "Eh, bunda biraz annemin payı da var tabii..."

Ali abiyle göz göze geldiğimizde, yüzündeki gülümseme silinmeden bana baktı birkaç saniye. Bir şey söylemesini bekledim ama boğazını temizleyip önüne döndü.

"Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu. "Hiç uğramıyorsun dükkâna şu sıralar."

"İş olmadığını biliyorum, kalabalık etmek istemem," dedim sessizce. "Öte yandan... Zor zamanlardan geçiyoruz, bu evi yalnız bırakmaya gelmiyor. Herkes her an patlamaya hazır bomba gibi. Sahi, sizin ev de öyle mi?"

"Çok kalabalıksınız, herkesin ayrı karakteri, ayrı düşünceleri var. Böyle bir çatışma içerisinde olmanız çok doğal. Savaş kimsede doğru düzgün psikoloji bırakmadı, bırakmayacak gibi de görünüyor. Bizim evi sorarsan..." Başını olumsuz anlamda salladı. "Annemler Elif için üzülüyor sadece. Bilal için. Sürekli dua ediyor annem."

"Savaş ne garip değil mi?" diye sordum sessizce. "Hepimizi etkiliyor, ucu herkese dokunuyor. Yangın Harezm'de, İlteriş'te çıkıyor belki ama külleri Balamir'i de yakıyor."

"Maalesef," dedi Ali abi. "Sen atlatabildin mi patlamanın etkilerini?"

"Bazen... Uyuduğumda yeniden orada hissediyorum kendimi. Kâbus gibi... Gibisi fazla hatta. Bir edinmiştim, adı Meryem. İlk defa Balamir dışında bir yerde arkadaşım olmuştu. Görsen, melek gibiydi. Aramızda kalsın ama içten içe kızla seni yakıştırmıştım... Çok benziyordunuz. Hatta Elif'i andırmıştı bana."

Ali abi pürdikkat beni dinliyordu ama artık hiç gülümsemiyordu. Dudakları zoraki bir tavırla gülümser gibi oldu sanki. "Ne oldu o kıza?"

"Patlama gerçekleşmeden önce..." Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Otobüs durağında beni bekliyordu. Bana el salladı. Vedalaştık. Ona arkamı döndüm ve patlama sesini işittim. Tekrar Meryem'i kontrol etmek için durağa baktığımda artık ne durak yerindeydi ne de Meryem."

Ali abi kaşlarını çattı, şimdi harelerindeki hüznü bariz görebiliyordum. "Öldü mü?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Muhtemelen. Onu bulacak vaktim yoktu çünkü patlamalar devam ediyordu. Yu..." deyip duraksadım. Az kalsın Yusuf Agâh'tan bahsedecektim. "Beni oradan kurtardılar. Sığınaklara gitmemiz gerekiyordu çünkü patlamalar devam ediyordu." Omuz silktim. "Öyle işte..."

Sesli olarak nefes alıp verdi. "Allah rahmetiyle muamele eylesin."

"Âmin," dedim sessizce. İster istemez dolan gözlerimi yanmayan elimle silip burnumu çektim. "Ne zamandır bahsetmiyordum bu durumdan. Kötü hissettim. Büyük emellerle gitmiştim üniversiteye. Hepimizin hayalleri büyüktü." Güldüm. "Sadece bir günlükmüş meğer."

"Öyle düşünme," dedi Ali abi. "Okullar yeniden açılacaktır. Tatiliniz biraz erken başladı sadece. Derslerden sıkılıp bu günleri özleyeceğin zamanlar gelecek, merak etme."

Alay etmiş gibi güldüm. "İnsan bu günleri özler mi hiç, Ali abi?"

"Özler..." dedi sessizce. "Daha kötü günler varsa ilerde, bu günler iyi gelir."

"Bundan daha kötüsü gelemez..." dedim ve başımı salladım.

Derin nefes aldıktan sonra, "Çok iç karartıcı konuştuk," dedi Ali abi. "Ben buraya sana bunu vermeye gelmiştim aslında."

Eline baktım. Getirdiği ince bir kitaptı, adını okudum. *Genç Werther'in Acıları** yazıyordu. İsmini sık sık duyduğum bir klasikti.

"Merak ettiğini söylemiştin. Yok sanıyordum ama varmış. Okudum, güzeldi. Etkileyici. Bitirirsen hakkında konuşabiliriz."

"Ah," dedim ve gülümseyerek kitabı elinden aldım. "En sevdiğim hediye türü. Hemen okurum."

* Goethe tarafından yazılan roman.

"Bitirince kitapçıya gel. Merak etme kalabalık etmezsin, eski bir çalışanım olarak bir çayımı içersin."

"Peki," dedim. Kaşlarımı kaldırdım. "Gelirsem birkaç kitap ödünç alabilirim ama. Kaybolan birkaç kitap fark edersen hiç bana laf yapma."

Gülerek, "Canın sağ olsun," dedi.

Çayın alt suyunun kaynadığını fark ettiğimde Ali abiye yeniden arkamı döndüm ve altını kıstım. Ben bardakları tepsiye dizerken o da bana yardım etti. O çaydanlığı ben tepsiyi taşıdım, salona birlikte girdik. Hoş bir muhabbet olmasını istesem de genellikle cephelerden, savaştan, savaşa dahil olan ülkelerden vesaire bahsedildi. Muhabbetin en keyif veren yanı, abim Bilal'in gece Elif'i aramış olmasıydı. Onun hakkında çok iç açan şeyler konuşulmuyordu. Elif'in babası Mehmet amca, ülkeden gitmeyi kafaya koymuş olan Yasir'le tatlı bir tartışmaya girdiğinde uyumak üzereydim. Başım her an omzuma düşebilir, gözlerim uykunun tatlı diyarına yol almak için kapanabilirdi.

Odanın kapısı gürültülü bir şekilde açıldığında irkilerek yarı baygın gözlerimi kapıya çevirdim. Gelen, Gülnar'dı. Biraz fazla ses çıkardığını fark edince mahcubiyetle gülümseyerek başını eğip, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi. "Bu kapı da ne zor açılıyor canım."

Annem başını sallayıp yeniden Mehmet amcaya baktı. "Konuş Mehmet abi, konuş. Yasir biz deyince anlamıyor, biraz da sen anlat. Ülkeden gidince tüm sorunlar bitecek sanki. Çok kolay, hiç bilmediğin bir yerde hayata sıfırdan başlamak..."

Aynı konular üzerinden bininci kez geçiliyordu ve ben doğrulup, *Yeteeeeer!* diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Abla." Gülnar kulağıma fısıldayınca kapanmak üzere olan gözkapaklarımı açıp ona baktım.

"Ne oldu?"

Elini yanımda duran elime attı ve avucumun içine bir kâğıt sıkıştırdı. Ne olduğunu anlamak için salondakilere hafiften sırtımı dönüp kâğıdı gizlice açtım.

Yusuf Agâh abi burada. Evin arka tarafında seni bekliyor!

Kalp ritimlerim anında hızlandı ve yüreğim göğsüme dar geldi. Tek kaşımı kaldırıp söylediğinin doğruluğunu teyit etmek için ona baktım.

"Yemin ederim," diye mırıldandı ağzının içinde. "Cama taş attı. Seni görmeyi umuyordu ama beni buldu. Yasir'i bulmadı iyi ki." Kıkırdadı.

"Ne diyorsun kız?" Yasir, Gülnar'a baktığında Gülnar da ben de gerildik.

"Abi senin kulakların da maşallah yani," dedi Gülnar bozuntuya vermeden. "Yasir de boş boş konuşup duruyor diyordum."

Yasir kaşlarını çattı. Arkasındaki koltuk yastığını aldı, Gülnar'a atacakmış gibi yaptı, Gülnar hemen elini yüzüne siper etse de Yasir atmadı. Misafirler olmasa kesin atardı.

Muhabbet yeniden devam ettiğinde Gülnar omuz attı bana. "Hadi, neyi bekliyorsun?"

"Beni idare eder misin?" diye fısıldadım.

"O iş bende.."

Gülümsedim ve yavaşça ayağa kalktım. Salondan çıktığımda kimse nereye gittiğimi sormadı. Dışarıya çıkmadan evvel odama girip boy aynasından kendime baktım. Saçlarımı toplamıştım, üzerimde annemin diktiği eflatun renkli bir elbise, onun üstünde de açık lila pelüş hırka vardı. Topladığım saçlarım çok ev hali durduğundan elimi tokama atıp çıkardım. Serbest bıraktığım saçlarımı tarayarak güzelleştirdikten sonra hızla atan kalbimle Gülnar'ın benimle alay edip etmediğini anlamak için pencereye ilerledim. Perdeyi kenara itip camdan dışarı baktığımda sokak lambasının altında, ellerini ovuşturup avuçlarını ısıtarak beni bekleyen Yusuf Agâh'ı gördüm.

Ben cam kenarına geçer geçmez gözleri beni bulmuş, hayran hayran gülümsemişti. Anında ağzım kulaklarıma vardı benim de. Hemen yanına gitmek istiyordum. İşaretparmağımı kaldırıp *bekle, geliyorum* işareti yaptım ve tülü yeniden örtüp odadan sessizce dışarı çıktım. Babamın ecza dolabından yara kremini aldım, Yusuf Agâh'a olan sözümü unutmuş değildim.

Kuş kadar hafif adımlarla koridoru geçerken gözüm hâlâ muhabbet sesleri gelen salon kapısındaydı. Spor ayakkabılarımı elime aldım, nefesimi tutarak dış kapıyı açtım ve sessizce çıkıp aynı yavaşlıkla kapıyı arkamdan kapattım. Ayakkabılarımı aceleyle giyindim ve basamakları koşar adımla indim.

Bahçe kapısından dışarı çıktıktan sonra evin etrafını dolaştım. Arka tarafa geçtiğimde sokak lambasının altında bekleyen Yusuf Agâh'ı gördüm yeniden, hızla yanına koştum. Karşısına geçtiğinde durdum ve deli dehşet atan kalbimle Yusuf yüzlü adama bakakaldım.

"Selam," dedim gülümsememi bastıramadan.

"Selam, kır çiçeği," diye karşılık verdi. "Soluk soluğa kalmışsın."

"Evde misafir var. Gizlice geldim. Yakalanacağım diye çok korktum."

"Misafir?" deyip kaşlarını çattı. "Görücü falan değildir umarım?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Endişelenme, değil. Elif'in anne ve babası geldiler. Biliyor musun Yusuf, gece abim aradı!"

Kaşlarını kaldırarak, "Sahi mi?" diye sordu. Hemen gözleri ışıldadı onun da. Sevinmişti. "Konuşabildiniz mi?"

Suratımı astım. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Gece telefon sesi duyarak uyandım, uyku sersemi olduğumdan sadece kendi telefonumu kontrol ettim. Sonra da *telefon çekmiyor kim arasın ki* diye düşünüp yeniden uykuya daldım. Elif'in telefonunu kontrol etmek aklıma gelmedi..."

Suratını astı Yusuf Agâh da. "Olsun," dedi beni yatıştırmak ister gibi. "En azından aramış sizi. Kendinden haber vermiş oldu bir şekilde."

Gülümsedim. "Evet!" dedim mutlulukla. "Yaşıyor. Hiç düşünmek istemiyordum ama bazen aklımı..." *Ölüm* kelimesini getiremedim dile. "Ona bir şey olduğu düşünceleri kurcalayıp duruyordu."

"Kötüyü çağırma," dedi sakince. "İyi düşün, iyi olsun her şey."

"Öyle yapacağım," dedim. "Niye geldin bu saatte? Hava soğuk, çok bekledin mi?"

"Seni özledim, geldim," diye yanıtladı beni. Kalbim kasıldı hemen, bu adamın yüreğime bir kastı olmalıydı. "Telsiz mesajlarımıza da bir cevap alamayınca, kendimi kapında buluverdim."

Kaşlarımı kaldırarak, "Cevap verdim!" dedim. "Gelmedi mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hiçbir şekilde ulaşmadı."

Omuzlarımı düşürdüm. "Sesini ilk duyan Ayşe ve Gülnar oldu. Telsizi karıştırdılar, muhtemelen ayarlarıyla oynamışlardır."

"Ben anlamam Mihra," dedi iki eliyle elimi tuttuktan sonra başını biraz eğip gözlerime daha derinden bakarken. "Bana biraz sesini duymayı borçlusun. Biraz gözlerine bakma... Biraz içimi ısıtma borcun var bir de. Çünkü evet, soğuk bayağı."

O öyle gözlerime bakarken benim de içim ısınıyordu sahiden. Bakışlarım kusursuz yüzünde gezinirken gözlerim kaşındaki yaraya takıldı yine. Elimi kaldırıp başparmağımla yarasına dokundum çekinmeden. Onun da gözleri parmağıma ilişti. "Bir de pansuman borçluyum," deyip kremi yukarı kaldırdım. "Ne çok borçlanmışım ben sana."

"Hep borçlansana bana," dedi sessizce. "Öde ama hemen. Mahrum bırakma beni hiç senden."

Yanaklarım ısınınca gözlerimi kaçırdım. Bunu yapmamamı söylemişti ama elimde değildi. Utanıyordum. Ona olan sevgim sonsuzluğa doğru yükseliyordu ama ben utanıyordum. "Sanırım bir ömür borçlanmak isteyeceğim tek kişisin," diye yanıtladım gözlerim yeri izlerken. Elimi indirmiştim kaşındaki yaradan. Kalbimse ağzımda atıyordu.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslatırken kremin kapağını açtım. O sırada Yusuf Agâh, "Eline ne oldu?" diye sordu.

Yanan elime bakınca gözlerimi kıstım. "Sakarlık," dedim suratımı buruştururken. "Haberin olsun Yusuf Agâh, ben biraz sakarımdır. Her gün farklı şekillerde yaralanabilirim."

Onu güldüreceğimi düşündüm ancak öyle olmadı. Elimi iki elinin arasına aldı ve kızaran yerin üzerinde başparmağını gezdirdi. İçim karıncalandı sanki. "Dikkat etsene," dedi. "Benim için yara kremi getiriyorsun ama kendine bakmıyorsun hiç. Kabarır bu, yanık yarası acıtır."

"Suya tuttum ama krem sürmeye vaktim olmadı. Eve gidince hallederim."

"Hallet kır çiçeği," dedi sessizce. Elleri soğuktu ama ısıtıyordu ellerimi, ruhumu. "Acımasın canın, aklım sende kalır sonra."

"Aklın kalırsa yine kapıma mı gelirsin?" diye sordum.

"Gelirim. Şaşırma. Mihra vitaminimi alamayınca bir haller oluyor bana. Dikkatimi veremiyorum başka bir şeye. Varsa yoksa o güzeller güzeli Türkmen kızı."

Dudaklarım iyice iki yana kıvrıldı, yanaklarım belirginleşti. "Öyle etkilerim olduğunu söylerler."

"Kim söylermiş bakayım?"

"Hayranlarım," dediğimde gözlerini kıstı Yusuf Agâh.

"Sen oldun iyice Mihra," dedi. "İnsanın damarına nasıl basılır, hangi şakaları yapmalı iyi biliyorsun."

Kıkırdadım. "Bende daha ne şakalar var bir bilsen..." dedim sessizce. "Gerçek Mihra'yla tanışmaya hazır mısın, sayın üsteğmen?"

"Daha önce başka hiçbir şeye bu kadar hazır hissetmemiştim."

"Bıkarsın ama benden."

"İnsan yemek yemekten bıkmaz hiç. Su içmekten, uyumaktan... Bunlar temel ihtiyaçlardır çünkü. Bir de aşk var. Kocaman bir ülkenin küçücük mahallesinde yaşayan güzeller güzel bir kız, ansızın temel ihtiyaçlarımdan biri oldu benim. Bıkmam mümkün değil yani."

Kalbim sözleriyle sıvıya dönüştü, eriyip aktı sanki. Ruhum aşkıyla yanıp tutuşurken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. Yüreğimin yansımasıydı o gülüş. Hafiften çiseleyen yağmur yumuşak damlalarını ısınan tenime bırakıyor ama Yusuf Agâh'ın başlattığı yanığa asla dokunamıyordu.

"Yaranı tedavi edebilir miyim?" dedim sessizce. Gözlerini kapatıp açtı. Titreyen elimi ellerinin arasından çektim. Bakışlarımı krem tüpüne indirip kapağını açtım. İşaretparmağıma azıcık krem aldıktan sonra parmak uçlarımda yükselip Yusuf Agâh'ın yarasına sürüp yedirdim kremi yavaşça. Bakışları hâlâ yüzümdeydi. Yakından izledi biraz beni, benim de bu sayede kalbim dörtnala koştu.

İşim bittiğinde elimi indirdim ama geri çekilmedim. Hâlâ aynı yakınlıktan yüzüne bakıyordum. Eve gitmem gerekiyordu, yokluğum her an fark edilebilirdi. Derin bir nefes alıp verdim, bakışlarımız hâlâ birbirine odaklıyken beni kamçılayan o hareketi yapmakla yapmamak arasında kaldım. En sonunda içgüdülerime engel olamadım ve...

Dudaklarımı Yusuf Agâh'ın sakalsız, sıcacık yanağına bastırdım.

Yüreğim ağzımda atarken soluk soluğa bir sesle, "İyi geceler ölüm savaşçısı," diye mırıldandım. Yeniden topuklarıma bastım ve Yusuf Agâh'ın yanından hızla geçtim. Ayaklarım sarhoş olmuş gibiydi, sarsak ve dağınık adımlar atıyordum, zemin ayaklarımın altında kayıyordu sanki.

Yutkundum.

Biraz sonra, "Monna Rosa," diye seslendiğini duydum Yusuf Agâh'ın. Çekingen bir ifadeyle omzumun üzerinden arkama baktım. Eli sağ yanağına çıkmıştı, parmakları tam onu öptüğüm yere dokunuyordu. "Daha iyi bir gece olamazdı."

Utançla gülümseyip bakışlarımı ondan kaçırdım ve hızlı adımlarla tekrar evin bahçesine girdim. Bahçe kapısını kapattım, tam sırtımı yaslayacaktım ki evin merdivenlerinden çıkan bedeni gördüm. Az önceki mutluluğumun yerini telaş alınca, hemen sırtımı yasladığım kapıdan ayırdım, "Ali abi?" diye sordum kekeleyerek.

Bizi görmüş müydü?

Bana bakmadan boğazını temizledi. Başını çevirdi ama yukarı kaldırıp da suratıma bakmadı. "Mihra, sen de mi dışarıdaydın?"

Görmemiş miydi?

Görmemiş gibi mi yapıyordu?

"Evet," dedim. Hayır diyecek halim yoktu ya. Dışarıdaydım tabii. "Pisi Pisi'nin akşam yemeğini vermemiştim de onu arıyordum."

"Pisi Pisi bahçede Mihra," deyince soluma baktım ve bahçenin ortasında uyuyan Pisi Pisi'yi görerek yutkundum. "Aa, burada mıymış? Gece körlüğü de yok bende ama. Sen niye dışarıdaydın?"

"Hiç," diyerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bir hava almak istedim öyle. İçerisi çok kalabalık ve... Boğucuydu. Konuşmalar yordu beni." Güç konuşuyordu sanki. Bizi görse morali bozulmazdı herhalde ama tadını kaçıran başka bir şey olmuştu belli ki.

Gördüyse de görmüştü. Ne yapabilirdim? Yusuf Agâh'ı seviyordum. Annem biliyordu ve karşı çıkmıyordu *artık*. Kız kardeşlerim biliyordu, Elif biliyordu. Babam bilmiyordu ama öğrense de çok sorun çıkaracağını sanmıyordum, hem kendisi demişti geçenlerde *evlilik çağındasın hayatında birisi olabilir*

diye... Hem, Yusuf Agâh'ı seviyordu. Karşı çıkmazdı ki... Artık kimseden korkum ya da çekineceğim bir durum yoktu.

Ali abinin peşinden yukarı çıktım. Kapının üstünde kalan anahtarı çevirip içeri girdi ve bana hiç bakmadan salona geçti hemen. Kesinlikle moralini bozan bir şey vardı ama ne olduğu konusunda çok fazla düşünemedim.

Çünkü yüreğim de, aklım da, ruhum da Yusuf Agâh'la doluydu.

İçeri girmeden önce odama geçtim. Tülün arkasından sokak lambasının olduğu yere baktım. Artık orada yoktu. Muhtemelen ben eve girene kadar peşimden gelmiş, sonra da gitmişti. Gitmesi iyiydi zaten, çok geç vakitlerde dışarıda olmasını istemiyordum. Suratımdan silinmeyen tebessümümle geri geldim ve yatağa yatıp ellerimi göğsümde birleştirdim. Bir süre Yusuf Agâh'ı, bana söylediklerini ve onu öptüğüm anı düşünüp durdum. İçeri gidemedim çünkü kızaran yanaklarımın *bende bir haller var* mesajı vereceğini biliyordum. Bir süre sonra o şekilde uyuyakaldım.

Ahmet Akçay ayarladığı araba ve can yoldaşı Yusuf Agâh'la İlteriş'e doğru yola çıkarken aklında yalnızca avucunda kolyesini tuttuğu o güzeller güzeli Türkmen kızı vardı. Onu göreli neredeyse iki hafta olacaktı ancak bir an olsun aklından çıkmış değildi. Âşık olacağını hiç düşünmemişti, böyle bir şeye ihtimal dahi veremiyordu, anlık etkilenmeler yaşamıştı elbette ama kalbini tamamen etkisi altına alan biriyle karşılaşmamıştı daha önce. Böylesi ilk kez başına geliyordu.

Galiba Yusuf Agâh'la fazla dalga geçtim diye düşünmekten de geri duramıyordu. *Türkmen kızı, Türkmen kızı* diye diye kendisi de vurulmuştu bir Türkmen kızına.

Arabayı şehrin sınırında kuytu köşede bıraktılar. Ahmet yola yürüyerek devam edecek, Yusuf Agâh da onun gelmesini

bekleyecekti. Sivillerdi, silahları yanlarındaydı. Ahmet silahını ceketinin altından pantolonundaki kılıfına sıkıştırdıktan sonra, "Çok bekletmem Yiğido," dedi Yusuf Agâh'a.

"Sıkıntı yok," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "Dikkatli ol."

Ahmet arabadan çıktı, kapıyı kapatmadan önce hazır ola geçti, elini başına koyup bir asker selamı verirken, "Emredersiniz komutanım!" diye bağırdı.

Yusuf Agâh neredeyse gülecekti. Etrafı gözleriyle kontrol ettikten sonra, "Yürü hadi, yürü," diye dürtükledi. "Bir gören olacak, dikkat çekeceksin. Beni de bekleyen bir sevdiğim var sonuçta. Sağ salim dönmeliyiz buradan."

"Kardeş," dedi Ahmet, kolunu açık kapının üst tarafına koydu. "İkimiz birlikteyken bizi öldürebilecek kalleş henüz doğmadı, bilesin."

"Yürü Ahmet, yürü," dedi Yusuf Agâh. "Basıp gideceğim bak."

"Git ula," diye yanıtladı Ahmet. "Ben de birkaç gün o metroda Türkmen yârimle birlikte kalırım, fena mı?"

Günlerdir ruhsuz ruhsuz dolanıyordu fakat yüreğini ele geçiren kıza yaklaştıkça eski karakteri ruhunda can bulmuştu yeniden. Yaşamın neşesini hissediyordu iliklerine kadar. Yusuf Agâh'ı biraz olsun sinirlendirdiğini fark edince iyice keyiflenip, "Seviyorum seni yakışıklı Yiğido," dedi. "Çocuğuma senin adını vereceğim bak gör. Haydi Allah'a emanet."

Doğruldu ve arabanın kapısını kapatıp arkadaşına sırtını dönerek yürümeye başladı. Hava biraz soğuktu doğrusu, üzerine daha kalın bir ceket almadığına pişman oldu ama metronun içine girince ısınacağını düşünerek çok da sorun etmedi bunu. Artık ezberlediği güvenli yollardan geçti. Ateşkesin olduğu bir zaman diliminde gelmişlerdi. Bu saatlerde pek saldırı olmuyordu ama nerede, ne zaman olacağı da belli olmuyordu tabii. Evleri yıkılmayan insanların bir kısmı tekrar evlerine çıkmışlardı. Islığı andıran bomba öncesi sesi duydukları

an kendilerine en yakın sığınağa iniyorlardı, bu yüzden metro alanı eskisi kadar tıklım tıkış değildi.

Dakikalar sonra metro alanının girişine geldiğinde kapısında sigara içen üç adam gördü. Ellerinde ayrı sigaralar yoktu, tek dalı aralarında döndürüyorlardı. Muhtemelen sigara stokları tükenmişti. Adamlara şöyle bir baş selamı verdikten sonra ıslak merdivenlerden indi. Dışarısı soğuktu ama içerisinin de dışarıdan pek bir farkı yoktu. Bunca insanın, burada nasıl yaşadığını düşünüyordu. Ağır bir rutubet, pis koku hâkimdi içeride. Basık bir hava vardı, neredeyse burnunu tıkayacaktı. Zamanla kokuya alışacağını bildiğinden yapmadı.

Basamakları bitirdiğinde gözleri insan kalabalığında dolaştı şöyle bir. Çoğu uzanıyor, uyuyordu. Kadınlardan bazıları gruplar halinde yuvarlak oluşturmuş, muhabbet ediyorlardı. Keyifli bir muhabbet gibi görünmüyordu, hepsinin çehresinde savaşın onlara zoraki sunduğu yıpranmışlık ifadesi vardı. Çocuklar her şeyden habersizdi. Erkek çocukları ellerindeki sopaları kılıç gibi tutarak savaş oyunları oynarken, kız çocukları ebelemece oynayıp kıkırdayarak kaçışıyorlardı. Çocuklar savaşın ciddiyetinin farkında olmadan kendilerine hâlâ mutlu olabildikleri bir dünya kurmuşlardı. *Keşke kötü hiçbir el çocuklara dokunamasaydı,* diye geçirdi içinden. Hiçbir çocuk, hayata böyle başlamayı hak etmiyordu.

"Sizi hatırlıyorum," sözlerini duyduğunda irkilerek başını sağına çevirdi Ahmet. Yanına gelen, Türkmen kızın tedavisini üstlenen kısa, sarı saçlara sahip kadın doktordu. "Türk askeri. Bir problem mi var?"

Doktoru görünce gerildi biraz. Kadın nedense onlara burada istenmiyorlarmış gibi bakıyordu. Asker üniformasıyla oldukları zamanlarda haklı sebepleri olabilirdi ancak şu an sivildi. "Merhaba, doktor hanım," diye yanıtladı kadını ilk önce. Boğazını temizledi. "Bir problem yok, şükür. Ben buraya..." deyip sözlerini nasıl toparlayacağını düşündü. Dudaklarını

birbirine bastırıp açtı. "Bıraktığımız hastayı görmek için geldim. Asude Hanım'ı."

Doktor kaşlarını kaldırdı. "Bulduğunuz her yaralıyı düşünüp peşinden geliyor musunuz böyle?"

Bu kadını ne ilgilendirir ki, diye düşündü Ahmet. Gelirdi ya da gelmezdi, ona neydi?

"Asude Hanım farklıydı," dedi Ahmet. "Yani... Bende bilekliği kaldı, benim de onda üniforma ceketim. O nerede? Görmek istiyorum."

"Psikolojisini toparlayabilmiş değil," dedi doktor. "Ceketinizi üstünden çıkarmıyor. Alabileceğinizi sanmıyorum bu yüzden."

Ahmet'in yüreği cız etti. Boğazına koca bir yumru oturdu. "Ceket mühim değil," diye yanıtladı. "Görmeme müsaade edin."

Gerektiğinde ne kadar da kibar olabiliyormuşum, diye düşündü içinden. Ama bu doktor olayı biraz daha uzatırsa laz damarına basacağı kesindi, o zaman kibarlığından eser kalmazdı. Artık kızı görmek istiyordu.

"Pekâlâ..." dedi doktor uzatmadan. Kafasını çevirip arkaya baktı. Çenesinin ucuyla birkaç metre ötelerindeki boşluğu işaret etti. "Şu kolonun hemen arkasında. Orada duruyorek başına." Yüreğinin atışları hızlanan Ahmet oraya gitmek için hareketlendi ancak tekrar konuşan doktor onu durdurdu. "Konuşmak istemezse üstüne gitmeyin lütfen. Çok... Kötü şeyler yaşamış ve kendini dış dünyaya kilitlemiş bir halde şu an. Konuşmaya zorlamayın. Ürkütürsünüz onu."

Ahmet, doktoru başıyla onayladı. Ardından kalabalığın arasından, yerde yatan insanlara basmamak için dikkatle ilerledi. Kolonun yanına geldiğinde ışık saçan bakışları, boşluğa odaklanmış kızı gördü.

Asude'yi.

Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını dizlerinin etrafına dolamıştı. Sırtında doktorun da bahsettiği gibi Ahmet'in ceketi

vardı. Kendisine üç dört beden büyük gelen ceketi iki yanından dizlerine doğru çekmiş, minik, zayıf elleriyle sıkıca tutuyordu. Hâlâ titriyor, hâlâ ağlıyordu. Günler geçmişti, fiziksel bir yara alsa iyileşmişti bile belki şimdiye dek. Ancak kızın yarası ruhundaydı, zihnindeydi. İyileşmesi güçtü.

Genç adam, kızın yanı başındayken nefes aldı, aldığı nefesi yavaşça serbest bıraktı. Yutkundu ama boğazında büyüyen yumru bu yutkunuşa bana mısın demedi.

Kendini biraz daha iyi ve güçlü hissettiğinde, "Merhaba," dedi sessizce. Kız, kendisine bakmadı. Boşluğu incelemeye devam ediyordu ama Ahmet, kızın boşlukta gördüğünün o su birikintisi olmadığına emindi. Yanında diz çöktü, o mesafeden bakınca kızın su birikintisinde yansımasını gördü. Gözleri ağlamaktan kızarmış, çukurları iyice belirginleşmişti. Yüzü zayıflamıştı, elini sırtına atsa kemiklerini sayardı hiç şüphesiz.

"Benim, Ahmet," dedi sessizce. "Türk askeri."

Kız öne arkaya sallanarak yansımasını izlemeyi sürdürüyordu ama Ahmet'i duyuyor gibi değildi hiç. Umursamadı, bakmadı da. Bir şeyler dedi ama anlayamadı Ahmet. Anlamak için başını eğdi, yaklaştı biraz kızcağıza.

"Bitirdiler beni," dedi sessizce Asude. "Kirlettiler. Mahvettiler. Hayallerimi aldılar. Umutlarımı aldılar. Heveslerimi çaldılar. Annemi aldılar. Babamı aldılar. Gençliğimi aldılar. Ben niye yaşıyorum?"

Ahmet'in boğazındaki mıh yüreğine oturdu. Canı yandı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Ne yapması gerekiyordu? Nasıl kendine getirebilirdi bu kızcağızı? Sağlıklıydı, güçlüydü, heybetliydi ama şu zapzayıf kızı kendine getirebilecek derman yoktu ellerinde, dilinde.

"Kirli olanlar onlar," dedi Ahmet. "Ama seni kirletmeyi başaramadılar. Sen bataklıkta açan bir çiçek gibisin. Leke uğrayamaz sana, kirletemez seni."

Asude'nin bakışları suyun yansımasından Ahmet'i buldu. İrkildi, oturduğu yerde iç çekerek geriye kaydı. "Dokunma," dedi korkarak, kekeleyerek. "Bana dokunma! Yalvarırım dokunma..."

Genç adamın yüreği sızladı. Kendisini tanımamıştı. Doğru düzgün bakmamıştı bile tanımaması normaldi tabii. Zamanla tanırdı, bu üzüleceği bir durum değildi. En azından şimdilik... "Sana zarar vermeyeceğim," dedi sessizce Ahmet. "Seni... Kurtardım ben. Biz yani."

Saçmalıyor muydu? Öyle hissetti. Sustu sonra. Kız travmalarıyla savaşıyor Ahmet de ona kendini hatırlatmaya çalışıyordu. Olacak iş değildi. Kızdı içten içe kendine. Onun yerine elini cebine attı, kızın bilekliğini çıkardı. Üzerinde nazar boncuğu olan gümüş bilekliği Asude'ye uzattı.

Gözlerinin önüne bir paravan olan elle birlikte Asude bakışlarını su birikintisinden ayırıp bilekliğe baktı. O an gözleri kocaman açıldı. "Bilekliğim!" diye bağırdı. Elini attı, Ahmet'in avucundaki bilekliği kaptı, hemen kendi eline aldı. Nefes alışları sıklaştı. Art arda üç kez iç çekti, yaş yüklü gözleri yağmura döndü birden. "Babacığım," diye ağladı iyice tizleşen sesiyle. Ahmet'in de gözleri doldu. Kız bir süre ağladı bilekliğe bakarak hıçkıra hıçkıra. Ahmet ise öylece durdu yanı başında.

Bir süre sonra kız çevirdi başını Ahmet'e baktı yaşlı gözleriyle. İçi titredi Ahmet'in o an. Neredeyse akacaktı onun da gözünden bir damla yaş. "Asker..." dedi kız titreyen sesiyle. "Öldürsene beni. Ne duruyorsun?"

Ahmet hayrete uğradı o an. Sert bir tokat yemiş gibi sarsıldı. Yutkundu ama rahatlayamadı. "Öldürmek mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Sen yaşamalısın. Ölüm uğramamalı sana."

"Yaşamak, ölünceye dek çekeceğim ıstırap dolu bir cezadır artık benim için," dedi kız. Dudakları kupkuruydu. "Düşmanın belle, öldür beni. Ya da ölmeme yardım et. Bunu bana

bırakma asker, sonsuza dek cehennemde yanacak bir günahkâr olarak kapatmayayım gözlerimi. Bir başkası öldürsün beni."

"Düşman ya da günahkâr olamayacak kadar saf ve masumsun sen," dedi Ahmet.

"Saflığımı da masumluğumu da aldılar," dedi kız.

"Onlar hiç var olmayan masumiyetlerinin kökünü kazıdılar. Ateşlerinde boğulacaklar. Sana zarar veremezler."

Kız gözyaşları içinde acıyla tebessüm etti. "Zarar vermek mi?" diye sordu. "Beni bitirdiler. Öldürseler daha iyiydi, beni tükettiler. Ölmekten beter ettiler."

Avucunu kapattı, bilekliğini parmakları arasında sıkıştırdı, gözlerini kapattı. "Yardım et Allah'ım," diye mırıldandı. "Sana ulaşabilmem için bana bir yol göster. Bilirim ki senin yanında bu sıkıntıların hiçbirini hissetmeyeceğim."

Ahmet, hayattan vazgeçmiş kıza daha dikkatli baktı. Yaşama umudunu, ışığını yitirmişti. Onu hayata döndürmeliydi. Eğer o da Ahmet Akçay'sa, bunu yapacaktı. Kendi kendine yapacağına dair yemin verdi. Kolay olmayacaktı belki ama umurunda değildi. O kızı hayata döndürecekti. O kızı *kendine döndürecekti.* İlteriş'e daha sık gelmesi gerekiyorsa da yapacaktı. Bombalar, düşmanlar, mesafeler umurunda değildi. Görev edinmişti artık.

Asude'yi, Asude'si yapacaktı.

"O kadar kolay değil, Türkmen kızı," diye yanıtladı. "Ölmek o kadar kolay değil. Yaşayacaksın. Yeniden yaşadığını hissedeceksin. Ve uzun, huzur dolu bir ömrün olması için dua edeceksin artık."

Asude'nin bakışları Ahmet'in suyun üzerindeki yansımasına dokundu. Oradan baktılar birbirlerine. "İmkânsız," dedi genç kız. "Artık imkânsız."

"İmkânlı," diye karşılık verdi Ahmet. "Ben sağlayacağım bunu."

"Sen kimsin ki?" diye sordu Asude. "Ne işin var benim hayatımda?"

"Bir anda hayatına dahil olan kahraman Türk askeriyim," diye karşılık verdi Ahmet. "Ve sana yemin olsun ki Asude, yeniden aydınlığa kavuşmanı sağlayacağım."

Asude işittiği bu cümleden sonra bir daha Ahmet'in yüzüne bakmadı, hatta sırtını döndü ona. Ahmet, genç kızın daha fazla konuşmak istemediğini anladı. Doktorun, *çok üstüne gitme* sözlerini hatırladı ve dakikalar sonra, "Görüşmek üzere," diye ayağa kalktı. Asude ona cevap vermedi, başını çevirip bakmadı bile.

Yine de Ahmet, bir şekilde kızın yüreğine dokunabildiğini hissediyordu. Önemsememeye çalıştı bakmayışını. Ayakları istemese de uzaklaştı yanından. Çıkmadan evvel doktorla konuştu, ona Asude'nin ölümden çok sık bahsettiğini, göz kulak olmaları gerektiğini söyledi. İntihardan korktuğunu fark etmişti ama böyle bir psikolojideyken ne yapacağı da belli olmazdı. Doktor da durumun farkında olduklarını, Asude'yi sürekli göz hapsinde tuttuklarını söyledi. Fazla soru soran biri olsa da iyi bir doktordu. Gözü arkada kalmadan çıktı metro alanından ve kendisini bekleyen arkadaşı Yusuf Agâh'ın yanına gitti.

Faruk'un izinden döndüğü gün askeriyenin içi sonbaharın, soğuk havanın aksine bahar yerine dönmüştü. Genç askerin gelişiyle yüzündeki mutluluk kışladaki herkese canlılık katmıştı. Bebeği için iki tepsi baklava getirmiş, dağıtmıştı herkese. Sonra tek tek fotoğrafını göstermişti. Kimse de sıkılmamıştı doğrusu, böyle mutlu haberlere ihtiyaçları vardı.

Yusuf Agâh, Faruk'tan getirmesini istediği şeyleri teslim alınca içinde hissettiği heyecan katbekat arttı. Önce kendi kontrol etti aldırdıklarını, eksiksizdi. Yorucu bir hafta

geçirmişlerdi ama bu gece gözüne uyku giremeyecekti. Ahmet gelmeden siparişlerini yatağının altına sakladı. Erdem Bayazıt'ın şiir kitaplarından birini çıkardı. Okumayı denedi durdu ama dizeler girmedi aklından içeri, yol alamadı manası kalbine.

Mihrası canlandı yine gözlerinin perde arkasında. O narin dudaklarını çekingen bir ifadeyle yanağına bastırdığı o benzersiz an... Eli kendinden izinsiz çıktı yukarı, dokundu yine parmak uçları sakallarının uzadığı o noktaya, tam Mihra'nın öptüğü yere. O esrarengiz an canlandı tekrar zihninde, kalbi nasıl da delice çarpmıştı göğsüne. Gözleri kararmış, etraftaki her şey bir anda siyah olmuştu da bir Mihra kalmıştı koca Balamir'de. Tek o parlıyordu. Tek o ışıldıyor, ışık saçıyordu. Kalbini güneşten daha parlak bir yere çevirmişti güzeller güzeli Türkmen kızı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. Ne çekingen ne tatlıydı...

"Oho..." Ahmet'in sesini duyduğunda gözlerini kırpıştırarak elini yanağından çekti. Banyodan çıkan arkadaşına baktı. "Yiğido son günlerde var sende bir hal. Türkmen kızı mı çarptı yine?"

"Bunu günlerdir ruh gibi ortalıkta dolaşan laz uşağı mı söylüyor?" diye yanıtladı Yusuf Agâh onu. Artık Ahmet'e bu konuda cevap verebiliyordu çok şükür. Büyük konuşup alaya almıştı Ahmet onu. *Türkmen kızı, Türkmen kızı* diye diye en sonunda kendisi de vurulmuştu bir Türkmen kızına. Üstelik vurulmakla kalmayıp ayağına kadar gitmişti, hem de canını hiçe sayarak.

"He, ben söylüyorum valla," dedi Ahmet. "Fena çarpıldım ben de. Hak ettim bunu ama."

"Yine gidecek misin kızın yanına?"

"Fırsatını bulduğum ilk an," dedi Ahmet. "Oğlum kız gerçekten çok zor durumda. Annesi babası... Kimsesi hayatta değil. Bana değişik bakıyordu, sanki sığınacağı bir liman gibi."

"Ahmedo, aşk değiştirdi seni," dedi Yusuf Agâh. "Süslü süslü cümleler falan... Doğru söyle, gizliden benim kitaplarımı mı karıştırmaya başladın?"

"Yok valla, kalbim söyletiyor," dedikten sonra yatağına oturup yüzünü buruşturdu. "Kalbim söyletiyor ne la? Harbiden, ne yumuşak laflar bunlar? Tövbe ya Rabbim. Tamam âşık olayım da değişmeyeyim bu kadar."

Yusuf Agâh onun bu haline ister istemez gülümsedi. Büyük bir değişimdi sahiden Ahmet'teki. "Aşk iyidir, iyidir," diye yanıtladı onu. "Biraz nezaketten kimseye zarar gelmez."

"Umarım bu nezaketi düşmana son kurşunu sıkarken de göstermem," diye yanıtladı Ahmet. "Düşünsene adam ölmek üzere ve ben *kalbindeki pişmanlığı hissedebiliyorum bayım, keşke hatalarının daha erken farkına varabilseydin*, falan diyorum." Bir farkındalık yaşar gibi gözlerini kocaman açtı. "Der miyim ula?" Korkuyla Yusuf Agâh'a baktı. "Değişir miyim o kadar?"

"Biraz daha abart Ahmet, az oldu bu," dedi Yusuf Agâh. "Hatta silahı kendine çevirir ve *sen ölmek için artık fazla iyisin, kendimi öldüreyim*, dersin."

"Ne bileyim..." dedi Ahmet yorganını açıp yatağın içine girdiğinde. "Bir ılıklık geldi sanki bana, hadi hayırlısı. Laz dilime falan zeval gelmesin de. Anam evden içeri almaz ha!"

"Gelmez, gelmez," dedi Yusuf Agâh. "Olumlu gelişmeler var sende, görüyorum ben."

Başını sağ omzuna eğdi. "Yapıyoruz işte bir şeyler..." Ortalarında kalan komodindeki radyoya uzanıp birkaç kanal çevirip futbol kanalında durdu. Çaykur Rize Spor'la Beşiktaş'ın maçı vardı. Dinlemeye koyuldu.

O, maçı dinlerken Yusuf Agâh kitabını kapatıp yastığının altına sıkıştırdı. Bacaklarını yataktan sarkıtıp ayakkabılarını giyinerek ayağa kalktı. Nereye gittiğini soran Ahmet'e biraz hava alacağı yanıtını verdi ardından dışarı çıktı.

Kışlanın bahçesinde ilerledi, hava soğuduğundan akşamları askerler sigara içmek dışında bahçede takılmıyorlardı pek. Bu işine geliyordu. Uzaklaştı, her zaman oturduğu çardağa geçti. Oturup önünden geçen uzun ince akarsuyu izlerken cebinden telsizini çıkardı. Konuşma mandalına bastı ve kalan ömrü boyunca her gün duymak istediği o sesi işitmek için konuştu.

"Monna Rosa, Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı."

Bir süre bekledi. Meraklı kız kardeşleri telsizin ayarını bozmuştu ama Yusuf Agâh düzeltmişti sonra. Telsizle konuşmaya devam ediyorlardı.

Birkaç dakika bekledi. Bunu yaparken *bir sigara yakmak iyi giderdi* diye düşündü ama Mihra'ya verdiği sözü tutmalıydı. Sigarayı değil, Mihra'yı düşün diye teskin etti kendini. Öyle yapınca da dakikalar geçmek bilmiyordu işte.

Birkaç dakika sonra telsiz konuşmaya cevap geleceğini belli ederek cızırdadı. "Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa, dinliyorum."

Sesini işitince gülümsedi kendi kendine. Ne kadar masumdu... Kurallara harfi harfine uyuyordu. Direkt dinliyorum da diyebilirdi ama yapmıyordu, kural çiğnemekten korkuyordu.

Yüzündeki gülümseme solmadan, "Monna Rosa nasılsın bu gece?" diye sordu.

"Ölüm Savaşçısı şimdi iyi oldu gecem," yanıtını alınca gülüşü derinleşti genç adamın. "Sen nasılsın? Göremiyorum seni kaç gündür."

"Özletmek istedim kendimi."

"Bunun için araya zaman koymana gerek yok, Ölüm Savaşçısı. Ben ayrıldığımız anlarda başımı yastığa koyup sabah edene dek özlüyorum seni zaten."

Yusuf Agâh artık hem gülümsüyor hem de Mihra'ya karşı çektiği derin özlemle izliyordu akarsuyu. "İşler çoktu Mihra," diye söyledi doğruyu. "Ama ben de seni görmemeye dayanamıyorum artık. Bir tevafuk eseri... Yarın benimle karşılaşır mısın? Saat beş gibi."

"Buluşmak mı istiyorsun?" Sesini duyunca nefesini bırakır gibi güldü.

"Buluşmak istiyorum."

"Zeytin ağacının orada mı?"

"İyi olur."

"Tamam," dedi Mihra. "Geleceğim. Görüşürüz yarın. Şimdi kapatmam gerekiyor. Annem geliyor."

"Tamam," diye karşılık verdi Yusuf Agâh.

Tam telsizi bırakacaktı ki tekrar hışırtı duyunca bekledi.

"Ay çok güzel."

Yusuf Agâh tebessüm etti ve hiç şüphe barındırmayan sesiyle yanıtladı. "Ölmeyi göze alırım, kır çiçeği."

Mihra Elnurova

Önceden Yusuf Agâh'ın sesini duyduğumda heyecandan uyuyamıyor, geceyi zor sabah ediyordum. Şimdilerdeyse Yusuf Agâh'ın sesini duymadan rahat bir uykuya dalamıyordum. Onunla konuştuktan sonra günlük tüm ihtiyacım karşılanıyor ve rüyalar alemine rahatça dalabiliyordum.

Sabah ailecek kahvaltı yapmıştık. Sular bir kesilip bir geliyordu. Telefon sinyallerinin çekmemesinden sonra suların da temelli gidebilecek olma ihtimali beni korkutuyordu çünkü su hayattı. Evde su olması büyük kolaylıktı. Sürekli çeşmeye gidip su doldurmak, eve beş litrelik şişeleri taşımak bir hayli zahmetli oluyordu.

Saat üç gibi banyoda soğuk suyla saçlarımı yıkadım, elektrikler kesildiği için su da ısınmamıştı. Yusuf Agâh'la buluşacaktım, saçım kirli olmasa da temizleme gereği hissetmiştim. Yüzümü nemlendirdim, havluyla kuruttuğum saçlarıma tarakla şekil verdim. Fondöten sürmedim ama göz altlarımı kapattım, yanaklarıma allıkla küçük dokunuşlar bırakıp narçiçeği rengine kaçan rujumu dudaklarıma yedirdim.

Krem rengi pilili eteğimin üstüne beyaz sıfır kollu bluz giyinip onun da üstüne beyaz inci düğmeleri olan eteğimle aynı renk hırkamı giydim ve düğmelerini ilikledim. Saçlarımı iki yandan alıp başımın arkasında birleştirdim ve saten beyaz kurdele tokayla kıstırdım. Boynuma kiraz çiçeği kokulu parfümümden iki fıs sıkıverdim.

Yusufçuk kolyem gerdanımda, hırkamın açık kalan yakasından görünüyordu. Yusuf Agâh'ın künyesi de hâlâ takılıydı boynumda ama yine sırtıma vermiş, boynumda yalnızca zincirinin görünmesini sağlamıştım. Elime bir kitap aldım, hırkamı giyinip çantamı omzuma astım. Bugün Balamir'in pazar günüydü. Annemle Elif pazara gitmişlerdi, onlar gelmeden çıkmam gerekiyordu.

O sırada kız kardeşlerimle birlikte kaldığım odanın kapısı açıldı. Gülnar'ı görünce kaldırdığım omuzlarımı indirdim. Annem diye korkmuştum. "Oo, bu ne hazırlık böyle?"

"Zeytin ağacına gidiyorum," diye yanıtladım Gülnar'ı. "Kitap okuyacağım." Elimdeki *Akıl ve Tutku*'yu salladım.

Kollarım göğsünde birleştirip kaşlarını *bak sen* dercesine kaldırdı. "Günlerdir elinde dolanıp duran, bir türlü bitiremediğin kitabı mı?" derken sinsi sinsi gülümsedi. "Kiminle okuyacaksın?"

"Gülnar," dedim ve kapıdan çıkmak için bir adım attım. "Oyalama beni."

Benim gibi sağa adımlayarak önüme geçti. "Yusuf Agâh abiyle buluşacaksın değil mi? Siz de iyi alıştınız he..." Güldü.

Gülümsememi bastırmaya çalışarak, "Ya Gülnar!" dedim kızar gibi. "Annem gelecek birazdan. Çıkamayacağım sonra. Ablanın mürüvvetine engel oluyorsun ya. Müsaade etsene."

"Ayyy!" dedi hevesle. Sola adımlayıp yolumu açtı. "Cidden onunla buluşuyorsun. Ben de dizi izliyor gibi heyecanlanıyorum siz buluştukça. Allah'ım! Bu günleri de görecek miydik?!"

Artık gülümsememi gizleyemiyordum. Ayakkabılarımı giydikten sonra, "Annem gelirse beni idare et," dedim.

"Gelince buluşmanın tüm detaylarını anlatırsan olur."

"Bakarız," dedim ve bağcıklarımı bağlayarak doğruldum. Gülnar'la vedalaşıp dışarı çıktım. Evin merdiveninin basamaklarını bir çocuk heyecanıyla üçer beşer atlayarak indim. Sonbaharın en güzel günlerinden biriydi bugün. Güneş gökyüzünde bir yaz günü gibi açmış, bulutların arasından ışıklarını saçıyordu bize. *Üzerime hırka giymesem bile olurmuş* diye düşündüm yolu yürürken. Yusuf Agâh'ı düşünürken bile ısınıyordu yanaklarım ama bu sıcaklığın tek sebebinin o olmadığını biliyordum. Hava gerçekten yaz günlerinden kalma gibiydi.

Dışarı çıktığımda pazarda olan annemle karşılaşmamak için en kuytu yolları seçtim. Bugün buluşmak akıl kârı değildi aslında. Sokak insan kaynıyordu. Hatta yolda birkaç tanıdıkla karşılaşmış, muhabbet etmek zorunda kalmıştım. Böyle olduğu zaman konuştuğum herkesin nereye gideceğimi anlayacağı hissine kapılıyor, yersiz yere geriliyordum. Yine de sorunsuz bir şekilde yol ayrımının olduğu kısma gelebildim. Yol ayrımından sonra ortalık ıssızlaştığı için zeytin ağacına bu noktadan itibaren yalnız gelmemi istemeyen Yusuf Agâh beni tam da orada bekliyordu. Üzerinde siyah boğazlı kazak, siyah ceket ve siyah kot pantolonu vardı. Yeni tıraş olmuştu, yanaklarında tek tüy bile görünmüyordu. Saçlarını da özenle taramış, çok hafif sağa doğru yatırmıştı. Her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Benim için hep öyleydi ama bugün bir farklıydı sanki. Kalbimin atışları onu görür görmez yine düzensizleşti.

Karşısına geçtiğimde, "Çok beklettim mi?" diye sordum hemen.

"Merhaba, kır çiçeği," dedi önce. Selamlaşma faslını geçtiğimi anımsayınca gözlerimi kısarak mahcubiyetle gülümsedim. "Tam vaktinde geldin."

"Ama çabuk dönmem gerekecek," dedim. "Geç buluştuk. Annemler işkillenmesin."

"Daha varlığına sevinemeden yokluğunla sınıyorsun beni, Mihra," dedi belli belirsiz tebessüm ederek. "Zamanı unutalım biraz. Ne kadar durursan dur, kısa gelecek bana zaten."

İçim yine ilkbahar yerine döndü. Öte yandan kötü hissettim. Gözlerimi kaçırarak, "Özür dilerim," dedim.

"Özür dileme," deyip elini uzattı. "Gel benimle. Madem az vaktimiz var, güzel değerlendirelim."

"Tamam," dedim ve gülümseyip elini tuttum. Büyük parmakları elime kapandığında bedenimde bariz bir rahatlama hissettim. Yusuf Agâh elimi tuttuğunda ruhuma sonsuz bir güven duygusu aşılanıyordu. Onun yanında kendimi dünyanın en mutlu, en huzurlu, en rahat yerinde hissediyordum.

Yürümeye başladığımızda ben yola bakıyordum ama onun gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. "Çok güzel olmuşsun," diye mırıldandı düşüncelerimi onaylayarak. "Güneş, ışıklarını sende taşıyor sanki. Yaz günü göğe bakınca nasıl kamaşıyorsa gözlerim, *mevsim fark etmeksizin* sana bakınca da aynısını yaşıyorum."

Yanaklarıma yükselen kırmızı kan hücrelerini hissettim. Karnımda kelebek sürüleri uçuştu. Ona bakmamaya daha fazla dayanamayarak ışıldayan gözlerimi Yusuf Agâh'a iliştirdim. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun," dedim hiç çekinmeden. "Tıraş olmuşsun, gülümseyince gamzelerin daha belirgin oluyor böyle. Yaran da iyileşmeye başlamış sanki."

Sağ elini refleks olarak sol kaşının üzerine attı. "İyileşiyor, evet. Sayende." Bakışlarımız buluştu. "Senin için tıraş oldum. Nedense beni sakalsız daha çok beğendiğini hissediyorum."

Genzimden kısık sesli bir kahkaha yükselmesine engel olamadım. "Hiç de değil. İki türlü de beğeniyorum. Böyle gamzelerin daha çok belli oluyor ama diğer türlü de ayrı yakışıyor sana."

"Öyle söylerler," dediğinde bu defa ben kaşlarımı kaldırdım. "Kim söylermiş bakayım?"

Omuz silkip, "Hayranlarım," dediğinde gülümseyerek başımı omuzuma eğdim.

Beni taklit etti.

"Mihra," dedi zeytin ağacına yaklaştığımızda. "Şimdi gözlerini kapatacağım."

Gözlerimi kıstım. "Niye?"

Arkama geçtiğinde, "Sürprizim var çünkü sana," diye mırıldanıp sol avucunu gözlerime kapattı. Artık gördüğüm tek şey karanlıktı. Heyecanla kıpırdanırken, "Ne sürprizi?" diye sordum.

"Ne sürprizi olduğunu söylersem, sürpriz olmaz değil mi?"

"Doğru," dedim ve içimde dolup taşan heyecanımla beni yönlendirmesine uyarak ilerledim. Tarlanın kapısına geldiğimizde sağ eliyle kapıyı açtı. İçeri girer girmez Lora'nın heyecanla havlayışını duydum.

"Dur kızım, birazdan," dedi Yusuf Agâh ona.

Sesli güldüm. "Görebilir miyim artık?"

Biraz daha ilerleyip durduğumuzda, "Görebilirsin," dedi sessizce ve elini indirdi yavaşça. Hevesle gözlerimi açtığımda bakışlarım önce dallarına led ışıkların asıldığı zeytin ağacına ilişti. Ağaç, ışıklar sayesinde üzerinde peri tozları varmış gibi ışıl ışıl parlıyordu şimdi. Hayranlıkla oraya bakarken ağzım belli belirsiz açıldı. Ağacın hemen altına krem rengi, üzerinde siyah çizgileri olan piknik örtüsü serilmişti. İki ahşap sandalyenin ortasında yine ahşaptan yapılma küçük bir yuvarlak sehpa vardı. Sehpanın üzerinde iki vişneli soda bulunuyordu. Piknik örtüsünün üzerine bir de hasırdan piknik sepeti konulmuştu. Açık kalan kapağından rengârenk güllerin, lalelerin bulunduğu çiçek buketi görünüyordu. Güzel, iç açıcı bir akşam yemeği sofrası hazırlanmıştı.

"Çok güzel görünüyor," dedim hayranlığımın tonuna yansıdığı sesimle. "Sen mi hazırladın hepsini?"

"Evet, yüreğimi çalan kız için uğraştım biraz," deyince kalbimin kanatları belirdi de ona doğru yükseldi sanki. "Beğendin mi?"

"Çok! Çok... Işıltılı, sevgi dolu."

"Gel," dedi Yusuf Agâh sıcacık büyük eliyle elimi tutarak. "Oturalım."

Söylediğini yaparak eşlik ettim ona. Biraz titriyordum heyecandan. Onunlayken hep öyle olurdu ama hislerim bugün biraz daha farklıydı sanki. Daha yoğundu.

Sandalyelerden önce, yemek yemek için direkt örtünün üstüne oturduk. Yusuf Agâh, bir kabın kapağını açtığında içinde küçük hamburger köftelerini andıran köfteleri gördüm.

"Sivas köftesi," diye bilgilendirdi beni. "Bir arkadaşım çocuğunu görmek için Türkiye'ye gitmişti, gelirken getirdi."

"Lezzetli görünüyor," dedim. Köfte severdim ve ne zamandır yemiyorduk.

"Yerinde yemesi daha güzel aslında," derken bana baktı. "Bir gün götürürüm seni. Sözüm olsun."

"Olsun," dedim ve masayı incelemeye devam ettim. Salata, ekmek, plastik çatal, kaşıklar. Hepsi tamdı. Bu kadar şeyi nereden bulduğunu merak ettim ama sorgulamadım.

"Ye hadi," dedi tabağımı işaret ederken. "İstediğin kadar alabilirsin."

"Acıkmıştım da zaten," deyip tabağımı aldım elime ve çatalımı köftelere batırdım. İki köfte, biraz salata aldım. Yusuf Agâh sehpanın üzerindeki vişneli sodaları indirip önümüze bıraktı. Lora da çeşmenin kenarında kendi payı olan etleri yemekle meşguldü. Çok az soğuyan köftemden bir ısırık aldım, daha çok et tadı vardı ama garip bir şekilde güzeldi. Son zamanlarda hep sebze yemeği yediğimizden iyi gelmişti.

Lokmamı yuttuğumda, "Çok lezzetli!" dedim Yusuf Agâh'a bakarak. O henüz yemeğe başlamamış, beni izliyordu. "Yesene sen de. Payını yerim yoksa. Biraz açımdır da ben, bilgin olsun. Öyle zayıf durduğuma bakma."

Onu güldürdüm. "Ye. Yiyen insan iyidir derler bizim oralarda."

"Sen de ye o zaman," deyip çatalımdaki ısırdığım köfteyi ona uzattım.

Gözlerini kıstıktan sonra kafasını eğdi ve köfteden bir ısırık da o aldı. Bir süre çiğnedikten sonra yutup diliyle dudaklarını temizledi. "Yediklerimin arasında en lezzetlisiydi bu," deyince yanaklarımın kızardığına emindim. Yusuf Agâh konuştuğunda renkten renge giriyor olmalıydılar. "Ama soğumuş biraz." İşaretparmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Üşüdün mü sen de? Sepette şal var."

"Iıh," diye yanıtladım onu. Omzumu omzuna değdirdim. "Şala gerek yok ki. Üşürsem ısıtmaz mısın sanki?"

Yine o dein gamzeleri belirdi hayranı olduğum suratında. "Isıtırım," diye yanıtladı beni. Elini sırtımdaki saçlarımda hissediyordum, parmakları saç tellerimde dolaşıyordu usul usul. "Üşüdüğünde söyle."

"Söylerim," dedim çekinmeden.

Birlikte yemek yedik, onunla zaman geçirdikçe üşümek yerine daha çok ısındım. Geçen dakikaları umursamayacak kadar aşkla doluydum. Kalbim Yusuf Agâh'ın adıyla atıp duruyor, değil eve gitmek ondan bir adım dahi uzaklaşmak istemiyordu. Kitaplardan, şiirlerden konuştuk. Ayrı geçirdiğimiz günlerde neler yaptığımızdan bahsettik. Yusuf Agâh Sivas'ı anlattı biraz bana. İstanbul'u... Buradan önceki yaşantısını. Ben de ona kendimden bahsettim. Defalarca konuştuğumuz konuların üzerinden geçtik yine ama zerre sıkılmadık, konu konuyu açtı, sevgisi sevgimi besledi.

Bir süre sonra üşümesem de ona üşüdüğümü söyledim, sırf başımı göğsüne yaslamak için. Yusuf Agâh da mesajımı anında alıp beni kendine çekti, başım göğsüne yaslanırken o kolunu omzuma attı.

Ferah kokusunu solurken gözlerimi kapattım. "Vaktim azalıyor," diye mırıldandım sessizce. "Eve gitmem gerekiyor ama hiç gitmek istemiyorum."

"Hiç gitmeni istemiyorum," dedi Yusuf Agâh da.

"Annemler gelir birazdan."

Başıyla onayladı Yusuf Agâh. Omzumdaki kolunu çektiğinde başımı göğsünden ayırıp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Senin için birkaç kitap getirttim İstanbul'dan, onları çıkarayım."

Hasır piknik sepetini açıp gül buketini sehpanın üzerine koydu, içinden dokuz-on tane ince kitap çıkardı. Büyük bir ilgiyle benim için getirttiği kitaplara baktım. Önüme bıraktığında isimlerini okudum. Sezai Karakoç ismini hemen hatırladım.

"Monna Rosa'nın bizim için önemi büyük," dedi Yusuf Agâh. "Sezai Karakoç'un diğer şiirlerini de okumak istersin diye tüm şiirlerinin bulunduğu seti sipariş ettim."

Hayran hayran kitaplara dokunurken, "Çok güzel," dedim. "Cilt renkleri de çok güzelmiş."

Birkaç kitaba daha göz gezdirip inceledim. Yusuf Agâh yeşil renkli, kalın ciltli, küçük bir defter çıkardığında ilgimi tekrardan ona verdim. "Beğendiğim şiirleri not aldığım bir defter..." diye tanıttı. "Geçenlerde bir şiir okudum, çok beğendim. Cumhuriyet Dönemi şairlerinden Ahmet Muhip Dıranas'ın şiiri. Buraya not aldım," deyip kitabı bana verdi. "Kalemim tam o sayfanın arasında. Açar mısın? Şiiri görmeni isterim."

Merakla söylediğini yaptım. Defterin orta sayfasını açtım. Bahsettiği gibi kendi el yazısıyla not aldığı dizelerde göz gezdirdim. Ben okurken Yusuf Agâh da seslendirdi şiiri:

"Son aşkımdır bu -sen- ve son çile,
Günümün son fecri, sonu artık;
Giriver inince gün, aralık
Kapımdan gelinlik elbisenle...
Onu sevmekle geç, ey yaşamak!"*

Açık açık bir evlilik teklifi barındıran eşsiz dizelerin ardından başımı çevirdim ve şiirin ne kadar etkileyici olduğunu söylemek için Yusuf Agâh'a döndüm.

O an bedenimi de ruhumu da kocaman bir şaşkınlık dalgası ele geçirdi.

Çünkü Yusuf Agâh...

Elinde lacivert kadife kapağı açılmış bir tektaş kutusu tutuyordu. Tektaşın üzerindeki pırlantanın ışıltısı gözlerimi aldı, kalbim kuş gibi kanat çırparken ağzım açık kaldı. Midem kasıldı, soluklarım boğazımda bir yerlerde takılı kaldı ama ciğerlerime ulaşamadı.

Kekeleyerek, "Yusuf," dedim. Şaşırmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum hiç. Beklemiyordum, ummuyordum. İstiyordum ama... Düşünememiştim hiç.

"Mihra," diye susturdu beni. Gözleri gözlerimdeydi. "Bu zamana kadar yüreğimi beklettim hep, kimseyi almadım kapısından içeri. Kimsenin bakmasına dahi izin vermedim çünkü hep o kişiyi bekledim. Sahibini. Sonra bir gün çarşıda senin gülüşünü duydum ve yüzünü görmeden anladı yüreğim sahibinin sesini duyduğunu. Akabinde yüzünü gördüm ve diğer tüm yüzler silindi benim için. Sadece sen kaldın, Balamir'de, İlteriş'te, Karahan'da, Türkiye'de, Dünya'da... Sadece sen."

Gözlerim buğulandı. Ruhumda devasa bir yangın çıktı.

"Seni seviyorum Mihra," dediğinde kalbimin tekleyişi kulaklarımda yankılandı. Yüreğim ağzımda attı. Titriyordum ama soğuktan değildi. "Seni gördüğüm, sesini duyduğum ilk

* Ahmet Muhip Dıranas, *Şiirler, Son Aşk*, (İstanbul: Everest Yayınları), 26.

andan beri seviyorum. Yemin ederim, çok seviyorum. Ben daha önce böylesi bir sevgiyle karşılaşmadım. Yüreğim daha önce hiç çarpmadı böyle arsız arsız, zihnim hiç günlerce tek bir yüzü düşünmedi. Seni seviyorum Mihra ve bunu herkes bilsin istiyorum. Seni seviyorum ve buna herkesi şahit tutmak istiyorum. Seni seviyorum ve seninle birlikte özgür olmak istiyorum. Seni seviyorum ve seninle gizli saklı buluşmak istemiyorum. Seni seviyorum ve seninle buluştuğumda saati düşünmek istemiyorum. Seni seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum. Seni seviyorum ve..." Yutkundu. "Seninle dolu dolu bir ömür geçirmek istiyorum. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum."

Aynı anda nefes aldık ama ben ciğerlerimin oksijene ulaşabildiğini sanmıyordum. Hayal ve gerçek çatışması yaşıyordum. Hayır, hiç beklemiyordum.

"Sadece sevgililik bana göre değil, Mihra. Adını koymak isterim ben aramızdakinin. Seni seviyorum ve eğer sen de beni seviyorsan..." Başını eğip kaldırdı. "Biliyorum ansızın oldu ama... Bekletmenin ne anlamı vardı ki? Benim öncem de şimdim de sonram da sensin. O yüzden... Mihra, benimle evlenir misin?"

Ağlama ihtiyacıyla dolup taşmıştım. Bir yüzüğe, bir Yusuf Agâh'a bakıyor ama yeni doğmuş bir bebek gibi sadece bununla yetiniyordum. Çok şey söylemek istiyor fakat tek laf edemiyordum. Tüm kelimeler zihnimden çekip alınmıştı. Zihnim çorak, boş bir araziden ibaretti artık.

Yusuf Agâh bu tepkisizliğimi olumsuza yormuş olacak ki yeniden konuştu. "Hemen evlenecek değiliz. Seni kısıtlayacak da değilim, biliyorsun. Sana engel olmam hiçbir konuda. İstersen şimdilik sadece adını koyarız. Sözleniriz yani..." Bilmem kaçıncı kez yutkundu. "Eğer istemezsen..."

Bu ihtimali bile düşünmek istemediğimden sözlerini tamamlamasına imkân vermeden, "Yusuf!" dedim ve kollarımı

boynuna doladım. Ellerimi sırtına bastırıp başımı omzuna yasladığımda gözlerimi kapattım. "Ben de seni seviyorum!" diye itiraf ettim hiç çekinmeden. Göğsümde hızlanan kalbinin atışlarını daha net hissettim. Elleri sırtıma ulaştı, avuçları belime kapandı. Solukları ağırlaşmıştı.

"Şimdi..." dedi başını omzuma eğdiğinde. Nefesinin sıcaklığı saçlarımın arasından kulağıma dokundu. "Bu ne demek oluyor?"

Gülümseyip, "Evet!" dedim. Kasılan bedeninin rahatladığını hissettim o an. "Seninle evlenirim," deyince nefesini duydum. Sıcak nefesi bu defa başını eğdiği omzuma yayıldı.

"Mihra..." dedi. "Yüzüme bak."

Geri çekildim göğsünden. Bulanık bakan gözlerimi Yusuf Agâh'a iliştirdiğimde yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmaklarıyla yanaklarımdan akan yaşları temizlerken, "Evet mi dedin sen bana?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda sallayarak burnumu çektim. "Evet!" diye tekrar ettim yeniden. "Seninle evlenirim Yusuf Agâh. Eğer evleneceksem biriyle, senden başkasını düşünemem yanımda ben. Evet. Çünkü benim de ilk ve tek aşkımsın sen."

"Mihra..." dedi Yusuf Agâh. "Monna Rosa..." diye ekledi. Parmakları yüzümü okşadı. "Benim güzel kır çiçeğim," der demez alnıma bastırdığı dudaklarıyla içinde tüm sevgisini barındıran sıcacık bir öpücük kondurdu.

Yeniden sarıldık birbirimize ve başım göğsünde huzur buldu.

Artık resmi olarak sevgilim ve müstakbel sözlüm sayılan Yusuf Agâh, her şeyi önceden planladığı için telefonunu da bir yere bırakıp tüm bu güzel anlarımızı video kaydına almış ve bizim için unutulmaz bir hatıra oluşturmuştu. Yıllar sonra açıp bakıldığında mutluluktan göz dolduracak, ağlatacak cinsten hatıralar...

El ele yürüdük belki de son kez yalnızca yol ayrımına kadar. Bugün ailemle konuşup durumdan haberdar edecektim.

Sonrası nasıl gelişecekti bilmiyordum ama bugünden itibaren artık Yusuf Agâh'ı kimseden gizlemeyecektim. Yanımızda bir başkası var diye ona *abi* demek zorunda kalmayacaktım. Attığım her adım daha farklı hissettiriyordu.

Yol ayrımına geldiğimizde durduk her zamanki yerimizde. Birbirimize dönünce, "Ne zaman takarsın yüzüğünü?" diye sordu.

"Uygun bir anda annemlerle konuşacağım. Onaylarını aldıktan sonra takacağım ve... Bir daha hiç çıkarmayacağım."

Gözlerini kısarak tebessüm etti. "Sözlüm olacaksın yani."

Başımı sallayıp onayladım. "Peki ya senin ailen?" diye sordum. "Onların benden haberi var mı?"

"Askeriyeye döner dönmez onlarla iletişime geçmeye çalışacağım. Haber ederim seni."

Heyecanla dudaklarımı dişledim. "Tamam," dedim sakince. "Şimdilik gideyim ben o zaman. Görüşürüz yine."

"Görüşürüz kır çiçeği," dedi ayrılmamızın gözlerine yansıttığı hüznü okuyordum şimdi gözlerinden.

Bir an bu hüznü dağıtmak istedim ve yeniden pervasızca ona yaklaşıp dudağımı dudağının tam kenarına bastırdım, hemen serseme dönmüş bir tebessüm esir aldı dudaklarını. Geri çekilmeden evvel, "Hoşça kal, üsteğmen," diye mırıldandım ve beklemeden arkamı döndüm.

Elimdeki çiçek buketi ve sımsıkı tuttuğum yüzük kutusuyla ilerlerken arkamdan söyleyeceklerini bekledim. Onu öptüğüm için olacak bu sefer birkaç saniye geç kaldı ama konuştu:

"Bir kuş sesi gelir dudaklarından;
Gözlerin, gönlümde açan nergisler.
Düşen öpüşlerdir dudaklarından
Mor akasyalarda ürperen seher."*

* Ahmet Muhip Dıranas, *Şiirler, Serenad*, (İstanbul: Everest Yayınları), 22.

Kalbimde açan çiçeklerle omzumun üzerinden ona baktım. Yakışıklı çehresinde en hoş tebessümlerinden biri hâkimdi. "Ahmet Muhip Dıranas, *Serenad,*" dedi. Ardından elini başına koyup bana bir asker selamı gönderdi kalbimi aşkıyla dolduran adam.

Elimde çiçeklerle eve geldiğimde annem, Sehra ve Elif henüz pazardan dönmemişlerdi. Ayşe ve Gülnar çiçek buketimi görünce, "Oo!"layarak beni sıkıştırdılar. Gülnar, ona sözüm olduğunu öne sürerek neler yaşadığımızı anlatmamı istedi ama o kadar kendimde değildim. "Sonra konuşuruz," diyerek hızla koşup Elif'in odasına girdim ve onlar beni yakalayamadan kapıyı kilitledim. Arkamdan, "Abla ya!" diyerek kapıyı yumruklasalar da aldırış etmedim. Biraz kendimle baş başa kalmam gerekiyordu. Önce kendim hazmetmeliydim yaşadıklarımı. Hâlâ bir rüya gibiydi.

Yüzümdeki gülümseme asla silinmiyordu ve silinecek gibi de değildi. Gül ve laleleri kokladıktan sonra buketi komodinin üzerine koyup yatağa oturdum, sırtımı yatak başlığına yaslayıp bacaklarımı uzattım ve yüzük kutusunu açtım.

Yüzüğün tektaş kısmı küçük, zarif bir çiçek şeklindeydi. Çok hoş, kibar görünüyordu. Onlarla konuşana dek annemlerin yanında takamasam da hazır yanımda kimse yokken denemek istedim. Yüzüğü sol yüzükparmağıma taktım. Nasıl ayarlamıştı bilmiyordum ama yüzük tam olmuştu. Elimi beş rakamını gösterir gibi açıp pencereye doğru tuttum. Hayranlıkla baktım Yusuf Agâh'ın sevgisinin yansıması olan yüzüğe. Sanki tamamlanmıştım.

Sağ elimi yüzüğe götürdüm, parmak uçlarımla dokundum yüzeyine. İçimde bir kıpırtı oluştu. O gün, mutluluktan uyuyamadığım ilk gündü.

Bölüm Yedi

Kederi Gölgeleyen Sevinçler

Evlilik teklifi aldığım günden üç gün sonra dahi bulutların üzerinde yürüyor hissini atlatamamıştım henüz. Annemlerle konuşmaya çalışıyordum ama heyecan kelimeleri boğazıma diziyor, nasıl söyleyeceğim konusunda sürekli afallıyordum. Annem bir şeylerden haberdardı, evet ama babamın hiçbir şeyden haberi yoktu, haliyle gerildikçe geriliyordum. Kafamda söyleyeceğim cümleleri tasarlıyor, bir yerlere yerleştiriyordum. Akşam yemeğine oturuyorduk tam ağzımı açıp söyleyecek oluyordum, babamla göz göze geldiğimiz an konuyla hiç alakası olmayan sözler dökülüyordu dilimden. İlk olarak annemle konuşmanın daha doğru olduğu kanaatine vardım sonra.

Sehra kıvırcık saçlarıyla başını göğsüme yaslamış, kolunu karnıma dolamıştı. Kısık bir ses tonuyla masal okuyordum ona, sol elimle de saçlarını okşayıp yatıştırmayı ihmal etmiyordum. Masal kitabına bakarken gözleri ağır ağır kapanıp açılıyordu artık.

"Ertesi gün iki kişi uğramış ufak eve. İyiliksever zengin kadının hizmetçileri olduklarını söylemişler. Bunu duyan yaşlı kadın..."

Sayfayı çevirecekken yeniden Sehra'ya baktım. Gözleri tamamen kapanmış, nefes alıp verişleri düzene girmişti. Uykunun derinliklerine daldığını fark edince belli belirsiz gülümsedim, başının tepesine saçlarını kokladığım bir öpücük kondurdum. Dikkatle kalktım ve başını yastığın üzerine

koydum sakince. Yorganı üstüne örtüp yataktan kalktım. Hikâye kitabını kapatıp komodine bıraktım. Kapı zili duyulduğunda içimden *Yasir nihayet eve teşrif edebildi,* diye geçirdim. Dolabı açtım ve yeni yıkanan pijama takımlarımdan birini aldım.

Dolabı kapatıp üstümü giyinmek için arkamı döndüğümde odanın kapısı bir hışımla açıldı. Sehra'nın uyanacağından korkarak içeriye giren Gülnar'a baktım. "Gülnar, şu kapıları polis baskını yapar gibi açmaktan vazgeç artık!" diye uyardım sessizce. Neyse ki Sehra uyanmamıştı.

"Abla!" dedi son hecesini uzatarak. Yüzünde değişik bir heyecan vardı. "Yusuf Agâh abi geldi!"

Gözlerimi kocaman açarak, "Ne?" diye sordum. İçimde hem heyecan hem rahatlama, hem de telaş belirmişti bir anda. "Burada mı?" derken kekeledim.

"Evet, annemle karşılaştılar evin önünde. Seni görmeye gelmişti muhtemelen ama anneme yakalandı. Öyle olunca ayaküstü muhabbet ettiler. Devriye gezdiğini söyledi ama hiç inanmadım doğrusu." Yüzümü buruşturdum, kesin telsizle bana ulaşmaya çalışmıştı. Bugün hiç konuşamadığımızdan, benden haber alamayınca görmeye gelmişti. "Gidecekti ama annem ısrarla içeri davet edince girmek durumunda kaldı."

Kalbim ağzımda atarken çıkardığım pijamaları titreyen ellerimle gerisingeri dolaba bıraktım. Gülnar'a, "Nasılım?" diye sordum üzerimdeki elbisenin eteklerini düzeltirken.

"Her zamanki gibisin işte. Ev hali."

"Sağ ol ya," deyip aynaya baktım. Yüzümde hiç makyaj yoktu, göz altlarım biraz yorgun ve kararmış görünüyordu. Saçlarımı ellerimle tarayıp düzelttim. Dolaptan kapatıcımı çıkardım ve göz altlarıma sürüp hızla yedirdim. Çok oyalanmadan Gülnar'la odadan çıktım.

Kalbim ağzımda atıyordu. Göz ucuyla salonun aralık kalan kapısından içeriye baktığımda Yusuf Agâh'ı gördüm. Üzerinde

heybetine heybet katan asker üniformasıyla tekli koltukta oturuyordu. Hafiften öne eğilmişti ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmiş bir vaziyette solundaki kişiye -muhtemelen anneme- bakıyordu. Şimdi nabzımın dakikada iki yüzlere çıktığına şüphem yoktu. Buradaydı! İçeride oturuyor ve annemle konuşuyordu. Gülecektim ama heyecanım buna müsaade etmiyordu.

Elimi kapı koluna attım ve aralamadan önce derin bir nefes aldım. Kapı gıcırdayarak açıldığında annemle Yusuf Agâh'ın lafı bölündü ve sevdiğim adamın bakışları ansızın beni buldu. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda karnımdan kalbime doğru sayısız kelebek yükseldi.

"Ah, Mihra da geldi," dedi annem. "Uyudu mu kızım, Sehra?"

Bakışlarımı Yusuf Agâh'tan ayırıp anneme çevirdim ve onu başımla onayladım. "Uyudu, masalın sonunu bile dinleyemedi." Yeniden Yusuf Agâh'a baktım. "Hoş geldiniz."

Başını eğerek selamımı alıp, "Hoş buldum," diye yanıtladı tok sesiyle.

"Mihra benim elim ayağım resmen," dedi annem ben ilerleyip yanına otururken. "Öyle yardımcı oluyor ki bana sağ olsun. Elinden her iş gelir. Bir abladan çok kardeşlerinin ikinci annesidir, değil mi yavrum?" deyip Gülnar'a baktığında ben yüzümün kıpkırmızı kesildiğine emindim.

"Hı hı, kesinlikle öyle," dedi Gülnar. Yusuf Agâh belli belirsiz tebessüm etti.

Bu sırada annem tekrar bana döndü. "Biz de Yusuf Agâh'la İlteriş'teki patlamayı konuşuyorduk. Teşekkürlerimi iletiyordum ona, seni kurtardığı için."

Annemdeki bu değişim takdire şayandı doğrusu. Gerçi Yusuf Agâh'ı en başından beri seviyordu, sadece önünde sonunda Türkiye'ye dönecek olması canını sıkıyordu ama görünüşe göre bu konu hakkındaki tedirginliklerini de çoktan kapı dışarı etmişti.

Bu defa belli belirsiz tebessüm eden ben oldum. Oturduğum yerde aval aval bakıyor, ne yapacağımı bilemiyordum. Arkamdan salonun kapısı tekrar açıldığında refleksle gelene baktım. Ayşe elinde sıkı sıkı tuttuğu tepsinin üzerindeki bir bardak çay ve bisküvi tabağıyla içeri girdi. O sırada annem bana hafifçe dirsek attı. "Kızım, Yusuf Agâh oğlumun önüne sehpa çeksene. Çayını koyalım."

"Zahmet etmeyin," dedi Yusuf Agâh.

"Yok evladım, ne zahmeti," diye karşılık verdi annem.

Ayağa kalkar kalkmaz iki tekli koltuğun arasındaki ahşap sehpalardan en küçüğünü çıkardım ve Yusuf Agâh'ın önüne çektim, bu sırada bakışlarımız buluştu. Diğer herkese arkam dönük olduğundan ona gizlice tebessüm ettiğimde bana göz kırptı ve midemdeki kelebekler çoğaldı. Ayşe'nin getirdiği çayı sehpanın üzerine koyarken Yusuf Agâh'ın gözü sağ elime takıldı, yüzüğü kontrol ettiğini anlayarak gerildim. Henüz ailemle konuşma fırsatı bulamamıştım. Anlayacağını umdum. Bisküvi tabağını bıraktıktan sonra doğruldum ve yeniden annemin yanına oturdum.

Yusuf Agâh çayından bir yudum alıp bardağı tekrar çay tabağına bıraktığında annem, "Evladım, Batı Harezm'den bilgi alıyor musunuz hiç?" diye sordu.

"Batı Harezm'le iletişim ağımız yok şu an. Her bölge kendi çevresiyle irtibat halinde."

"Geçenlerde bir gece vakti Bilal aramış. Telefon titreşimde olduğu için duyamamış bizim kızlar ama aradığına göre iyi besbelli."

Yusuf Agâh annemi başıyla onayladı. Bunları benden dolayı zaten biliyordu, bilmiyormuş numarası yapmak zor olmalıydı.

"İlteriş'teki patlamalar da çok korkuttu bizi doğrusu. Buraya da sıçrar mı kargaşalar?"

"Buraya sıçramadan bitebilir de daha çok yeri karıştırıp çoğalabilir de. Her şeye hazırlıklı olmak gerekir."

"Ne yapalım peki, bir önerin var mı?"

"Ambargo riskine karşı alabildiğiniz kadar kuru gıda temin etmenizi öneririm. Telefonlar çoğu zaman çekmediği için telsiz alabilirsiniz. Öte yandan, sığınak... Sığınak kazmalısınız. Her evin bir sığınağı mutlaka olmalı."

Annem ona katıldı. "Haklısın oğlum. Hasan geldiğinde sığınak işini bir konuşalım."

Yusuf Agâh yaklaşık on dakika kadar daha oturdu. Annem ailesinin halini hatrını sordu, kısa bir sohbet ettiler bunun üzerine. Çayı bittiğinde yenilenmesini istemedi ve rahatsızlık vermemek için ayağa kalktı. Annem ona övgü dolu sözler söyleyerek uğurladı. Yusuf Agâh'ın çıkarken kaşla göz arasında bana başıyla dışarıyı işaret etmesinden beni dışarıda bekleyeceğini anladım.

O çıktıktan biraz sonra bahçede hava alacağımı söyledim. Annem sebebini anladıysa da anlamazlıktan geldi.

Dışarı çıktığımda Yusuf Agâh bahçenin çıkış kapısının önünde beni bekliyordu. Yanına ulaştığımda salonda yapamadığımı yaptım ve hiçbir şey söylemeden ona sıkıca sarıldım. Başımı göğsüne yasladığımda kollarını belime doladı ve tüm sevgisiyle sarıp sarmaladı beni. Dudaklarını birkaç kez üst üste saçlarımın üzerine bastırdı ve kokumu içine çekti.

Bir süre o şekilde durduktan sonra ayrıldık ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Nasılsın?"

"Şimdi iyiyim," diye karşılık verdi. Sağ elini kaldırdı, yüzümün sol tarafına düşen saçlarımı geriye attı. "Mihra, telsizini neden hiç kullanmıyorsun?"

Dokunuşu beni rahatlatırken gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Unutuyorum. Evde telaşımız çok oluyor, bir de çok kalabalığız biliyorsun. Her zaman müsait olamıyorum."

"Anlıyorum ama aklım sende kalmasın diye verdim onu. Hiç gideremiyorum merakımı."

"Haklısın, özür dilerim," dedim sessizce. "Bir daha olmaz."

Kaşları hafiften çatılmıştı. "Sanırım evlilik teklifinden de bahsetmedin henüz ailene..."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Fırsatım olmadı henüz. Durumları biliyorsun... Babam aramızdaki ilişkiyi bilmediği için nasıl bahsedeceğimi tasarlıyorum kafamda sürekli. Bunun da bir hazırlık süreci oluyor, biliyorsun. Ama çok sürmez."

Anlayışlı tavrıyla gözlerini kapatıp açtı ardından tuttuğu sağ elimin yüzükparmağını usulca okşadı. "Yüzüğü parmağında görmek için sabırsızlanıyorum."

Tatlı tatlı ürperirken gülümsedim. "Ben de." İç çektim. "Ya sen? Ailenle konuştun mu?"

Sağ elinin başparmağı hâlâ yanağımı okşuyor ve bu çok iyi hissettiriyordu. Öyle bakıyordu ki çehreme bu yakınlığın etkisi ruhumu aleve veriyordu. "Bugün konuşacağım. Askeriyeye gider gitmez."

Heyecan yaptım hemen. "Nasıl karşılayacaklar acaba? Yani... Benimkiler seni tanıyor, seviyorlar ama... Senin ailen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor."

"Çok sevecekler seni, gör bak..." diye yanıtladı beni rahatlatmak istercesine. Eğilip alnımı öpünce refleksle gözlerimi kapattım, eskisinden daha az geri çekilip devam etti konuşmasına. "Seni herkes sever, Mihra. Tam annemin istediği gelin adayısın. Sevmeyip de ne yapacak?"

Yine güldüm. Şakayla karışık konuştuğunu biliyordum. "Her şey yolunda gider umarım..."

"Gidecek," dedi.

Elini yanağımdan çekmeden bana bakarken ben de ona bakıyordum hayran hayran. Nerede olduğumuzu unutmuştum şimdi, yakınlaşmasına karşı koyamayacak kadar zamandan mekândan soyutlaşmıştım. Başını biraz daha eğdiğinde burnunun ucu burnuma değdi, yüreğim pır pır etti. Parmak

uçlarımda yükselip dudaklarımı araladım, ne zamandır beklenen vuslat bir nefes ötedeyken dışarıdan uyarırcasına yayılan öksürük sesiyle elektrik şoku yemiş gibi indim topuklarımın üzerine.

Bu, babamın öksürüşüydü. Tanıyordum.

Akabinde bahçenin kapısı açıldığında Yusuf Agâh elini hemen indirdi yanağımdan. Telaşla bir adım geriye çekildim ve ikimiz de aynı anda içeriye giren babama baktık.

Bizi görmüş müydü?

Yanaklarım alev alev yandı.

Ağzımı açıp kapattım, bir şey söylemek istedim. Sonra, "Ho-hoş geldin baba," dedim. Nasıl konuşabildiğimi bilmiyordum.

"Hoş buldum," dedi babam ardından dik dik Yusuf Agâh'a baktı. "Sen de hoş geldin."

Yusuf Agâh boğazını temizledi. Kafasını eğip, "Hoş buldum efendim," dedi biraz sessiz tonlamasıyla.

"Yeni mi geldin, gidiyor muydun?" diye sordu babam.

"Gidiyordum efendim."

Babam kafasıyla onayladı. Yorgun gözüküyordu, iki gündür yaralılarla ilgileniyordu. Uyuduğundan bile şüpheliydim. Öte yandan garip davranmıyordu. Kızgın değildi sanki. Yani bizi görmüş gibi değildi. Sadece konuştuğumuzu sanıyorsa yadırgamazdı. Böyle şeyleri sorun edecek bir adam değildi. Ya da ben kendimi yatıştırmaya çalışıyordum çünkü gereğinden fazla yakınlaşmıştık. Gerçi, Yusuf Agâh iri cüssesiyle beni gölgelemişti muhtemelen, babamın tek gördüğü onun sırtı ve eğdiği başı olmalıydı. Hem, karanlıktı da zaten.

"İyi bakalım, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar efendim," dedi Yusuf Agâh. Çıkmak için kapıya yöneldiğinde babam da bana kaşlarıyla evin merdivenini işaret etti. Yusuf Agâh'a son kez bakamadan merdivenlere yöneldim ve titreyen bacaklarımla basamakları çıktım.

Yürek mi yemiştik? Evin bahçesinde o kadar yakınlaşmanın anlamı neydi? Babamdan önce içeri girdim ve yanaklarımın kızarıklığının geçmesini beklemek için hemen odama geçtim. Neyse ki Ayşe ve Gülnar odada değildi, halimi görüp ne olduğunu soramadılar. Durumu onlara anlatamazdım şimdi, beni sıkıştırıp dururlardı.

Bir süre odamda kaldım. Yusuf Agâh'la annemin arasının iyi olduğuna sevinmiştim, rahatlamıştım. Onu burada görünce şaşırmıştım ve şimdi de babama yakalanmış olma ihtimaliyle korkuyor daha doğrusu çekiniyordum. Muhtemelen bu akşam odadan çıkamazdım. Uyuyup sabah olmasını beklemek en iyisiydi.

Ben bu düşüncelerle öylece dururken odamın kapısı tıklatıldı. İrkilerek toparlandım ve nefesimi tutup kimin geldiğine baktım. Kapıyı açan kişi annemdi. Kısık gözleriyle bana baktı, bu saatte buraya gelmesinin normal olmadığının farkındaydım.

"Mihra, baban seninle konuşmak istiyor."

Annemin sözlerini işitince hissettiğim gerilim arttı. Gözlerimi büyüterek yataktan doğruldum ve yutkundum. "Bir şey mi oldu?"

Annem başını sağ omzuna eğdi. Biraz daha girdi odanın içine ve "Yusuf Agâh'la ilgili," diye fısıldadı.

Ürperdim. Tüylerim diken diken oldu. "Anne ben..."

"Korkacağın bir şey yok kızım, ben babana bahsetmiştim zaten Yusuf Agâh'tan," diye kesti annem sözümü. "Gel hele bir. Konuşacak sadece seninle."

Kaşlarımı şaşırdığımı belli ederek kaldırdım. Babam Yusuf Agâh'la aramdaki şeyi biliyor muydu? Ne kadarını biliyordu? *Yeniden bu iş ilerlemeden ayrılmalısınız* sözlerini mi işitecektim? Bu saatten sonra buna dayanabilir miydim?

Bana evlilik teklifi etmişti.

Ben de hiç şüphesiz kabul etmiştim.

Dayanamazdım.

Gözlerim sızladı.

Titrememeye çalışarak bacaklarımı yataktan sarkıttım. Panduf ev terliklerini giyinerek ayağa kalktım. Annemle salona geçtim. Babam tekli koltukta oturuyordu, başı yere eğikti, henüz üzerini dahi değiştirmemişti. İçeri girdiğimizi duyunca kaldırdı başını, bakışları beni bulunca nefes aldım ama sanki ağzımda takıldı kaldı soluğum. Sol çaprazındaki üçlü koltuğun babama yakın olan kısmına oturdum. Annem de yanıma geldi. Muhtemelen hâlâ araları bozuktu ama bu konuyla bir araya gelmişlerdi.

Titreyen sesimle, "Beni çağırmışsın baba," dedim sessizce.

Başıyla onayladı. Bana bakmıyor, duvarı izliyordu o da. Birkaç saniye sonra boğazını temizledi. "Mihra, seninle bir gün bu konuşmayı yapacağımı biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum." Nefes alıp verdi, yutkundu. Bense hâlâ titriyordum. "Yusuf Agâh'la aranızda bir gönül ilişkisi varmış, doğru mu?"

Ellerimi bacaklarımın üzerinde birleştirip bakışlarımı halının desenlerine iliştirdim. Sesli cevap veremedim ama başımla onayladım.

"Onu seviyor musun?"

Yutkunuşumun sesi odada yankılandı. Utanıp cevap veremedim.

"Mihra, babanım ben senin. Mutluluğunu istiyorum sadece. Bu yüzden sakın çekinme benden. Hislerini söyle sadece. Seviyor musun Yusuf Agâh'ı?"

Babam beni cesaretlendirince susamadım daha fazla. Gözlerimi kapatıp açtım. "Evet."

"Peki, o seni seviyor mu? Söyledi mi bunu?"

Parmaklarımı sıktım heyecandan. "Evet baba, söyledi."

"Ciddi düşünüyor mu? Bu konuda bir konuşma geçti mi aranızda?"

Evlilik teklifi oynadı yeniden zihnimde. Bu konuyu ailemle konuşacağım uygun bir an kolluyordum ve şimdi tam sırasıydı sanırım. "Bana... Evlilik teklifi etti."

"NE?" diye bağırdı annem daha fazla sessizce dinlemekle yetinemeyip. Tüm vücuduyla bana dönüp, "Aman ya Rabbi!" diye bağırdı. "Ne zaman? Nasıl? Ay!"

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Üç gün önce, evlilik teklifi etti. Yüzükle birlikte."

"Sen ne yaptın?"

"Kabul ettim." Hemen sonrasında ekledim. "Ama tabii, ailemle konuşmam gerektiğini söyledim. O yüzden yüzüğü takmadım hiç. Sizin onayınızı almadan yapamazdım elbette."

Annemin gözleri doldu, gülmekle ağlamak arasında, sevinmekle hüzünlenmek arasında kaldı. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemedi sanki. Bu sırada babam tekrar konuştu.

"Yarın akşam Yusuf Agâh'ı buraya çağır. Akşam yemeğine. Onunla da bir konuşmak istiyorum."

"Yarın mı?" derken kekeledim.

Başını indirip kaldırarak onayladı. "Yarın. Daha geç bir zamanda değil."

"Tamam," derken yeniden kekeledim. "Tamam baba, söylerim."

Babam başka hiçbir şey söylemeden, bana hiç bakmadan, "Dinleneyim biraz," deyip ayağa kalktı ve saniyeler içinde odadan çıkıp beni kapıyı dinlemekte olan meraklı kız kardeşlerimle annemin arasında bıraktı.

Babamın davetini Yusuf Agâh'a telsizle iletişime geçerek söyledim. Aileme söyleyeceğimi biliyordu fakat bu kadar çabuk olacağını beklemiyor olmalıydı ki o da duyunca hem şaşırmış hem de sevinmişti. Ertesi gün evde büyük bir telaş hâkimdi. Savaşın ve olumsuz gelişmelerin yaydığı kasvet bir

günlüğüne bizi terk etmiş ve garip bir neşe evin her köşesine hâkim olmuştu. Annem akşam yemeğine gelecek olan Yusuf Agâh için dolapta kalan son beş paket kıymadan birini çıkardı. Mutfaktaki büyük masaya elimizden gelen en özenli sofralarımızdan birini kurduk. Her şey son derece temiz ve düzenli görünüyordu. Onu hemen damadı olarak benimsemişti. Yüzüğe de hayran kalmışlardı doğrusu.

Bense bir rüyanın içinde gibiydim. Yaşadıklarım gerçek miydi yoksa şu kâbus ortamının içinde pespembe renkli, mutlu sonlu bir düş müydü kestiremiyordum. Bulutların üzerinde yürüyordum sanki. İlteriş'teki patlamadan sonra doğru düzgün mutlu olduğum gün olmamıştı fakat üç dört gündür gözlerim ağlayamayacak kadar ışıl ışıl bakıyordu etrafa. Yusuf Agâh resmi olarak ailemle tanışacaktı. Abimin arkadaşı olarak değil, damat vasfıyla. Benim sevdiğim adam, beni seven adam vasfıyla. Sürekli *damat, damat* diye dillendirmiş, ilk karşılaştığımız gün evlilik iması yapmış bunu hiç dilinden düşürmemişti, şimdiyse isteği gerçek oluyordu.

Dizkapağımın bir karış altında biten haki rengi, minik beyaz çiçek desenleri olan bir elbise giyinmiştim. Yakası kalp şeklindeydi, kolları uzun ve şifondu. Açık kalan gerdanımdan yusufçuk kolyem görünüyordu. Sade bir makyaj yapıp saçlarımı ensemde topladım, yaprak şeklindeki altın küpelerimi taktım. Zaman geçmiyor, aynada kendime baktıkça bir yerimi beğenmiyor sürekli kendimle uğraşıyordum. Baktım olmuyor, en sonunda balkona çıktım ve bulutların arasında parıldayan ayı izledim. Aya bakmak beni rahatlatıyor, bir nebze de olsa sakinleştiriyordu. Bir süre sonra kolumdaki altın saate baktım. Yediye beş vardı.

Balkon kapısı açıldığında başımı omzumun üzerinden çevirdim. Elif'i görünce belli belirsiz tebessüm ettim. Kapıyı sakince örtüp, "Heyecanlı görünüyorsun," dedi yumuşak sesiyle.

Başımı sallayarak onayladım. "Çok... Elif, hepsi rüya gibi. Gerçekten yaşıyor muyum bu anları? O kadar hızlı gerçekleşti ki... Daha dün gizli saklı buluşurken ne ara onu ailemle tanıştırma evresine geçtim... İnan bilmiyorum."

"Öyle oluyor," dedi yanıma geldiğinde. "Bir anda bakıyorsun ki evlenmişsin." Ellerini karnında birleştirdi. "Sonra bir bakıyorsun, sevdiğin adamdan çocuk bekliyorsun."

Tebessüm ettim. "Bizim evliliğimiz o kadar çabuk olmaz. En az iki yılı var. Ama babam adının konmasını ister tabii..."

"Sonrası çorap söküğü gibi gelir. Sen şimdiden çeyizini yapmaya başla." Sırtıma dokundu. "Keşke Bilal de öğrenebilse, gelebilse..."

"Keşke..." diye karşılık verdim. "Telefonlar çekerse yine... İletişime geçebiliriz, Elif ama abime sen söyle olur mu? Ben utanırım."

"Bir konuşabilsem..." dedi Elif. "Bir sesini duyabilsem..." Gözleri sızladı. Hemen başını sallayıp silkinerek kendine geldi. Burnunu çekti. "Aman... Bugün de duygusal olmayalım." Omzumu sıvazlayıp başını omzuma yasladı. "Çok mutluyum senin için Mihra. Tüm güzellikler seni bulsun."

"Canım benim, hepimizi..." dedim ve ona sarıldım.

Zil çalınca birbirimizden ayrıldık. Telaşım kendini tekrar belli etti, karnıma kramplar giriyordu. "Geldi galiba," dedim heyecanla. Soluğum yeniden ağır çekime girdi. Ellerimle elbisemin eteklerini düzelttim. "Nasıl görünüyorum? Saçım falan nasıl?"

"Çok güzelsin. Bekletme hadi, sen aç kapıyı."

O sırada Gülnar balkon kapısını açtı. Büyük bir hevesle bize bakarken, "Abla, Yusuf Agâh abi geldi. Kapıyı sen aç," dedi.

Gözlerimi tamam dercesine kapatıp açtıktan sonra kapıdan çıktım. Mutfakta bekleyen annem, "Çabuk ol, beklemesin adamcağız dışarıda," dedi. Damadını da hemen benimsemişti doğrusu.

Babam ve Yasir salon kapısından çıktı, annem ve kız kardeşlerim peşimden ilerledi. Hepsi kapının etrafında durdular. Titreyen elimi kapı koluna atıp indirdim ve ikinci kez çalınmadan evvel kapıyı yavaşça araladım. Yusuf Agâh'ı gördüğümde onu ilk görüşümmüş gibi kasıldı yüreğim. Saçlarını yeni kestirmiş, tıraş olmuştu. Üzerinde siyah ceketi, siyah boğazlı kazağı ve koyu renk kont pantolonu vardı. Bakışlarımız buluşunca dudaklarını birbirine bastırıp gülümser gibi hareket ettirdi. Fazla gülümsemedi heyecan ve aile evinin verdiği çekingenlikten ama yine de iki yanağındaki derin gamzeler göründü hemen. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bakışları benden ayrılmayı başarıp aileme ulaştığında transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı, boğazını temizleyip, "Merhaba," dedi.

Annem ve babam merhabasına karşılık verip *hoş geldin* diyerek içeri buyur ettiler. Ben de kapının önünden biraz sağa çekilip içeri geçmesi için yol açtım. Yusuf Agâh elindeki tatlı paketini anneme, bir buket kır çiçeğini de bana uzattı. Çiçek buketini elinden alırken gözlerimi yere indirip gülümsedim tekrar.

"Ne zahmet ettin oğlum," dedi annem gülümseyerek. "Geç içeri, yemekler soğumadan oturalım sofraya."

Yusuf Agâh tebessüm etmeyi deneyerek başını eğdi. En az benim kadar gergin görüyordum onu. Her zaman kendinden emin hareket ederdi ama şimdi bu eve damat adayı olarak girmenin ağırlığı vardı üstünde. Mutfağa geçtiğimizde masaya annemin ayarladığı düzene göre oturduk. Yusuf Agâh, Yasir ve babam duvar tarafında yan yanaydılar, Yusuf Agâh'ın tam karşısında kalıyordum ben de. Bu nedenle bakışlarımız sürekli birbirine değiyor ama tek kelime edemiyorduk. Oysaki ne çok konuşmak istiyordum onunla şu an...

Annem, "Yusuf Agâh'ın tabağını uzatır mısın kızım?" dediğinde başımı sallayıp Yusuf Agâh'ın önündeki kâseye

uzandım. O sırada Yusuf Agâh da, "Ben uzatırım," diyerek elini attığından eli elimin üzerine kapanmış oldu ve Yasir'le babamın gözleri ellerimize odaklanınca ben elimi ateşe değmiş gibi geri çektim.

Yusuf Agâh kâseyi kendisi kaldırıp anneme uzattı. Bakışlarımız yeniden birbiriyle buluştu ve saniyesinde ayrıldı. Annem tüm çorbaları koyduğunda ilk birkaç saniye sofrada duyulan tek şey metalin porselene çarparken çıkardığı sesler oldu.

"Ee oğlum," dedi annem. "Ne var ne yok? Ailen nasıl? Haber alıyor musun hiç?"

Yusuf Agâh çorbasını yuttuktan sonra dudaklarını diliyle temizleyip annemi başıyla onayladı. "Alıyorum efendim, biz Türkiye'yle iletişimde sıkıntı yaşamıyoruz. Daha yeni konuştum onlarla. Sağlığınıza duacılar."

Annem tebessüm etti. "Eksik olmasınlar. Onlar da bizi tanıyor mu sahi?"

"Tanıyorlar. Bahsettim her şeyden," deyince heyecanım katbekat arttı. Elimdeki kaşığı neredeyse düşürecektim ki son anda tuttum da öyle bir rezillik yaşamaktan kurtuldum.

"Ah ne iyi, ne iyi. Tanışırız inşallah bir gün."

"İnşallah. Onlar da çok istiyor sizinle görüşmeyi."

"Böyle bir durumda buraya gelmeleri zor olur tabii," dedi annem.

Yusuf Agâh başıyla onayladı. Sonra yine biraz sessizlik oldu. Sehra o sessizliğin arasında Yusuf Agâh'a, "Sen benim Mihra ablamla mı evleneceksin?" diye sorunca hepimiz ister istemez gülümsedik. Çocuklar farkında olmadan yumuşatıyorlardı ortamı.

Yemek faslı bitip tatlıya geçilince babam Yusuf Agâh'ı salona davet etti. Onlar salona geçtiklerinde biz mutfaktaydık. Ne konuştuklarını delicesine merak ediyordum ama öğrenmesi sonraya kalacaktı.

Yusuf Agâh Demiral kendini en son Milli Savunma Üniversitesi'ne gittiği gün bu denli heyecanlı hissetmişti. Yüreği ağzında atıyor, ağzından çıkacak her bir kelime için iki kez düşünüp bir konuşuyordu. Yanlış bir şey söylemekten, ikinci ailesi bileceği bu insanlara kendini yanlış ifade etmekten çekiniyordu. Kendi ailesiyle konuştuğunda bundan çok daha az heyecanlanmıştı. Neyse ki o iş sıkıntısız hallolmuştu. Annesi Semiha Hanım başta şaka yapıyor sanmış, inanmakta güçlük çekmişti. Kadıncağız oğlu görevini bir an evvel bitirip Türkiye'ye dönsün diye dualar ederken o hiç tanıyıp bilmediği yabancı topraklardan bir kıza âşık olduğunu söylemişti. İnanmakta güçlük çekse de oğlunun kararlığı karşısında kabul etmekten başka bir şey yapamamıştı. Yusuf Agâh annesinin huzursuzluğunu pek sorun etmedi çünkü Mihra'yı tanıyınca onun da kendisi gibi çok seveceğine emindi.

Daha önce çok kez gelip oturduğu bu koltuklarda şimdi, evin kızına gönlünü veren bir adam olarak oturuyor olmak başlı başına gerginlik sebebiydi. Hoş, tatlı bir gerginlikti bu. Mihra'yı uzun zamandır seviyordu ve nihayet bunu gizli saklı yaşamalarına gerek kalmayacaktı.

Oturduğu koltuğa sırtını yaslamamıştı, ellerini hafiften aralık kalan bacaklarının üzerinde birleştirmiş kendisiyle konuşmaya başlayacak olan müstakbel kayınbabasına bakıyordu.

Hasan Bey, Yusuf Agâh'la konuşmaya başlamadan evvel mutfağın kapısının kapatıldığına ve kimsenin kendilerini dinlemediğine emin oldu. Nihayetinde bakışları Yusuf Agâh'ı buldu. Konuşmadan evvel boğazını temizledi, tekli koltukta arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu konularda konuşma yapmak sahiden zormuş," dedi kendi kendine. "Bilal ve Elif için Elif'in ailesiyle konuşmaya gittiğimizde gergin değildim. Çok daha rahattım ama şimdi, yüreğimin üzerinde bir ağırlık hissediyorum. Sahiden, kız babası olmak

böyle zamanlarda zormuş." Yeniden soluklandı. "Ben çocuklarıma çok değer veririm."

Yusuf Agâh onu başıyla onayladı. "Biliyorum efendim."

Hasan Bey ağır ağır kafasını salladı. Bir süre uzaklara daldı, kaşları çatıldı, gözleri dolar gibi oldu. Derin bir nefes aldı. "Bir gün Mihra için de böyle bir konuşma yapmam gerekeceğini biliyordum. Nasıl oldu bilmiyorum ama son günlerde bunun yaklaştığını daha çok hissediyordum. Aynı zamanda da korkuyordum. Kızımın *sevdiğim adam* diye karşıma çıkaracağı kişinin kötü bir karaktere sahip olması ihtimali beni oldukça endişelendiriyordu."

Yusuf Agâh başını sallamakla yetindi.

"Fakat sana güveniyorum, Yusuf Agâh. Bizim eve geldiğin ilk gün, senin nasıl birisi olduğunu anladım. Ve şimdi Mihra'nın gönlünü kazanmış olman beni endişelendirmiyor bilakis rahatladığımı hissediyorum. Tüm endişelerden arınmış gibiyim."

Adam böyle söyleyince Yusuf Agâh da rahatladı doğrusu. Sofrada ağzını bıçak açmamasını olumsuza yormuş, yersiz bir endişeye kapılmıştı. Uzun bir sürenin ardından ilk kez rahat nefes alabildi.

"Teşekkür ederim."

Hasan Bey başını eğip kaldırdı. "Mihra, ona evlilik teklifi ettiğini söyledi."

Genç adam yeniden terlediğini hissetti. "Evet efendim."

"Kızımı seviyor musun sahiden?"

Yusuf Agâh yutkundu, çekindi biraz. Ama soruyu hiç geciktirmeden, "Evet," diye yanıtladı şüphe barındırmayan sesiyle. "Çok seviyorum."

"Peki, ne zaman evleneceğinize dair aklında bir tarih var mı?"

Yusuf Agâh başını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Niyetimin ciddi olduğunu bilmeniz için yaptım evlilik teklifini.

Benim için zaman sıkıntı değil. Okulunun bitmesini bekleyebilirim."

Hasan Bey kaşlarını kaldırdı. "Beklemeyin."

Yusuf Agâh'ın gözleri kısıldı, böyle bir yanıtı kesinlikle beklemiyordu.

"Beklemeyin," diye tekrar etti adam. "Madem niyetin ciddi, yüzüğü verdin, teklifi ettin, bu işi olabilecek en hızlı şekilde sonuca erdirelim."

Yusuf Agâh tahayyül dahi edemeyeceği öneriyi doğru duyup duymadığını kafasında ölçüp biçerken Mihra'nın babası konuşmayı sürdürdü. "Karahan artık risklerle dolu bir ülke. Çok değil daha birkaç hafta önce İlteriş'e bombalar atıldı. Artık iç karışıklık değil de savaş olarak adlandırmakta bir sakınca yok içinde bulunduğumuz durumu. Kabullenmek zor gelse de Balamir'in de bombalarla sarsılması, savaşın burada da varlığını sürdürmesi an meselesi. Bunu bir asker olarak sen, benden daha iyi bilirsin. İntizam Ordusu oldukça güçlendi, Karahan'dan pay almak isteyen dış ülkelerin neredeyse hepsi onlara destek veriyor. Karahan Ordusu bu alçak örgütün karşısında zayıf kalmaya başladı, farkındayım. Direneceğimiz yere kadar direneceğiz. Sonuna kadar..."

Yusuf Agâh, Hasan Bey'i sessizce dinlemeye devam etti.

"Bilal Harezm'de, akıbetiyse meçhul. Ne zaman gelir, bilmiyorum. Yasir'in en deli çağları, aklı beş karış havada. Bense işim gereği sürekli çevre illerde oluyorum, olacağım. Ailemi, ben buradan gittiğimde ya da başıma bir şey gelirse ne olacak diye düşünmeme gerek kalmayacak birisine emanet etmeliyim. Bu evin birisine daha ihtiyacı var," dedikten sonra bakışlarını Yusuf Agâh'ın harelerine odakladı. "Senin gibi birisine."

Yusuf Agâh, Hasan Bey'in işleri bu kadar hızlı ilerletmek istemesinin nedenini şimdi anlıyordu. İçten içe adamın sözlerine katılmadan edemedi. Her söylediğinde fazlasıyla haklıydı.

Zira burada olmadığı günler boyunca onun da aklı hep Mihra'da kalıyor, uzaktan izleyip kontrol etmek kendisini bir hayli zorluyordu.

"Bu nedenle, ben isterim ki... Mihra'nın Türkiye'de bir kapısı olsun. Olur ya, savaş kötü seyreder, eşini burada değil orada görmek istersin anlarım. Nerede yaşayacağınıza birlikte karar verirsiniz. Mihra'yı götürmek istersen buna da karşı çıkmam. Öte yandan görevin burada devam ettikçe aileme göz kulak olacağını biliyorum. Senden onları Türkiye'ye götürmeni istemiyorum, sakın yanlış anlama. Biz her daim burada kalacak ve topraklarımızı sonuna dek savunacağız. Göç etmeyeceğiz." Öksürdü. "Uzun lafın kısası... Ben yokken ailemizin bir parçası olup onlarla ilgileneceğine söz verebilecek misin?"

Yusuf Agâh verdiği yanıttan hiçbir zaman şüphe duymayacaktı. "Ben artık bu ailenin bir parçasıysam, beni ailenize kabul ediyorsanız, her daim yanınızda olacağıma dair şeref sözü veririm."

Hasan Bey aldığı cevapla rahatladı, omuzları bıraktığı nefesiyle birlikte yatışıp düştü. Dudaklarında yorgun ama mutlu bir tebessüm canlandı. "O halde yarından tezi yok nikâh işlemlerine başlayalım."

Bölüm Sekiz

Birbirine Bağlanan Gönüller

“O halde yarından tezi yok nikâh işlemlerine başlayalım.”

Konuşulanları dinlemek için durduğum kapının ardından babamın söylediği cümle karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ayşe, “Ne dedi, ne dedi?” diye sorup kapı koluna yaslanan Gülnar’ın üzerine abandı ve ben daha durun diyemeden kapı açıldı. Ayşe ve Gülnar bir çığlıkla neredeyse içeri savruldu. Düşeceklerdi ki son anda koltuktan destek alarak ayakta durmayı başardılar. Neyse ki ben görünmemiş, kapı açılacağı an kapının arkasına geçmiştim.

“Eee baba...” diye geveledi Gülnar. “Annem *çay hazır getirelim mi* diyor. Onu soracaktım kapı da bozulmuş iyice...”

Bense bakamıyordum bile. Olduğum yerde öylece durmuş, açık kalan ağzımla boş boş duvarı izliyordum. Görüneceğimi hissederek arkamı dönüp mutfağa girdim. Aklım hâlâ babamın söylediklerindeydi.

“Ne oldu?” diye sordu Elif. Anın şokuyla cevap veremedim. Zihnimde tek kelime yoktu.

Çok geçmeden Ayşe ve Gülnar içeriye girip kapıyı çabucak kapattılar. Gülnar hiç beklemeden, “Babam *yarından tezi yok nikâh işlemlerine başlayalım* dedi!” haberini verdi. Onun tekrarlayışıyla birlikte anın gerçekliği beni yeniden sarstı. Babam gerçekten öyle söylemişti. Bir rüyanın içine hapsolmuş olabilir miydim?

Annem gözlerini açıp elleriyle ağzını kapattığında Elif, "Yanlış duymuş olmayasınız," dedi. "Ya da yanlış anladınız belki."

"Yok, hayır, hiç de yanlış anlamadık. Babam, yarından tezi yok nikâh işlemlerine başlayalım dedi."

"Aynen böyle söyledi," diye destekledi Ayşe'yi Gülnar.

Annem ellerini birbirine vurup ah vah etti. "Daha bir iğne bile almadım Mihra'nın çeyizine. Nasıl halledeceğim tüm bu işleri? Olacak iş mi bu şimdi?"

O sırada omzuma dokunan Elif'le bakışlarımı duvardan ayırdım ve yanıma gelen arkadaşıma baktım. "Mihra, sen iyi misin?"

Beni düşünen yalnızca Elif'ti sanırım şu an.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bilmiyorum."

"Şok oldu tabii," dedi annem. "Kız *evlilik teklifi aldım* dedi, bizim adam konuyu direkt nikâha çevirdi. Ne yapacak bu kız? Memleket bu haldeyken nişanlığı, gelinliği nereden bulacağız? Kumaşı nereden bulacağız kumaşı? Ya ev? Nerede oturursunuz Mihra? Yusuf'un Türkiye'de evi var mıymış? Seni bu kargaşanın içinde yaşatmaz herhalde, değil mi? Sınır dışında çalışan Türk askerlerin maaşı epey iyi oluyormuş diye duydum. Geçim sıkıntısı yaşamazsınız herhalde."

Anneme bakarken aklımdan onlarca soru işareti dönüp durdu. Boş boş suratını seyrederken, "Anne, ne diyorsun?" diye sordum. Takıldığımız konular birbirinden epey farklıydı. "Şu an bunları mı düşünüyorum sence?"

"Ya ne?" dedi annem de durgunlaşarak. Hemen kaşlarını çattı. Bana doğru bir adım attı. "Yoksa onu sevdiğinden emin değil misin? Öyleyse başlamadan bitirelim bu işi. Kimse seni zorlamayacak. Yüzükler takılmadan konuşsanız iyi edersin."

Omuzlarımı düşürerek, "Anne..." dedim yeniden. Neredeyse ağlayacaktım. Annem benim neyi sorun ettiğimi nasıl anlamazdı? "Onu seviyorum."

"O zaman ne oldu kızım?"

Dilimle dudaklarımı ıslattım. Konuyu nasıl dile getireceğimi düşünerek derin nefes alıp verdim. Güçlükle yutkundum. "Ben... Biz... Evliliği bu kadar çabuk olacak diye planlamamıştık. Adını koyacaktık sadece."

Gözleri kısıldı. "Yusuf Agâh hakkında şüphelerin mi var?"

"Hayır..." dedim. "O tanıdığım en dürüst, en güvenilir, en iyi insanlardan."

"Bence de öyle," diye destekledi annem. "O zaman sorun ne yavrum? Seviyorsun, tanıyorsun, güveniyorsun. Aylardır da birliktesiniz. Neyi bekleyeceksiniz ki?"

"Anne ben..." Başımı salladım. "Daha evliliğe hazır mıyım onu bile bilmiyorum. Teklifini kabul ederken önümüzde kendimi bu fikre hazırlayacağım uzun zaman olacağını düşünerek kabul ettim. Öte yandan, Yusuf Agâh da işlerin böyle hızlı ilerleyeceğini bilmiyordu eminim. Onu da zorunda hissettirmek istemem. Babam neden böyle yaptı ki?"

Neredeyse ağlayacaktım. Tanışmak istemelerini hoş bulmuş, sevinmiştim. Ancak şimdi sevincimden eser kalmamıştı. Yusuf Agâh'ı çıkmaza sokmuş hissediyordum. Babamın bu yaptığı, teklifi duyar duymaz beni ona yamamak olmuştu sanki, utanıyordum. Nasıl beni bu kadar kolay gözden çıkarabilmişti? *İstersen Türkiye'ye götürebilirsin* bile demişti. Gitsem hiç mi özlemezdi beni? Ne kadar normal bir istek gibi konuşmuştu.

"Baban çok doğru bir şey yaptı," dedi annem. "Savaş ülkesindeyiz kızım, bunu kabullenmek gerekiyor artık. Kimse düğününü geciktirmiyor aksine nişanlılar bir an evvel evleniyorlar. Hatta nişanlı olmayanlar bile kendilerine bir kısmet bulup evleniyorlar. Ne olacağı belli değil. Okulsa aklındaki sorun, Yusuf Agâh'ın senin okulunu sorun edecek biri olduğunu sanmıyorum."

"Etmez zaten..." dedim. Sonra sessiz kaldım. Ne söylersem söyleyeyim belli ki annem de babam gibi düşünüyordu. İnsan

bir şeye körü körüne inandıysa aklındaki düşünceyi değiştirmek çok zor oluyordu. En iyisi Yusuf Agâh'la konuşmak olacaktı. Evlenecek olan bizdik, annemle babam değildi. Onların sözleri benim için her şeyden üstündü fakat Yusuf Agâh'ın da hislerini öğrenmem gerekiyordu. Bu kararı ikimiz almalıydık. Ne zaman evleneceğimize biz karar vermeliydik.

"Neyse, sonra detaylıca konuşuruz bunları. Çayları götüreyim ben." Annem bunları söyleyince onu onaylamaktan başka bir şey yapmadım.

Babam, Yasir ve Yusuf Agâh içeride çay içtiler. Gülnar ve Ayşe bizim için de mutfağa bir çay sofrası hazırlamıştı. Ben pek içebildiğimi söyleyemezdim doğrusu. Sadece bir yudum aldım, gerisi inmedi boğazımdan aşağı. Yaklaşık yarım saat sonra Yusuf Agâh askeriyeye dönmek için kalktığında onu uğurlamaya hole geçtik.

Evden çıkmadan evvel, "İyi geceler," dedi ve bakışları son kez bana değdi. Gözlerini kapatıp açarak her şey yolunda mesajı verse de onun da ilk fırsatta benimle detaylı olarak konuşmak istediğini anladım.

Yusuf Agâh gittiğinde geldiği zamanki davranışları, bana attığı kaçamak bakışları, söylediği sözler kız kardeşlerim ve annem tarafından yaklaşık on kez ayrı ayrı masaya yatırılıp konuşuldu. Hepsi ona büyük hayranlık duyuyordu. İstemenin, nişanın nasıl olacağından bahsedildi. Yüzüğün zarifliğinden söz edildi bin kez. Gülnar yüzükparmağına takmaya çalıştı küçük geldi, annem zarar verecek diye azarladı onu. Ben hariç hepsi şen şakrak görünüyordu. Herkes ani alınan bu karardan mutluydu. Öyle ki annemle babam uzun zaman sonra bu gece aynı odada kaldılar.

Ev ahalisi uyumaya gittiğinde tek başıma mutfağı toparladım. Etraftan çıt çıkmayan bir vakitte telsizimi elime aldım ve balkona çıkıp mutfak kapısını kapattım. Hava soğuk üstümse inceydi, çıkar çıkmaz üşümüştüm ama şimdilik bu dert

edebileceğim şeylerde son sıralarda bile değildi. Soğuktan titreyen parmağımla telsizin konuşma mandalına bastım.

"Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı."

Kalbim hızla atarken yanıtını bekledim. Esen soğuk rüzgârla sallanan bahçedeki ıhlamur ağaçlarının kokusu soluğuma karışıyordu. Çok geçmeden telsizden duyulan hışırtıyla cevap geleceğini anlayarak nefesimi tuttum.

"Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa, dinliyorum."

Henüz uyumamış olması beni rahatlattı. Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

"Ölüm Savaşçısı, seninle konuşmaya ihtiyacım var."

"Bir şey mi oldu, kır çiçeği?"

"Babamla konuştuğunuz her şeyi duydum."

"Eee?"

"Eesi, bu konu hakkında konuşmalıyız. Yarın zeytin ağacının orada buluşalım mı?"

"Sesin kötü geliyor. Fikrini değiştirip yüzüğü bana geri vermeyeceksin, değil mi?"

Belli belirsiz gülümsedim. "Hayır, Ölüm Savaşçısı. Yüzüğü çok beğendim, sana geri vermek gibi bir düşüncem yok."

"Yüzük sende kalacağına göre ayrılmak istemiyorsun?"

Gözlerimi kapatıp açtım. "İstemiyorum. Sen istiyor musun yoksa? Niye bu kadar dillendirdin?"

"Çünkü seni, beni uğurlarken çok mutsuz gördüm. Gözlerin içeri girdiğim zamanki gibi parlamıyordu. Monna Rosa, eğer bu teklif seni iyi hissettirmiyorsa, şüphelerin varsa hiç yaşanmamış kabul edebiliriz. Gerçekten istemiyorsan..." deyip sustu.

Onu yanlış fikirlere sürükleyip kötü hissetmesine neden olduğumu anlayarak araladım dudaklarımı. Hiç beklemeden cevap verdim.

"Seninle aldığım karardan yana hiçbir şüphem yok. Sadece... Yarın görüşelim. Konuşmak istiyorum."

"Tamam *güzelim,*" diye yanıtladığında karnımda kelebekler uçuştu. *Güzelim,* deyişi iyi hissettiriyordu. "İyi geceler."

"İyi geceler, Ölüm Savaşçısı," diye karşılık verdim. Gökyüzündeki ayı seyrederken ekledim. "Ay çok güzel."

Telsizin arkasından nefese benzer gülüşünü duydum. "Monna Rosa, ölmeyi göze alırım, tamam."

Nasıl geceyi sabah ettiğimi bilmiyordum. Gözüme zerre uyku girmedi. Önce babamın işleri hızlı ilerletme teklifini düşünerek gerildikçe gerildim, kasıldıkça kasıldım. Bu kadar kısa zamanda bir evliliğe hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Hele bu yıl içerisinde evlenmek hiç planlarım dahilinde yoktu.

Öte yandan Yusuf Agâh'ı seviyordum. Çok seviyordum ve evleneceğim kişinin o olması korkunç gelmiyor aksine bu yaşananların hepsi pespembe bir düşmüş gibi hissettiriyordu. Onunla her ne yaşayacaksam hiçbir saniyesine pişman olmayacakmışım gibi tatlı bir his benimleydi. Bu yüzden çok da itiraz edesim yoktu.

Sonra...

Aklıma Yasemin geliyordu.

Şu zamana kadar ona Yusuf Agâh'la aramda bir ilişki olduğundan hiç bahsetmemiştim. Bahsedecek fırsatı ya da cesareti bulamamıştım. Ona bu durumu anlatmaktan hep kaçmıştım. Kendime göre haklı sebeplerim vardı ama iyi mi yapmıştım? Sanmıyordum. Şimdi nasıl söyleyecektim?

Düşündüğüm, düşüneceğim çok şey vardı. Bir gecede sayısız çıkmazın içinde hapsolmuştum sanki. Nasıl çıkacağımı hiç bilmiyordum.

İç çekerek düşüncelerimden ayrılmayı denedim ve tektaşımı yüzükparmağıma taktım. Hava biraz soğuk ve kapalı olduğu için gömlek ve düz kesim, hafif bol kot pantolon giyinip gömleğin üzerine krem rengi, üstünde lacivert zikzakları olan

bir süveter geçirdim. Saçlarımı enseden topuz yapıp yüzüme hafif bir makyajla renk verdim.

Odamdan çıktığımda kahvaltı çoktan hazırlanmıştı. Annem beni görünce, "Günaydın, gelin hanım," dedi neşeyle. Birkaç hafta önce Yusuf Agâh'la birlikte olmamam için uzun uzun konuşmalar yapan kadının bu yüz seksen derece dönüşü beni oldukça şaşırtıyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdim. Annem tamamen bana dönünce kaşlarını çattı. "Kızım, normalde elbiseden başka bir şey giymezsin, bugün pantolon giyinip sporlaşacağın mı tuttu?"

"Hava soğuk anne," dedim. "Ben zaten elbiseleri yazları giyerim genelde."

"Bari daha şık bir şeyler seçseydin. Yusuf Agâh gelir yine."

"Gelsin. İlk defa görmeyecek ya beni pantolonla."

"Ama özen yani... İlk günleriniz bunlar."

"Anne beni darlama lütfen," dedim başımı geriye atarak. "Ben beğendim kendimi yeterince."

"İyi, peki..." dedi. Fırına attığı patatesleri çıkardı, masaya getirdi. O sırada arkamdan gelen Gülnar kulağıma, "Annemle işin var vallahi," dedi. Aynısını düşünüyordum. İki lafından biri Yusuf Agâh'tı. Ailesiyle tanışıp tanışmadığımızı soruyor, bir an evvel ailesiyle iletişime geçmem konusunda beni tembihliyordu. Çok bunalmıştım, evden çıkmam şarttı.

Babam hastaneye gitmek için sabah erkenden çıkmış evden yine, üstelik nöbetçiymiş bu gece. Gece bir umut odama gelir, alınan bu hızlı kararla ilgili benimle de konuşur, fikrimi alır sanıyordum ama yapmamıştı. Sabah da evde olmayışı beni üzmüştü biraz doğrusu. Yasir'se uzun zaman sonra erken kalkmış ve kahvaltıda bize eşlik etmişti.

Hiç iştahım olmamasına rağmen tabağıma birkaç dilim patates, zeytin ve peynir aldım. Bir zeytini ağzımda yuvarlayıp çekirdeğini çıkardığım sıra Yasir'in bakışlarını üzerimde

hissettim ve kaşlarımı çatarak başımı *ne oldu* dercesine hareket ettirdim.

"Yusuf Agâh'la aranızda ne zamandan beri bir ilişki var?"

Sorusuyla birlikte yutmak üzere olduğum zeytin boğazıma takıldı ve öksürdüm. Boğazım yandı.

"Bir süredir..." diye geveledim.

"Ama ne kadar süredir?" Tek kaşını kaldırdı Yasir. "O kadar zaman evimize girip çıktı... Hepimizin güvenini kazandı. Onca zaman boyunca gözü sende miydi?"

"O nasıl laf öyle Yasir?" diye çıkıştı annem. "Gözü sende miydi falan? Ne zamansa ne zaman... Gönlü Mihra'ya düşmüş demek ki Mihra'nın da ona. Ne var? Art niyetli biri değil ki kısa sürede evlilik teklifi etti ablana. Geçmişi kurcalama."

Yasir başını olumsuz anlamda salladı. "Abimle arkadaşlar. Abim, arkadaşının kız kardeşine evlenme teklifi ettiğini duysa ne der? O adamı eve abim soktu. Güvenerek."

"Yusuf Agâh, abimin güvenini zedeleyecek bir şey yapmadı!" diye savundum sevdiğim adamı. Asla öyle görünmesini istemezdim. "Biz, onunla abim vesilesiyle tanışmadık. İlk karşılaşmamız zeytin ağacının orada oldu. Bizim eve gelmeden birkaç gün önce yani."

Kız kardeşlerim ve annem de bu bilgiyi şu anda, Yasir'le birlikte öğrendiğinden şaşkın şaşkın baktılar yüzüme. Dilimle dudaklarımı temizledim. "Çarşıda beni görmüş, beğenmiş. Sonra peşime takılmış ama bir türlü konuşacak cesareti bulamamış. Ben zeytin ağacının oradan çıkarken gördüm onu. Belki görmesem hiç konuşmayacaktı bile. Oradan yol ayrımına kadar birlikte yürüdük. Garipti ama ilk kez görmüş olmama rağmen onu senelerdir tanıyor gibi hissetmiştim. Bir başkası olsa koşa koşa kaçardım belki ama Yusuf Agâh'tan kaçmak istemedim. Bir kuvvet, bir çekim durdurdu beni, ağırlaştırdı adımlarımı."

"Hiç tanımadığın bir adamla yol ayrımına kadar yürüdün mü? Kızım, ben sana tanımadıklarınla konuşma diye tembih etmiyor muyum hep?"

"Anne, o adam Yusuf Agâh'tı. Normalde konuşmaz kaçar giderdim ama yapamadım işte. Sonuç bu."

"Neyse ki iyi biri çıkmış. Ama ben diyorum, gitme diye o tarlaya tek başına. Allah korusun! Yusuf Agâh yerine itin kopuğun biri düşseydi peşine, ne yapardın? Kime duyururdun çığlığını?" Annem anlattığım hikâyeden yine telaş yapıp evhamlanacağı, bana kızacağı bir detay bulmuştu. "Bir daha yasak, Mihra. Oraya sakın tek başına gideyim deme! Bak Yusuf Agâh'a da söylerim."

İçimden *merak etme zaten tek başıma gitmiyorum, bizzat Yusuf Agâh bana eşlik ediyor,* diye geçirsem de bunu dışa vurmadım çünkü ben konuştukça söylediklerim hakkında başka detaylar isteyeceklerini biliyordum. Orada sık sık Yusuf Agâh'la buluştuğumu bilmemeleri daha iyiydi.

"Peki neden birbirinizi tanımıyormuş gibi davrandınız?" dedi Yasir.

"Ben öyle istedim," dedim çekinmeden. Çünkü öyleydi, bizim eve ilk geldiği gün Yusuf Agâh, abim onunla beni tanıştırdığında, "Aslında biz..." diyerek tanıştığımızı söyleyecekti fakat ben ona engel olmuştum. "O da bana uymak zorunda kaldı."

Yasir başını ağır ağır salladıktan sonra, "Cidden seviyorsun yani," dedi.

O sırada Ayşe, "Aman Yasir sen de," dedi sabrı taşmış gibi. "Sevilmeyecek adam mı Yusuf Agâh abi? Ablamı sorguya çekmen bile yersiz şu an."

Yasir ters ters ona baktıktan sora tabağındaki zeytini alıp Ayşe'ye atar gibi yaptı. Ayşe korunma iç güdüsüyle ellerini yüzüne kapattığında Yasir, "Dua et Kuran'da geçen bir yiyecek zeytin," dedi. "Saygımdan atmıyorum."

"Boş yapma," dedi Ayşe son hecesini uzatarak. "Duyan da beş vakit namazında sanır."

"Parayla imanın kimde olduğu bilinmez," dedi Yasir ve Elif'e döndü. "Değil mi yengeciğim?"

Elif tebessüm ederek onayladı. "Öyle."

Yasir Elif'i işaret ederek Ayşe'ye bakıp, "Duydun mu?" dedi. Ayşe ona gözlerini devirdiğinde Yasir yeniden bana baktı. "Şimdi sen Yusuf Agâh abiyi seviyorsun yani. Öyle mi?"

"Evet."

Yasir sandalyesinde geriye yaslandı. "İyi," dedi sakince. "Aklımdaki sorular cevaplandığına göre evlenebilirsiniz."

"Ha sen izin vermesen evlenmeyeceklerdi sanki," dedi Gülnar. "Allah Allah..."

"Biraz daha konuşursanız dikime dikime, bacı macı demem ikinizin de saçlarını birbirine dolarım."

"Hııı," dedi ikiz kardeşlerim aynı anda. "Kolaysa gel yap."

Yasir, "Tamam," deyip ayağa kalktığında Ayşe ve Gülnar çığlık atarak masadan kalktı. Annem, "Rahat durun!" diye bağırsa da üç yaşına dönen ergen kardeşlerimin kaçma kovalamacasına engel olamadı.

Olaylı geçen kahvaltı sonrasında dışarı çıkacağımı söylediğimde annem, "Yusuf Agâh'la mı buluşacaksın yoksa?" diye sordu. Utana sıkıla gözlerimi kaçırdığımda nihayet üstüme gelmedi. Elime de yol üzerindeki konteynıra atmam için bir çöp poşeti tutuşturdu.

Evden çıktığımda boğulma hissi geçti ve nihayet kendimi rahat hissettim. Hava rüzgârlı, biraz da soğuktu. Annemin söylediklerinin aksine spor giyinmekle çok iyi yapmıştım çünkü elbise giysem yol boyunca uçuşacak eteğimi tutmaya çalışmaktan önüme bakamayacaktım.

On dakikalık bir yürüyüşten sonra tenha yol ayrımı göründüğünde Yusuf Agâh'ın beni her zamanki köşede beklediğini gördüm. Sivil giyinmemişti, üniformasıylaydı. Yemeğe geldiği

gün hariç artık neredeyse hiç sivil giymiyordu. Birkaç metre öteden gülümsedim ona, aynı şekilde karşılık verdi. Gökyüzünde güneş olmasa dahi bakışları ışık saçıyordu. Onu daha dün akşam görmemişim gibi kalbim göğsümü yumruklamaya başladı, nabzımın sesi davula vuran tokmağınki kadar şiddetli bir şekilde kulaklarımda çınladı.

Karşısına geçtiğimde boyunun uzunluğu nedeniyle yüzüne bakmak için başımı kaldırmam gerekti. "Selam," dedim kısık bir sesle. Gülümsüyordum ama babamın dün ona yaptığı zoraki tekliften dolayı biraz mahcuptum.

"Selam, kır çiçeği," diye karşılık verdi. "Tam üç dakika kırk yedi saniye beklettin."

"Özür dilerim," dedim daha da çekinerek. "Ev işlerini halledeyim derken geciktim biraz."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Telafi ödülün ne olacak?"

Altdudağımı büktüm. "Ne istersiniz komutanım?"

Başını geriye atıp gözlerini kıstı. "Düşünmem lazım," dedi. "Bir askerin vakti çok değerlidir. Zamanımı çalmanın karşılığı küçük bir şey olmamalı. Hemen söyleyemem o yüzden."

Gülümseyerek omuz silktim. Sağ elimi kaldırıp asker selamı yapmak için alnıma koydum. "Emredersiniz komutanım!"

Yusuf Agâh da bembeyaz, inci gibi dizilen dişlerini göstererek gülümsedi. Rüzgâra rağmen içim ısındı gülüşüyle. Elime bakarken bir an duraksadı, gülüşü hafiften silinip gözleri kısıldığında harelerinin içindeki parıltıyı seçememek çok zordu. "Yüzüğünü takmışsın."

Yanaklarım ısındı. Elimi alnımdan indirdim, yüzükparmağımdaki tektaşa baktım, yanaklarımı şişirerek tebessüm ettim. "Artık ailem her şeyi bildiğine göre takmamak için bir sebebim kalmadı. Söz verdiğim gibi."

O da benim gibi hâlâ yüzüğe bakarken, "Mihra..." diye mırıldandı. Uzanıp sol eliyle sağ elimi tuttu. Dışarıda çok beklediğinden olacak teni buz gibiydi ama dokunuşu içimi

ısıtıyordu. Başparmağıyla parmağımdaki tektaşı okşarken, "Bu... İnanılmaz geliyor," dedi. "Çok değil, aylar önce senden ilelebet ayrılacağım diye aşk acısı çekiyordum. Şimdiyse... Evlilik yoluna girdik ve aramızdaki gönül bağının simgesi olan bu yüzüğü takıyorsun. Ben hayatımda ilk kez yaşadıklarım hayal mi, gerçek mi diye sorguluyorum. Utanmasam Ahmet'e *bana bir tokat at* diyeceğim. Şokta mıyım? Düşman tarafından vuruldum da ölmeden önce beni mutlu edebilecek olayları içeren rüyalar mı görüyorum? İnan karar veremiyorum, çetin bir içsel çatışmadayım."

Hislerinin samimiyeti kalbimi iç açıcı renklere boyarken bu defa ben başparmağımla elimi tutan büyük elinin dış yüzeyini okşadım. "Ne şoktasın ne de ölmek üzeresin," dedim sessizce. "Bana da inanılmaz geliyor ama... Biz çok güzel bir gerçeğin içindeyiz, Yusuf Agâh. Tüm bu karanlığın içinde ışık saçan tek şey bana olan sevgin sanki. Bundan daha gerçek çok az şey gördüm. Öyle gerçek ki uyuyamıyorum, sanki uyuyup uyansam her şey sonlanacakmış gibi... Heyecandan içim içime sığmıyor."

Elimi indirdi. Yürümüyorduk. Yolun ortasında durmuş, birbirimize bakarak konuşuyorduk öylece. Zaten maksadımız zeytin ağacına gitmek değil, birbirimizi görmekti. Artık bir başkası bizi görür diye çekineceğim bir durum yoktu, bu nedenle nerede olduğumuz pek umurumda değildi.

"Çok korktum, bugün her şeyden vazgeçmiş olarak karşıma geçeceksin diye," dedi.

"O kadar sevdasının arkasında durmayacak biri gibi mi görüyorsun beni?"

"Hayır ama..." Susup soluklandı. "Babanın söyledikleri fikrini değiştirmiş olabilirdi. Hemen evlenmek istemediğini biliyorum."

Omuzlarımı düşürdüm, kaşlarımı çatıp derin bir nefes aldım. "Babamın da beni hemen evlendirmek isteyeceğini dü-

şünmemiştim. Neden böyle yaptığını anlayamıyorum."

"Ben anlıyorum, babana hak da veriyorum hatta. Balamir'e bombalar uğramadı diye bu hiç uğramayacağı anlamına gelmez. Ülkenizde savaş iyice çetin bir hal aldı. Baban görevi gereği yine evde çok duramayacaktır ve olmadığı zamanlarda gözünün arkada kalmayacağı birisine emanet etmek istiyor."

"Ama bu seni zora sokmak değil mi? Beni seviyor olabilirsin ama aileme bakma yükümlülüğünü almak zorunda değilsin. Ben sana böyle bir yükle gelmek istemem. İlişkimizin temeli bir anlaşmaya bağlı olsun istemem."

"Zora sokmak mı? Mihra, sen benim teklifimi kabul etmeseydin bile, aramızda hiçbir şey olmasa dahi benim gölgem hep sizin üzerinizde olacaktı. Şimdi bana hayatımın en güzel hediyesi bahşedildi -ki bu sen oluyorsun- benim senin için yapamayacağım bir şey yok, inan bana. Yüzüğü taktın ya, senin ailen benim ailemdir bundan sonra." Gözlerim sızladı. Samimiyeti karşısında belli belirsiz gülümsedim ama duygusal, aşk dolu bir gülümsemeydi bu. Hayranlık taşıyordu tebessümümden.

Elini yukarı kaldırdı ve yüzümün sağ tarafına düşen saçımı beni yatıştırmak ister gibi usulca geriye attı. "Beni boş ver şimdi, ben eminim ne yapmak istediğimden de ne yapabileceğimden de. Kendinden haber ver. Sen nasıl hissediyorsun? Hızlandırılmış bir evlilik seni incitir mi? Yanınızda olmam için benimle evlenmen gerektiğini düşünme. Dediğim gibi, benim gölgem her şekilde üstünüzde olacak zaten. Sen zorunda hissediyorsan, babanla konuşalım ve bu işi bir süre erteletelim."

Omuzlarımı düşürerek, "Bilmiyorum," dedim. "Yusuf Agâh, seni seviyorum," deyince gözlerinden yansıyan kıvılcımları gördüm sanki bir anlığına. "Çok seviyorum. Seninle evlenmek düşüncesi beni korkutmuyor, aksine heyecanlandırıyor. Ama..."

"Ama, kır çiçeği..?"

Yutkundum. "Ben... Evliliğe... Yani her anlamda..." Derdimi nasıl anlatacağımı bilemediğimden iyice kasıldım, gözlerimi kaçırdım ondan. "Hazır değilim galiba."

Yusuf Agâh neyi kastettiğimi anlamış olacak ki boğazını temizledi sessizce. "Mihra... Evlilik hızlandırılmış olacak belki ama... Aramızdaki ilişkiyi hızlandırmamıza gerek yok. Eski düzende devam ederiz. Kâğıt üzerinde evli olsak da önümüzde birbirimize alışmak için çok zamanımız olacak. Öte yandan okulun yeniden açıldığında üniversiteye devam edecek ve harika bir öğretmen olacaksın. Ben önüne hiçbir engel koymam."

Biliyordum. Engel olmayacağına emindim, ondan hiç şüphem yoktu. Yine de duymak daha iyi hissettiriyor, her söylediğiyle beni bir öncekinden daha çok rahatlatıyordu. Böyle düşününce evlilik çok da kaçınılacak bir durum gibi gelmiyordu. Evet, evlenecektik ama benden birtakım beklentileri olmayacaktı. En azından bir süre. Birbirimize alıştıkça ilişkimiz de ilerleyip seviye atlayacaktı. Düşünceleri hoşuma gitmişti, istediğim şekilde konuşuyordu.

Hislerimi içimde tutamadan, "Rahatladım," dedim.

"Yani, evleniyor muyuz?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Ama ailen?" diye sordum. "Benden yeni haberleri oldu. Şimdi bu kadar hızlı bir evlilik sürecine girdiğimizi duyunca onay verirler mi? Oğullarının hiç görmedikleri bir kızla evlenmelerine razı olacaklar mı?"

"Sana evlenme teklifi ettiğimi biliyorlar. Söylemiştim. Her şeyi düşündüm ben aslında. İstemede onlar burada olamayacaklar fakat nişandan sonra seninle bir haftalığına Türkiye'ye gideceğiz. Henüz kesin değil ancak ayarlamaya çalışacağım izni. Düğünümüz ve nikâhımız Türkiye'de olacak yani."

Gözlerimi kocaman açtım. "Türkiye'de mi?" derken kekeledim. "Geri döneceğiz ama değil mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Seni kaçırmıyorum, merak etme. Ama ailemle yüz yüze tanışman gerekiyor. Onlar da gelinlerini görmek isterler."

Haklıydı. Benim ailem Yusuf Agâh hakkında hemen her şeyi biliyordu ama onun ailesi beni yalnızca fotoğraflardan görmüş olmalıydı. Ancak yine de soğuk soğuk terledim. Düşüncesi bile germişti beni. İlk kez Türkiye'ye gidecektim. Karahan'dan başka bir ülkeye ilk kez ayak basacaktım ve orada tanıştığım insanlar benim ikinci ailem olacaklardı. Evlenmek için gidecektim Türkiye'ye. Geri döndüğümde Mihra Elnurova değil Mihra Demiral olacaktım.

Yusuf Agâh Demiral'ın karısı Mihra Demiral.

İyiden iyiye terlediğimi hissettiğimde Yusuf Agâh anlamış gibi, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," derken kekeledim tekrar. "Sadece... Heyecanlandım, endişelendim biraz da. Altından kalkabilecek miyim tüm bunların?"

"Tek başına değil, birlikte kalkacağız," dedi yeniden güven dolu sesiyle. İki elimi tuttu, sıcacık avuçlarının arasına alıp kalbinden yayılan ısıyla ısıttı parmaklarımı. Elimi yukarı kaldırıp dudaklarına götürdüğünde nefesimi tuttum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimin dış yüzeyine sıcak bir öpücük bıraktı. "Pişman olmayacaksın Mihra, söz veriyorum."

İçim bana yaydığı hisle kavrulup ürperirken dişlerimi göstermeden gülümsedim. Parmaklarımla elini kavradım. "Pişman olmayacağım," dedim sessizce. "Çünkü sana güveniyorum."

Seni gördüğüm ilk andan beri.

Elif'le karşılıklı meyve yiyerek dünün değerlendirmesini yapıyorduk. Daha doğrusu ben meyve yiyordum, o da bebeğine mavi renk yelek örüyordu. Yusuf Agâh'la son konuştuğum-

dan beri eskisinden daha az gergindim. Korkacağım, gerileceğim, telaş yapacağım bir durum yoktu. O benim için doğru insandı, bunun bilincindeydim ve kâğıda imzaları atmamız aramızdaki ilişkiyi hızlandırmayacaktı. Bir nevi birbirini seven iki kişinin yaptığı ve en azından alışana dek karı koca hayatı yaşamayacakları bir evlilik olacaktı.

"Mihra, örgü örmeyi öğrensen iyi edersin," demesiyle düşüncelerimden sıyrılıp ilgimi yeniden Elif'e verdim. "Ne zaman ihtiyaç duyacağın belli olmaz," diye ekledi şişlerle bir düğüm daha atarken.

"Hiç anlamam biliyor musun?" Omuzlarımı düşürdüm. "Yani öğrenmeye çalıştım ama çok karmaşık. Biri alttan biri üstten, sonra geriye dönüp ip çekiliyor arasından geçiriliyor falan. Trigonometri bile daha kolay geliyor bana."

"Elin alıştığı zaman kolay geliyor. Gel bir deneyelim," deyip ipi boynundan çıkardığında kaşlarımı çattım. Örgü ipini benim boynuma geçirdikten sonra yarısı örülmüş olan hırkayı elime tutuşturdu. Daha şişleri nasıl tutacağımı bile bilmiyordum.

"Abla örgü örebilir misin bilmiyorum ama seri katil filmlerinde başrol teklifi alacağına eminim. Şişi cinayet aleti gibi tutuyorsun." Gülnar benimle dalga geçtiğinde suratımı buruşturarak ona baktım.

"Şevkini kırma Gülnar," diye uyardı Elif onu. Yeniden benimle ilgilendi. "İlmekli şişi sol elinde, ilmeksiz şişi sağ elinde tut." Söylediğini yaptım. "Sağ elinin ortaparmağına biraz iplik sar." İlmekli ipin ucundaki ipliği parmağıma sardım. "İlmeksiz şişi, ucuna en yakın halkanın ön tarafının altına geçir ve ileri doğru it ki sağ şiş sol şişin arkasında kalmış olsun."

Gözlerimi kıstım. "Hiçbir şey canlanmadı kafamda."

"Bak şöyle," deyip ilmeksiz şişi halkanın ortasından geçirdiğinde kaşlarımı kaldırdım. "Yumağına bağlı olan iplik şişlerin arkasında kalsın. İpliği saat yönünde sar." Bana diyordu

ama elimi tutarak kendisi hareket ettiriyordu. "Şişi ilmeğin deliğine sok ve..." Bir hareket daha yaptı. "Gördün mü bak? İlk ilmeğini attın."

Güldüm. "Sen attın. Ben hayatta yapamam bunu."

"Yaparsın. Tüm mesele elinin alışmasında."

İpliği boynumdan çıkarıp Elif'in boynuna astım. Şişlerini de teslim ettikten sonra suratımı buruşturdum. "Ben galiba el becerisinden mahrumum. Yusuf Agâh çok güzel yemek yaptığımı sanıyor."

"Ne?" dedi Gülnar, neredeyse konuşurken ağzındaki suyu dışarıya püskürtecekti. "Ama bu dolandırıcılık!"

Daha fazla dayanamadım ve kolumun altındaki yastığı yüzüne fırlattım. Elini yüzüne siper ettiği için yastık avucuna çarpıp yere düştü. "Ben kötü yemek yapmıyorum! Sadece ayarını tutturamadığım oluyor. Bazen de pişip pişmediğini tam anlayamadığımdan ya yakıyorum ya da az pişmiş oluyor. Bu kötü yemek yapıyorum demek değildir."

"Nedir?"

"Acemilik! Yaptıkça alışırım."

"*Alışırım* diye diye adamı zehirleme de..."

"Gülnar!" dedim uyarıcı bir sesle.

Elif aramıza girmeden sessiz sessiz gülüyordu atışmalarımıza. Kapı sesi duyulduğunda annemin geldiğini anlayarak salonun kapısına baktım. Ayşe ve Sehra'yla çarşıya çıkmışlardı. Salona giren ilk kişi Sehra oldu. Sarsak sarsak koşarak yanımıza gelirken elindeki çikolatayı nispet yapar gibi Gülnar'a gösterdi. "Bak... Benim!"

Kabanını portmantoya asan annem arkasından salona girerken, "Şuncacık şeyi almak için ağlamasıyla tüm marketi birbirine kattı," dedi. "Hayır, bir şey değil ama ufacık çikolata sekiz karat olmuş. İçim gitti ödemeyi yaparken."

"Almasan olmuyor muydu, kıvırcık cadı?" dedi Gülnar.

Sehra sağ omzunu kaldırıp indirdi. "Olmas! Çok güsel!"

"Ne zamandır çikolata yiyemiyor, bir şey de diyemiyorum," diyen annem Sehra'nın saçlarını okşayıp eğilerek başının tepesine öpücük kondurdu. "Ye kızım, ye. Afiyet olsun." Doğrulduktan sonra elindeki dergiyi bana uzattı. "Al Mihra, sana getirdim bunu."

"Bu ne?" dedim dergiyi elinden alırken.

"Terziden aldım. Bir sürü yeni elbise modeli var. İsteme ve nişan için kıyafet seçmen lazım. Şimdiden halledelim."

Gülnar oturduğu koltuktan fırlayıp koşar adımlarla yanıma geldi. "Ay çok heyecanlı!"

Banyoda elini yüzünü yıkayan Ayşe de aramıza katıldığında hep birlikte dergiyi inceliyorduk.

Annem sağ çaprazımızda kalan ikili koltuğa oturdu. "Yolda Yasemin'i gördüm," deyince elbise modellerine bakmaya ara verdim ve başımı kaldırıp korkuyla anneme baktım. "Markete çıkmış, annesi yaralandığından beri evin tüm işlerini o hallediyormuş. Hal hatır sordu. Evlilik teklifi aldığından haberi yokmuş, terziden nişan için dergi alacağımı söylediğimde bayağı şaşırdı. Neden bu kadar şaşırdıysa? Sevgili olduğunuzu bilmiyor muydu sanki? *Evlilik teklifini daha yeni aldı, dün konuşuldu her şey* dedim. Toparladım durumu merak etme."

Dergi dizlerime düştüğünde soluksuz kaldım ve büyük bir hayal kırıklığı içinde, "Anne sen ne yaptın?" diye sordum. Ayşe dudaklarını büküp *engel olamadım* dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi.

Annem kaşlarını çattı. "Ne yapmışım?"

Başımı sağ omzuma eğdim. "Yasemin'in hiçbir şeyden haberi yoktu. En başından beri." Annem hayretle ağzını açtığında devam ettim konuşmaya. "Ona söyleyecek uygun bir an kolluyordum. Anne... Sahiden ne yaptın?"

"Ben nereden bileyim? Aranızdan su sızmıyor, saklayacağını düşünmemiştim ki hiç."

"Offf!" diyerek başımı geriye atıp koltuğun başlığına yasladım.

"Ne ofluyorsun? Bilmiyorsa da öğrenmiş oldu işte. Ne var bunda?"

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak ayaklandım. "Benim Yasemin'le konuşmam gerekiyor."

"Bu saatte mi? Kızım yarın gidersin, acelen ne?"

Saat daha yediydi. Çok geç sayılmazdı. Madem her şeyi öğrenmişti, daha fazla uzatmadan gidip konuşmam lazımdı. Ne kadar erken o kadar iyiydi. "Şimdi konuşmam gerekiyor."

Kapıya ilerlediğimde Elif arkamdan, "Ben de geleyim mi?" diye sordu.

"Yalnız konuşsak daha iyi olacak Elif," dedim ve kimsenin engel olmasına fırsat vermeden kabanımı giyinip dışarı çıktım.

Hava kararmıştı. İlteriş'teki patlamanın etkisini tam olarak atlatabilmiş değildim. Duyduğum her gürültülü sesi patlama sanıp irkiliyordum. Bu durum ben Yaseminlerin evine gidene kadar bir-iki kez yaşandı. İki sokak ötedeki apartmanın birinci katındaki evlerine nihayet ulaştığımda ahşap bahçe kapısını gıcırdatarak açtım. Merdivenlerden çıktım ve dış kapının önüne geldiğimde durdum. Kendimi hazır hissetmiyordum. Birkaç saniye derin derin nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Arkadaşından gizli saklı işler yapan biri konumuna düşmek istemezdim hiç. Kendimi berbat hissediyordum ama olan olmuştu artık. Yeniden derin bir soluk alıp yumruk yaptığım elimle kapıyı üç kez tıklattım. Akabinde ayak sesleri duyuldu ve Yasemin kapıyı açtı.

Gözleri kızarmış, göz torbaları şişmişti. Yorgun olmalıydı çünkü annesi hastalandığından beri evin tüm işleri onun üzerindeydi ve Yasemin ev işi yapmaya pek alışkın olmadığından belli ki ağır gelmişti. Birkaç saniye bakıştıktan sonra mahcup bir ifadeyle gülümsemeyi denedim. "Yasemin, merhaba..."

"Mihra..." dedi sessizce. Omzunu kapının pervazına yaslayıp samimi olmayan şekilde gülümsedi. "Ne işin var burada? Yoksa nikâh davetiyeni vermeye mi geldin? Öyleyse hiç zahmet etmeseydin çünkü bundan sonra ne ölün ölüme ne de dirin dirime..."

Sözleri biter bitmez içeri girecekti ki elimi kapıya koyup kapatmasına engel oldum. "Yasemin bekle... Her şeyi anlatacağım. İzin ver, lütfen."

"Anlatmak mı?" derken bağırdığını fark etmiş olacaktı ki sesini kısıp evin içine baktı. Kapıyı biraz kapatıp daha kısık sesle ama hâlâ belirgin bir öfkeyle konuşmayı sürdürdü. "Neyi anlatacaksın? Beni nasıl kandırdığını mı? Sana Yusuf Agâh'la ilgili düşüncelerimi söylerken içten içe *salağa bak* diye gülüp gizli gizli adamla buluşmaya gitmelerini mi? Bir de masum ayaklarına yatarsın! Boşuna dememişler, sessiz olandan kork diye. Sen insanı suya götürür susuz getirirmişsin!"

Hayal kırıklığı ve üzüntüyle ona bakarken omuzlarımı düşürdüm. "Yasemin..."

"Sakın, adımı ağzına alma!" diye araya girdi. "Adımdan tiksiniyorum sen bana adımla seslenirken."

"O kadar mı?" dedim. "Gerçekten, o kadar mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Yasemin, ben Yusuf Agâh'ı gördüğüm ilk gün ona âşık oldum. Sen bana ondan bahsetmeden önce karşılaştım onunla. Sen market sahibi olan, adını hatırlamadığım çocukla buluşmak için benden ayrıldığında tek başıma zeytin ağacına gittiğimde..."

Tek kaşını kaldırdı. "Madem öyle neden bahsetmedin? Neden söylemedin *bayıldığın o adama ben âşık oldum* diye? Ne yapacaktım, elinden mi alacaktım? Bu kadar mı korkutuyorum seni?"

Kafamı hızla salladım. "Söyleyemedim. Sen, ona karşı olan hislerini söyleyince yapamadım. Uzak durmayı denedim, başaramadım. Ben... Yusuf Agâh'tan uzak duramadım. Hislerimi

bastıramadım. Hayatımda bugüne dek kimse olmadı, sen biliyorsun. Ama Yusuf Agâh..."

"Ama Yusuf Agâh, Yasemin'in beğendiği ve ilk defa seni beğenen eşsiz bir taş, öyle değil mi?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"İlk kez... Hayatında ilk kez, beğendiğin biri beni değil de seni seçti. Bu zaferin tadı muhteşem olmalı."

Dudaklarım söylediklerinin şaşkınlığıyla seğirdi. "Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalıyorum işte," dedikten sonra tıslar gibi gülümsedi. "Kiminle evleniyorsan evlen. Umrumda değilsiniz, sen de nişanlın da." Yutkundu, kendini sıktı ve arkasını döndü. Bu defa onu durduramadım. Bana çok öfkeliydi anlayabiliyordum. Olayın tazeliğiyle duymak istemeyeceğim şeyleri söyleyebileceğinden uzatmak istemedim. Yasemin tam kapıyı kapatmak üzereydi ki gerisingeri açıp, "Niye içimde tutayım ki?" deyip bana yaklaştı. "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye kükredi âdeta.

İrkilerek bir adım geriledim. Üzerime geldi.

"Senden nefret ediyorum!" diye tekrarladı. "Her zaman arkanda duran, daima seni destekleyen bir ailen var! Dayak ne demek, dövülmek ne demek bilmiyorsun! Annen karşında hiç ölesiye dövülmemiş! Başarılısın! Çünkü kafanda dert edeceğin bir şey yok! Sorunsuz bir kafayla kim başarılı olmaz! Öğretmen olacaksın! Adın kötüye çıkmamış! Herkes sana bayılıyor ve seni iyilik meleği görüyor! Kimse sorgulamıyor Mihra neden iyi, Yasemin neden onun gibi değil diye! Aynı kulvarda yaşamıyoruz ve sana verilen kadere sahip olmadığım için senden nefret ediyorum!"

Omuzlarımdan itince geriye sendeledim ama esas sözleriydi beni sarsan.

"Şimdi bir de başarılı, yakışıklı, iyi bir adamı kendine âşık ettin! Onunla evleneceksin! Yakında bu Allah'ın cezası yerden

kurtulup Türkiye'ye de gidersin! Yine benim istediğim bir şeye sahip olan sensin! Hayatın hep mutlu devam edecek belli ki! Ben cezalarla boğuşurken hayat sana ödülden başka bir şey sunmadığı için senden nefret ediyorum! Tiksiniyorum! Seni görmek istemiyorum! Seni gördükçe hayatımdan nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Nefret!"

Sözlerini bitirdikten sonra burnundan soluya soluya, söylediği tüm o nefreti harelerinde taşıyan gözleriyle birkaç saniye bana baktı. Bense işittiğim sözlerle put gibi kaldım, değil yanıt vermek ağzımı bile açamadım. Yasemin daha iyi şartlarda yaşayamamasının sebebini bana bağlamış, tüm öfkesini bana kusmuştu. Hayata karşı tüm hıncını bende sembolleştirmiş, beni nefret duvarı olarak belirlemişti. Bunca yıllık arkadaşımın içinde bana yönelik taşıdığı bu denli kin dolu fikirleri işitmek beni sarsmıştı. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Yasemin de beni dinlemek istemiyor olacaktı ki konuşmama izin vermeden arkasını dönüp eve girdi ve kapıyı sertçe yüzüme kapattı. Kapanma sesi birkaç saniye boş apartmanda yankılandı. Biraz olsun kendime gelebildiğimde daha fazla orada durmadan çıktım ve sarsak adımlarımla, gözlerimde biriken yaşlarla evimin yolunu tuttum.

Yasemin'in yanından ayrıldıktan sonra eve gittiğimde herkes bende bir haller olduğunu anladı ama kimseye geçip de onun bana neler söylediğini anlatmadım. Ondan bu haberi gizlediğim için aramızın bozuk olduğunu, benim de buna üzüldüğümü sandılar. Fakat beni esas yıpratan, yıllardır arkadaşım bildiğim, her şeyimi anlattığım, paylaştığım insanın içinde bana karşı bu denli büyük bir haset barındırmış olmasıydı. Sevincim, başarım, yaşadığım iyi olayların hiçbiri onu mutlu etmemiş, sadece sevinmiş gibi yapmıştı. Belki her ağla-

yışımda, kederimde içten içe gülmüştü bile. Böyle düşünmek insanı paramparça ediyordu.

Bir-iki gün, hiç mutlu olamadım. Öyle dalgındım ki ne elbise seçmeye kendimi verebildim ne de ailemin sevincini paylaşabildim. Üç gün boyunca Yusuf Agâh'tan da pek haber alamadım. Bir gece telsizde konuştuk, *iyi geceler* demek için bağlandı. Çok güzel bir şiir okudu sonra ama bu sefer söylemedi şairini. Uyumak üzereydim tam, sesi ninni gibi geldi bana. Çok görmek istedim onu ama ikimiz de fazlasıyla meşguldük. Bir yandan ev temizliği, bir yandan kıyafet seçimi, bir yandan alışverişler derken başımı kaşıyacak vaktim yoktu benim de.

Bir öğle vakti elbisenin tamamlandığı haberini alınca annemin arkadaşı olan terzi Leyla ablaya uğradık. İsteme ve söz aynı gün olacaktı. Ona göre bir elbise dikilmişti.

Aklımdaki Yasemin figürünü bir kenara atmayı deneyerek elbiseyi giyindim. Krem rengi elbise şifon kumaştan yapılmış, eteği gül yaprağını andırarak kat kat iniyordu, yakası boğazlıydı ve belinde kendi kumaşından kuşak detayı bulunuyordu. Leyla abla yine ustalığını konuşturmuş, elbise üzerime cuk oturmuştu. Kabinin aynasından kendimi izlemeye daldım, hiç çıkarasım yoktu. Elimi belime koyup kumaşına dokunduğumda pamuğa temas etmiş gibi hissettim. Yumuşacıktı. Üzerimde bu elbise, yanımda Yusuf Agâh sözümüzün kesileceği anı hayal edince gülümsemeden edemedim. Uzun zaman sonra ilk kez o an heyecanlandığımı hissettim. Aldığım nefesler ciğerime ulaşamadı sanki, günler, saniyeler geçmek bilmeyecek gibiydi.

Kapı tıklatıldığında irkilerek omzumun üzerinden arkama baktım. "Abla hadi, seni bekliyoruz."

Ayşe'nin sesini duyunca onları daha fazla meraklandırmamak için kendimi seyretmeyi bıraktım, kabinin kilidini açtım ve yavaş adımlarla dışarı çıktım. Beni dükkânda görür

görmez annemden, kız kardeşlerimden ve Elif'ten hayranlık dolu sesler yükseldi. Bana bakan gözleri parıldadı hepsinin. Hatta anneminki parlamakla kalmadı, doldu gözleri.

"Maşallah, maşallah," dedi Leyla abla. "Ne de güzel taşıdın kız Mihra. Son zamanların en güzel gelini olacaksın vallahi."

Dudaklarımı kapatarak gülümseyip başımı eğdim. Eteklerimden tutup iki yana açarak elbiseme baktım. "Öyle mi cidden?"

"Kesinlikle abla," dedi Gülnar. "Ben eminim ki Yusuf Agâh abi seni bu elbiseyle gördüğünde bir kez daha âşık olacak."

Yanaklarım ısındı. Bir yandan Yusuf Agâh'ın nişan için girdiği maddi yükün altında eziliyor diğer yandan içimdeki çocuksu heyecanı bastıramıyordum. Sağ çaprazımdaki boy aynasından kendime baktım. Elbise çok içime sinmişti. Hiç çıkarasım yoktu doğrusu. Göz ucuyla anneme baktım. "Sence anne? Beğendin mi?"

Annem dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Beğendim yavrum. Sen her elbiseyi güzel taşıyorsun ama..." Güçlükle konuşuyordu. Gözlerinde hüzün ve sevinç karışımı bir ifade vardı. "Bunu ayrı bir güzel taşıdın. Maşallah."

Gözlerimi kısarak Elif'e baktım. "Sen beğendin mi?"

"Bayıldım," dedi. "Çok sade bir güzelliği var."

"Değil mi?" diye onayladım onu. Tekrar aynaya döndüm. "Bence de öyle."

"Sahi Gülbahar," dedi Leyla abla. "Bu yıl iki evladını birden evlendireceğin aklına gelir miydi hiç?"

Anneme çantasından bir peçete çıkarıp burnunu sildikten sonra kaşlarını *hayır* dercesine kaldırdı. "Bilal tamam ama... Mihra daha uzun yıllar benimle olur sanıyordum. Bugüne kadar hiç erkek arkadaşı olmamıştı. O işlerde pek gözü yoktu."

"Hep öyleleri erken gider," dedi Leyla abla. "Mihra, geçenlerde çarşıda gördüm müstakbel nişanlını. Konu komşu gösterdi. O ne yakışıklı bir adam öyle? Durmuş durmuş turnayı

gözünden vurmuşsun. Huyuna ahlakına da çok iyi diyorlar, mahalledeki çoğu kişiye yardım getirmiş."

İnsanın sevdiği kişiden başkalarının da iyi bahsetmesi çok güzel bir histi. Yusuf Agâh'ı sadece ben iyi görmüyordum. O gerçekten iyi bir insandı ki arkasından da hep güzel bahsediliyordu.

"Çok dua ettim, çocuklarımın hayatına giren insanlar güzel insanlar olsun diye. Rabbim kabul etti şükür. Ama ben de onları pırıl pırıl yetiştirdim, *insan kalbinin ekmeğini yer* derler."

"Gerçekten öyleler ama..." dedi Leyla abla. Ardından Ayşe ve Gülnar'a baktı. "Kızlar, siz de abinizi ablanızı örnek alın. İti kopuğu getirmeyin damat diye. Adımlarınızı iyi atın. Bakın önünüzde iki güzel örnek var."

"Bize daha var Leyla abla," dedi Gülnar. "Erken bunları konuşmak için."

"Siz yine de kulağınıza küpe edin," diye karşılık verdi Leyla abla, annem de onu başıyla onayladı.

Terzide işimiz bittikten sonra elimizde paketlerle dışarı çıktık. Saat akşam altıyı biraz geçiyordu. *Göz görmeyince gönül katlanır* derler ya, İlteriş'teki gelişmelerden haberdar olmadıkça Balamir'de hayat eskisi gibi devam ediyordu. Hava artık neredeyse hiç sıcak olmuyordu, giyindiğim kabana biraz daha sokuldum. Aklım, elimdeki karton poşetin içindeki elbisemdeydi. Yusuf Agâh beni onunla görünce ne hissedecekti? Ben ne hissedecektim onu gördüğümde? Elimin ayağıma dolaşacağı kesindi. Kahve götürebilecek miydim? Ya da gözlerine bakabilecek miydim çekinmeden?

Eminim çok yakışıklı görünecekti. Ona yeniden âşık olacağıma şüphem yoktu.

Çarşıda alışveriş yapıp eve döndüğümüzde kimsenin enerjisi kalmamıştı. Annem hemen bir makarna yaptı, yemeklerimizi yedikten sonra odalara dağıldık. Saat on bire doğru, isteme hazırlıklarının temposuna dayanamayan kız kardeşlerim

uykuya daldı. Bense zerre uyuyamıyor, dönüp duruyordum. Bazen tavanı izliyor, bazen yanımda uyuyan minik Sehrama bakıyor, bazense pencerenin dışından göğü seyrediyordum. Yasemin'in sözlerinin etkisinden çıkamıyordum. Her yalnız kaldığımda gözlerinden çıkan o alevler yeniden canlanıyor ve ruhumu ateşe veriyordu. Bana vurmamıştı belki ama elinden gelse onu da yapardı. Zaten sözleri tokat kadar sarsıcıydı. Bana karşı büyük bir nefret beslemişti. Her şeyimi paylaştığım arkadaşım, belki de birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca benim hep kötülüğümü istemişti. Kalbim bunun kasvetiyle daha da karardı.

Yastığımın altındaki telsizimde bir hışırtı hissettiğimde irkilerek başımı salladım. Yusuf Agâh'ın benimle iletişime geçmeye çalıştığını düşünerek heyecanla elimi yastığın altına atıp telsizi çıkardım. Anında yüreğim ağzımda atmaya başladı. Telsizde birkaç hışırtı daha olunca kardeşlerimi uyandırmasın diye avucumu sesin çıktığı kısma bastırıp engel oldum. Çok geçmeden sevdiğim adamın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Ölüm Savaşçısı, Monna Rosa."

Dudaklarından dökülen tek kelimeyle bile az önce kasılan yüreğim feraha kavuştu ve kalbimin içinde sayısız çiçek tomurcuklandı. Tebessüm ederek titreyen parmağımı konuşma mandalına bastırdım. "Monna Rosa, Ölüm Savaşçısı dinliyorum."

"Uyumamışsın..." dedi uyuyor olmamdan korkmuş gibi rahatlayan tonlamasıyla. "Sevindim. Görmek istiyordum seni."

Ben de onu görmek istiyordum ama saat on biri çoktan geçmişti. Dışarı çıkmam sıkıntı olurdu. "Bu saatte mi?"

"Evet. Bahçedeyim, Mihra."

Öyle söyleyince hem rahatladım hem de telaş oldum. Yattığım yatakta doğruldum, sokak lambasının aydınlattığı odada kız kardeşlerime baktım. Hepsi hâlâ uyuyordu. *Bahçede mi?* diye fısıldadım kendi kendime. Daha önce yapmadığı şey

değildi, bu yüzden inanıyordum. Halim pek iç açıcı değildi; altımda havanın soğukluğundan dolayı ufak çiçekli, pembe, polar pijama, üstümde de krem rengi kapüşonlu vardı. Takım değillerdi haliyle birbirlerine çok uymuyorlardı.

Bir hışımla yataktan kalktım, dağınık olduğunu bildiğim saçlarımı ellerimle düzelttim. Odadaki boy aynasından şöyle bir yüzüme baktım ve onu gecenin ayazında çok bekletmemek için oyalanmadan kapı arkasındaki hırkamı alıp dışarı çıktım. Balkonun camından dışarıya baktığımda üzerinde asker kamuflajıyla Yusuf Agâh'ı gördüm. Saat gecenin bir vakti olduğundan onu görmek rüyadaymışım gibi hissettirdi. Göz göze geldiğimizde belli belirsiz tebessüm etti ancak ben endişeyle dolduğum için karşılık veremedim. Kilitli balkon kapısının kilidini açıp evin içini son kez kontrol ettikten sonra sessiz ve sakin adımlarla dışarı çıktım.

"Yusuf Agâh, delirdin mi sen?" dedim daha merdivenlerden inerken. "Saat kaç olmuş? Niye çıkıyorsun askeriyeden?"

Gülümsemesi silinirken hafiften kaşlarını çattı. "Ben de seni gördüğüme çok sevindim, kır çiçeği."

Karşısına geçtiğimde hırkamın kenarlarını tutup kollarımı göğsümde birleştirdim. "Seni gördüğüme sevindim," dedim konunun bu olmadığını belli ederek. "Ama bu saatte değil. Yusuf, dışarıda nasıl tehlikeler gizli belli değilken gecenin bu vakti çıkmak ne kadar güvenli? Hem de kamuflajla!"

Ben kızdığım halde o gülümsüyordu. Sanki dokunsam kahkaha atacaktı. Gamzeleri en belirgin hallerinden birini almıştı. "Neye gülüyorsun?"

"Benim için edişelenmen hoşuma gidiyor."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yiğido, ben ciddiyim."

"Ben de askerim," diye karşılık verdi. "Kendimi koruyabilirim. Güvenli yolları bilirim. Ayrıca Yiğido değil, yiğidim, yiğidim."

"Ne kadar iyi bir asker olduğunu biliyorum," dedim onu onaylayarak. "Ama ben çok sakin biri değilim. Endişeleniyorum Yusuf Agâh, dikkat et kendine lütfen."

Tek kaşını kaldırdı. "Hâlâ yalnızca başarılı bir asker olduğum için endişelenmiyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı düşürerek gözlerimi kıstım. "Hiçbir zaman yalnızca onun için endişelenmemiştim," diye itiraf ettim. "Sevdiğim adam olduğun için endişeleniyorum."

"Mihra..." dedi sessizce. Gecenin karanlığına inat ışık saçıyordu gözlerime ilişen kehribar hareleri. Elini uzatıp hırkamı sıkıca göğsüme bastıran ellerimi avuçlarının sıcaklığına hapsetti. "Sevdiğim kadın. Evleneceğim kadın." Yanaklarım ısındı. "Çok şeyle imtihan oluyorum. Yemek yemeden, su içmeden ya da doğru düzgün ısınmadan geçirdiğim günler oluyor dağlarda. Hepsine bir şekilde sabrediyorum ama konu sen olunca söz geçiremiyorum yüreğime. Ne zaman düşsen aklıma, saat kaç olursa olsun göresim geliyor seni. Üç gün iyi dayandım. Kızma bana, daha fazlasını yapamadım. İlk boş anımda kapında buldum kendimi."

Bakışlarım buğulandı. Burnumu çektim ve teslim olarak bana sarılmasına müsaade ettim. Başım göğsüne yerleşir yerleşmez avuçları sırtıma kapandı ve beni kendine sardı. Nazlı nazlı, "Ben de seni özledim," dedim sessizce. "Aklımdan çıkmadın hiç. Bu süreçte daha çok görüşürüz sanıyordum."

"Türkiye'ye gitmek için izin aldım," dediğinde gözlerimi kocaman açtım ve başımı kaldırıp üzerine erik ağaçlarının gölgesinin düştüğü güzel suratına baktım şaşkınca. "Haftaya pazartesi günü gidip pazar akşamı döneceğiz. Yapmam gereken tüm işleri şimdiden hallediyorum. O yüzden, ekstra yoğun olacağım şu sıralar."

Unuttuğum heyecan yeniden can buldu ruhumda. Ürperdim. Aylar öncesinde düşüncesi bile imkânsız gelen bir hayalin içindeydim. O kadar hızlı ilerliyorduk ki bir anda

yorulup düşeceğiz ve tüm bunlar beyaz bir rüyadan ibaret kalacak korkusu uğruyordu bazen zihnime. "İlk defa Türkiye'ye gideceğim." Sesimde belli belirsiz bir heves vardı. "Hangi şehre gideceğiz peki?"

"Akrabalarımın çoğu Sivas'ta olduğu için düğünümüz orada yapılacak. O yüzden Sivas'a gideceğiz."

Gülümsedim. "Neyi dillendirsen gerçek oluyor, farkında mısın?" dedim şaşkınca. "Sivas'ı çok merak ediyordum." Aklıma yeni bir şey gelmiş gibi gözlerimi büyüttüm. "Köpeklerini de görecek miyim yani?"

Yusuf Agâh da gülümsedi. "Evet. Hulk'la tanışacaksın. Duman'la, Kaptan'la... Sonra... Çiftlikte atlar da var. Hiç ata binmiş miydin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Küçükken dedem bindirmişti. Kendisi aşağıda beni belimden tutarak destek olmuştu. Öyle yani... Ata binmeyi bilmiyorum."

"Öğretiriz," dedi. "Çok seveceğine eminim."

Göğsünün üzerinde duran ellerime, yüzüğümün parıldayan taşına baktım. Yutkundum, işaretparmağımla kamuflajına hafifçe dokunurken, "Her şey güzel olacak, değil mi?" diye sordum.

"Her şey şu an olduğundan çok daha güzel olacak," dedi. Tek elini belimden ayırıp işaretparmağını çeneme koydu, yüzümü kaldırdı ve başparmağıyla çenemi okşarken, "Şüphen olmasın Mihra," diye ekledi. "Hiç şüphe duyma benden. Çok seviyorum ben seni. Sevdiğim kim varsa çok sevecek seni."

İçimde coşan aşk duygusuyla yeniden sarıldım ona. "Ben de seni," diye karşılık verdim. "Okuduğum tüm kitaplardaki sevgilerden daha çok. Hep, *böyle bir aşk var mıdır* diye düşünürdüm. Ama ötesi varmış. Bunu hissettiriyorsun bana."

Saçlarımı okşadı, sonra eğilip başımın tepesine kondurduğu öpücüğü hissederek çiçek açtım yeniden. "Anlat bakalım. Neler yaptınız bu üç günde?"

Tekrar yüzüne baktım. Yasemin'le yaşadıklarım aklıma geldiğinde suratım asıldı ama toparlamaya çalıştım. Yusuf Agâh'a, Yasemin'le yaşadıklarımızdan bahsedecek değildim. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ev, temizlik, alışveriş..." dedim. "Nişan elbisemi aldık bugün. Terzideydi yani, bitti. Çok güzel oldu."

"Ya..." dedi içten bir ifadeyle gülümseyerek. "Eminim çok yakışmıştır."

"Herkes çok beğendi. Ben de beğendim tabii... İstediğim gibi oldu."

"Hangi renk?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Söylemem. Uğursuzluk getirir. Gelince görürsün."

Nefesini serbest bırakarak güldü. "Gelinlik için söylenmiyor muydu o ya?"

"Ne olur ne olmaz, ben önlemimi alayım da..."

Saçlarımı okşamaya devam ederken, "İnanma böyle şeylere Mihra," dedi. "Getirmez uğursuzluk falan."

Kaşlarımı kaldırdım. "Söylemeyeceğim..."

Dişlerini göstererek güldü. "Peki madem. Gülnar'la Ayşe söyler bana."

Ağzımı açarak "Hi!" dedim. Kaşlarımı çattım. Yaparlardı cidden. "Sakın. Yusuf Agâh bak, sakın!"

Kahkahasını işittim. "Alay ediyorum Mihra," dedi. "Zaten göreceğim iki gün sonra. Uğursuzluk getirmesin boş yere..."

Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. "Yani..." Altdudağımı dişlerimin arasına aldım, eve baktım. Balkonun kapısı aralık duruyordu hâlâ. "Ben içeri gireyim artık. Ev soğuyacak iyice."

"Yetmedi ki bu bana," dedi Yusuf Agâh. "Niye yetmiyorsun hiç, kır çiçeği?"

Yanaklarımın pembeleştiğine emin olarak gülümsedim. Gözlerimi kaçırıp, "Yetmem ben hiç," dedim. "Özelim."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Bana özelsin," diye mırıldandığında yutkundum. İçimi hoş, ılık bir his kapladı.

Nefes aldım ama ciğerlerime ulaşmadı. Geri çekilmeden dudaklarını yanağıma bastırınca kelebekler yeniden midemde uçuştu.

Ellerini belimden indirdiğinde bir adım geri çekildim. Yüzüne bakmadan parmak uçlarımda yükseldim ve ben de onun sakalsız yanağına dudaklarımı bastırdım. "İyi geceler."

"Şimdi gerçekten iyi geceler," dediğinde gülümseyerek ayrıldım ondan ve arkamı döndüm. Hızlanan kalbim eşliğinde seri adımlarla merdivene ilerlerken arkamdan beni izlediğini biliyordum. "Çoraplar da güzelmiş," dediğinde durdum ve başımı eğip ayağıma baktım.

Yatmadan önce üşümemek için çiçekli, kalın çoraplarımı pijamanın üstünden geçirmiştim. Böyle çıktığımı yeni fark ederek suratımı buruşturdum ve utançla Yusuf Agâh'a baktım. "Hava çok soğuk ondan," diye geveledim. "Normalde böyle yatmıyorum aslında..." diye ekledim. "Daha rahat şeyler..." İyice saçmalamaya başladığımı anladığımda gözlerimi sıkıca yumdum ve "İyi geceler!" diyerek arkamı dönüp basamakları koşar adım çıkmaya başladım.

Yusuf Agâh'ın sempatik kahkahası kulaklarımı doldurdu. "Böyle de çok güzelsin, Monna Rosa," dedi arkamdan. "Her halinle seviyorum ben seni."

Güldüm. Balkona çıktığımda ellerimi balkon korkuluğuna koyup, "Git artık, Ölüm Savaşçısı," dedim. "Dikkatli ol!" Arkama dönecekken tekrar ona baktım. "Askeriyeye ulaştığında telsizle haber ver."

"Tamam," dedi. "Ay çok güzel."

Gözlerimi kısıp "Bu gece ay yok ama..." diye takıldım.

"Ay gökyüzünde değil ki. Senin yüzünde."

Dudaklarımı birbirine bastırıp aşk dolu bir tebessüm bahşettim ona. Ve bu sefer ben söyledim karşılığını. "Ölmeyi göze alırım Ölüm Savaşçısı, tamam."

İçimi sayısız kez aşkıyla dolduran Yusuf Agâh çıkmadan evvel elini başına koyup bana asker selamını gönderdi. Eve girdiğimde artık içimi kaplayan o kara bulutlardan eser yoktu.

*

İsteme ve nişan günü gelip çattığında evin içinde tatlı bir koşuşturmaca hâkimdi. Dün akşam, amcamın eşi Billur yengem, Gülesen teyze, Elif'in annesi Seher abla bize gelmişler ve hep birlikte hazırlık yapmışlardı. Son günlerde sürekli yaptığımız gibi dün de evi baştan ayağa temizlemiştik. Yengem, Yusuf Agâh hakkında onlarca soru sormuştu. *Nasıl güveneceksiniz, yarın bir gün kızı Türkiye'ye götürüp bir daha hiç getirmezse ne yapacaksınız* gibi fitne salan sözler söylemişti ama Allah'tan annemler Yusuf Agâh'ı öyle iyi tanıyorlardı ki yengemin bu moral bozucu sözlerine kimse kulak asmadı. Günün sonunda morali bozulan sadece yengem oldu. O da mutsuzluğunu belli etmemek için sürekli yapmacık gülümsemeler atıp durdu. Huyunu biliyorduk artık ve böyle kabul etmiştik, ne de olsa ailemizin bir parçasıydı.

Akşamüzeri saat altıya doğru hazırlanmaya başladım. Yasemin'le aramız iyi olsaydı muhtemelen bugün saçımı ve makyajımı o yapıyor olurdu. İster istemez boşluğunu hissettim yeniden. Derince soluklanarak kötü gelişmeleri düşünmeyi reddettim. Dün akşam yaptığım maske sayesinde olduğundan daha canlı görünen yüzümü tekrar nemlendirdim ve çok sık kullanmadığım fondöteni ıslattığım süngerle yavaş yavaş cildime yedirdim. Göz makyajımı Gülnar yaptı, dudaklarımı çerçeveleyip şeker pembesi rujla çok hafif renklendirdim. Akşam zaten renkten renge gireceğini bildiğim yanaklarım tozpembe allıkla renklendi. Kirpiklerimi hafiften kıvırdık. Ayşe sabahtan bigudiye sarılan saçlarımı açıp tarayarak doğal bir görünüm verdi ve önünden iki tutam alıp başımın arkasında tokayla birleştirdi. Saçlarımı arkaya attım, ardından kulaklarıma iki

küçük inci küpe taktım. Makyajım bittiğinde annemin dün geceden güzelce ütülediği elbisemi ve elbisemle aynı renk topuklu ayakkabılarımı giyindim.

Tamamen hazır olduğumda odamdaki boy aynasından kendime baktım. Elbisem, saçım, makyajım, hepsi kusursuz bir bütün oluşturmuştu. Gündelik hayatta çok fazla makyaj yapmadığımdan olacak bugün kendimi ayrı bir güzel görüyordum. Sanki yansımamda sıradan Mihra'dan farklı biri vardı.

"Abla!.." dedi Gülnar bana arkamdan sarılıp çenesini omzuma yasladığında. "Mükemmel oldun!"

"Değil mi?" derken ellerimi bel oyuntularıma yerleştirdim, gözlerimi kendimden alamıyordum. "Sadece kendime güzel gelmiyorumdur herhalde." Suratımda belli belirsiz bir gülümseme asılıydı.

Ayşe başını salladı. "Asla! Işıl ışılsın. Yusuf Agâh abi gördüğünde düşüp bayılmasa iyi."

Kıkırdadım. "Bu heyecanla ben onu görünce düşüp bayılmayayım da..."

Odanın kapısı açıldığında içeri giren Elif ve Sehra'ya baktık. Beni görünce gülümseyip, "Çok güzel olmuşsun!" minvalinde sözler söylediler. Elif'e ellerimi uzattım, tuttuğunda aynı anda omuzlarımızı kaldırarak gülüştük.

"Leyla abla *sezonun en güzel gelini olacaksın* derken hiç de abartmıyormuş," diye ekledi Ayşe. "Cidden öyle oldun abla. Düğünün de burada olsaydı da insanların gözü gönlü şenlenseydi."

Arkalarında kalan amcamın kızı Gonca, çenesini yukarı kaldırıp kısık gözleriyle beni izliyordu. "Keşke farklı bir renk olsaymış," dedi ağız ucuyla. "Düğünde zaten bu tonlarda giyineceksin."

Gonca'ya hiç kulak asmadan Sehra'ya bakıp, "Ablam..." dedim hafiften eğilerek. "Sen hiç konuşmuyorsun, beğenmedin mi beni?"

Sehra gözlerini kırpıştırarak, "Çok beğendim!" dedi. "Pyenses gibi olmuşsun."

Minik kollarını uzatıp bana sarılmak istediğinde iyice eğildim ve sarılmasına izin verdim. Başımı omzuna gömerek onu kokladım. "Yerim seni!" diyerek yanağını öptüm. Geri çekildiğimde Sehra'nın yanağı rujumla şekillenmişti.

"Abla!" Uyarıcı bakışlar taşıyan Gülnar'a döndüm. "Makyajın bozulacak. Gel, rujunu yeniden sürelim. Öyle çok da eğilip kalkma, elbisenin ütüsü bozulacak."

"Ayy," diyerek ayağa kalktım ve elbisemi silkeledim. "Ne bileyim, hiç alışık değilim ki böyle şeylere."

Rujum yeniden tazelenirken kapı tıklatılarak yeniden aralandı. Bu sefer içeriye giren kişi Yasir'di. Boynuna asılı kravatı çekiştirip duruyor, yaptığı saçma sapan düğümü çözmeye çalışıyordu. "Allah aşkına biriniz şunu yapın. Beceremiyorum!"

Ayşe, "Bir işi de becersen şaşardım," deyince Yasir ona ters ters baktı. Ayşe alttan almadı. "Ne? Ortaokuldan beri kravat takıyorsun, hiç mi öğrenmez insan?"

Yasir'in sinirleneceğini düşündüm ama aksine yüzü düştü. Bakışları yere odaklandı ve sessizce, "Öğrenmeme gerek olmamıştı çünkü kravatımı her zaman abim yapardı," dedi. Tüylerim diken diken oldu. Az önce cıvıl cıvıl olan odanın içi şimdi derin bir sessizliğe gömüldü. Gözlerim doldu, ağlamamak için kendimi kastım. Abimi özlüyordum. Burada olmasını istiyordum. Dönmesini istiyordum.

Elif sağ elini kaldırıp göz altlarını çaktırmadan sildikten sonra burnunu çekti ve buruk bir gülümsemeyle, "Çıkar kravatını, ben yapayım," dedi Yasir'e. Yasir sessizce başıyla onayladıktan sonra kravatını çıkardı ve Elif'e verdi.

Saat yediye doğru hepimiz kapıya dizilerek gelmelerini bekledik. Babam ilk defa, ağlayacağını bildiğinden olacak gözlerini sürekli benden kaçırıyordu. Nasıl göründüğüme dair bir yorum bile yapmamıştı. Annemse beni görür görmez

mutlu bir tebessümle ağlamıştı. Asıl şaşırtıcı olan, yengem de güzel olduğumu söylemiş; Gülesen teyzeyse hemen bir nazar duası okuyuvermişti. Elif'in anne ve babası da buradaydı ama davet etmemize rağmen Ali abi gelmemişti. Yusuf Agâh'ın gelmesini beklerken kalbim kriz geçirmek üzere olan bir hastanınki gibi kasım kasım kasılıyordu. Babamdan tansiyonumu ölçmesini istememek için direniyordum keza ayakta zor duruyordum.

Zil çaldığında herkesin gözü bana ilişti. Derin bir nefes alıp vererek kapı koluna uzandım ve titreyen ellerimle kapıyı açtım.

İlk gördüğüm kişi otuz beş kırk yaşlarında, daha önce hiç görmediğim uzun boylu, yaşma göre karizmatik bir adamdı. En önde o duruyordu. Yusuf Agâh'ın bahsettiği bölük komutanı Yüzbaşı Süleyman Şahin olmalıydı. Kız istemeyi o yapacaktı.

Başımı eğerek gülümseyip, "Hoş geldiniz," dedim.

"Hoş bulduk," diye karşılık verdi adam. "Selamün aleyküm," diyerek içeri girdi ve babamlarla tokalaştı.

Onun sağ çaprazında Yusuf Agâh duruyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Tıraş olmuş, saçlarını yukarı taramış, hafiften sağa yatırmıştı. Suratında midemde kelebekler uçuşturan bir tebessüm vardı ancak göz göze geldiğimizde o tebessüm donuklaşmış, bakışları büyük bir yoğunlukla gözlerime dokunurken sessizce, "Çok güzel," diyerek derin bir iç çekmişti.

Ben dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırarak gülümsememi tutmayı denerken yanındaki Ahmet -komik ama çikolata kutusunu Ahmet tutuyordu- dirseğiyle çaktırmadan Yusuf Agâh'ı dürttüğünde Yusuf Agâh transtan çıkmış gibi boğazını temizleyip, "Merhaba," dedi.

"Hoş geldin," diye karşılık verdim. İkimiz de birbirimizden heyecanlıydık. Elindeki beyaz gül buketini bana uzattı. Çiçeği

ondan alırken parmak uçlarımız birbirine değdi ve tenimde nahif bir ürperti gezindi.

Yusuf Agâh içeri girdikten sonra Ahmet, "Selamün aleyküm yenge," diyerek peşinden girdi.

Arkasındaki dört kişi de aynı şekilde selam verip salona geçtiklerinde tek elimle çiçeği tutup boşta kalan elimle kapıyı kapattım. Daha önce görmediğim diğer dört kişi Yusuf Agâh'ın timinden Faruk, Osman, Mümin ve Besim'di.

Salona geçtiğimizde herkes koltuklara yerleşmişti. Yengemlerin evinden getirdiğimiz masanın sandalyeleri dahi doluydu. Yusuf Agâh benim tam karşımda kalan sandalyede oturuyordu. Arada gözlerimiz birbirine değiyor ama ben utanınca o göz bağını hemen kesmek zorunda kalıyordum.

"Kusura bakmayın," dedi Süleyman Yüzbaşı, ellerini dizlerine koyarak. "Gönül isterdi ki evladım Yusuf Agâh'ın ailesi de burada olsun ama Karahan'ın durumu malum. Çok gelmek isteseler de buna müsaade olmadı. Ben onlara vekâleten, kendi rızalarıyla buradayım."

Babam başını sol omzuna eğdi. "Biliyorum, biliyorum. Bugün tanışamadık ama başka bir gün nasipse onlarla da tanışırız inşallah."

Annem başıyla onayladı. Yusuf Agâh da *elbette* der gibi gözlerini kapayıp açtı. Konuşma ilerlerken yanımda oturan annem dirseğiyle koluma dokunduğunda boş bakışlarla ona baktım. Sadece dudaklarını oynatarak, "Mutfak," dediğinde gözlerimi büyüterek nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım.

Başımı önüme eğip salondan çıkarken Yusuf Agâh'ın bakışlarının beni takip ettiğinin bilincindeydim. Mutfağa geçtiğimde Elif de peşimden geldi. Hemen sırtımı tezgâha yasladım ve ellerimi sol göğsüme koydum. "Kalbim yerinden çıkacak sanki!"

Elif gülerek omzuma dokundu. "Sakin ol, her şey güzel gidiyor."

"Güzel gidiyor, değil mi?" dedim ona bakarak. "Hiçbir terslik yok."

"Yok," dedi Elif. "Hadi, kahveleri yapalım."

Derince soluklandım. "Tamam..." Etrafıma bakındım. "Cezve neredeydi?"

"Tezgâhın üstünde." Elif, bulamayacağımı anlayarak cezveyi alıp bana verdi. Annem kendi istemesi olmadığı için kahve ikramını yapamamış ve bunu benimle gerçekleştirmek istemişti. Normalde bizim adetlerimizde olmayan bir şeydi. Neyse ki babam Türk kahvesi içmeden yapamadığından evimizde hep bulunurdu. Kahveleri cezveye alıp kişi sayısına göre ölçerek yaptık. Hepsini fincanlara paylaştırdığımızda farklı renkteki fincanı kenara çekip, "Bu Yusuf Agâh'ınki," dedi Elif. "İçine tuz koyacakmışız."

"Tuz mu?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Evet, Türkiye'de öyle yapılıyormuş. Damadın içince nasıl tepki vereceği kontrol ediliyormuş. Kızacak mı, alttan mı alacak, bağıracak mı... Bir tür deneme yani. Öte yandan erkek bir dikişte bitiriyorsa kızı gerçekten çok istiyor demekmiş."

Hüzünle yüzümü buruşturdum. "Ama yazık Yusuf Agâh'a..."

Elif güldü. "Aman da aman, nişanlısına da kıyamazmış..."

Gülümsedim. "Yani ne bileyim, ne gerek var ki şimdi?"

Elif omuz silkti. "Annenin içinde kalmış ama sen bilirsin, Mihra. İstersen yapmayalım."

Biraz düşündükten sonra, "Yapalım," dedim. "Yusuf Agâh'ın zaten haberi vardır bu gelenekten."

Elif sessizce onayladı. Bir silme çay kaşığı tuzu Yusuf Agâh'ın kahvesine döktüm ama kıyamadığımdan tadını almasın diye çok karıştırmadım.

Fincanları tepsiye yerleştirirken Ayşe mutfağa girdi. Kıpkırmızı kesilmişti. "Allah'ım! Bu Ahmet abi ne komik adam... Ama komik olduğunun farkında değil." Karnını tutarak

kahkaha attı. "Kendimi sıkmaktan bir hal oldum. İki saattir Yusuf abinin askeri başarılarından bahsediyor. Ne anılar anlattı ne anılar... Yusuf abi bakışlarıyla onu uyarmaya çalışsa da nafile!"

"Allah!" dedim içinde sadece Yusuf Agâh'ın tuzlu kahvesinin olduğu tepsiyi kaldırırken. "Elif, babam bu düğün işinden vazgeçmeden şu kahveleri götürelim."

Kıkırdayarak kahvelerin bulunduğu tepsiyi kaldırdı Elif. Önde o, arkasında ben mutfaktan çıkıp salona geçtik. Elif önce Süleyman Yüzbaşı'ya kahvesini sundu. Ben de bakışlarımı tepsiden kaldırmadan Yusuf Agâh'ın yanına ilerledim. Önündeki sehpaya kahvesini bırakırken bakışlarımız birbiriyle buluşur buluşmaz aşkla gülümsedik. Doğrulurken, "Afiyet olsun," diye fısıldadım.

"Olur," diye karşılık verdi aynı şekilde.

Bakışlarımı kaçırarak doğruldum ve elimdeki ufak tepsiyle eski yerime oturdum.

"Evet," dedi Yüzbaşı Süleyman, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "Kahvelerimiz de geldiğine göre, gelelim sebebi ziyaretimize." Kalbimin atışları kulaklarımda yankılanıyordu artık. O sırada kahvesini içen Yusuf Agâh bir anda yüksek sesli öksürünce Yüzbaşı ona döndü. "Yusuf Agâh, kahve acı galiba?"

Yusuf Agâh boğazını temizleyerek başını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Yok komutanım, bir anda içince..." Yeniden boğazını temizledi ve bir yudum daha aldı. Bu sefer suratını dahi buruşturmadı. Gülüşümü yakaladığında kahvesini bana bakarak içti ve gözleri *hesabını soracağım* der gibi kısıldı. Gülüşüm derinleşti.

Yüzbaşı önüne dönüp konuşmaya devam etti. "Yusuf Agâh oğlumuz, son derece delikanlı, fedakâr, yardımsever, yufka yürekli, lakabı Yiğido gibi yiğit bir evladımdır. Az çok tanıdıysanız, siz de bu dediklerime katılıyorsunuzdur zaten." Annem ve babam sessizce onayladılar Yüzbaşı'yı.

"Malumunuz, gençler birbirini görüp, tanıyıp, anlaşmışlar. Birbirlerine gönül vermişler. Biz de bu iki gönlü, birbirine çözülmeyecek bir düğümle bağlamak için bu akşam buradayız." Kimsenin yüzüne bakamıyor, öylece halının desenlerini izliyordum. "Lafı pek uzatıp kimseyi sıkmak niyetinde değilim. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, kızınız Mihra'yı..." dedikten sonra Yusuf Agâh'ın sırtına dokundu babacan tavrıyla. "Oğlumuz Yusuf Agâh'a istiyoruz."

Söz sırası kendinde olan babam derin bir nefes aldıktan sonra yutkundu. "Ben kızlarımı bu yaşına dek birer pırlanta gibi büyüttüm. Bakmaya kıyamadım yüzlerine. Mihram benim ilk kızım, onu çok seviyorum. Diğer evlatlarımı da öyle. Zamanı gelince hepsi yuvadan uçacaklar. Dilerim ki hepsinin karşısına Yusuf Agâh gibi temiz, iyi niyetli, delikanlı biri çıksın." Gözlerim dolu dolu baktım babama. "Söylediğiniz gibi, gençler birbirlerini sevip anlaşmışlar. Bize de kararlarına saygı duyup, onaylamak düşer. Evlilik yolunda attıkları bu ilk adım, hayırlı olsun."

Babamın onayladığını bildiğim halde dilinden tekrar bu sözcükleri işitmek beni daha da rahatlattı. Herkes alkışlayınca başımı kaldırıp önce Yusuf Agâh'a, ardından babama baktım. Değişik duygular içindeydim. Hem ağzım kapanmadan gülmek hem de durmadan ağlamak istiyordum.

"O halde, yüzükleri takalım."

Yüzbaşı ayağa kalktığında biz de ayaklandık. Annem, Gülnar'a yüzük tepsisini getirmesini söyledi. Gülnar masanın üzerindeki tepsiyi aldı. Yusuf Agâh ve ben salonun ortasına geçtik, yakınlarımız etrafımızda yuvarlak oluşturdular. Herkesin yüzünde derin bir mutluluk ifadesi hâkimdi. Yüzbaşı Süleyman yüzükleri parmağımıza geçirdi, kurdeleyi kesmeden evvel Elif'in babası Mehmet amca, "Âmin," diyerek duaya başladı. El açarak duayı bekledik.

Mutluluk temennileriyle dolu duaların ardından kurdele kesildi ve yeniden güçlü bir alkış koptu. Yusuf Agâh'la tekrar gülümseyerek birbirimize baktık. Bahçedeki güzel çiçekleri toplayan ve yapraklarını derleyen Ayşe, sepetteki çiçek yapraklarını konfeti edasıyla havaya saçtı. El öpme faslının ardından pasta kesildi. Yusuf Agâh'la benim çok sayıda fotoğrafımız çekildi. Gülüşüldü, bol keyifli muhabbetler edildi.

O an emindim ki bu, hayatımın en güzel anıydı.

Yusuf Agâh Demiral artık benim nişanlımdı.

Bölüm Dokuz

Beraber Çıkılan Yol

Geçirdiğim bu günler, tozpembe rüyaların, şekerden yapılma evlerin bulunduğu renkli hayallerin içindeymişim gibi hissettiriyordu. Sağ yüzükparmağımdaki alyansa ne zaman baksam, ruhum heyecanla dolup taşıyor, içim içime sığmıyordu. İlteriş'te durumlar hâlâ pek iyi olmadığı için çeyiz alışverişini oradan yapamıyorduk. Buradan almaya çalışmak da zordu, her şey ateş pahasıydı ve neredeyse bir servet ödemek gerekiyordu. Babam, Yusuf Agâh ve benim için onun buradaki görevi bitene kadar Balamir'de kalabileceğimiz kiralık bir ev bakıyordu ama fiyatlar el yakıyordu.

Eskiden rahmetli dedemle babaannemin yaşadığı, zeytin ağacına yakın bir mahalledeki müstakil ev hem eşyalı olduğundan hem de daha iyi bir seçenek bulamadığımızdan uygun görülmüştü. Annemle babam elbette kira istemiyordu fakat amcam -muhtemelen yengemin dolduruşları sebebiyle- bir miktar kira verirsinize getirmişti lafı. Evin yarısı onların üzerine olduğu için kabul etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Yusuf Agâh da hiç ikiletmeden kabul etmişti zaten.

Tüm bu eksikliklere rağmen her şey kusursuz görünüyordu gözüme. Dedemden miras kalan küçük ama sevimli ev, şimdi bana dünyada bahşedilen cennetten bir parçaydı sanki. Her gün oraya gidiyorduk. Babam, Yusuf Agâh ve Yasir içindeki eşyalardan artık kullanılamayacak olanları çıkarmışlardı. Yeni yatak, yemek masası, tabak çanaklar getirilmişti. Birçoğunu da Türkiye'den alacaktık. Aslında eşyaların eksikliği, eski

yahut yeni olması benim için çok önemli değildi. Zaten buraya muhtemelen sadece yatmaya gelirdik. Yusuf Agâh sabahları askeriyeye gider, ben de evden onunla çıkar annemlere geçerdim. Akşam askeriyeden dönünce yine birlikte geçerdik eve. Gelemediği, görevde olduğu zamanlar burada tek olmaktansa annemlerde kalırdım. Şimdilik gözümde hiçbir şey sorun değildi. Her şey noksansızdı.

Yusuf Agâh yatak odasını boyuyor, Yasir bahçenin zeminindeki yaprakları topluyordu. Annem, kız kardeşlerim ve bense ayrı odaları temizlemekle meşguldük. Ev yeni gibi olmuştu. Her odasında bir penceresi bulunuyordu ve tüm pencereleri bir zamanlar dedemin özenle bakıp temizlediği ancak şimdi kuru dalların süslediği geniş bahçeye bakıyordu. Ağaçların uzunluğu sayesinde evin içi görünmüyordu. Çocukluğumun büyük bir kısmı bu evde geçtiği için de ayrı bir seviyordum burayı. Dedem hayatta olsaydı benim burada yaşamama çok mutlu olurdu, bunun rahatlığı da benimleydi.

İçerisinde krem rengi açılabilir koltuk takımlarının bulunduğu küçük ama iki kişi için gayet yeterli olan salonun camlarını sildikten sonra soluk soluğa pencereden indim. Boya kokusunun geçmesi için pencereyi açık bıraktım ve salonu inceledim. Beyaz duvarları fildişi rengine boyanmıştı. İçeriye girince ahşap giriş kapısının sağında, dedemin ceviz ağacından yaptığı televizyon sehpasının üzerinde içinde pembe begonyaların bulunduğu saksı vardı. Televizyon yoktu, zaten kanallar çoğu zaman çekmediği için televizyonun olup olmaması da mühim değildi. Üniteyi babam tekrar cilalamıştı ve yeni gibi duruyordu. Kartonpiyerle döşenmiş yerde, yeni satın aldığımız krem rengi yün halı bulunuyordu. Sağ tarafımda soba vardı. Evin tek sıkıntısı doğalgaz olmamasıydı fakat neyse ki banyoda güneş enerjisi ve elektrikle çalışan su ısıtıcısı kuruluydu. Salonun temizliğini bitirdiğimde mutfaktaki annemin seslendiğini işittim.

"Mihra!"

Kapıyı aralayıp, "Efendim anneciğim," diye karşılık verdim.

"Kızım sofrayı kurduk, Elif gelmek üzeredir. Yusuf Agâh'a haber ver."

"Tamam," diyerek çıktım salondan. Sağıma dönüp sağdan ikinci odaya -burası yatak odası oluyordu- girdim. O sırada yatağın üzeri muşambalarla kapalı olan odanın duvarlarını boyamakta olan Yusuf Agâh elindeki boya fırçasını bırakmadan başını çevirip bana baktı. Yorgun suratında kalbimde çarpıntıya sebep olan hafif bir gülüş canlandı hemen.

Ona gülümseyerek adımlarken, "Kolay gelsin," dedim.

Fırçayı yavaşça indirirken, "Pek kolay gelmiyor ama," dedi soluk soluğa çıkan sesiyle. Yanına ulaştığımda kafasını eğip yanağını bana uzattı. "Bir öpücük verirsen kolay gelebilir belki."

Yanaklarım ısınırken dilimle dudaklarımı ıslattım ve Yusuf Agâh'ı öpmeden evvel başımı çevirip omzumun üzerinden kapıyı kontrol ettim. Bir hareketlilik fark etmediğimde yeniden ona dönüp parmak uçlarımda yükselerek diken diken sakalların çıkmaya başladığı gamzeli yanağına ufak bir öpücük bıraktım. Bunu yapar yapmaz omuzlarını indirdi hemen ve rahat bir soluk bıraktı. Gözlerime bakarken, "Bir paket sigara bitirmiş gibi rahatladım," diye mırıldandı. Sonra o beni öptü. "İki paket oldu." Diğer yanağımı öptü. "Üç."

Gözlerimi kapatıp açarak gülümserken geri çekildim. Ev kalabalıktı, kıkırdamalarımı zor tutuyordum. "Şu sıra sigarayı çok fazla dillendiriyorsun. Özledin mi yoksa?"

Önüne dönüp duvarı boyayla fırçalamaya devam ederken, "Arada bir yokluyor," dedi. Göz ucuyla bana baktı. "Sen gelince geçiyor ama," diye tamamlayıp göz kırptı.

Tebessümüm silinmeden duvara uyguladığı fırça darbelerini izledim. "Seni zorluyorsa eğer içebilirsin."

Gözlerini kısarak yeniden bana baktı. "Daha evlenmeden benden bıktın mı?"

Gülerek, "Ne?" dedim. "Ne alaka?"

"Sigara ömrümü kısaltır," deyip işaretparmağını fırçaya dokundurdu. Ardından hiç beklemediğim bir anda boyalı parmağını burnuma bastırıp yüzümü buruşturmama neden oldu. "Ben seninle uzun bir ömrüm olsun istiyorum."

Elimin tersiyle burnumdaki boyayı silerken, "Sen çok seviyorsun beni," dedim gülüşümü dindirmeden.

"Sevilmeyecek kız mısın?"

Kaşlarımı kaldırıp dilimi üst dişlerimin arkasına koyarak *cık*ladım. "Değilim doğrusu," deyip elimi fırçayı tutan elinin üstüne koydum. "Bırak artık. Annemler sofrayı hazırlamış, bizi çağırıyorlar."

Fırçayı duvardan indirip boya kutusunun içine bıraktı. Bazı günler timden askerleri de geliyordu fakat bugün sadece Yusuf Agâh vardı ve normalden biraz fazla yorulmuştu. Elimi kaldırıp başparmağımın ucunu, kaşının kenarına sıçrayan minik boyaya değdirdim. Teni nemliydi. Kehribar bakışları yüzümde gezindi. "Boya vardı," diye mırıldandım. "Geçti ama."

Elimi aşağı indirdiğimde tebessüm etti. "Beğendin mi odaları?"

Başımla onayladım. "Her şey çok güzel gidiyor. Salon çok tatlı oldu, görmen lazım. Ben temizledim diye demiyorum ama ışıl ışıl valla..." Ona arkamı döndüm, yatağa ilerledim. Demir başlıklı otantik yatağın demirleri beyaza boyanmıştı. Yatak odasında şu an sadece yatak vardı ama boyası bittikten sonra kalan eşyalar da getirilecekti. Muşambayı kaldırıp avucumu yatağın minderine bastırdım. "Yatak rahat mı acaba?"

"Bilmiyorum, direkt koyduk alır almaz. Deneriz bir gün," deyince ona bakamadım. Hemen sıcakladı yüzüm. Yusuf Agâh da boğazını temizleyip toparladı sözlerini. "Yatarak yani." Tekrar kısık sesle öksürdü. "Uyuyarak."

Eminim ki o an ikimizin de aklında çok farklı şeyler canlanmıştı. Neyse ki tam o sırada dış kapının çalındığını işittim de, "Elif geldi," diyerek doğruldum. "Gideyim de elindekileri alayım."

Ben odadan çıktığımda Gülnar çoktan Elif'le Ayşe'ye kapıyı açmıştı. Elif'in elindeki pilav tenceresini alırken, "Yenge, neyin var?" diye sordu.

Ayşe kaşlarını kaldırarak *sorma* işareti yaptığında iyice tedirgin oldum. Yanıma yaklaşan Elif'e, "Canım, ne oldu?" diye sorup kolundan tuttuğumda başını *kötü bir şey var* dercesine salladı. Yusuf Agâh yatak odasından çıktığında bakışlarımız birbiriyle buluştu ve o da Elif'in halini anlayarak kaşlarını çattı. Gözlerini kısıp sorarcasına çenesini sol omzuna çevirdiğinde omuzlarımı *bilmiyorum* der gibi kaldırıp indirdim. Soldan ilk kapıdan geçip mutfağa girdiğimizde, "Heh, yemekler de geldi," dedi annem. "Kızım, Yusuf'u da çağırdın mı?"

"Evet anne geliyor," dedim. Elif masadaki sandalyelerin birini çekip oturduğunda annem de ilgisini ona verdi. "Yavrum," dedi hemen. "Solgun görünüyorsun. Tansiyonun mu düştü?"

Elif başını olumsuz anlamda salladı. Yusuf Agâh ve Yasir içeri girdiğinde derin bir nefes aldı. Yutkunduktan sonra, "Abim..." dedi, sustu.

"Ali abiye bir şey mi oldu?" dedim endişeyle.

Elif'in yaşla dolan gözlerinden bir damla aktı. Burnunu çekti. "Orduya destek olmak için gönüllü askerliğe başvurmuş geçen hafta." Gözlerimi kocaman açtım. Mutfakta sükût hâkim oldu. "Kabul edilmiş. İhtiyaç olduğundan görev çıkmış hemen. Yarın sabah... O da... Yeni bir grup askerle... Batı Harezm'e gidecekmiş."

Ali abinin bir anda aldığı orduya yazılma kararı hepimizi oldukça şaşırtmıştı. Akşamüzeri hiç beklemeden onlara gittik.

Gözlerindeki neşe silinen Seher teyze bize kapıyı açar açmaz annem sarıldı ona hemen. İkisi de aynı duyguları yaşadığından birbirlerini anlamaları kolaydı. Herkes üzgündü çünkü evladının bombaların birinin patlayıp ateşi sönmeden diğerinin atıldığı bir yere gidecek olması anne için, aile için zor bir durumdu. Yaşamayan bilemezdi. Bu evin duvarlarına dahi yansıyan o hüznü, bir başkası göremezdi. Ben tanıyordum çünkü aynısı çok değil birkaç ay önce bizim evde de yaşanmıştı. Babamla Mehmet amca, Ali abinin bu fikre ne zaman kapıldığı hakkında konuştular. Mehmet amcanın, Seher teyze kadar üzgün göründüğünü söyleyemezdim, bilakis oğluyla gurur duyuyor gibiydi.

"Ansızın oldu Hasan ama..." dedi gür sesiyle. "Ali'yle bir kez daha gurur duydum. Zaten kitapçı iş yapmıyor artık. Burada öylece beklemektense vatanımızı kurtarmak için mücadele edecek olması beni inanılmaz gururlandırıyor. Bu toprakların gençlerimize ihtiyacı var. Çağırsalar ben de giderim. Onurlu ölüm, onursuz yaşamdan daha iyidir. Zaten bize verilmiş bir ömür var. Yakın zamanda sonlanacaksa eğer, şehit olarak sonlanması ne büyük lütuf."

"Aynı görüşteyim," dedi babam. "Gençlerimizin vatan bilincinde olması, bu toprakları korumak için gözlerini kırpmadan kendilerini feda etmeleri *ümit var* diyor bizlere. Yaşamak için, bağımsızlığımızın sürdürülebilirliği için hâlâ ümit var."

Muhabbet derinleştiği esnada lavaboya gitmek için salondan ayrıldım. Koridorun ortasına ulaştığımda birkaç adım ilerideki odanın kapısı açıldı ve Ali abi odasından çıktı. Birbirimizi görünce durduk, ağzımı açıp konuşacaktım ki Ali abi başını önüne eğip gözlerini kaçırdı ve yanımdan geçip gitmek için adım attı. Normalde olsa durur konuşurdu. Ruh halindeki değişimi, yarın buradan gidiyor oluşuna verdim ve bozulmayarak arkamı dönüp, "Ali abi," dedim.

Neyse ki duymazlıktan gelmedi. Çok uzaklaşmadan durdu ve bana döndü. Salondan konuşma sesleri işitilse de koridorda ikimizden başka kimse yoktu. Ali abi doğrudan gözlerime baktığında soluklandım ve parmaklarımı birbirine geçirdim. Bu sırada gözleri parmaklarıma ilişti, kaşları çok hafif çatıldı.

"Bana çok yardımcı oldun," dedim. "Bir süre patronum oldun. Bundan öncesinde Elif'e nasıl abilik ettiysen bize de öyleydin. Yeri geldi koruyup kolladın. Hiç ayırmadın bizi kardeşinden, üzerimizde hakkın çok..."

Ali abi hiçbir şey söylemeden sadece sessizce yutkunmakla yetindi, gözlerini kapatıp açtı. Doğrusu son zamanlarda onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Göz altları çukurlaşmış, gözünün beyazı kızarmıştı ve yarı uykulu bakıyordu.

"Abime nasıl üzüldüysem, senin için de o kadar üzüldüm. Yani, eksikliğini hissedeceğiz. Tabii, yaptığın güzel bir şey ama..." Tebessüm etmeye çalışarak yüzümü buruşturdum. "Demek istediğim, hakkını helal et."

Gülmedi. Hatta suratında tek mimik dahi oynamadı. Sessizce, "Helal olsun, sen de helal et," dedi.

O böyle neşesiz durunca benim de gülümsemem silindi. "Helal olsun," diyebildim sadece.

Ali abi bir iki saniye sessizce karşımda durduktan sonra tekrar arkasını döndü. Salona gitmek için bir iki adım atmıştı ki bir anda vazgeçmiş gibi durdu ve yeniden bana baktı. "Mihra ben..."

Sustu.

Her ne söyleyecekse devamını getirmediği için gözlerimi kıstım. "Söyle abi."

Başını *yok bir şey* dercesine salladı. "Ben de teşekkür ederim, kitapçıda çok yardımın dokundu bana," diye tamamladı sözlerini ve başka hiçbir şey söylemeden, ricamı dinlemeden hızla salona gitti.

Ertesi sabah Elif'le sabah namazını kıldıktan sonra, uyuyakalıp Ali abiyi yolcu edememekten korktuğum için uyumadım. Elif açıp bir sayfa Kur'an-ı Kerim okudu, onu dinledim. Sayfayı bitirdiğinde iç çekerek kapağı kapattı ve Kur'an-ı göğsüne bastırdıktan sonra babasının onun için yaptığı rahlenin üzerine bırakıp bana döndü.

"Kalbim ikinci kez darbe aldı sanki," dedi içinden hüzün akan sesiyle. "Henüz Bilal'in gidişini hazmedememişken, şimdi abim ayrılıyor buralardan. Bilal'den haber alamamak beni paramparça ediyor. Abimden de habersiz kalırsam ne yaparım? Nasıl dayanırım?"

İnsanın abisinden habersiz kalmasının ne demek olduğunu biliyordum. Sevdiği kişi ondan uzaklara gidince yüreğinden bir parça kopuyordu insanın ve giden kişinin yüreğine saplanıyordu o parça. Sevdiği dönene kadar da yerine konmuyor, kanadıkça kanıyordu. Abim gittiğinden beri benim yüreğimin eksik olan parçasından kan sızmaya devam ediyordu.

"Alışacağız Elif," diye teselli ettim onu. "Dualara sığınacağız. Güzel bir haber almak için umudumuzu kesmeyeceğiz. İyi düşünecek, kendimizi yıpratmayacağız. Özellikle de sen," dedikten sonra kaşlarımla karnını işaret ettim. "Kendini düşünmüyorsan bebeğini düşün, lütfen."

Ellerini karnında birleştirdi, bakışları da oraya ilişti. "Zavallı bebeğim, ilk andan beri şahit olduğu tek duygu hüzün."

"Onu, buna maruz bırakmamak senin elinde."

"Bilmiyorum..." Bakışları tekrar beni buldu. "İnsan başına sabretmesi gereken bir olay gelmeden ne de güzel konuşuyor sabırla ilgili. Gerçekten zormuş meğerse... Dayanacağız ama senin de dediğin gibi dualara sığınarak." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sadece... Abim son zamanlarda çok durgun. Bize anlatmadığı bir şey var sanki. Ruhu bedeninden ayrı yaşıyor, desem yeridir. Bu orduya yazılma meselesini sadece vatan için yaptığını düşünmüyorum, Mihra. Abim bir şey yaşamış. Ne

olduğunu bilmiyorum ama yaşadığı şey, onu sarsmış. Kaçışı da askerlikte bulmuş gibi."

"Ne yaşayabilir ki?" Tek kaşımı kaldırdım. "Bu mahallede hiçbir şey gizli kalmaz, o yüzden sanmıyorum sakladığı bir şey olduğunu. Ali abi arada bahsediyordu orduya katılmak istediğinden."

"Yanlış anladın. Sakladığını düşündüğüm şey tehlikeli bir iş değil. Gönül meselesi olduğunu düşünüyorum. Yemeden içmeden kesildi, annem kaç gündür uyku uyumadığını söylüyor. *Aşk illetine tutuldu kesin bu çocuk* deyip duruyordu. Galiba, söylediği de çıktı."

Hiç aklıma gelmeyen bu fikir nedeniyle kaşlarımı kaldırdım. Aşk insana çok şey yaptıracak güçte kuvvetli bir histi, iyi biliyordum. "Kime âşık olabilir ki?"

Elif ellerini bilmem dercesine iki yana açtı. "Bir bilsem..."

Odanın kapısı tıklatıldığında konuşmamız yarıda kesildi. İçeriye giren annem, şöyle bir bize baktıktan sonra, "Kızlar çıkalım, geç kalacağız," dedi. İkiletmeden onayladık, toparlanıp annem ve babamla evden çıktık. Kız kardeşlerim ve Yasir uyuyorlardı. Dünkü ziyaretimizde vedalaştıkları için yolcu etmelerine gerek yoktu.

Kuşluk vaktiydi. Sabahın bu saatlerinde henüz kimse uyanmamış olduğundan Balamir en sessiz anlarından birini yaşıyordu. Gökyüzünde güneşin tozpembe emareleri barınıyor, kuşların cıvıltıları kulakları şenlendiriyordu. Henüz güneş kendini yeterince göstermediğinden, gecenin etkisini taşıyan kasaba normalinden biraz daha soğuktu. Kalın, yünlü hırkamın iki yakasını kavuşturup kollarımı göğsümde birleştirdim.

Yaklaşık on dakikalık yürüme sonrasında Ali abilerin evine ulaştık. Kapının önünde ufaktan bir kalabalık oluşmuştu. Ali abi sevilen bir esnaf olduğundan muhtemelen duyan yolcu etmeye gelmişti.

Biraz daha yaklaştığımızda kalabalığın içinde Yasemin'in de olduğunu gördüm, bakışlarımız birbiriyle buluştu ancak hemen çevirdi kafasını. Oysaki bana nefret kusan kendisiydi. Tüm suçlu benmişim gibi kötü kötü bakıyordu hâlâ.

Annem de o anı fark etmiş olacak ki, "Yasemin'le hâlâ konuşmuyor musunuz?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Aman, konuşmayın zaten," dedi annem. Yasemin'den oldum olası pek hazzetmezdi. Aramızın bozuk olmasına neredeyse sevinmişti. "Tamam annesine üzülüyorum, babası da kötü bir insan ama kızın da çok normal olduğu söylenemez."

"Boş ver anne," dedim sessizce. "Kapat konuyu."

Annem üstelemedi. Kalabalığa ulaştığımızda Elif *hoş geldin* demek için Yasemin'in yanına gitti, bense annem ve babamla birlikte onlardan uzak bir yerde durdum. Ali abi henüz çıkmadığından herkes tanıdıklarıyla muhabbet ediyordu. Sohbetlerin ana teması savaş ve felaket senaryolarıydı. Nişanlandığım günden beri görmediğim birkaç tanıdık bana *hayırlı olsun* dediler. Bu sırada Yasemin'in bakışlarını bazen üstümde hissederek geriliyordum. Oysa benim gerilmemi gerektirecek bir durum var mıydı? Niye arkadaşıma ihanet etmiş hissine kapılıyordum? Beni iten, yüzüme benden nefret ettiğini bağıran kendisiydi.

Omzuma dokunan elle birlikte uzun zamandır görmediğim Zeliha'ya döndüm. Dolu gözleriyle bana bakarken ağlak bir sesle, "Mihra," dedi. Dokunsam ağlayacaktı sanki.

"Zeliha," dedim onu gördüğüme şaşırdığımı belli eden sesimle. "Nasılsın görmeyeli?"

"Nasıl olabilirim ki?" Burnunu çektikten sonra sessizce konuşmayı sürdürdü. "Yıllardır sevdiğim adam gidiyor." Yutkundu. "Hâlâ onu sevdiğimden bihaber. Ah Mihra, geceden beri ağlıyorum, gözlerimden belli değil mi?"

Gözleri şiş ve kızarıktı fakat sebebini söylemeseydi erken uyanmaktan olduğunu zannederdim. Üzüldüğümü belli

ederek astım suratımı. "Üzülme," diye teselli ettim onu. "Sonsuz bir ayrılış değil ya bu... Geri dönecek sonuçta, o zaman söylersin."

"Sence döner mi?" Sol gözünden bir damla yaş süzüldü. "Batı Harezm'de sağlam tek bina kalmamış diyorlar. Mihra, kalbim öyle acıyor ki! Platonik olsam da o benim aşkımdı..." Elini kaldırdı ve kimseye çaktırmadan göz altını sildi. "Dönene kadar ağlarım ben artık."

Teselli sözleri bulamayacağım bir durumdu. Bazı anlarda ne söylesek faydasız kalırdı, hissedilen boşluğu doldurmazdı dilden dökülenler. Bu nedenle Zeliha'ya bir şey söylemek yerine hüznünü paylaştığım bir bakış atarak omzunu sıvazlamakla yetindim.

Ali abi üzerinde asker üniformasıyla kapıdan çıktığında onu bekleyen kalabalıktan gurur dolu, cesaretlendirici alkışlar döküldü. Bunca yıl hiç eksik olmayan sakalını tıraş etmişti. Karşımda Ali abi değil de farklı biri vardı sanki. Onu üniformayla görmek beni de hüzünlendirdi, gözlerim yaşardı. Yine de alkışlara eşlik ettim ben de herkes gibi. Erkeklerle tokalaşarak vedalaştı. Çok sevdiği kız kardeşi Elif'e sıkıca sarıldı, yanaklarından öptü. Elif'in ağladığını görünce abimin gittiği anı yeniden yaşadım sanki ve istemsizce aktı benim de gözlerimden yaşlar. Sadece ben değil, gelen tüm kadınlar sessizce ağlıyordu. Annesinin elini öptü, Seher teyze avuçlarını Ali abinin yanaklarına bastırıp yüzünü avuçladı oğlunun. "Seni sana, seni Allah'a emanet ediyorum oğlum," dedi ve sessizce ağlayarak iki yanağını öptü.

Yeniden sarıldılar. Ayrıldıklarında Seher teyze içli içli ağlamayı sürdürüyordu. Mehmet amca, Ali abi için dua etti ve hepimiz âmin dedik. Nihayetinde Ali abi bize dönüp, "Hakkınızı helal edin," dedi.

Hep birlikte, "Helal olsun," yanıtını verdik.

"Allahaısmarladık," dedikten sonra arabanın kapısını açtı. Binmeden önce başını çevirip baktı ve gözleri ansızın beni buldu. Bana bir şey söyleyeceğini sandım ama o yalnızca derin bir nefes aldı, önüne döndü ve son kez arkasına bakmadan araca bindi. Mehmet amca sürücü koltuğuna geçtiğinde Ali abiyi, Batı Harezm'e gidecek askerlerin toplandığı alana götürmek için arabayı çalıştırdı.

Ve bir veda daha gerçekleşti, sevenlerinin yüreğinden derin bir parça koparan.

Yusuf Agâh askeriyeden çıktıktan sonra saat altı gibi birlikte evimize gittik. Yusuf Agâh yatak odasının boyasını tamamlarken ben tırpanladığımız bahçeye annemin verdiği kasımpatıları ve kış sümbüllerini ektim. Evin alt katında ambar olarak kullanılan boş alandaki -biz burayı şimdilik erzaklar için kullanacaktık ama zamanla oda haline getirebilirdik- musluktan yeşil bitki suluğuna biraz su doldurup henüz tohum sayılan çiçeklere can sularını döktüm. İşim bittiğinde nemli çimenlerin üzerine oturdum ve etrafı şöyle bir inceledim.

Dedem vefat ettikten sonra burası yıllardır kullanılmayan, ruhsuz bir harabeye dönmüştü. Balamir'deki diğer evlere nazaran bir tık eski kaldığından kiralayan olmamıştı. Satın almak isteyenler de çok cüzi miktarlar teklif ettiklerinden babam ve amcamın gönlü razı gelmemişti.

Şimdi bu güzel evi yeniden canlandırmak hoştu. Çocukken sayısız anımın biriktiği bu bahçede yeni hayatımı daha az garipseyeceğimden emindim. Her şey kusursuz ilerliyordu ve öyle devam etmesi için sayısız dualar ediyordum. Ülkenin halini unutmuştum kaç gündür çünkü bizim cephemizde her şey sıkıntısızdı. Ne artan fiyatlar ne geçim sıkıntısı umrumdaydı. Bunca derdin arasında bir gül bahçesi bahşedilmişti sanki bana. Geleceğe umutla bakmamı sağlayan güzel

gelişmeler oluyordu hayatımda. Kötü olan her şey arkamda kalmış gibiydi. Tek eksiğimiz abimdi, o da dönse eski refahımıza geri dönecektik. Avuçlarımı yere yaslayıp kararmak üzere olan gökyüzüne bakarken temiz, derin bir nefes aldım; ciğerlerim içime dolan soluğumla bayram etti.

Evin iki sokak ötesinde kalan camiden ezan sesi işitildiğinde yatsı vaktinin geldiğini anlayarak ayağa kalktım. Ellerimi yıkayıp bahçe malzemelerimi yerine kaldırdıktan sonra yukarı çıktım. Mutfağa girip annemin bizim için hazırladığı yemekleri poşetten çıkardım. Normalin aksine oldukça az salçalı ve yağsız pırasa yemeği ile sossuz makarna vardı. Yemekleri ısıtıp domates ve salatalık doğradım. Babamın mandıradan aldığı son sütle yapılan yoğurdu kaba koyup ayrana çevirdim. Ayranı bardaklara koyduktan sonra hazırladığım küçük, samimi ahşap yemek masasına şöyle bir baktım. Bir eksik göremeyince daha fazla oyalanmadan yatak odasına geçtim. Kapıyı tıklatıp ardından araladığım sırada Yusuf Agâh fırçayı boş boya kovasının içine koyuyordu. İçerisi boya kokan odaya şöyle bir baktım; henüz boş sayılmasına rağmen gün geçtikçe gözüme daha güzel görünüyordu. Biz daha yuva olmadan, evimize yuva sıcaklığı gelmişti.

Yusuf Agâh bana baktığında omzumu kapı pervazına yaslayıp tebessüm ettim. "Yemek hazır."

"Süper," dedi fırçayla boya kovasını taşırken. "Boyayı bitirdim, kurt gibi açım."

"Eline sağlık, çok güzel olmuş."

"Hepsi bitince daha güzel olacak," dedi. Kapıdan geçebilmesi için biraz kenara çekildim, yanımdan geçmeden burnumdan bir makas alınca gülerek gözlerimi kıstım. Zaman geçtikçe birbirimize daha da alışıyorduk. Yusuf Agâh'tan artık neredeyse hiç çekinmiyordum. O benim sevdiğim adamdı ve biz bundan sonra ne olursa olsun birlikte yaşayacak, bir aile kuracaktık. Çekinecek ne kalmıştı ki?

Yusuf ellerini yıkamak için banyoya girdiğinde ben mutfağa geçtim. Tabaklarımıza pırasa ve makarnayı koyduğumda banyodan çıkıp mutfağa geldi. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve "Çok güzel gözüküyor," deyip yemeye başladı.

Aslında çok güzel görünmediğinin farkındaydım. Yağsız, salçasız ve iştah kapatıcı göründüğü söylenebilirdi ama Yusuf Agâh Demiral nezaketi, bunu asla dile getirmezdi.

"Afiyet olsun," deyip ben de başladım yemeye. Birkaç kaşık yedikten sonra ayranından bir iki yudum içti, diliyle dudaklarını temizleyip bana baktı. Kaşlarını çattı biraz. "Niye durgunsun bugün?"

Ağzımdaki lokmamı yuttum, kaşığımı tabağın kenarına bırakıp peçeteyi dudaklarıma dokundurdum. "Ali abinin gidişine üzüldüm. Abimin gittiği anı yeniden yaşıyormuş gibi hissettim. Duygusal anlardı."

Ağzındaki lokmasını daha ağır çiğnemeye başladı. "Nereden çıkmış bir anda orduya katılma isteği?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bilmiyorum ki. Elif, son günlerde çok dertli olduğunu söyledi. Aşk acısı çektiğinden şüpheleniyor. Bana da mantıklı geldi. Aşk insana her şeyi yaptırabilir çünkü." Salatadan bir çatal aldım. "Eğer öyleyse ve aşkı karşılık bulamadıysa, bu kişi çok büyük hata etmiş demektir. Ali abi gerçekten katıksız iyi bir insan ve harika bir eş olurdu."

Yusuf Agâh ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. "Sevdiği kişi bir başkasına kaptırmıştır gönlünü belki. Onun için doğru kişi Ali değildir. İnsan sırf iyi diye birine âşık olamaz zaten."

"Öyle tabii..."

Çatalını makarnaya bastırırken, "Hayırlısı olsun hakkında," dedi.

Yemeğimizi yedikten sonra evin kapısını kilitleyip birlikte çıktık. Akşamın serinliğinde, el ele, kimseden

korkmadan, çekinmeden yürüyorduk. Etraftakiyeşilliklerin her soluyuşumuzda ciğerimizi şenlendiriyordu. Hava soğuk sayılırdı fakat Yusuf Agâh'ın elimi tutan eli tüm bedenimi ısıtmaya yetiyordu.

"Kınayı yarın mı yapacaksınız?" dedi evimin bulunduğu sokağa girdiğimizde.

Başımla onayladım. "Aslında bizim adetlerimizde, yani Karahan'da kına gecesi yok ama yine annemin içinde kalan bir şey olduğu için yapacağız. Yengemler gelir. Kına yakılır, çay içilir falan işte..."

"Çok yorulma," dedi gülümseyerek. "Ertesi gün yola çıkacağız."

Sahiden Türkiye'ye gitmemize iki günden az kalmıştı. Hatırlayınca heyecanlandım tekrar, midem kasıldı. "Az kaldı cidden. Çok merak ediyorum aileni, Türkiye'deki yaşamını..."

"Onlar da seni çok merak ediyor ve görmek için sabırsızlanıyorlar."

Evin önüne geldiğimizde durduk ve birbirimize döndük. "Gerçekten mi?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Gerçekten."

"Düşününce bile heyecanlanıyorum, Yusuf. Tüm bu işlerin altından kalkabilirim umarım."

Elini kaldırıp sağ avucunu sol yanağıma bastırdı. Başparmağıyla yanağımı okşarken gözlerimi kapatmamak için zor tuttum kendimi. "Sen hiçbir şey yapmasan bile güzelliğinle herkesi kendine hayran bırakırsın, kır çiçeği."

Tebessüm ederek yüzümün sol tarafını sıcacık avucuna ittim. "Yalnızca senin gözünde öyleyim."

"Hayır ama yine de herkes seni benim gördüğüm gibi görmesin zaten, boş ver. Dayanılmaz olur bu."

Etkileyici, kısık sesiyle kurduğu cümleye karşın gülüşüm derinleşti. Yoğunlaşan bakışlarla, yüzlerimiz birbirine

haddinden bir tık fazla yakın mesafedeyken birbirimize bakıyorduk. Parmak uçlarımda yükselmek isteyen ayaklarıma mâni olamadan Yusuf Agâh'a daha da yaklaşacaktım ki evin kapısı gürültülü bir şekilde açıldı.

Gerisin geri topuklarıma bastım. Yusuf Agâh yanağımdaki elini indirdi ve aynı anda bir adım uzaklaşıp başlarımızı balkon tarafına çevirdik. Bu iki oluyordu. Elinde bir kilimle balkona çıkan annemin bakışları bizi bulunca şaşırarak gözlerini büyütüp, "Ah, geldiniz mi?" diye sordu. "Ben de tam *nerede kaldılar* diyordum."

"Evin badana işi tamamen bitti. Haliyle uzun sürdü bugün biraz," diye açıkladı Yusuf Agâh. "Eşyaları yerleştirmesi kaldı bir tek."

"İyi iyi, sevindim," dedi annem. "Siz dönene kadar biz eşyaları yerleştirmiş oluruz, güzelce geçersiniz evinize."

"İnşallah," dedikten sonra başını eğerek anneme selam gönderdi. "Gideyim ben, iyi akşamlar."

"Yukarı çıkın biraz, çay içelim."

"Askeriyeye dönmem gerekiyor. Başka zaman olur ama."

"Peki evladım," dedi annem. Elindeki kilimi balkondan silkmek için önüne döndü ve bizimle ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Ama ben gözünün kulağının bizde olduğunu biliyordum. Kötü niyetli değildi. Yusuf Agâh'la konuşmam, ona gülmem ya da onun bana gülmesi gibi anlarımıza şahitlik etmek annemin hoşuna gidiyordu.

Benim gitmiyordu tabii...

Hafiften tebessüm ederek, "Hoşça kal," dedim. "Pazartesi görüşürüz."

Gülüşüm ona da bulaştı ve yanaklarında o eşsiz çukurlar deşildi. Başparmağıyla tuttuğu elimi usul usul okşarken başını biraz eğip sadece benim duyacağım şekilde fısıltıyla konuştu.

"Bir pınarsın içilen ama hiç kanılmayan,
Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan...
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen,
*Varken doyulmayansın, yokken dayanılmayan."**

"İçimi bahar yerine çeviren şiir bittiğinde sağ elini kaldırdı ve nereden bulduğunu bilmediğim küçük, pembe çiçeği kulağımın üstüne sıkıştırdı. Göz ucuyla şaşkın şaşkın çiçeği takışına baktığımda, "Görüşürüz kır çiçeği," dedi. Ben âşık âşık ona bakarken güçbela, istemeye istemeye ayrıldı ellerimiz birbirinden. Bir iki adım geriledikten sonra elini alnına koyup asker selamını gönderdi. Yanımdan ayrıldığında bir öncekinden çok daha fazla aşkıyla baş başa bıraktı beni.

Kına gecesi günü geldiğinde, evde benzerine az rastlanır bir telaş hâkimdi. Bir yandan valizimi hazırlıyor, bir yandan da sesi yükseldiğinde yatıştırmak için, son zamanlarda fazla telaşlı olan annemi sakinleştirmeye gidiyordum. Bu düğün merasiminde cefayı en çok annem ve onun celallenmesine maruz kalan kız kardeşlerim Ayşe ve Gülnar çekiyordu. Hayatları boyunca hiç yapmadıkları kadar ev işi üzerlerine kalmıştı.

Odanın kapısı tıklatıldığında elimdeki tişörtü katlamayı bırakıp kapıya baktım. Gelen babamdı. Boğazını temizledi. "Mihra, müsait misin kızım? Biraz konuşmak istiyorum."

"Evet babacığım," dedim ve valizi kenara itip yer açtım. "Gel."

Konunun içeriğini az çok anlayabildiğimden, daha babamı görür görmez ağlama isteğiyle doldum. Sevdiğin kişiyle hayatını birleştirecek olmak ne kadar güzel bir hisse, ailenden ayrılacak olmak bir o kadar zordu. Evet, onlardan çok uzakta

* Ümit Yaşar Oğuzcan, *Rubailer* (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1972.), 17.

olmayacaktım belki ama şu üzerinde yattığım yatak artık benim olmayacaktı. Misafir gibi sabah gelip akşam dönecektim.

Düşünceler içimi sızlatıp gözlerimi doldururken burnumu çektim ve üzerine oturduğum yatakta sağa kaydım. Ne zamandır konuşamadığım babam yanıma geldi, soluma oturdu. Başını çevirip valize baktı, buruk bir tebessüm canlandı yavaş yavaş kırışıkların belirginleştiği yüzünde. "Sabah mı çıkacaksınız yola?"

Başımla onayladım. "Sabah ezanından sonra çıkacağız."

"Güzel, geç kalmayın zaten," deyip önüne döndü. "Yorma bugün kendini. Baktın misafirler çok duruyor, izin iste ve gelip yat."

Tebessüm ettim. "Çok kimse olmayacak zaten baba. Erken gelecekler, erken giderler herhalde."

"Belli olmaz işleri..." Soluklandı. Ellerini dizlerinin üstüne koydu. "Çok garip geliyor... Pek ağlak biri değilim sanıyordum ama günlerdir boğazımda koca bir yumru var, Mihra. Senin için mutluyum ama her soluyuşumda nefeslerim soluk borumda bir yerlerde takılıyor sanki. Bilal evlendiğinde böyle olmamıştım."

Gözlerim dolu dolu yüzüne bakarken başımı sağ omzuma eğdim. "Baba..." dedim hüzün taşan sesimle. Yaşlar gözlerimden firar etmek için an kolluyordu.

Tek elini kaldırıp elimin üzerine koydu. "Şşş..." diye uyardı beni. "Sen ağlama. Bakma babana. En mutlu anların bunlar senin."

Yine de aktı sağ gözümden ilk damla. Bununla birlikte babam kaldırdı elini, yanağıma süzülen damlayı başparmağıyla narince sildi. "Güzel kızım, ağlama," dedi sessizce. Yaklaştı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Yakınlığıyla birlikte ona sarılma içgüdüme uyarak kollarımı beline doladım. Babam da bastırdı beni sinesine tüm korumacı, sığınak hissiyatı veren sahiplenici tavrıyla. Bir süre öyle kaldık.

Babam kollarını çektiğinde başımı sinesinden ayırdım ve yaşlı gözlerimle yüzüne baktım. Ellerini iki koluma koyup, "Mihra," dedi yeniden. Burnumu çektim ve ilgili bakışlarla onu dinlemeye koyuldum. "Kızım, yarından itibaren hayatının yeni bir evresine geçiyorsun. Evlilik, hayata yeni başlamaktır aslında. Kendine ait bir aile kurma yolunda ilk adımı atıyorsun. Bu demek değil ki bizimle bağların tamamen kopuyor. Burası hâlâ senin evin, istediğin zaman kapıyı açıp girebileceğin yuvan. Sakın evlendin diye buraya yabancı hissetme kendini. Beni arkanda dağ bil her zaman. Başını çevirdiğin an hisset babanı, her zaman seninle o. Tüm sıkıntılarında yardımına koşmak için hazırda bekliyor. Ama dilerim hiç sıkıntın olmaz güzel kızım, hep mutlu olursun."

Tatlı bir hüzünle gülümseyerek dinlerken onu bir yaş daha aktı gözümden. Babamın da gözleri dolmuştu ama kendini sıktığı için yaş akmıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra elini pantolonunun cebine attı. Su yeşili renginde, kenarlarında altın sarısı otantik işlemeleri olan bir kutu çıkardı. Kutuya bakarken gözlerimi kıstım. Babam kutuyu bana uzattığında elime aldım ve burnumu çektinden sonra, "Ne bu?" diye sordum.

Çenesiyle kilidini işaret etti. "Ufak bir düğün armağanı. Aç bakalım."

Titreyen parmaklarımla kilidini açıp kapağını araladım kutunun. Üzerinde çiçek şeklinde zarif oymaların bulunduğu altın bileziğin ışıltısı aldı gözlerimi.

"Babaannenin bileziği," dediğinde boğazım düğümlendi. "Ölmeden birkaç ay önce bana teslim etti bunu. Evleneceğin zaman sana takmam için..."

"Ya..." dedim hüzünle ve yeniden yaşlar boşaldı gözlerimden. "Çok güzel."

"Babaannene de onun babaannesi vermiş."

Tebessüm ettim. "Çok kıymetli."

"Öyle," dedi babam. "Senin buna çok iyi sahip çıkacağına eminim. Takayım mı?"

Başımla onayladım. "Evet, evet."

Sağ kolumu uzattığımda babam bileziği bileğime geçirdi. Altının soğukluğu tenime temas ettiğinde ürperdim, kolumu hafiften kaldırıp bileziğin büyüleyici duruşuna baktım. Babam, elimi iki kez pış pışlayıp, "Güzel günlerine şahit olsun hep," deyince içimde tutamadan tekrar babama sarıldım.

"Teşekkür ederim babacığım, seni çok seviyorum."

Saat altı gibi neredeyse tüm davetliler eve gelmişlerdi. Ben odada hazırlanırken içeriden kadınların muhabbet seslerini işitebiliyordum. Üzerimde kan kırmızı, uzun kollu elbisenin üstüne giyilen daha açık kırmızı rengindeki, sarı işlemeleri bulunan kaftandan oluşan Türkmen yöresel kıyafeti vardı. Saçlarımı dağınık bırakmıştım. Makyajımı yine Gülnar yapmış, dudaklarım ilk kez bu denli belirgin bir kırmızıyla renklenmişti. Hazırlıklarım tamamlandığında kırmızı duvağı getirdi Elif ve başımın üzerine geçirmeden evvel, "Çok mutlu bir evliliğin olur inşallah," dedi.

Sessizce, "Âmin," dedim. Heyecandan kalbim kasım kasım kasılıyordu. Duvak başımdan geçtiğinde etrafı artık kırmızı bir tülün ardından görüyordum. Heyecanım ikiye katlandı.

Kapı açılıp Ayşe içeriye girdiğinde, "Hadi, herkes sizi bekliyor," dedi.

Derin bir nefes alıp çok kez karşısında hazırlandığım boy aynasında kendime baktım. Son günlerde ekstra duygusal olduğumdan gözlerimin dolması çok uzun sürmüyordu. Şimdiden ağlamaya hazırdım. Ayşe kapıyı araladığında derin bir nefes çektim ve kız kardeşlerim mumlarını alıp salona geçtikten sonra omuzlarımı dikleştirip zarif adımlarla odadan çıktım. Salonun ışıkları kapanmıştı. Kadınlar çay tabağına sabitledikleri mumları tek ellerinde tutarak karşılıklı dizilmiş ve bana ışıktan bir yol yapmışlardı. Aralarından geçerken, "Çok

güzel görünüyorsun," minvalinde sözler söylediler. Ağzımda atan kalbimle salonun ortasındaki sandalyeye oturdum. Mum utanlar etrafımda çember oluşturdular ve kına türküsünü söylemeye başladılar.

Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar
Aşrı aşrı memlekete kız vermesinler
Annesinin bir tanesini hor görmesinler
Uçan da kuşlara malum olsun
Ben annemi özledim.

Türkü söylenirken kalabalığın arkasında beni ağlayarak izleyen annemi görünce, taşmak üzere olan gözlerimden bir anda yaşlar süzülüverdi. Yarın geçici de olsa Türkiye'ye gidecek ve ilk kez ailemden ayrılacaktım. Babamın söylediği gibi, yeni bir hayata başlıyordum ve önceki hayatıma veda ediş gecemdi bu. Ağlamamak işten değildi.

Babamın bir atı olsa binse de gelse
Annemin yelkeni olsa açsa da gelse
Kardeşlerim yollarımı bilse de gelse
Uçan da kuşlara malum olsun
Ben annemi özledim.

Annem, babam, kardeşlerim uzun zamandır yanımızda olmayan, delicesine özlediğim abim... Tüm ailem, yaşadığımız eşsiz güzel anılar aklımda bir bir canlandı. Okula başladığım ilk gün, ikinci sınıftayken çantamın ağırlığı yüzünden neredeyse ağlayacağım an abimin çantamı alıp kendi zayıf vücuduna aldırış etmeden tek omzuyla kendi çantasını, tek omzuyla benim çantamı taşıyışı, annem ve kardeşlerimle birlikte yaptığımız vişneli pastalarla doğum günü kutlayışlarımız, Sehra'nın doğuşu...

Hatıralarla birlikte peş peşe öyle çok damlalar akıyordu ki gözlerimden artık duvağın ardından etrafı tamamen kırmızı görüyordum. Elif'in önceden elime tutuşturduğu peçeteyle gözlerimi, burnumu siliyordum ama nafile, iki saniye sonra görüşüm yeniden bulanıklaşıyordu. Ağlamaktan boğazım acıyor, gözlerim yanıyordu. Omuzlarım sarsılıyor, çocuk gibi art arda soluklar alıyordum.

Türkü bittiğinde benden farksız olan annem kalabalığın içinden yanıma geldi, elimi tutup avucumu açtı. Kına tepsisini tutan Ayşe tepsiyi aşağı eğdi, annem işaretparmağıyla biraz kına alıp sağ avucuma sürdü ve kına eldivenini elime geçirip bağladı. Ardından duvağımı açtı, kızaran gözlerimiz birbirine iliştiğinde annem, "Kızım, Mihram," deyip bana sarıldı ve ikimizin, bizi izleyen kadınların hepsinin ağlayışları birbirine karıştı.

Kına gecesinin ertesi günü yolculuğa çıkmanın pek akıl kârı olmadığının farkına vardım. Çünkü gece boyu ağlamaktan gözlerim şişmiş ve kızarmıştı, hâlâ da inmiş değildi. Annemin verdiği buzu gözlerime tutmak biraz olsun şişliğin inmesini sağlamıştı fakat benim esas dileğim Sivas'a gidene kadar tamamen inmiş olmasıydı.

Bu sabah, ailemle bekâr olarak son kez kahvaltı yaptım. Neredeyse ikindi vakti uyanan Yasir bile masadaydı. Saatin çok erken olmasından ve biraz heyecan, biraz da üzüntüden dolayı pek bir şey yiyememiştim. Doğrusu ne annem ne babam ne de kardeşlerim çok yiyebilmişti. Hepsi benim için uyanmıştı, iştahlarının olmadığını biliyordum. Bünyemiz alışık değildi zaten bu saatte kahvaltı yapmaya. Çayımdan bir yudum aldım ama boğazımdan güçbela aktı. Kendimi sıkarak ağlayışlarımı durdurmayı deniyor, ailemin moralini bozmak, onlara giderayak kötü hissettirmek istemiyordum.

Araba sesi duyulunca başımı çevirip balkon penceresine baktım. Annem benden önce ayağa kalkıp cama ulaştı, perdeyi kenara çekip dışarıya baktı. Bize dönmeden, "Yusuf Agâh geldi," dedi. "Asker arkadaşları da burada."

Hüzünle yanan içimi tatlı bir telaş kapladı.

Sandalyemi geriye çektim, elimle gayriihtiyari saçımı düzelttim ve omuzlarımdaki beyaz şalı saçımın üzerine örttüm. Üzerimde uzun kollu, beyaz, belden oturtmalı saten bir elbise vardı.

Ailemin de nikâhlardan birine dahil olmasını istediğimiz için imam nikâhı Türkiye'de değil burada, yola çıkmadan hemen önce kıyılacaktı.

Elif yanıma gelip şaldan gözüken saçlarımı tek eliyle içeriye sıkıştırdıktan sonra omzuma dokundu. "Heyecan yapma, her şey yolunda."

Elimde değildi, bedenim tir tir titriyor, yüreğim küçük bir serçeninki gibi pır pır çarpıyordu.

Babam çalınan kapıyı açtı. Önden başında takkesi bulunan, mahallemizin tanınan cami hocası Salim amca, "Selamün aleyküm," diyerek içeri girdi.

Babam Salim amcanın selamını aldıktan sonra Yusuf Agâh ve asker arkadaşlarını da içeriye buyur etti. Bakışlarımız Yusuf Agâh'la buluştuğunda belli belirsiz tebessüm ettim. Durgunluğumu, heyecanımla birlikte yaşadığım hüznümü hissettiğini biliyordum. Siyah, rahat bir trikoyla aynı renk kot pantolon giyinmişti. Tıraş olmuş, saçlarını biraz kısaltıp ön tarafını kaldırmış, sağa doğru hafiften yatırmıştı. Yeni tıraş olduğu zamanlar gözüme her zaman çok daha yakışıklı görünüyordu.

Hep birlikte salona geçtik. Yusuf Agâh ve ben ikili koltuğa yan yana oturduk. Ellerimiz dizlerimizin üzerindeydi, ben dizlerime Yusuf Agâh da hocaya bakıyor ancak ikimiz de hiç birbirimize bakamıyorduk.

Hoca cebinden çıkardığı kâğıdın içine sırasıyla dini nikâh için gerekli tüm bilgileri yazdı. Şahitlerimiz Ahmet, Faruk, Osman, Yasir ve Elif'ti.

Salim amca ellerini açıp, "Estağfirullah," diyerek tövbe getirmeye başladığında hepimiz ellerimizi açtık. Dini nikâh için okunması gerekli olan dua ve sureleri okuduktan sonra Hoca bana döndü.

"Hasan kızı Mihra, İlhan oğlu Yusuf Agâh'ı eş olarak kabul ettin mi?"

Kalbim ağzımda atıyordu. Sessizce yutkunmayı denedim, eğdiğim başımı çok az sağıma çevirip Yusuf Agâh'a baktım göz ucuyla. Bakışlarımız birbiriyle buluştuğunda çekinerek önüme döndüm yeniden ve başımı biraz daha eğerek, "Kabul ettim," dedim sessizce.

Hoca bu soruyu toplamda üç kez sordu ve hepsinde de aynı cevabı verdim.

Salim amca, Yusuf Agâh'a döndüğünde nabzımın atış sayısının dakikada yüzü geçtiğine şüphem yoktu.

"İlhan oğlu Yusuf Agâh, Hasan kızı Mihra'yı eş olarak kabul ettin mi?"

Ona bakamasam da Yusuf Agâh'ın bakışlarının da benim çehremi yokladığını hissettim. Nefes alışım işittim, o da en az benim kadar heyecanlıydı, biliyordum. Başını eğerek, "Kabul ettim," dedi kararlı ve tok sesiyle.

Hoca aynı soruyu üç kez tekrarladı, Yusuf'un sesindeki o kendinden emin tını hiçbirinde kaybolmadı.

Salim amca şahitlerimize dönüp, "Sizler de şahitlik ettiniz mi?" diye sorduğunda hepsi sırayla, "Ettik," dediler.

Yeniden bize baktı ve gülümser bir ifadeyle, "Ben de sizin nikâhınızı kıydım," dedi. Yusuf Agâh'ın gözleri tekrar yüzüme dokundu o an. Kaçamak bir bakış attığımda mutluluğunu gizleyemeyen, belli etmemeyi denediği hafif tebessümünü gördüm.

Artık dini nikâhlı olarak evliydik ve bu hafta sonu resmi olarak da evli sayılacaktık.

Dini nikâhın ardından üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yolculuk için rahat bir şeyler giymek adına odama geçtim. Krem rengi, bol, rahat triko pantolonun üstüne aynı renk tişörtle bebe mavisi rengindeki, krem düğmeli trikomu giyindim. Saçlarımı ensemden topladım. Yusufçuk kolyem boynumdaydı, Yusuf Agâh'ın asker künyesinin sadece gümüş zincir kısmı görünüyordu, künye kısmı içimdeydi. Kulaklarıma iki minik küpe taktıktan sonra nikâh elbisemi katlayıp dolaba koydum.

Arkamı döndüğümde yatağın tam ortasında uyuyan Sehra'nın yanına gidip üzerine eğildim. Dalgalı saçlarını okşayıp alnına bir öpücük kondurdum. Gözümden akan yaşı tek parmağımla silip burnumu çektim ve içinde çok fazla hatıramı barındıran odama son kez göz gezdirip dışarı çıktım.

Babamlar dışarıdaydı. Evin içinde sadece annem kalmış, telaşla mutfağı toparlarken, "Hadi Mihram, herkes seni bekliyor," dedi. Gözlerimle onayladım onu. Kapının yanındaki spor ayakkabılarımı giydiğimde, "Bir şey unutmadın değil mi?" diye ekledi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Ben çıkınca annem de peşimden geldi. Yusuf Agâh ile asker arkadaşları bahçede Yasir ve babamla muhabbet ediyorlardı. Kız kardeşlerimle Elif'se onlardan birkaç adım ötede bekliyordu. Merdivenden inerken artık eşim sayılan Yusuf Agâh başını çevirip bana baktı, gözlerimiz birbirine iliştiğinde hoş bir hisle ürperdim fakat gülümseyemedim. Basamakları bitirdiğimde babam, "Mihra da geldi," dedi. "Gecikmeyin." Yusuf Agâh'a baktı. "Dikkatli gidin, aman ha, uykun gelirse çek arabayı kenara. Aceleye gerek yok."

"Öyle yaparım efendim."

"Hiç şüphen olmasın, Hasan amca," dedi yakın arkadaşı Ahmet. "Bizim Yiğido diye demiyorum ama mükemmel bir

şofördür. Bir tank sürüşü var, görmeniz lazım. Formula 1 sürücülerinden daha iyi evelallah."

Yusuf Agâh, Ahmet'e uyarıcı bir bakış attı. Babam yalnızca bakışlarıyla onayladı.

"Valizi arabaya götüreyim," dedi Yusuf.

"Aman komutanım, ben hallederim," diye araya girdi Faruk ve hemen valizi alıp kulpundan tutarak kaldırdı. Faruk arabaya ilerlerken ben anneme döndüm. "Anneciğim," dedim, birbirimize sarıldık tıpkı dün geceki gibi. Annem kollarını benden çekmeden yanaklarıma öpücükler bıraktı. "Allah'a emanet ol güzel kızım."

"Siz de," dedim ayrılırken.

Gülnar'la sarıldık sonra. Kulağıma, "Tüm ayrıntıları videoya çek," dedi. "Merak ediyorum hepsini. Gelince izleriz."

Belli belirsiz gülümseyerek, "Tamam," dedim.

Ayşe ve Elif'le de sarıldık. Sıra Yasir'e geldiğinde Yasir gülümsemeyi denedi. Kollarını iki yana açtığında hemen sardım onu. Başımın tepesine bir öpücük bıraktı. Ardından kulağıma eğilip, "Aklın varsa Türkiye'de kal," diye fısıldadı. "Ben de yanınıza taşınırım."

"Geri döneceğim Yasir," dedim. "Çok beklersin."

"Sen yine de dinle kardeşini," dedi ve gözlerimiz buluştuğunda tebessüm etti, benden büyükmüş gibi sağ eliyle saçlarımı karıştırdı. "Hoşça kal, Mihra. Seviyorum seni."

Gözlerim buğulandı. Bunu Yasir'den ilk defa duymuş olabilirdim. "Ben de seni," dedim tüm içtenliğimle.

"Hadi artık," dedi bahçe kapısını açıp başını uzatan babam. "Yola çıkacaksınız kızım."

Babam genelde yolculuk öncesi hiç olmadığı kadar tez canlı, birazcık da asabi olurdu. O yüzden onu celallendirmeden yürüdüm ve bahçe kapısından çıktım. Yusuf Agâh babamın elini öpüp alnına koyduğunda babam, "Yolunuz açık olsun oğlum," dedi omzuna dokunarak.

Ardından ben öptüm elini babamın, akabinde sarıldık birbirimize. "Güle güle gidin güzel kızım," dedi sessizce.

Ağlamamak çok zordu. Bir hafta sonra döneceğimi kendime hatırlatarak sakin kalmayı deniyordum.

Bu temelli bir ayrılık değildi.

Bu, temelli bir ayrılık değildi.

Değildi.

Yusuf Agâh arkadaşlarıyla vedalaşırken Ahmet, "Yiğido, bedenim yanında olmasa da ruhum seninle. Döndüğünde burada da bir kutlama yapacağız," dedi.

"Yaparız," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. Elini kaldırdı. "Allah'a emanet."

O arabaya geçerken ben de son kez aileme bakıp el salladım ve Yusuf Agâh arabayı çalıştırdığında ön koltuğa, yanına oturup emniyet kemerini taktım. Pencereden annemi, babamı, kız kardeşlerimi, Elif'i, Yasir'i izledim. Hepsi de ağlamak üzereydi, biliyordum. Tüm hatıralarımın içinde saklı olduğu evime bakarken araba çalıştı, dikiz aynasından annemleri izledim. Annem yerdeki su kovasını kaldırıp arkamızdan su döktü. Onlar uzaklaşınca daha fazla dayanamadan yaşlar hücum etti gözlerimden. Küçük bir çocuk gibi sessizce iç çeke çeke ağlıyordum.

Ona sırtımı dönerek gizlemeyi denesem de Yusuf Agâh'ın bunu sezmesi geç olmadı. "Mihra, iyi misin?"

Burnumu çekerken başımı olumsuz anlamda salladım.

Tek elini direksiyondan çekip sırtıma koydu. "Neyin var?"

"İlk defa ailemden ayrılıyorum," dedim gizlemeden. Sesim çok cılız çıkıyordu.

Yusuf Agâh birkaç saniye sessiz kaldı. Eli şefkatle sırtımı okşarken, "Sadece bir haftalığına güzelim," dedi. "Geri döneceğiz."

Yeniden burnumu çektim. "Biliyorum," dedim kısık çıkan sesimle. Elimle göz altlarımı silip ona baktım. "Ama yine de üzülüyorum. Onlar da üzgündür kesin şimdi."

Gözlerini yoldan ayırmadan hafifçe sağa eğilip torpidoyu açtı. İçinden bir peçeteyle su çıkarıp bana uzattı. "Mutlulardır aynı zamanda," diye karşılık verdi ben peçeteyle suyu aldığımda. "Güzel bir amaç için çıktık yola, kır çiçeği."

Peçeteyle gözlerimi silerken, "Evet..." dedim. Ama yine de ailem aklıma geldikçe akacaktı gözlerimden yaşlar, biliyordum. Yan aynadan kendime bakınca gözlerimin tekrar şiştiğini görüp yüzümü buruşturdum. "Gözlerim de balon gibi oldu zaten. Ailen beni hiç beğenmeyecek."

Direksiyonu sola çevirirken göz ucuyla bana baktı. "İnan hiç fark etmiyor. Hiçbir kusur gölge düşüremez güzelliğine."

Burnumu çektim. "Senin gözünde..."

"Kendine haksızlık etme," dedi. "Melek gibisin sen."

"Ağlak bir melek."

"Ne yapalım?" derken başını sol omzuna eğip boynunu büktü. "Her güzelin bir kusuru vardır."

Gözlerimi büyüterek, "Kusur mu?" diye sordum. "Aşk olsun."

"İlk gördüğüm anda oldu zaten," deyince neden ağladığımı unutarak gözyaşlarım arasında gülümsedim ona. Sözleriyle şifa oluyordu bana her konuda.

"Şiir gibi her sözün."

"Söyleyene değil, söyletene bakmalı," dediğinde tebessümüm daha içten bir hal aldı.

"Şöyle işte," dedi Yusuf Agâh. "Gül, Monna Rosa. Sen gülünce aydınlanıyor dünya."

Oysaki o beni güldürerek aydınlatıyordu dünyayı.

Türkiye-Karahan sınırına geldiğimizde trafik yoğunluğunu görünce şaşırdım. Çoğu arabanın üzerine yorganlar, yastıklar bağlanmıştı. Bazı araçlar küçük kamyon şeklindeydi, kasasında bulunan anne ve çocuklar yorgun, sıkılmış ve meraklı

bakışlarla etrafı inceliyorlardı. Bir anne, kucağındaki bebeği göğsüne örttüğü bezin altından emziriyordu.

"Ne kadar çok Türkiye'ye giden var," dedim şaşkınlığımı gizleyemeden. Balamir'de bu kadar trafik gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

"İç savaştan dolayı göç ediyorlar. Sadece Türkiye'ye değil, birçok ülkeye giden var. İnsanların gözü korkmuş durumda."

Sadece bizim oturduğumuz sokaktan bile üç ailenin taşındığını duymuştuk, aslında hayret etmemem gerekiyordu. Yasir'in de istediği buydu ama babam asla ikna olmazdı. Biz topraklarımızı terk etmeyecek, sonuna kadar direnecek, gerekirse savaşacaktık.

Her geçen gün sayımızın bu kadar azaldığını düşünmek içimi kapkaranlık bir kasvete bürüdü. Güzel ülkemin daha fazla can kaybı yaşanmadan feraha kavuşması için dua edebildim sadece.

Karahan'dan Sivas'a gidişimiz yaklaşık on saat sürdü. Yolda birkaç kez Yusuf Agâh'ın babası aramış ve nerede olduğumuz hakkında bilgi almış, bana da selam söylemişti her defasında. Daha tanımadığım halde garip bir biçimde babasına ısınmıştım.

Öğle vakti göl kıyısında bir lokantada durup hafif bir şeyler yemiştik. Lokantada servisimizi yapan orta yaşlardaki garson konuşkan bir adamdı, üstelik Sivaslıydı ve Yusuf Agâh'ın da Sivaslı olduğunu öğrenince daha da samimi davranmıştı. Benim için Yusuf Agâh'a, "Eşiniz mi?" diye sorduğunda Yusuf Agâh elini masadaki elimin üzerine koyarak, "Eşim," demişti. Onun dudaklarından dökülen "eş" kelimesi karnımda sayısız kelebeklerin uçuşmasına vesile olmuştu.

Akşamüzeri Sivas'a ulaştık.

Evleri kocaman bir çiftliğin içindeydi. Sonbaharda olduğumuz için çiftliği çevreleyen ağaçların yaprakları turunculaşmış, kurumaya yüz tutmuştu fakat bahşettiği manzara büyüleyiciydi.

Neredeyse ağzım açık bakacaktım etrafa, ara sıra gördüğümüz atlara, ineklere, tavuklara. Arabadan indiğimde alacağım rahatlatıcı, temiz havayı tahayyül dahi edemiyordum.

Toprak yolun yaklaşık bir kilometre ötesinde villaya benzer, güzel mimarisi olan bir ev bulunuyordu. Araba evin tam önünde durunca kalbim ağzımda atmaya başladı. Yusuf Agâh emniyet kemerini çıkarırken bana bakarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Beğenmek mi?" derken ben de kemerimi çıkardım. "Bana hiç milyoner çocuğu olduğundan bahsetmemiştin. Çünkü burası... Bir malikâne."

Nefesini verir gibi güldü. On iki saat araba sürdüğünden gözlerinin altı biraz çukurlaşmıştı ama benim gözümde hâlâ çok yakışıklı görünüyordu. Evet, yorgunken de. "Milyoner çocuğu değilim. Çok maliyetli bir yer değildi. Topraklar dededen kalma."

Alçakgönüllülük ettiğinin farkındaydım. Dededen kalma dahi olsa burayı bu şekilde canlı, temiz ve bakımlı tutmak epey maliyet istese gerekti. Balamir'in en zengini dahi böyle bir çiftliğe sahip olamazdı.

Arabadan çıkmak için kapılarımızı açtığımızda evin kapısı da eşzamanlı olarak açıldı. İçeriden orta boylu, hafif kilolu, başındaki siyah tülbentini dolama şeklinde bağlayan, kırklı yaşlarının sonlarında güzel bir kadın çıktı ve önce direkt Yusuf Agâh'a bakarak, "Oğlum!" dedi.

Annesi kollarını açtığında Yusuf Agâh da, "Annem," diyerek karşılık verip uzun boyu sayesinde kendisinden epey kısa duran kadına sıkıca sarıldı. Uzun, samimi bir sarılmanın ardından kadın, oğlunun yüzünü avuçlarının arasına alıp özlem dolu öpücükler kondururken evin kapısı yeniden aralandı. Önce on beş-on altı yaşlarında, saçlarını enseden bağlamış, kumral bir genç kız çıktı. Gerek Yusuf Agâh'a benzerliğinden

gerekse daha önce gördüğüm fotoğrafından onun en küçük kız kardeşi Sıla olduğunu hemen anladım.

Çok geçmeden, "Abi," diyerek düşüncemi doğruladı.

"Cimcime," dedi Yusuf Agâh annesini bırakıp kız kardeşine bakarak.

Kız kardeşinin gülümseyen gözleri benimle abisinin arasında gidip geldi. "Hoş geldiniz!" dedi gayet içten bir sesle. Çekingen ama samimi tebessümümle başımı eğerek selamını aldım. Kapıdan kucağında bir erkek bebekle -yeğeni oluyordu- Yusuf Agâh'ın yirmi beş yaşındaki diğer kız kardeşi Hüma ve muhtemelen Yusuf'un boyunu ondan aldığı, esmer, kır saçlı, hafif göbekli babası İlhan Bey çıktı.

İlhan Bey oğlundan önce benim yanıma gelerek, "Hoş geldin kızım," dedi.

Ellerimi önümde birleştirip başımı önüme eğdim. "Hoş buldum efendim." Elini öpmek için uzandım. Ben babasının elini öperken Yusuf Agâh ışıltı saçan gözleriyle bizi izliyordu.

"Berhudar ol, gelin hanım," dedi babası yeniden sevecen sesiyle. Tebessüm ettim.

O sırada annesi yanımıza gelip, "Kızım," dedi aynı samimiyetle. Sevecen bakışlarla beni izlerken, "Doğrusu oğlum bahsetti güzelliğinden ama abartıyor sandım. Az bile söylemiş," deyince yanaklarım ısındı. Neredeyse gözlerimi kaçıracaktım. Bebek yeğenini kucağına alan Yusuf Agâh'ın yüzündeyse bizi izlerken kendinden emin, hafiften çapkın bir gülüş canlandı annesinin söylediğine karşılık. "Hoş geldin yavrum," diye ekledi annesi. Elini uzatacağını sandım ama o aksine tıpkı Yusuf Agâh'a yaptığı gibi sarıldı bana. Şaşırsam da bozuntuya vermedim ve kollarımı boylarımızın hemen hemen aynı olduğu *kayınvalidemin* sırtında birleştirdim. Çiçekli yumuşatıcı kokuyordu tülbenti, tam bir anne kokusu sinmişti üstüne. O sıcaklığı almıştım.

Ablası ve kız kardeşiyle de sarılıp tanıştıktan sonra annesi Semiha Hanım, "Hava soğuk, içeri geçelim," dedi. "En sevdiğin yemeği yaptım oğlum." Ellerini göğsünde birleştirerek yukarı baktı. "Allah'ım, oğlumu sağ salim yeniden evine gönderdin ya, sana ne kadar şükretsem az."

Babası gülümseyerek içeriyi işaret ettiğinde Yusuf Agâh elini belime koydu ve "Gel Mihra," dedi.

Birlikte eve girdiğimizde kapı arkamızdan kapandı. Başta sancılı olacağını düşündüğüm bu bir hafta, şimdiden güzel başlamıştı.

Başladığı gibi güzel bitmesini diledim.

Duzenleme
Ny.ozlem

Bölüm On

Vuslata Ulaşmayı Bekleyen Hasret

Yusuf Agâh'ın ailesi benim için güzel bir misafir odası hazırlamışlardı. Odanın içinde tek kişilik divan, dolap, çalışma masası ve banyo bile bulunuyordu. Balamir'deki yaşantıma göre burası ekstra lükstü benim için. Yusuf Agâh'ın böyle şaşaalı bir yerde yaşadığını düşünmemiştim hiç. Çiftlikleri olduğunu söylediyse de belki de yaşadığım ortamdan dolayı gözümde büyütmemiştim.

Odaya girer girmez on saatlik yorucu yolculuğun izlerinden kurtulmak ve temizlenmek adına kıyafetlerimi çıkarıp hızla banyo yaptım. Kurulandıktan sonra akşam yemeği için valizimden annemin özenle diktiği duman grisi elbiseyi çıkarıp giyindim. Dizlerimin hemen altında biten elbise V şeklinde önlük yakaydı, kol ve gömlek kısmında inciden düğmeleri bulunuyordu. İki yakasının birleştiği kısımda küçük bir fiyonk vardı.

Saçlarımı kurutup Balamir'den getirdiğim tarakla taradım ve ellerimle şekil verip dağınık bıraktım. Biraz kabarsa da göze batmıyordu. Yorgun görüntümün giderilmesi için göz altlarıma kapatıcı sürüp dağıtmış, dudaklarımı ve yanaklarımı da hafiften renklendirmiştim.

Tüm hazırlığım bittiğinde valizimi ortadan kaldırdım. Uğraşacak bir şeyim kalmadığında aklım yeniden aileme gitti. Odadaki orta büyüklükteki pencerenin kenarına ilerledim, perdeyi araladım ve dışarıya baktım. Burası çiftliğin arka bahçesine bakıyordu, evin birkaç metre ilerisinde, çimlerin

arasından ufak bir akarsu geçiyordu. Güneş batmak üzere olduğundan gök kızıllaşmıştı ve seher vakti kuşları huzur verircesine ötüşüyorlardı. Cennetten bir parça gibiydi.

Fakat ailemden kilometrelerce uzakta olmak bu güzelliği gölgeliyordu. Sabahtan beri seslerini duymamıştım, elim telefona gitmişti ama yalnızca fotoğraflarına bakmakla yetinmiştim. Bir umut babamı aramıştım ama telefonlar çekmediği için çalmamıştı. Mutluluğumu onlarla paylaşamayınca içinde olduğum güzelliğin bir anlamı kalmıyordu sanki. Yusuf Agâh'la olduğum için mutlu, ailemden ayrı olduğum için üzgündüm. Babamın bana gözleri dolu dolu baktığı o son anı unutamıyordum.

Sehra uyandığında beni göremeyince ne hissetmişti? Bana çok düşkündü.

Bir hafta, diye geçirdim içimden. *Bir hafta sonra kavuşacağız. Bir gün geçti bile.*

Babamın hediyesi olan kolyeyi baş ve işaretparmağımla tutarken dışarıyı izlemeyi sürdürüyordum. Gözlerim iyice dolduğunda sol gözümden ilk damlanın taşmasına engel olamadım. Dudaklarım seğirdi hemen, iç çeke çeke ağlayacaktım ki odanın kapısının tıklatılmasıyla kendime gelip derin bir nefes alarak iki elimin tersiyle göz altlarımdaki yaşları sildim. Arkama dönüp kapıya bakarken boğazımı temizleyip, "Girebilirsiniz," diye seslendim.

Söylediğimle eşzamanlı olarak kapı açıldı ve Yusuf Agâh'ın büyük kız kardeşi Hüma içeriye girdi. Bakışlarımız buluştuğunda hafiften tebessüm ederek, "Yemek hazır, sizi bekliyoruz," dedi. Gülerken tıpkı abisi Yusuf Agâh gibi kehribar gözlerinin içi parlıyordu.

Dişlerimi göstermeden gülümseyerek karşılık verdim. "Hazırım, ben de bahçeyi izliyordum."

"Bu oda, evin en güzel yerine bakan odalardan biridir ve en özel misafirlerimize ayırırız," diye bilgilendirdi beni sıcacık ifadesiyle. "Sen misafirimiz değilsin tabii, ailemizden birisin."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

Odadan birlikte çıkıp koridordan salona ilerlerken, "Elbisen çok hoşmuş," dedi Hüma. "Bayıldım."

"Annem dikti," diye bilgilendirdim. Annemi anınca sesim titremişti.

"Ah, annen anlıyor mu bu işlerden? Harika."

"Kendini geliştirdi. Çoğu elbisemi o diker."

Hüma gözlerini kıstı. "Terzi mi?"

"Hayır, aslında hemşire," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Türkiye'deyken hemşireymiş yani. Babamla evlenip Karahan'a gidince, bir de üstüne peş peşe çocukları olunca bırakmış mesleğini."

"Anladım," dedi Hüma gülerek. "Çoğu kadının kariyeri çocuk olunca bitiyor maalesef. Ben de öyleyim şimdi. Aslında iç mimarım ama Yiğit doğduğundan beri işe başlamak içimden gelmiyor. Onu bırakıp hiçbir yere gidesim, başka herhangi bir şeyle ilgilenesim yok. Belki biraz büyüyünce devam ederim."

Merdivenlerden inerken, "Yiğit de hiç bırakılacak bir çocuk değil gerçekten," dedim. "Çok sevimli maşallah."

"Değil mi? Babası her ne kadar kendisine benzediğini söylese de aynı abime benziyor. Huyu da benzer inşallah."

Tebessüm ettim. Sahiden Yusuf Agâh, herkesin çocuğunun huyunun suyunun benzemesini isteyebileceği türden biriydi. Hüma'nın bunları söylerken mübalağa ettiğini düşünmüyordum bu nedenle.

Çiftlik evinin açık renkli parkelerle döşenmiş merdiven basamaklarını inmeyi bitirdiğimizde, bizim evin salonunun üç katı genişliğindeki salona inmiş bulunduk. Gözlerim ilk olarak Yusuf Agâh'ı buldu. Taş duvarın içindeki cayır cayır yanan şöminenin hemen yanındaki kahverengi deri koltukta oturuyordu. Kucağında altı aylık yeğeni Yiğit vardı. Bebeği iki eliyle havaya kaldırmış gülerek bir şeyler söylüyor, minik bebeğe hoş kahkahalar attırıyordu.

"O kadar ay dayısını görmemesine rağmen hiç yabancılık çekmedi baksana," dedi Hüma.

"Çok tatlılar," dedim içimdekilere engel olamadan. Hüma gülümseyerek kaşlarını kaldırdığında utanarak ne söylediğimin farkına vardım ve "Bebek yani," diye düzelttim. "Yiğit."

Sessizce kahkaha attı. "Yok yok, oğlum kadar olmasa da abim de tatlıdır." Elini belime attı. "Utanmana gerek yok, Mihra ya. Cidden çok sevimlisin."

Semiha Hanım elindeki porselen tencereyle masaya ilerlerken bize bakıp, "Mihra, geç kızım masaya hemen, acıkmışsındır," dedi. O sırada yeğeniyle ilgilenen Yusuf Agâh'ın bakışları geldiğimi anlayarak beni buldu. Etkileyici bakışlarla şöyle bir süzdü bedenimi, ardından kucağında yeğeniyle ayağa kalktı. Yanımıza gelirken, "Babam nerede?" diye sordu.

"Şömineye odun getirmeye gitti. Evi sıcak tutmayı çok sever, bilirsin. Geçin siz hadi, beklemeyin babanızı."

Ellerimi önümde birleştirip Semiha Hanım'a baktım. "Yardım edeyim ben size."

Tencereyi masanın üzerine bıraktı yavaşça. Başını sağ omzuna eğdikten sonra, "Yorgun argın iş yaptırır mıyım ben sana hiç?" dedi. "Olmaz öyle. Geçin hadi."

"Geçin geçin," dedi Hüma. Belimden hafifçe itti beni ilerlemem için. "Biz yardım ederiz anneme. Siz Yiğit'le ilgilenin yeter. Hem pratik yapmış olursunuz."

Annesi başını eğerek gülümsemesini gizledi. Yusuf Agâh gülüşünün arasından gözlerini kısarak Hüma'ya uyarıcı bir bakış attı, Hüma da ona sevimli tavrıyla omuz silkti. Benimse iyiden iyiye ısınan yanaklarımın kırmızı bir elmaya dönüştüğüne şüphem yoktu.

Elif'in, evliliklerinin ilk günlerinde neden o kadar çekingen davrandığını şimdi daha iyi anlıyordum. İnsanın kendisini bir odaya kilitleyip şu durum geçene kadar hiç çıkmayası geliyordu.

Hüma annesinin peşinden gidip bizi Yusuf Agâh'la yalnız bıraktığında, beni dikkatle izleyen Yusuf Agâh, "Elbisen güzelmiş," dedi yalnızca benim duyacağım bir sesle. Bu sırada Yiğit ince, küçük parmaklarıyla Yusuf Agâh'ın sakalsız yüzüne dokunuyor, keşfediyordu.

Kafamı indirip elbisemin eteklerini ellerimle düzeltirken, "Teşekkürler, o senin güzelliğin," dedim.

Yusuf Agâh dişlerini göstererek güldü. "Eyvallah."

Gülüşüne karşılık verdim. Birlikte masaya geçtiğimizde oturacağım sandalyeyi benim için geriye çekti ve yerleştiğimde tam yanımdaki sandalyeye oturdu. Sofra, Balamir'de uzun zamandır tanık olmadığım kadar doluydu. Ortada hem yeşillik hem yoğurt salatası hem mantı bulunuyordu. İki ayrı yemek tenceresi vardı ve anladığım kadarıyla üçüncüsü de gelecekti. Evin içi buram buram yemek kokuyordu. Acıkmıştım ama yaşadığım duygu değişimlerinden pek iştahım yoktu.

"Odanı beğendin mi?"

Başımla onayladım. "Çok güzel. Beğenmemek mümkün değil."

Yiğit masadaki kaşıklardan birini almış, ağzıyla random sesler çıkararak masaya hafifçe vurmaya başlamıştı. İkimiz de çıkardığı sesten rahatsız olmuyorduk. Yusuf Agâh tek elini yeğeninden çekti ve ondan tarafa düşen saçlarımı sağ eliyle usulca kenara attı. "Bugün dinlen, yarın etrafı gezmeye çıkarız. Hulk ve Kaptan'la tanışmadın daha. Müstakbel annelerini merak ediyorlar."

"Anne mi?" dedim gülerek.

"Ben babalarıysam eşim olduğuna göre anneleri oluyorsun sen de. İmam nikâhımızı kıydı Mihra, kaçışın yok artık."

Gülüşüm büyüdü. "Kaçmak istediğim yok. Zaten yol bilmiyorum, nasıl kaçarım buradan?"

"Tek yolunu ben bil, kır çiçeği." Saçlarıma uzattığı elinin tersiyle usul usul yanağıma dokununca tüylerim diken diken

oldu. Yanağımı okşadı yavaşça, elini tenimden çekmeden tamamladı sözlerini. "Ben sana rota olurum."

Yüzümü avucuna yaslama arzusuyla dolup taştım. Buraya geldiğimden beri kendimi istemeden yabancı, yalnız hissediyordum ama Yusuf Agâh'ın yanına indiğim andan itibaren tüm o yabancılaşmalar, yalnızlıklar kaybolup gitmiş ve beni ruhumun ruhuyla bütünleştiği kişiyle baş başa bırakmıştı.

Birbirimizi yüreğimizde yeşeren tüm aşkın yansımasını taşıyan bakışlarla seyrederken kapının açılmasıyla indirdi Yusuf Agâh elini yanağımdan. İlhan Bey elinde dolu odun sepetiyle içeriye girdi, taşıdığı kilolarca odun değil de bir kova pamukmuş gibi rahat hareket ediyordu. "Epey odunumuz var bu kış. Salon nasıl, sıcak değil mi çocuklar?"

"Çok sıcak," dedi Yusuf Agâh. "Sağ ol baba. Özlemişim bu atmosferi."

"Biz de seni çok özledik oğlum," dedi İlhan Bey şöminenin kapağını açtığı sıra. Odunları içeri atıp ateşi karıştırdı. "Hele de annenin, gözünde tüttün. Sana ulaşamayınca deliriyor, bizi de delirtiyordu. Gördü de rahatladı şükür." Babacan tavrıyla kahkaha attı ve ayağa kalktı.

İlhan Bey masaya oturduktan yaklaşık bir-iki dakika sonra üst kattan Sıla indi, tam karşıma oturdu. Yaşı Gülnar ve Ayşe'ye yakın olduğundan yabancılarla iletişim kurmakta sıkıntı çektiğini anlasam da siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana gülümsemeyi ihmal etmedi. Çok geçmeden Hüma ve Semiha Hanım da ellerindeki tencere ve tepsilerle yanımıza geldiklerinde yemek başladı. İki çeşit çorba vardı, birisi mercimek diğeriyse adını yeni öğrendiğim yalancı kelle paça çorbasıydı. Yusuf Agâh dışarıda bu çorbayı içmeyi çok seviyormuş, öyle bir tadına baktım ama pek alışık olmadığımdan garipsedim. Annem sık sık yaptığından bildiğim ve çok sevdiğim mercimek çorbasını istedim. Sıcacık çorbamdan ilk kaşığı aldığımda acıktığımın farkına vardım.

Semiha Hanım, "Ee yavrum," deyince ona baktım. "Ailen, annen, baban nasıllar?"

Kaşığımı tabağımın kenarına bıraktım. "Sağlığınıza duacılar efendim."

"Eksik olmasınlar," dedi Semiha Hanım. "Gönül isterdi ki hiç kötü durumlar yaşanmasaydı da görüşebilseydik hep birlikte."

"Onlar da çok isterdi. Ülkemiz sıkıntısız günlerine döndüğünde sizi orada ağırlamayı çok istiyorlar."

"İnşallah," dedi Semiha Hanım. "Çok dua ediyorum sizin için. Bizim de bir parçamız oradaydı, şimdi iki parçamız olacak. Bir an önce feraha kavuşsun ülkeniz Rabbimin izniyle."

"Âmin," dedim sessizce ve çorbamdan bir kaşık daha aldım.

"Annen baban ne işle meşgullerdi kızım? Telefon çok çekmediği için pek detaylı konuşamadık Yusuf Agâhımla. Sadece seni ne kadar sevdiğini biliyorum desem yeridir," diyerek ufak bir kahkaha attı.

Tebessüm ettim. "Babam dahiliye doktoru. Annem hemşire ama ev hanımlığı yapıyor. İkiz kız kardeşlerim ve erkek kardeşim lisedeler henüz. En küçük kız kardeşim üç yaşına girmek üzere. Bir abim var, asker. O şu an savaşın en çetin olduğu illerden birinde görevde, uzun zamandır kendisinden haber alamıyoruz."

Abimden bahsetmemle hemen hepsinin yüzü asıldı. "Sağlıkla döner inşallah. Evli miydi abin?"

"Evet. Eşi hamile. Zor günler geçiriyor şu sıralar."

"Ah canım benim," dedi Semiha Hanım saf hüzün barındıran sesiyle. "Allah abini eşine, bebeğine, size bağışlasın."

"Âmin."

"Sen neler yapıyorsun peki?"

"Ben sınıf öğretmenliği öğrencisiyim henüz fakat okuduğum üniversitenin bulunduğu şehirde patlamalar baş gösterdiği

için eğitime bir süre ara verildi. Ne kadar kapalı duracağını bilmiyoruz."

"Sıkıntılı durumlar," dedi Semiha Hanım. "Kızım, hiç buraya taşınmayı düşündünüz mü? Ailene bahsetsen. Bizim kapımız size sonuna kadar açık. Çiftliği görüyorsun, bir sürü boş odası var. Rahat edemeyiz derlerse, şehir merkezinde de evimiz var."

"Eksik olmayın," dedim. "Ama babam ülkemizi yüzüstü bırakıp hiçbir yere gitmez. Kimsenin de gitmesine izin vermez."

"Onurlu bir davranış," dedi İlhan Bey. "Allah korusun, bizim ülkemiz de öyle bir durumla karşılaşsa, ben de son ana kadar direnirdim. Gerekirse cepheye gider ama topraklarımı asla düşmana teslim etmezdim."

"Babam da böyle düşünüyor."

"Başkanmızdan haber var mı? Tüm iletişim kaynaklarının koptuğunu söylüyor buradaki haber kanalları. Durumun içler acısı olduğunu biliyoruz sadece ama yayın yasağı var gibi. Neler olup bittiği hakkında kimse haber yapamıyor, yabancı gazetecilerin ülkeye girmesine de izin verilmiyormuş."

"Biz de sizden farksızız," dedim. Suratım asıldı. "Sadece bulunduğumuz yerden haber alabiliyoruz gerisi hep kulaktan dolma bilgiler. Başkanın sesini en son birkaç ay önce radyodan duymuştum."

"Gizleniyor olmalı. Bulunursa muhalifler tarafından rehin alınır. Belki de öldürülür. İşte o zaman gerçekten düşer Karahan. Anlamıyorum ki bu adamların derdi ne? Şu üç günlük dünyada... Bekle seçimi, vaat sun halka, sevdir kendini, seçil demokratik bir şekilde. Zorlamanın anlamı ne? Yazık değil mi topraklarından olan, canını kaybeden bunca insana? Yok yok, insanoğlunun nefsi doymaz."

"Öyle," dedim sessizce. Tüm bu karamsar konuşmaları yapmak içimi sıkmıştı. Şu an Karahan'dan yüzlerce kilometre uzaktaydım fakat sıkıntılar benden kesinlikle uzakta değildi.

Bedenim bombaların uzağında olsa da ruhum hâlâ patlayan her bir mayının şiddetiyle sarsılıyordu. Ailemin yanlarındayken sıkıntı yoktu ama şimdi onlardan uzakta olunca, aklımda hiç iyi düşünceler belirmiyordu.

"Eeee," diye araya girdi Yusuf'un küçük kız kardeşi Sıla. "Nasıl tanıştınız? Ben en çok bunu merak ediyorum. Yani bunca yıllık abim, gönlünü birine kaptırdığını görmedim şu güne dek. Bunu nasıl başardın, Mihra abla?"

Ben çekingen tavrımla Sıla'ya bakarken ne söyleyeceğimi bilemeden dudaklarımı araladım fakat ilk konuşan Yusuf Agâh oldu.

"Güldü," dedi bana bakarak. Başımı çevirdiğimde gözlerimiz birbiriyle buluştu. "Gülüşünü duydum, vuruldum." Kalbimden mideme sıcacık lavlar akın etti. "Benden haberi yoktu, takip ettim onu. İlk gördüğüm anda anladım çünkü hayatımın aşkı olduğunu."

Yiğit'e çorba içirmekten henüz kendi yemeğine başlayamayan Hüma ve Sıla aynı anda tiz bir sesle, "Ya..." dediler. Semiha Hanım sevgimize karşın dişlerini göstermeden gülümsedi ve İlhan Bey gururla baktı oğluna. Masada aramızdaki ilişkiden rahatsızlık duyan kimsenin olmadığını hissedebiliyordum.

"Maşallah maşallah," dedi Semiha Hanım duygulandığından olacak hafiften dolan gözleriyle. Burnunu çekti. "Korkuyordum oğlum hayatına kimseyi almayacak da bekârlığı alışkanlık haline getirecek diye." Bana baktı. "Mihra, yavrum yanlış anlama ama hemen her hafta münasip bir gelin adayı fotoğrafı gönderiyordum Yusuf'a. Ama yok, bakmadan siliyormuş beyefendi. ***Ben seveceğim kızı kendim bulurum, sen zahmet etme*** diyordu. Allah'ın doğrusu, inanmıyordum, beni kandırıyor sanıyordum. Bulmuş vallahi..."

Yusuf Agâh, "Anne..." dediğinde Semiha Hanım omuz silkti.

"Ne var? Allah'ın bildiğini kuldan saklayacak değilim ya. Ne güzel pırıl pırıl bir kız getirdin ailemize. Bir bakan gözünü alamıyor, nazar değmesin." Kulağını çekip yumruk yaptığı eliyle masaya üç kez vurdu.

"Hanım, utandırma çocukları," dedi İlhan Bey muhtemelen renk değiştirdiğimin farkına vararak. Yusuf Agâh'a döndü. Ben de o sırada su içerek bedenimde hissettiğim derecesi yüksek ısıyı bir nebze olsun yatıştırmayı denedim. "Oğlum, nikâh işlemleri için şehre gitmek gerekecek. Uygun bir günde sabahtan gidelim. Yarın olur mu?"

"Olmaz," dedi Semiha Hanım. "Yarın kardeşlerim gelecek ya." Yusuf Agâh'a baktı. "Teyzenler ve dayın gelecek oğlum, bugünden gelecekklerdi ama yorgunsunuzdur diye bir gün beklediler. Hepsi çok merak ediyor gelinimizi. Ertesi gün halledersiniz. Hep birlikte gideriz hatta, Sivas'ı da gezeriz."

"Evin hanım ağası konuştu," dedi İlhan Bey gülerek. "Bana söz düşmez artık. Peki, salı günü uygun musunuz?"

"Uygunuz baba," dedi Yusuf Agâh. Masanın altından elimi tutunca heyecandan nefesim kesildi, parmakları elimi usulca kavrayınca nabzım hızlandı. "Hallederiz sabahtan. Hem Mihra'ya Sivas'ı gezdireceğime dair sözüm vardı."

"Güzel, tamamdır." Sonra kaşlarını çattı hafiften. "Cami imamıyla da konuşayım, imam nikâhınız resmi nikâhla aynı gün mü olsun?"

"İmam nikâhımız bu sabah Balamir'de kıyıldı," deyince şaşırdı herkes. Yusuf Agâh hemen açıkladı. "Nikâhlardan birine Mihra'nın ailesinin de şahit olmasını istedik."

"İyi, güzel düşünmüşsünüz," dedi İlhan Bey.

"Yani şimdi evli misiniz siz?" diye sordu Sıla.

"Allah katında evet."

"Abi, durdun durdun, bulunca da bekleyemedin sanırım," deyince gülüştü herkes. "Bu ne hız?"

"Ay ne yapsınlar?" dedi Semiha Hanım, Sıla'ya bakarak. "Benim oğlum kimseyle gönül eğlendirmez. Bulmuş sevdiği kızı, kıymış güzelce nikâhını işte, daha ne? Aferin yavrum aferin, çok iyi yapmışsınız. Darısı resmi nikâha..."

Yemek boyunca yapılan muhabbetler genelde birbirimizi tanımaya yönelik olmuştu. Hüma'nın eşi Alper mimardı. Kendisi üniversite ikinci sınıftayken Alper üst sınıftaymış, ortak derslerinin olduğu bir gün gözüne kestirmiş Hüma'yı ve bir müddet peşinden koştuktan sonra onu tavlamayı başarmış. İki yıllık sevgililiğin ardından Hüma mezun olunca beklemeden evlenmişler ve hiç planda yokken Yiğit olmuş. Alper, iş yoğunluğundan gelememiş ama yarın burada olacakmış. Mutlu bir evliliklerinin olduğunu anlamak için onları birlikte görmeye gerek yoktu keza Hüma'nın Alper'den bahsederken gözlerinden kalpler çıkıyordu.

Sıla, on birinci sınıf öğrencisiydi ve doktor olmak istiyordu. Bu nedenle vaktinin çoğunu ders çalışarak geçiriyor olsa da abisinin gelişiyle bu haftayı kendine izin olarak ayarlamıştı. Yusuf Agâh'ın babası memur emeklisiydi. Esas evleri, hayatları İstanbul'da olmasına rağmen emeklilikle beraber yılın çoğunu Sivas'ta, çiftlikte geçiriyorlarmış. Sivas'ta kış çok sert geçtiği için kasım sonu aralık başı gibi İstanbul'a geçiyorlarmış.

Vakit geçtikçe, artık bir parçası olduğum bu aileye daha da ısınıyordum.

Bir süre edilen muhabbetin ardından konu isteme gününe geldi. Telefonumdaki videoları açıp ailesine izlettim. Yusuf Agâh'ın tuzlu kahveyi içtiği an herkesi güldürmüştü. Nişan günü giyindiğim elbiseye methiyeler dizdiler. Hatta bir ara Semiha Hanım, konuşmayı bırakıp sessizce bize nazar duası okudu. Keyifli yemek ve çay muhabbeti sona erdiğinde sofrayı toplamak için bu defa ben de ayaklandım ve yardım ettim. Ben bulaşıkları sudan geçirirken Hüma ona verdiğim tabak

bardakları makineye diziyordu. Sıla ders çalışmak için yukarı çıkmıştı, Semiha Hanım ise fasulyeleri ayıklıyordu.

"Mihra, kızım..."

Salata tabağını sudan geçirdikten sonra Sıla'ya uzattım ve başımı çevirip Semiha Hanım'a baktım. "Buyurun Semiha Hanım."

"*Semiha Hanım* mı?" derken kaşlarını çatıp başını geriye attı. "O nasıl laf öyle kızım? Bir annen de benim artık. Rahatça anne diyebilirsin. Öyle seslen lütfen."

İsteğini yadırgamıyordum çünkü annem de Elif'ten aynı şeyi beklemişti. Sevdiğim adamın annesine *anne* diye seslenmek benim için sorun değildi ama o söylemeden de direkt *anne* diyemezdim.

"Peki. Buyurun."

Semiha Hanım derin bir iç çekti. Fasulyeleri ayıkladığı kabı biraz ileri itti. "Normalde İstanbul'da yaşıyoruz bildiğin gibi, ama İlhan çocuklar büyüdükçe tamamen buraya yerleşmek istiyor. Tüm evlatlarımızın bayramda seyranda uğrayabileceği bir tatil beldesi olur burası artık..."

Tebessüm ettim.

"Buradaki odanızı şimdi düzenleyemesek de siz yeniden döndüğünüzde tamamen kendinize göre dekore edersiniz. İstanbul'da da eviniz olacak elbette. Bakarsınız bizimkilere, beğenmezseniz kendinize göre bir ev bulursunuz. Biz de destek oluruz tabii... Yani bu konularda hiç sıkıntın olmasın. Buraya geldin, gördün diye evliliğinin tüm zamanlarını bizim yanımızda geçireceğin hissine kapılma."

"Öyle de olsa rahatsız hissetmedim," dedim. "Burası çok büyük, ayrıca ben kalabalık aileyi severim. Kendi ailem de böyle. Üstelik evimiz buranın onda biri kadar. Yine de dünyanın en mutlu yeriydi orası benim için."

Semiha Hanım tebessüm etti. "Öyledir, ne güzel..." dedi aldığı cevaplardan memnun olmuş bir ifadeyle. "Bir an önce

savaş bitse de Allah'ın izniyle, temelli Türkiye'ye taşınsanız artık. Dayanamıyorum oğlumun hasretine. Hele bir de torun falan olursa..."

Buraya temelli taşınacağımızı düşünmesi beni sarstı. Ben nasıl ailemden ayrılmak istemiyorsam Yusuf Agâh'ın ailesi de oğullarından ayrı yaşamak istemeyecekti elbette. Üstelik Karahan'da durumlar iyice karışırsa hiç duramazdık orada. Önünde sonunda Yusuf Agâh'la birlikte ben de dönecektim buraya. Ya da işi gereği görevi nereye çıkarsa oraya gidecektik. Birbirimizi idare edecek, tercihlerimizi birbirimizi düşünerek yapacaktık artık çünkü iki kişilik bir aile olma yolundaydık. Yine de kendi ailemden uzakta olma düşüncesi beni duygulandırmıştı.

Yeniden odama çıkana kadar mesafeler kafamı kurcalayıp durdu, bir boşlukta hissediyordum kendimi. Yatağa girip gözlerimi kapattığımda dahi rahata ermedi içim. Ailem aklıma geldi, telefonumu çıkardım, onlarla olan fotoğraflarımızı inceledim, anında doldu gözlerim. Ayşe'yle Gülnar'ın yan yana uyuduğu ve birinin salyasının ötekinin saçlarına aktığı fotoğrafa tıkladığımda genzimden bir kıkırtı döküldü ve sonra gözlerimden yaşlar aktı. Hem gülüyor hem ağlıyordum garip bir şekilde. Abimle evin balkonunda çay içtiğimiz akşam bir özçekim çekilmiştik; abim kolunu omzuma atmıştı ve kafa kafaya vermiştik. Abime sarılmayı çok özlediğimi fark ederek biraz daha ağladım.

Ben duygu seline kapılmışken telefonum titredi ve üst ekrandan bir bildirim göründü. Uzun zamandır telsizden konuştuğumuz için Yusuf Agâh'tan mesaj gelme heyecanını unutmuş ve bir anda o heyecanı tadarak başparmağımla mesaja tıklamıştım.

Gözyaşlarım nedeniyle ekran bulanıklaştığından başparmaklarımla gözlerini silip ekrana baktım.

Yusuf Agâh: Neden uyuyamadığını hissediyorum, kır çiçeği?

Belli belirsiz tebessüm ettim. Sağ elimle tekrar gözlerimi sildikten sonra burnumu çektim. Beni yanında olmadığım anlarda bile nasıl bu kadar iyi anlayabiliyordu? İçine mi doğuyordu? Çok garipti.

Mihra: Sadece...

Mihra: Yerimi yadırgadım galiba.

Mihra: Sen neden uyumadın?

Yusuf Agâh: Yan odalardan birinde senin olduğunu bilmek uyutmuyor beni.

Yusuf Agâh: Uyuyup uyansam kaybolacaksın sanki.

Yusuf Agâh: Yanımda olsan uyuyabilirdim belki.

Yusuf Agâh: Sahi Mihra, eş değil miyiz biz artık? Neden ayrı odalardayız?

Yanımdaymış da yüzüme bakarak söylemiş gibi sıcakladı suratım. Gülümseyerek sessizce yutkunup ekran klavyesinde gezdirdim parmaklarımı.

Mihra: Kanunlara göre eş değiliz henüz.

Mihra: Ben hâlâ Mihra Elnurova'yım.

Yusuf Agâh: Ve beş gün sonra Mihra Demiral olacaksın.

Yusuf Agâh: Cumartesi günü yanımda uyuyacaksın yani.

Yusuf Agâh: İyi, az kalmış.

Yusuf Agâh: Gel de uyu şimdi.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Altdudağımı dişlerimin arasına aldım.

Mihra: Yusuf Agâh.

Yusuf Agâh: Söyle, kır çiçeği.

Mihra: Seninle mesajlaşmayı özlemişim.

Mihra: Telefonda.

Yusuf Agâh: Telsiz de iyiydi.

Yusuf Agâh: Sesini duymuş oluyordum.

Yusuf Agâh: Ama ben de özlemişim.

Telsizle konuşmak değişik bir deneyim olsa da zordu ama mesajların saniyesinde iletilmesi hissi bambaşkaydı. Yirmi birinci yüzyılda olmamıza rağmen Balamir'de çağın çok gerisinde yaşıyorduk. Derin bir nefes aldıktan sonra başımı çevirip tülün ardından görünen parlak aya baktım. Çiftliğin etrafında sadece ağaçlar olduğundan gökyüzünde, bulutların arasındaki dolunay her zamankinden çok daha belirgin görünüyordu. Biraz o manzarayı izledikten sonra parmaklarımı tuşlarda gezindirdim. O sırada Yusuf Agâh da *yazıyor...* göründü.

Mihra: Ay çok güzel. 00.00

Yusuf Agâh: Ay çok güzel. 00.00

İkimiz de aynı anda *ay çok güzel* yazıp göndermiştik. Gülümserken onun da gülümsediğini hissettim. Parmaklarımı tuşlarda gezdirdim ve yine eşzamanlı olarak Yusuf Agâh da *yazıyor...* göründü.

Mihra: Ölmeyi göze alırım. 00.01

Yusuf Agâh: Ölmeyi göze alırım. 00.01

Tebessümüm içten bir hal aldı.

Mihra: İyi geceler, Ölüm Savaşçısı.

Yusuf Agâh: İyi geceler, Monna Rosa.

Yusuf Agâh: Seni seviyorum.

Yusuf Agâh: Her zaman, her yerde ve her dilde.

Ben de ona, *Seni seviyorum,* yazdım ve ferahlattığı yüreğim sayesinde ağırlaşan gözkapaklarımı dinleyerek internetimi kapatıp telefonumu yastığın altına koydum.

Yusuf Agâh Demiral, seni gerçekten seviyorum.

Seninle bir gelecek kurmak bana ağır gelmiyor.

Çünkü sen benim için alelade bir tanıdık değil, sanki doğduğum andan itibaren yanımda olan, kalbimin özü, gönlümün yârisin.

Tıpkı, karşılaştığımız ilk gün söylediğim o şarkının sözlerindeki gibi.

Sabah olduğunda Demiral Çiftliği'ne kendimi biraz daha ait hissederek uyandım. Kabarıklığı inen saçlarımı güzelce tarayıp gevşek bir şekilde ördüm. Önden iki tutam perçemi serbest bıraktım. Kahverengi pileli etek giyinip, kahverengi trikomun üzerine krem rengi sıcak tutan yün kazaklarımdan birini geçirdim. Kahvaltı için odadan çağırıldığımda çıktım çünkü henüz tek başıma çıkıp kendimi gösterecek cesaretim yoktu.

Yusuf Agâh'ın iki teyzesi bir dayısı vardı. Büyük olan teyzesi Aynil Hanım, Semiha Hanım'dan bir yaş küçüktü. Aynil Hanım'ın iki oğlundan büyük olanın adı Selim'di ve yirmi beş yaşında yeni mezun bir mühendisti, anladığım kadarıyla Yusuf Agâh'la epey yakınlardı. Küçük oğlu Mete ikinci kez üniversite sınavına hazırlanıyordu, sempatik, konuşkan bir çocuktu. Nilay teyzesinin on sekiz yaşında, İlknur adında bir kızı vardı, o da ailenin diğer fertleri gibi sıcakkanlıydı. Sedat dayısı eşi Aynur Hanım ile çok iyi anlaşan tatlı bir çiftti, ailenin en küçüğüydü, otuz dokuz yaşındaydı ve dayıdan çok arkadaş gibiydi. Onun da henüz beş yaşında, Hamza isimli sevimli bir oğlu vardı. Evet, bu ailede erkek sayısı oldukça fazlaydı. Onlarla birlikte Hüma'nın eşi Alper de gelmişti ve genç âşıklar nihayet buluşmuştu. Hüma'nın tesettürlü olduğunu, enişteleri ve erkek kuzenleri gelince başını örttüğünde öğrendim. Doğrusu iki haliyle de ayrı güzeldi.

Teyzeleri, enişteleri, dayısı, yengesi ve kuzenleri de bana en az çekirdek ailesi kadar iyi davrandılar. Teyzeleri bakıp bakıp güzelliğimi övdüler. Kendimi söyledikleri kadar güzel bulmasam da iltifat işitmek her kız gibi benim de hoşuma gidiyordu. Sonra konu benim bilmediğim yerlere uzandı, tanımadığım kişiler hakkında konuşmaya başladılar, bazen anlattıkları olaylar

hakkında benim de düşüncemi sordular. Onlara yaranmak için değil, gerçekten doğru bulduğum fikirlerimi paylaştım.

Diğer kadınlar koyu muhabbetlerine devam ederken Hüma'nın, ek gıdasını hazırlamak için kalkacağından benim kucağıma bıraktığı Yiğit'i sevmeye başladım. Gözlerimi kısarak Yiğit'e gülümseyip, dilimi üst damağıma değdirip çekerek ses çıkardıkça bebek çok komik bir şeyler söylüyormuşum gibi sevimli sevimli gülüyordu. Bebek sevmeyeli uzun zaman olmuştu ve belki de bu nedenle Yiğit'i hiç bırakasım gelmiyordu.

Yusuf Agâh'ın öksürdüğünü işitince başımı çevirdim ve ne ara salona geldiğini bilmediğim müstakbel kocama baktım. Gözlerimiz buluştuktan hemen sonra ailesine döndü ve "Hanımlar, sohbetinizi bölüyorum ama..." dedi nazik bir ses tonuyla. "Nişanlımı biraz alabilir miyim?"

"Hayırdır Yusuf Agâh?" dedi daha neşeli ve komik teyzesi Nilay hanım. "Uçaktan yeni mi indi nişanlın? Gözlerini de üstünden alamıyorsun zaten."

"Nasıl alayım teyze? Baksana nasıl ışık saçıyor. Başka yere bakmama izin vermiyor ki."

Onun bu yanıtıyla ailesinden toplu bir, "Ooo," sesi yükseldi. Yusuf Agâh hiç çekinmeden gülümserken ben sessizce boğazımı temizledim ve yutkunduktan sonra ona bakıp, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Çiftliği gezdirmek istiyorum sana. Geldiğinden beri evdesin, hava alalım biraz."

Dün akşamdan beri bu anı bekliyordum doğrusu. Güzelim çiftliğe yalnızca pencereden bakmak zordu. Çok merak ediyordum köpeklerini, atları, tertemiz doğayı... Bu yüzden başımla onayladım onu ve kalkmak için hareketlendim. Ayağa kalktığımda, sol taraftaki yemek masasının üstündeki bilgisayarıyla işlerini halletmekte olan Selim'in sesini işittim. "Nişanlandın ve evleniyorsun, daha bizi görmezsin Yuso," dedi. "Baksana, hiç bize teklif etmek yok."

"Aman canım," dedi Selim'in annesi Aynil teyze. "Rahat bırak çocukları. Sen de bul güzel bir kız, sen de evlen. Engel olan mı var sanki?"

"Ben bekâr hayatı seviyorum be anam," dedi Selim. "Bakarsın sen bana sultanım. Değil mi gız?" Son hecesini uzatmıştı.

"He, bakarım," dedi Aynil teyze. "Otuz beşine kadar bekâr kalırsan koyarım kapının önüne. Bekâr hayatı yaşayacakmış." Ters ters bakarak cık cıkladı. "Şimdiki gençler de ayrı bir hava gı."

Sivaslılar, kadınlarla konuştukları hemen her cümlenin sonuna *gı* kelimesini ekliyorlardı. Yaşı büyük erkekler de *la* kelimesini çok kullanıyordu. Babası, enişteleri ve dayısı kendi aralarında konuşurken çok sık *la* geçmişti.

Muhabbetlerine gülümsemeden edemedim. Hüma mutfaktan çıkıp elindeki mama kabıyla yanımıza gelirken ayaklandığımı görünce, "Çıkıyor musunuz?" diye sordu.

"Hı-hım," diye onayladım. "Çiftliği gezeceğiz biraz. Siz de gelsenize."

Hüma mama kabını eğilip sehpanın üzerine bıraktı. "Yiğit'in öğle uykusu saati. Uyuyana dek hayatta bırakmaz beni." Oğlunu almak için ellerini uzattı. "Gel bebeğim."

Ancak Yiğit başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak kafasını göğsüme yasladı. Herkesin dikkatini çeken bu harekete karşılık gülüştük.

Hüma oğluna şaşkın şaşkın bakarken, "A-a!" dedi gülerek. "İlk defa böyle yapıyor. Oğlum, ben senin ananım, anan. Bana geleceksin."

Yeniden kollarını uzattığında Yiğit başını daha çok yasladı göğsüme ve "I-ıh!" tarzı bir ses çıkardı.

Yusuf Agâh'ın teyzeleri ve annesi gülüştü. "Aha, Yusuf sana bir rakip çıktı," dedi Nilay teyze. "Sevdi, bırakmıyor Mihra'yı baksana."

Gülümseyerek başımı Yiğit'e eğip saçının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ben de onu sevdim."

Yiğit onu öpüşümle birlikte ses çıkararak gülümsedi. Başını göğsümden çekmeden gözlerini yumduğunda, "Adamın gözünün içine baka baka nişanlısına asılıyor ya," deyip yapay bir öfkeyle kaşlarını çattı Yusuf Agâh. "Oğlum o senin yengen, yengen."

Kahkaha attılar.

"Yemek yememek için yapıyor," dedi Hüma. "Bir türlü alışamadı gitti ek gıdalara."

Semiha Hanım, "Zorlama kızım sen de," diye uyardı Hüma'yı. "Çocuğu robot gibi kodlamaya çalışıyorsun."

Bezgin bir sesle, "Tamam anne," dedi Hüma ve nihayetinde Yiğit'i kucağımdan alabildi, biz de çok oyalanmadan dışarı çıktık.

Bahçe, evin penceresinden göründüğü kadar güzel olsa da biraz soğuktu. *Hırkamın üzerine mont da alsam sırıtmazmış aslında* diye geçirdim içimden. Ama nefes alırken içime çektiğim oksijenin verdiği his çok güzeldi. Parmaklarım üşüdüğü için ellerimi hırkamın kolundan içeri sokup parmaklarımı büktüm. Omuzlarım dikleşince Yusuf Agâh bana bakıp, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Yeni çıktık ya, ondan sanırım," dedim. Bu sırada birbirine çarpan dişlerim tıkırdadı.

Yusuf Agâh üşüyen sağ elimi tuttu ve yukarı kaldırıp dudaklarına götürdü, üfleyerek elimi nefesiyle ısıtmayı denerken, "Geri dönelim mi?" dedi. "Daha sıkı bir şeyler alalım."

"Isındım bile," dedim gülümseyerek onu izlerken. "Hiç gerek yok."

Durduk ve diğer elimi de avucunun içine alıp üfledi sıcak nefesini. Ardından bununla yetinmeyip ellerimin dış yüzeyini öpünce kalbimde sayısız güller açtı. "Yaslan bana. Üşüme kır çiçeği, dayanamazsın soğuğa sen."

Ona yaslandım, kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve yola koyulduk yeniden. Dün gece yağmur yağdığından toprak nemliydi. Biraz çiftliği dolaştık, kaldığım odanın penceresinden görünen küçük akarsuyun yanından geçtik, kuşların ötüşlerine karışan suyun sesi huzur vericiydi. Birkaç dakika öylece yürüdük. Ahşap çitlerle çevrili at çiftliğine geldiğimizde, çiftliğin hemen karşısında bulunan ve köpek kulübesi olduğunu anladığım, küçük bir evi andıran kahverengi prefabrik yapının önünde tam dört köpek gördüm. Köpeklerden *doberman* olanı ve krem rengi tüylere sahip ikisi oturuyor, boyu bir köpeğe nazaran oldukça uzun olanı ayakta, tam karşılarında bekliyor, ileriye geriye doğru volta atıyordu.

"İşte benim çocuklar," dedi Yusuf Agâh çenesinin ucuyla köpekleri gösterirken. Fotoğraflarından biliyordum, *Instagram* hesabında hepsini görmüştüm.

Yusuf Agâh eğildi, elimi bırakıp elini dizine çarparak, "Kaptan!" dedi.

Sesini tanıyan Kaptan ve kendilerine seslenilmediği halde diğer üç köpek, birden ayaklandılar ve dillerini çıkarıp neşeyle havlayarak birbirleriyle yarış eder gibi Yusuf Agâh'a koşmaya başladılar. Köpeklerin sahibinin Yusuf Agâh olduğunu bilmeyenler bile şu manzaraya bakınca aralarında nasıl bir sevgi bağı olduğunu çözebilirdi. Önce Kaptan geldi, Yusuf Agâh'ın üzerine atladı. Yusuf Agâh gülerek geriye sendelese de Kaptan'ı tutup dizlerinin üzerinde durmayı başardı.

Akabinde Kaptan'ın çocukları Anka ve Şimşek de yetiştiler. Hepsi birden Yusuf Agâh'ın üzerine abandı. Yusuf Agâh sırasıyla hepsinin başını okşayıp sevdi. Hulk, yüzünü yalayınca Yusuf Agâh gülerek gözlerini kapattı. Garipti ama köpeklerin bile güldüğünü fark edebiliyordum. Yusuf Agâh'ın anlattığından çok daha fazla seviyorlardı onu ve bu sevgi benim yüzüme de bir gülümseme olarak yansıdı. Bu anı ölümsüzleştirmem gerektiğini hissederek telefonumu çıkardım

ve kahkahalarla gülerken onları kayıt altına aldım. Ben onu gülümseyerek izlerken o, bir anda tüm ilgi selinin arasından bana baktı ve gülüşümü hayranlıkla seyretti.

Hulk yeniden yüzünü yaladığında gözlerini kapatıp açarak önüne dönüp Hulk'un başını okşadı. "Annenizi getirdim size," deyince gülüşüm büyüdü. "Ne kadar güzel, değil mi? Eminim onu da çok seveceksiniz."

Köpekler *hav* sesi çıkardılar ama bunun Yusuf Agâh'a yanıt vermekle bir alakası yoktu tabii ki.

Yusuf Agâh bana baktı. "Sevmek ister misin?"

Telefonumu kapatıp cebime koyduktan sonra gözlerimi kapatıp açarak onayladım. Yaklaşıp ilk olarak Kaptan'ın başını okşadım. Elimi koklayıp avucumu takip etti. "Boyu ne kadar uzun!" dedim.

"Kangallar öyle oluyor. Anka ve Şimşek de büyüyünce onun kadar olacaklar." İki kangaldan birinin başını okşayıp, "Değil mi oğlum?" diye sordu.

Ayağa kalktığında köpekler boyuna uzanmaya çalışsa da Yusuf Agâh'ın tek komutuyla sakinleşmeyi başardılar. Kulübeye gittiğinde çobanını takip eden sürü gibi onun peşinden gittiler. Eline aldığı frizbiyle geri döndüğünde frizbiyi attı ve tabağa benzer oyun aleti havada döne döne uzaklaşırken köpekler de koşarak onu takip etti.

İlk yakalayan Hulk oldu ve ağzından kapmalarına izin vermeden koşarak dönüp frizbiyi Yusuf Agâh'a teslim etti. Yusuf, "Aferin oğluma," diyerek frizbiyi Hulk'un ağzından aldı. Birkaç atıştan sonra bana, "Sen de atmak ister misin?" diye sordu.

"Nasıl atacağım?"

"Çok kolay," deyip tam arkama geçti. Frizbiyi omzumun üzerinden uzattığında iyice yaklaştı ve gövdesi sırtıma, çenesi başımın tepesine değdi. "Dört parmağın frizbinin altında, başparmağınsa dış tarafında olacak şekilde tut bunu," dedi. Bunu söylerken fazla yakındı ve bu yakınlık hoşuma gitmiş,

kanımın daha sıcak akmasına sebep olmuştu. Bu mesafedeyken söylediklerine odaklanmak güçtü. Heyecandan titreyişlerimi fark etmemesini diledim ve söylediği gibi yaparak tuttum. Yusuf Agâh büyük elini elimin üstüne kapatınca kalbim tekledi. Ferah soluğunu çehreme yaya yaya, "Şimdi, frizbiyi göğsüne doğru çek," deyince elimin üstündeki eliyle birlikte çektim. "Frizbiyi açıyoruz," deyip kolumu ileri doğru açmamı sağladı. "Başınla aynı hizaya geldiğinde çevirerek bırak gitsin."

Bıraktım.

Frizbi, Yusuf Agâh'ın yardımı sayesinde ilk atışımda havada metrelerce döndü. Dört köpek birbiriyle yarışarak oyun aletini takip ettiklerinde kahkaha attım. Frizbi yere kondu, Hulk tutup koşarak bana geri getirdi. Gülerek, "Aferin oğluma," dediğimde beni izleyen Yusuf Agâh da gülümsedi.

Büyük bir hevesle ona baktım. "Yeniden atabilir miyim?"

Çenesiyle alanı gösterdi. "Meydan senin."

Kendi başıma ilk birkaç denemede çok uzağa atamasam da zamanla Yusuf Agâh'ın da yardımları ve pratik bilgileriyle mesafeyi açmayı başarabilmiştim. Uzun atışlarımda heyecanıma engel olamadan ellerimle alkış tutuyor, tüm sevincimle kahkahalar atıyordum. Ben gülerken Yusuf Agâh'ın beni, huzuru gülüşlerimde saklıymış gibi izleyen derin bakışlarıyla karşılaşınca gülüşüm çekingen tebessümlere dönüşüyordu. Bir o attı, bir ben. Bu kadar eğleneceğimi düşünmemiştim. En son ne zaman bu denli güldüğümü bilmiyordum.

Köpekler de, biz de yorulduğumuzdan kulübenin yanındaki çeşmede ellerimizi yıkayıp oradan uzaklaştık ve köpeklerin bulunduğu alandan ormana geçiş yaptık.

Soluklanmak için ağaçların arasında bulunan banka oturduğumuzda Yusuf Agâh, ısınmam için hırkasını omuzlarıma atmakla yetinmeyip kolunu omzuma attı ve bedenimi bedenine yasladı. Karşımızda odamdan görünen akarsu bulunuyordu, rüzgârın uğultusuyla berrak suyun şırıltıları eşsiz bir

uyum halinde yayılıyordu doğaya. Huzur burasıydı, yanımda Yusuf Agâh vardı. Tıpkı zeytin ağacının altında oturduğumuz zamanlardaki gibi.

Tek eliyle omzumu okşayıp beni ısıtırken, "Günlerin iyi geçiyor mu?" diye sordu.

"Çok!" diye karşılık verdim. Sol elimle sağ elini tuttum, onun elleri benimkinin aksine sıcacıktı. Elim, avucunun arasında bir çocuğunki kadar ufak kalıyordu. Heybetli bir adamdı Yusuf Agâh. Hele de üniformasını giydiği zaman heybetine heybet katıyor, gözümde muazzam bir şekilde devleşiyordu. "Böyle olacağını düşünmemiştim hiç. Ailen, akrabaların... Hepsi çok iyi insanlar."

"Seninkilerden iyi olmasın," dedi, nazik üslubuyla, parmaklarımı avucuna hapsetti. "Sen de çok güzel uyum sağladın ama." Başparmağıyla, elini tuttuğum elimin dış yüzeyini okşuyordu. "Yıllardır bizim ailede yaşıyor gibisin."

"O sıcaklığı alınca uyum sağlamam zor olmadı."

Dudaklarını saçımın tepesine kondurdu ve bir öpücük bahşetti bana. "Böyle hissetmene sevindim," dedi. Kızaran burnumun ucuna dokundu. "Üşüyorsun. Ata bindirecektim seni ama hava bunun için çok uygun değil sanırım."

Kıyafetime baktım. "Üstüm de pek uygun değil galiba," diyerek güldüm.

"Çarşamba günü bineriz, o gün hava da güneşli görünüyor hem," dedi. "Sabah erkenden geliriz. Kimse uyanmadan."

Sessizce kafamı salladım, göğsü öyle rahattı ki mayışıyordum her başımı yasladığımda. Bir süre sessiz kalıp öylece doğayı dinledik. Berrak akarsuyu izlerken, "Keşke annemler de burada olsaydı," dedim içimde tutamadan. "Eminim çok severlerdi. Tam babamlık yerler."

Elini saçlarımda gezdirdi. "Bir gün birlikte geliriz."

"Çok uzak bir ihtimal gibi geliyor, Yusuf. Neden?" Yüzümü kaldırıp yakışıklı çehresine baktım.

"Seninle buraya gelene dek, evlenecek olma ihtimali de çok uzak geliyordu bana. Ama bak, şimdi dört gün sonra nikâhımız var. Yani, çok uzak sandığımız şeyler aslında o kadar uzak değildir bazen."

Güzel konuşuyordu. Evet, hayat çok garipti. Ben de evlilik yoluna hiç bu kadar hızlı gireceğimi düşünmezdim. Yusuf Agâh *seni bir gün Sivas'a götürürüm* dediğinde onu ciddiye bile almıyordum ama işte, buradaydık. Bir gün, ülkemdeki savaş bittiğinde ailemle de güle oynaya gelebilirdim buraya. Eminim ki Yusuf Agâh'ın ailesiyle çok iyi anlaşırlardı; ailelerimiz, yaşayışlarımız birbirine çok yakındı.

Pozitif düşüncelere sığınarak içimdeki hüznü örseledim.

"Salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi..." Parmaklarımı açıp günleri saymaya başladığımda ne yaptığımı anlamaya çalışarak gözlerini kıstı. "Dört değil, beş gün var."

Güldü. "Salıya girdik sayılır, sayma. Cumartesi de zaten nikâhın olduğu gün, onu da saymaya gerek yok..."

Kıkırdadım. "Ne bu? Böyle yapınca günler daha çabuk mu geçiyor?" Elimi kaldırıp beş işareti yaptım, parmaklarım neredeyse dudaklarına değecekti. "Hâlâ beş gün var."

Eğildi ve ona karşı tuttuğum elimin parmak uçlarına tek tek öpücükler kondurdu. Beklemediğim hareketiyle kanım daha sıcak akarken elimi tuttu zarifçe, kalbimin ritmiyle oynadı. Başını eğdi ve alnını alnıma yasladı. Bunu yapmasını beklemediğimden heyecana kapıldım. "Beş ya da üç, fark etmez," diye mırıldandı etkileyici bir tonlamayla. "Her halükârda bu hafta Mihra Demiral olacaksın, kır çiçeği. Sayılı gün çabuk geçer."

"Ya?" dedim sorar gibi, yakınlığından çekinmeden.

"Ya," dedi onaylayarak, sessizce.

Saçlarımı okşayan eli ağırlaştı, tıpkı birbirimizin yüzünde ılık bir yel misali esen soluklarımız gibi, ortamdaki havanın iyiden iyiye sıcaklaştığı an, "Ah!" diye acı dolu bir feryat

işittiğimizde irkilerek kendime geldim ve geri çekildim. Hâlâ ağzımda atan yüreğimle etrafa bakarken, "O ses neydi?" diye sordum.

Yusuf Agâh da kaşlarını çatıp etrafa bakındı. "Kim var orada?"

"Gitti, gitti bacağım, gitti!" Konuşan, Yusuf Agâh'ın Aynil teyzesinin ikinci oğlu Mete'ydi. "Oğlum yardım etsenize lan!"

"Şaka mı yapıyorsun gerçek mi anlamıyoruz ki!" dedi Sıla.

"Gerçek lan, gerçek!"

"Mete?" diye seslendi Yusuf Agâh. "Ne oldu?"

"Yusuf Abi, Allah gönderdi seni yemin ederim! Bacağım! Çalıya bastım, yuvarlandım. İmdat!"

Yusuf Agâh yerinden kalkarken, "Ben sizin yapacağınız işin..." diye geveledi ağzının içinde. Romantikleşmeye başlayan dakikalarımızın bir anlık bağırışla son bulmasının asabını bozduğu belli oluyordu. O beni öpmek ve ben de ona karşılık vermek üzereydim. Etrafta bizden başka kimse yok sanıyorduk ama öyle değildi belli ki.

Birlikte ağaçların arasına karışıp tepeye çıktığımızda ilk önce Sıla'yla İlknur'u gördük. Yusuf Agâh, "Mete nerede?" diye sorunca kızlar küçük tepenin aşağısını gösterdiler.

"Buradayım!" dedi Mete. "Kızların mantar aşkının kurbanı oldum! Kurtlu çıkmasaydı bari lan!"

Yusuf Agâh yüksek sesle nefes alıp verdi, ardından tepeye doğru ilerledi. İneceği sırada, "Dikkatli ol," dedim üst düzey bir asker olduğunu ve zaten sürekli dağ bayır çıktıklarını unutarak.

Çok zorlanmadan Mete'nin yanına indi, biz de ilerleyip tepenin üst tarafından onlara baktık. Mete iki eliyle dizkapağını tutarak yerde kıvranırken Yusuf Agâh, "Mantar toplamak sizin neyinize?" diye sordu.

Esas sinirinin mantar toplama heveslerine karşı olmadığını biliyordum sanki biraz...

Yusuf Agâh Mete'yi kaldırmadan önce pantolonunun paçasını yukarı sıyırıp bileğine baktı. Eliyle dokunduğunda Mete acı bir çığlık daha attı.

"Burkmuşsun," dedi. "Şişer bu, morarır."

Onları böyle izlerken aklıma küçükken bizim mantar toplamaya çıkışımız, Yasir'in zehirlenişi ve abimin onu eve kadar tek başına taşıyışı gelmişti. Zihnimde canlanan hatıralara karşılık duygulanmadan edemedim.

"Bir mantar uğruna..." dedi Mete, tepeye, Sıla'yla İlknur'a baktı. "Başıma açtığınız işlere bakın."

Yusuf Agâh gözlerini sakinleşmek istercesine kapatıp açtıktan sonra arkasını dönüp Mete'ye, "Sırtıma bin," dedi.

Mete hiç ikiletmeden avucuyla yerden destek alarak ayağa kalktı ve Yusuf Agâh'ın sırtına bindi. Yusuf, sırtındaki Mete'yle nemli toprağa basıp tepeyi çıkmaya başladığında İlknur, Sıla'yla bana bakıp, "Bu senaryonun şöyle olması gerekmiyor muydu ya?" diye sordu gülerek. "Düşen Mihra olmalıydı ve Yusuf Agâh abim onu taşımalıydı."

Kızlar kıkırdarlarken ben de gülümsemelerine eşlik ettim. Sahiden, öyle olsa daha normal görünürdü sanki.

Akşam olduğunda bahçede bir ateş yakıldı ve tüm aile ateş başına çember oluşturarak dizilmiş sandalyelere oturduk. Öğlen toplanılan mantarlar yıkanıp güzelce pişirildi ateşte, çaylar, kahveler içildi, bol kahkahalı muhabbetler edildi. Ben kahkahalara o kadar içten eşlik edemesem de çok kez gülümsedim. Bazen Yusuf Agâh'ın bakışları benim bakışlarımda takılı kalıyor, o an ruhumu ısıtıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde üşüdüğümü fark edip ceketini benim omuzlarıma örtmüştü, ailesinden büyük takdir gören davranışı elbette yine abartılmadan geçilmemişti.

Yatağıma yattığımda dolu dolu geçirdiğim gün sayesinde uyumam dünkü kadar zor olmadı.

Çarşamba günü sabah erkenden nikâh işlemlerini halletmek için Sivas'ın şehir merkezine gitmiştik. İlk önce doktora gidip muayene olarak sağlık raporu aldık, sonra Yusuf Agâhların tanıdığı olan fotoğrafçıya girip vesikalık çekindik. Biyometrik fotoğraf olduğu için kötü çıkacağımı düşünmüştüm ama beklediğimden iyiydi. En azından seri katil gibi görünmüyordum, masum bir şaşkınlık vardı yüzümde. Fotoğraf Yusuf Agâh'ın çok hoşuna gitmişti, bu yüzden bir tanesini alıp kendi cüzdanına koydu.

Evlendirme dairesine gidip gerekli belgeleri teslim ettikten sonra bize verilen evlilik beyannamesini doldurduk. Onu da teslim edip cumartesiye nikâh günümüzü almış olduk.

Orada işlerimiz bittiğinde aynı sokakta bulunan bir kuyumcuya girdik. İstemediğimi defalarca söylememe rağmen -ki annem de babam da kimseyi zora sokmamam için beni tembihlemişlerdi- bana altın setler bakıldı. Önüme sunulan setleri seçmek benim için çok zordu ve karşımdaki insanlara yük olmuşum gibi hissettiriyordu. Geleneklerinin böyle olduğunu öğrenmiştim ama yine de içim rahat değildi.

Kuyumcu bana setleri tanıtmak için, "Bu inci setimiz," dediğinde utana sıkıla dinliyordum adamı. "Yirmi iki ayar altındır, bilekliği ve küpesi de dahil. Bu sene en popüler setlerimizden biri, gelen her gelinin gözü bunda kalıyor. Fiyatı..."

"Fiyatlarını söyleme Altay abi," dedi Yusuf Agâh, söylenirse en beğendiğimi değil de en ucuzunu seçeceğimi biliyormuş gibi. Elini belime koydu *yanındayım, çekinme* der gibi. "Hangisini beğendiysen onu seç, Mihra."

Tebessüm etmeye çalıştım. Nilay teyzesi, "İnci set çok güzelmiş gerçekten," dedi. "Sana da çok yakışır Mihracığım."

Ancak benim gözüm Yıldız Yolu modelinde kalmıştı. Daha ince, zarif iniyordu ve çok göze çarpmıyordu. Buna sığınarak, almamı isteyenlerin de gönlünü kırmamak için Yıldız Yolu

modelini gösterip onu beğendiğimi söyledim. Adam fiyatını söylemedi, Yusuf Agâh'la kasa tarafına geçtiler ve ödeme bizden uzakta yapıldı.

Öğlene doğru gelinlik ve birkaç parça kıyafet bakmak için erkeklerden ayrıldık. Onlar da kendilerine takım, damatlık falan bakacaklardı. Gelinlikleri denerken *bu anlara annemin de şahitlik etmesini isterdim* diye geçirdim hep içimden, kalbimde bir boşluk vardı sanki. Yusuf Agâh'ın ailesi ne kadar iyi ve beni benimsemiş olsalar da kendi ailemin boşluğunu hissetmeden edemiyordum. Tüm bu güzel anlarımda yanımda olmamaları kalbimi ölesiye acıtıyor ve olur olmadık yerde ağlama hissiyatıyla dolmama sebep oluyordu.

Giyindiğim her gelinlikte hayranlıkla izlediler beni. Hepsine sayısız övgü yağdırdılar. Beğenmediğimiz ancak bir ya da iki tane olmuştu fakat biri vardı ki aynadaki yansımamı gördüğüm an büyülenmiş ve daha kabinden dışarı çıkmadan kendi kendime, "Bu," demiştim. Hayallerimdeki gelinliği girdiğimiz üçüncü mağazada bulmuştum ve ondan sonrasına bakmak dahi istemiyordum.

Gelinlikle dışarı çıktığımda herkes benimle aynı fikirde buluştu ve gelinliğim satın alındı. En son bir iç giyim mağazasına girdik, çeşit çeşit özel yatak kıyafetlerini görünce renk değiştirdim anında.

Neşeli Nilay teyze muhtemelen gerildiğimi fark edip yanıma geldi. "Utanma utanma, hepimiz geçtik o yollardan," diyerek kısık sesle kahkaha attı ve bu beni daha çok utandırdı.

Neyse ki çok geçmeden iç giyim alışverişleri de tamamlanmıştı ve ben üzerimdeki kocaman yüklerden kurtulmuştum. Tüm işlerimiz sonlandığında akşam ezanı okunmak üzereydi. Ölesiye yorgun ve aç olduğumuzdan poşetleri arabaya yükletip hep birlikte Sivas'ın meşhur köfte restoranlarından birine geldik. Uzunca bir masayı kaplamıştık.

"Her şeyi bir güne sığdırmak akıl kârı değildi ama iyi hallettik," dedi Hüma, Yiğit'e içine ekmek doğradığı mercimek çorbasından içirmeye çalışırken. Gün boyu bebeğe Alper baktığı için Hüma rahatça bizimle gezebilmişti. "En azından gelinlik ve damatlık halloldu. Biz yarın yeniden geliriz çarşıya, Yusuf'la Mihra dinlenir."

Yusuf Agâh lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra ayranından bir yudum aldı ve bana baktı. "Nasıl oldu gelinlik? Fotoğrafı falan var mı?"

"Aaa, olmaz!" dedi Aynil teyze. "Nikâha kadar beklemen gerekiyor."

"Tüm merasimlerde böyle mi bu? Neden merakta bırakıyorsunuz bizi." Bana baktı. "Ben sana damatlığımı gösterebilirim."

Çok yorgun olsam da gülmeden edemedim. "Üzgünüm *yiğidim*, nikâha kadar görmek yok."

Bu söylediğimle, ayran içmekte olan Selim ayran boğazına kaçmış gibi öksürdü. Duyanlar çok ilginç bir şey söylemişim gibi bakışlarını kaçırarak güldü. Yusuf Agâh, Selim'e uyarıcı bir bakış fırlattı.

Kaşlarımı çattım. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yok canım," dedi Semiha Hanım yani müstakbel kayınvalidem. "Ne güzel sözler söylüyorsun öyle, Allah muhabbetinizi artırsın..."

"Yiğit de Yiğit ama," diyerek Yusuf Agâh'ın sırtına vurdu Selim. "*Yiğidim* be!"

Ben hâlâ neye gülüştüklerini anlayamadan konu değişti ve ilgim başka yerlere dağıldı.

Yemekten sonra Yusuf Agâh'ın annesi babası, teyzeleri ve enişteleri çiftliğe döndüler. Yiğit'i de götürmüşlerdi. Kalan gençlerse çay içmek için şehrin tüm manzarasını tepesinde barındıran Sivas Kalesi'ne çıktık. Sivas'ın gündüzleri havası nasıl olursa olsun akşam çetin bir kış günüymüş kadar

soğuyordu fakat ortam o kadar sıcaktı ki üşüdüğümü hissetmiyordum. Tabii bir de beni sıcak tutan Yusuf Agâh Demiral vardı. Kolunu omzumdan atmıştı, başım göğsüne yaslıydı. Alper'le Hüma da öyleydiler. Canlı müzik vardı kalede, ortada da bir semaver dolusu çay.

Daha önce hiç duymadığım bir türkü çalmaya başladığında Yusuf Agâh'ın kuzenleri çok sevdikleri bir şarkı çıkmış gibi alkış tuttular.

Türkü söylenmeye başlayınca eşlik ettiler soliste.

Çıkalım kaleye bir akşamüstü,

*Sen Sivas'ı seyret, yâr ben de seni...**

Başımı kaldırıp Yusuf Agâh'ın yüzüne baktım türkü söylenmeye devam ederken. Hissederek indirdi bakışlarını ve gözlerimiz birbiriyle buluştu anında. Tüm ruhumu yerinden oynatacağını bilerek mi yaptı bilmiyordum ama göz kırptı ve o an yüreğimde sayısız şimşekler çakıverdi.

Çiftliğe gece yarısı döndük, öyle yorulmuştum ki neredeyse arabada uyuyacaktım ama direndim. Odama girdiğimde kıyafetlerimden çarçabuk kurtulup kendimi yatağa attım ve başka hiçbir şeyi düşünmeme fırsat kalmadan deliksiz uyudum.

Ailemi arayamıyordum belki ama döndüğümde onlara izleteceğim, bahsedeceğim, anlatmaktan hiç sıkılmayacağım bir sürü anı biriktiriyordum. Yanımda olamasalar bile dinleyecekleri ve görecekleri anılar onları tüm bu süreç boyunca yanımdaymış gibi hissettirip mutlu edecekti, biliyordum.

Öğlen vakti geçeli çok olmuştu. Dünün yorgunluğu kimseden kolay kolay çıkmadığı için bugün kahvaltı sabah saatlerinde değil, öğlen yapılmıştı. Yusuf Agâh'ın annesi ve teyzeleri kendilerine kıyafet bulamadıkları için yeniden şehir merkezine gitmişlerdi. Selim kendi odasında yatıyor, Mete sargıdaki

* Sivaslı Halk Ozanı Mehmet Ferhat - *Çıkalım Kaleye türküsü.*

ayağını hiç kıpırdatmadan yayıldığı koltukta televizyon izliyordu. Ben kızlarla dün seçtiğimiz ve anında eve gönderilen, zeytin motiflerinin bulunduğu zarif davetiyelerimizi zarflara koyup üzerlerine gönderilecek kişinin adını soyadını yazıyordum. Çok fazla akrabaları, eş dostları vardı. Düğünün epey kalabalık olacağı belliydi çünkü davetiye gönderilen kişi sayısı en az Balamir nüfusu kadardı.

Sn. Sami&Melek Güler Ailesine... yazıp davetiyeyi haki yeşili zarfın içine sıkıştırdığım sıra titreyen telefonuma baktım. *WhatsApp*'tan mesaj gelmişti. Burada Yusuf Agâh'tan başka kimseyle mesajlaşmadığım için onun attığına şüphem olmadan hızlanan kalbimle hazırladığım zarfı yerine koyup telefonumu elime aldım. Kilini açıp yukarıdan mesaja baktığımda tahminimin doğru oluşuyla gülümsedim.

Yusuf Agâh: Dışarı çıkabilir misin?

Yusuf Agâh: Kimseye çaktırmadan.

Yusuf Agâh: Sadece sen.

Art arda attığı mesajlarla gülümsememi dizginlemeye çalışarak baktım telefona.

Mihra: İşimiz var

Mihra: Davetiyelere isim yazıyoruz.

Yusuf Agâh: Sen yol yorgunusun Mihra, biraz dinlenmelisin.

Yusuf Agâh: Bekliyorum.

"Abim mi?" Hüma kulağıma yaklaşıp fısıltıyla sorduğunda alelacele ekran kilidini kapattım, yüzümdeki gülümsemeyi dindirmeyi denedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Abim," diye ekledi Hüma sessizce. Hoş bir gülümseme açtı suratında. "Ne diyor?"

"Beni çağırıyor." Hüma'dan çekinmiyordum. Bir ablam yoktu ama onda abla sıcaklığını hissediyordum, aramızdaki yaş farkı az olsa da böyle hissettirmişti bana. Geldiğim günden

beri yabancı görmemiştim onu. Buraya bu kadar çabuk adaptasyon sağlamamda payı büyüktü.

Gülümsemesi genişledi. "E, git!"

"Ama işimiz var," diye fısıldadım.

"Ay çok yavaşsın zaten," dedi sessizce kızarak. "Artı bir şey kazandırdığın yok bize. Kalk lütfen."

Alay ettiğini biliyordum, bir an evvel abisinin yanına gitmemi istediği için konuşuyordu öyle.

"Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır?" Sıla tek kaşını kaldırarak bize baktığında ben -yalan konusunda epey hamlamıştım- aval aval baktım.

Neyse ki Hüma bu işlerden anlıyordu. "Sanki Yiğit ağlıyor diyorum, siz de duydunuz mu?"

İlknur gözlerini kıstı. "Yo..."

"Ağlıyor ya, anayım ben, hissediyorum..." Derin bir nefes alıp bana baktı. "Mihra ya, sana zahmet bir bakar mısın? Şimdi uyandıysa beni görür kucağıma gelmek ister, uyumaz geri. Sen uyutursun belki..."

Anında uydurduğu senaryo karşısında kaşlarımı kaldırıp afallamış bir halde baktım ona. Bir zamanlar ben de saniyeler içinde bir şeyler üretebiliyordum. Eski ben için bu çok kolaydı fakat burası benim topraklarım değildi ve deplasmanda olduğum için çok özgüvenli oynayamıyordum.

Bozuntuya vermeden başımı salladım. "Bakarım tabii," dedim ve ayağa kalktım. "Çok seviyorum zaten Yiğit'i ben. Onunla ilgilenmek benim için zevk!"

"Ya... O da seni çok seviyor, seni görmek için can atıyordur şimdi eminim ki."

Biz böyle konuşurken İlknur ve Sıla birbirlerine gözlerini kısarak baktılar. Foyamızın ortaya çıkacağından şüphe duyarak daha fazla uzatmadan, "Kolay gelsin," deyip salondan ayrıldım. Çıkış kapısının yanındaki portmantoya astığım yün hırkayı ince trikomun üzerine giyindim ve dışarı çıktım.

Yusuf Agâh, siyah tişörtünün üzerine giydiği siyah kazağının sardığı omzunu verandanın korkuluğuna yaslamış bir vaziyette beni bekliyordu. Kapıdan çıktığım gibi doğrulup, "Bir dakika daha bekleseydim içeri girip, omzuma atıp kaçıracaktım seni," dedi.

Söylediği sahne aklımda canlandı ve muzip tavrı karşılığında gülümsemeden edemedim. "Yiğit'e bakmak için çıktığımı sanıyorlar."

"Yalan söylemiş sayılmazsın. Yiğidine bakmak için çıktın sonuçta."

Daha derinden güldüm ona. Yanına ilerlediğimde elini uzattı ve çekinmeden tuttum. Eve arkamızı dönüp geceden yağan yağmurun çamurlaştırdığı toprağa basarak yürümeye başladık. Bir ürperti geldiğinde hafiften titredim ve başımı sallayarak, "Bugün daha soğukmuş," dedim. "Sürekli burada yaşamak zor olmalı."

Başparmağı, tuttuğu elimi usul usul okşuyordu. "Alışınca pek zor değil. Böyle havalarda genelde evde durur soba başında muhabbet ederiz. Ama bizim vaktimiz kısıtlı olduğundan evde heba etmek istemiyorum."

Başımla onayladım. Haklıydı, zaten şunun şurasında sayılı günlerimiz kalmıştı. Bu günleri dolu geçirmek en iyisiydi. "Nereye gidiyoruz?"

"Atlara," deyince fazlasıyla heyecanlandım. Gözlerimde sevinç kıvılcımlarının yandığına emindim.

"Ne güzel oldu yüzün," dedi Yusuf Agâh, muhtemelen sevindiğimin farkına vararak. "Ben mesaj atıp yanıma çağırdığımda da bu ifadeyi alıyor musun?"

Bilmem, dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kendimi dışarıdan görmüyorum ama hislerime göre bundan çok daha mutlu bir hale dönüşüyor olmalıyım."

"Mihra..." dedi Yusuf Agâh ve elimi yukarı kaldırıp dış yüzeyine dudaklarını bastırdı. "Benim güzel kır çiçeğim."

Öpüşü beni sersemletirken tebessüm ettim.

Haraya girdiğimizde Yusuf Agâh benden biraz uzakta seyisle konuştu. O sırada ben aramızdaki pencereye başını uzatan kahverengi atla ilgilendim. Tam dört tane at vardı ve hepsinin güzellikleri büyüleyiciydi. Bir süre sonra Yusuf Agâh yanıma geldi ve beni kendi atı Sancar'la tanıştırdı. Koyu kahverengi tüyleri, simsiyah yelesi vardı. İki gözünün arasından dudaklarına kadar inen siyah tüy çizgisi bulunuyordu. O çizgi ve yeleleri dışında koyu kahverengi, adı kadar karizmatik bir attı Sancar.

Yusuf Agâh, Sancar'ın içinde bulunduğu odanın kapısını açıp ipinden tutarak dışarı çıkmasını sağladı. Birlikte haradan çıktık.

"Neden dört tane at var?"

"Her aile üyesine bir at," diye aydınlattı beni. "Zarif hamile, yakında bir tayımız olacak yani."

"Ya... Çok heyecanlı."

"Öyle," dedi manejin ortasında durduğumuzda. "Biz doğumuna şahitlik edemeyiz ama ikinci kez buraya geldiğimizde büyümüş olur. Adını sen koyarsın. Sonuçta sen de artık Demiral'sın. Bu çiftliğin hissedarısın."

"Henüz değilim," dedim gülerek. Uzanıp Sancar'ın tüylerini okşadım. "Ne güzel bir hayvan. Sakin de."

"Yerine göre sakin," diye bilgilendirdi beni. "Canını sıkan bir şey yaşadığında deliye döndüğü oluyor. Keyifsizse mesela, asla binemezsin sırtına, atıp düşürmek için elinden geleni yapar."

Elimi çekip çekmemek konusunda kararsız kaldım. "Bugün iyi mi?"

Atın başını okşayıp, "İyi görünüyor," dedi. "Değil mi oğlum?"

Sancar önündeki uzun otları yemeyi sürdürdü.

"Hiç düştün mü attan?"

"Evet," dedi gülerek. "Düşe kalka öğrendim. Bisiklet sürmek gibi. Korkulacak bir şey yok," diye aydınlattıktan sonra, "Gel hadi," dedi. "Seni bir gezintiye çıkarayım."

Bana uzattığı elini tuttum. Eyerin iki yanından atın karnı hizasına doğru sarkan altı düz, demir halkayı tek eliyle düzeltti. "Üzengiye bas," dedi. Elini daha sıkı tutarak dediğini yaptım. Koltuk altlarımdan tutarak beni kucaklayıp destek olup, "Ayağını atın üstünden at," deyince söylediğini yaparak oturdum. Kalçam eyere yerleştiğinde Yusuf Agâh elimi bıraktı ve beklemeden kendisi de üzengiye basıp çevik bir hareketle atlayarak arkama yerleşti.

Gövdesi sırtıma yapıştı. Kalbim şimdi sadece atın üzerinde olduğum için değil Yusuf Agâh'ın yakınlığıyla depar attı. Öyle yakındı ki yünlü kazağımın sardığı sırtıma değen, göğsünün ardındaki yüreğinin hızlanan atışlarını hissedebiliyordum. Benimkinden farksızdı. Ferah bir ormanı andıran çam kokusu her soluyuşumda rüzgârla beraber nefesime karışıyor ve sadece onu soluma hissi doğuruyordu.

Başını yaklaştırdı, dudakları yüzümün sol tarafındaki saçlarıma değdi. "Hazır mısın?" diye sordu sadece benim duyacağım bir tonlamayla. Konuşurken sıcacık nefesi yüzümde huzur verici bir yel gibi yayıldı.

Yutkundum. Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra başımla onayladım. Yusuf Agâh bunu kabul edip, "Deh," diyerek iki eliyle sıkı sıkı tuttuğu dizginleri oynattı. At bir anda hızlanarak hareket ettiğinde düşme korkusuyla iç çektim ve ellerimi Yusuf Agâh'ın ellerinin üzerine sıkıca kapatıp başımı sola çevirerek göğsüne yasladım.

Korktuğumu anlamış olacak ki, "Korkma," diye uyardı rüzgâra karşı sesini daha net duyabilmem için biraz bağırarak. "Güvendesin." Yine de tırsmıştım. Yusuf'un başımın tepesine, saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdığını hissettim. İçimi ısıttı öpüşü. "Aç gözlerini kır çiçeği," diye fısıldadı

kulağıma. "Rüzgârı hisset. Tadını çıkar anın. Buradayım ben, merak etme, ayrılamazsın kollarımdan; tuttuğumda bırakmam."

Sözleri bana en büyük güveni sağladığından yavaşça araladım gözlerimi. Çekine çekine başımı önüme çevirdim ve içine karıştığımız ormana baktım. At hızlı gittiğinden rüzgâr saçlarımı geriye atıyor, sertçe yüzüme çarpıyordu ama bu rahatsız hissettirmiyordu.

Aksine hür hissediyordum. Sanki at süratini artırdıkça, etrafımızdaki çam ağaçları hızla görüş alanımızdan çıktıkça ben acılarımı arkamda bırakıyor ve sorunsuz, sıkıntısız bir yolculuğa çıkıyordum. Canımı acıtan her şey, serin rüzgârlarla birlikte bir bir geriye savruluyordu.

Bu sakinleşme ve rahatlamanın verdiği huzur dudaklarımda belli belirsiz bir tebessümle taçlandı. Gözlerimi yukarı kaldırıp semaya baktım ve daha rahat nefes alıp verdim. Şimdi aldığım her soluk ciğerlerimde bayram hissi oluşturuyordu.

Ormanın derinliklerine girdiğimizde Yusuf Agâh dizginleri çekerek atı yavaşlattı. Bununla birlikte hissettiğimiz rüzgârın etkisi de azaldı. Yüzüm üşümüştü, yanaklarım ve burnumun kıpkırmızı olduğuna şüphem yoktu ama umrumda değildi. Başımın arkası Yusuf Agâh'ın omzuna yaslıydı. At usul usul yürümeyi sürdürürken kafamı çevirip yüzüne bakınca başını indirdi ve gözlerimiz birbiriyle buluştu ansızın. O yakınlıktan bana bakarken, "Mutlu ediyor muyum seni?" diye mırıldandı.

"Hayatımın en mutlu günleri listem genişliyor, sayende," dedim sessizce. "Sivas bahsettiğin kadar güzelmiş."

"Sivas, doğduğumdan beri ilk defa bu kadar güzel," diye karşılık verdi. Dudaklarım hoş bir tebessümle kıvrıldı. "Ne diyordu Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nda? *Yüzünü gördüğüm sürece gündüz benim için, o halde henüz karanlık basmış değil. Bu ormana gelince, dünyalar burada sana sanki. Benim gözümde dünya sensin ve sen buradasın çünkü.*"

Birlikte izlediğimiz o oyun aklıma geldiğinde tekrar o zamana ışınlanmış gibi sersemledi kalbim, sızladı gözlerim. Boğazımda tatlı bir duygusallığın kondurduğu hüzün yumrusunun giderilmesi için yutkundum ve kalan satırları ben tamamladım bu defa. *"İşte karşımda duruyor, bana bakıyor ya dünya. Kim demiş burası ıssız, ben de yalnızım diye?"**

Yusuf Agâh içimi ısıtan bir gülüşle karşılık verdi bana. Ardından dudaklarını alnımın ona bakan sol tarafına bastırdı, sonra yanağımı öptü tüm içtenliğiyle; eğildi ve yüzünü omzuma yasladı. Bense içimi coşturan varlığıyla gözlerimi kapatıp anın içine hapsettim kendimi.

Kalan iki gün öyle yoğun geçmişti ki aynı çiftliğin içinde Yusuf Agâh'ı yemek saatlerinde dahi zar zor görmüştüm. Ne zaman yalnız kalsak, konuşacak olsak mutlaka bir iş çıkıyor, birbirimize asla vakit ayıramıyorduk. Geceleri buluşabilirdik ama o zaman da yorgunluktan görüşmeye enerjimiz kalmıyordu. Yine de mesajlaşmadan uyumuyorduk asla. Yüz yüze söyleyecek fırsatı olmasa da kalan gecelerde Yusuf Agâh, bana etkileyici dizelerden oluşan mesajlar atmıştı. Onunla her konuşmamda, bakışmamda, mesajlaşmamda ne kadar doğru bir adamla evlenmek üzere olduğumu kendime hatırlatıp heyecanıma heyecan katıyordum.

Nikâh günü gelip çattığında çiftliğin içinde panik, heyecan, mutluluk karışımı bir kargaşa hâkimdi. Cuma akşamı, Demiral ailesinin uzaktan akrabaları olduğunu öğrendiğim aile büyüğü kadınlar gelmiş ve tencere tencere düğün yemeği, tatlılar, börekler, salatalar yapılmıştı.

Semiha Hanım ev işleriyle kendi ilgilenmeyi sevdiğinden yardımcısı olarak çalışan biri yoktu. Yemeği de dışarıda

* William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, çev., Bülent Bozkurt (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2020), 41.

yaptırmak istememiş, imece usulü halletmeye çalışmıştı bu yüzden. Sabahın erken saatlerinde uyanmış, ailenin diğer kadınlarıyla birlikte kahvaltımı yapmıştım. Erkekler çoktan evden çıkmış, nikâhın yapılacağı bahçedeki son düzenlemeleri yapmaya koyulmuşlardı. Şanslıydık ki hava bugün bir yaz günü gibi güneşliydi.

Tanıştığım istisnasız herkes bana Karahan'ın nasıl bir yer olduğunu, ailemi, ülkenin durumunu soruyordu. Ben de kısa ve öz cümlelerle anlatıyordum. Bir ara Türkmence bir cümle kurmam istenmişti, "Türkiýäni we Siwas welaýatyny gowy görýärdim," *Türkiye'yi ve Sivas'ı çok sevdim*, cümlesini kurduğumda, "Ay ne tatlı konuşuyor," minvalinde sözler söyledi herkes.

Kahvaltının ardından benim için gelen kuaför Selen Hanım ve Hüma'yla yukarı çıktık. Giyinmeden önce, üzerimdeki arkasında altın yaldızlarla *bride* yazan beyaz sabahlıkla -bunu da çarşıya çıktığımız sıra almışlardı- kaldığım odadaki aynalı masanın sandalyesine oturup makyajımın yapılmasını bekledim. Selen Hanım'ın işinde uzman elleri yüzüme adını bilmediğim malzemeleri sürerken çoktan hazırlanmış Hüma her anımı videoya kaydediyor, fotoğraflıyordu. İşi gereği görsel olan her şeye fazlasıyla ilgiliydi.

Saçım ensede topuz yapılmış, üstüne desenli, tacı andıran beyaz, zarif bir süs kondurulmuştu. Duvağım da o süse takılıydı. Suratım canlı ve parlak görünüyordu, ışıltılı, şeftali tonlarında zarif bir makyaj yapılmıştı. Açık kalan kulaklarımda damla şeklinde ufak tektaşlı küpeler takılıydı. Gelinliğim kalp yakaydı, kısa kol kısmı tülden oluşuyordu ve üzerine küçük küçük beyaz çiçek işlemeleri kondurulmuştu. Alt kısmı istediğim gibi, pek kabarık değildi. Sırtı bağlamalı olduğundan giyinmeme Hüma yardım etmişti.

Çarşıya çıktığımızda bu gelinliği giyip aynada yansımamı görür görmez *benim için özel dikilmiş gibi,* diye mırıldanmıştım.

Ve şimdi odadaki boy aynasından kendimi seyrederken ne kadar doğru bir seçim yaptığımı bir kez daha anlıyordum.

Gözlerim aynadaki yansımama büyülenmiş gibi bakarken birden yanımda küçük kardeşim Sehra'nın olduğunu düşündüm. Küçük ağzı açık kalmış bir halde bana hayran hayran bakarken, "Pyenses oldu ablam," derdi muhtemelen. Beni böyle görmeyi çok ister, çok mutlu olurdu. Onu yanımda istedim birden. Annemi aynada arkamda, gözlerini silerek yarı mutlu yarı üzgün bakışlarla beni izlerken görürdüm. Gülnar ve Ayşe de ağlayışlarını benden gizli yapar yine bana hayran hayran bakarlardı ve tepsiyi kimin tutacağı tartışmaları nikâh anma dek sonlanmazdı. Yasir bakışlarını kaçırırdı hep benden, hüznünü gizlemek için. Kapıdan çıkarken babam son kez sarılırdı bana. Abim ağlardı kesin. Duygusaldı çünkü o, saklayamazdı pek hislerini. Ama beni ağlatmamak için birkaç güzel sözle de güldürürdü yüzümü. Abim... *Abimi çok özledim.* Haberi bile yoktu evlendiğimden.

Gözlerim doldu, neredeyse ağlayacaktım ki bir anda duyduğum patlamayı andıran sesle irkilerek başımı çevirdim. Pencereye doğru bakarken korkuyla, "O da neydi?" diye sordum.

"Davul zurna," diye aydınlattı Hüma beni, korkuyla dikleşen omuzlarım indi. "Adettendir, gelin çıkarma sırasında evinin önüne davul zurna gelir Türkiye'de. Çoğu kutlamada olur bu, asker eğlencesinde falan da... Bu da gelin çıkarma müziği."

Zurnanın sesi ağıt gibi çıkıyordu, oynama değil de ağlama hissi veriyordu. Gelinliğimin eteğini toplayarak ilerledim ve pencereden dışarı baktım. Aşağısı kalabalıktı. Çocuklar ellerinde balonlarla bir o yana bir bu yana koşuyor, abiye giyinmiş kadınlar ve takım elbiseli adamlar kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Nikâh çiftliğin içinde olmasına rağmen gelin arabası bile hazırdı. Heyecanım ve ağlama isteğim katbekat arttı. *Ailem de şu an yanımda olmalıydı.*

Boğazıma büyük bir yumru yerleştiğinde dudağım seğirdi. Ağlamak üzereydim. Kendimi sıkarak burnumu çektim, derin bir nefes aldım ve sakinleşmeyi denedim. *Ağlamamı istemezlerdi.*

Odanın kapısı tıklatıldığında, "Abim geldi," dedi Hüma heyecanla. Nabzım, dışarıda çalan davulu bastırarak yankılandı kulaklarımda. Üzerindeki şalıyla aynı renk lacivert, saten abiyesinin eteklerini tutarak masamın üzerindeki, içinde soft pembe, beyaz, gül kurusu, krem rengi, yeşil kır çiçeklerinin bulunduğu gelin buketimi alıp bana uzattı. Buketimi elime aldığımda kapıya gitti ve açmadan, "Kapı açılmıyor," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Kilitlenmiş mi?"

Hüma çok komik bir şey söylemişim gibi gülerek başını çevirip bana baktı ve "Âdettendir," diye fısıldadı.

Hiçbir şey anlamamıştım.

O sırada Selim'in sesini işittim. "Hüma, sen erkek tarafısın kuzen."

"Yo," diye seslendi Hüma. "Ben bugün Mihra'nın ablasıyım. Ona göre davranın."

Yusuf'un kahkahasının tatlı tınısını işittim ve yüzünü göremesem de kalbim pır pır etti o an.

"Açarız, sıkıntı yok," dedi Yusuf Agâh ve Hüma aldığı bu yanıt karşısında kilidi açıp kapıyı hafiften araladı. Başımı uzatıp baktığımda eline konan bir deste parayı görünce gözlerimi büyüttüm.

"Yeterli değil," dedi Hüma, bana bakıp göz kırptı. "Kızımızın güzelliğini görmeye hiç yeterli değil. Kesenin ağzını biraz daha açmanız lazım."

Olayı anlayarak gülümsedim. Eline iki deste daha para konunca ikna olup, "Bereketini görün," diyerek kapıyı açtı Hüma. Ve Yusuf Agâh'ın bakışları bakışlarımla buluşunca davulun sesi kesildi benim için, etraftaki herkes yok oldu, bir tek o kaldı karşımda. Beni, karşısında dünyanın en güzel

manzarası varmış gibi büyülenmiş bakışlarla izleyen, gözümde evrenin en yakışıklısı sayılan kusursuz adam...

Jilet gibi duran takım elbisesinin ceketi üzerine tam oturmuştu. Ceketi, gömleği, kravatı, pantolonu hepsi baştan ayağa siyahtı ve beyaz olan tek şey ceketinin cebine takılmış olan kır çiçeğiydi. Tıraş olmuştu, yanakları sakalsızdı. Saçını biraz kestirmiş, yukarı kaldırıp sağa yatırmıştı. Beni görünce aldığı son nefesmiş gibi iç çekti, soluğunun tadını çıkardı. Dudakları aralandı ama başta bir şey söyleyemedi. Belli belirsiz gülümsedi, hemen kendini belli etti iki yanağındaki gamzelerin emareleri. Yutkunduğunu âdemelmasının hareketlenmesinden anladım. "Çok güzel..." dedi soluklarının arasından kesik kesik bir sesle. Başını hafiften sallayıp gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeyi denedi. "Çok güzelsin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırıp tebessüm ettim. Yanaklarımın renk değiştirmesi, yaptığı iltifatın ve attığı o etkileyici bakışların üzerimde ne denli etkisi olduğunu görmesine yeterli bir cevaptı. Ağır adımlarla bana yaklaştı, karşıma geçtiğinde elini uzattı. Titreyen ellerimi avucunun üzerine kapattığımda yumuşakça kapattı parmaklarını elimin üzerinde.

"Sana söz Mihra," dedi yüzümü daha yakından mercek altına aldığında. Başımı kaldırdım ve yakından çok daha güzel görünen esmer çehresine baktım. Sıcacık kehribar hareleri içime işledi. "Tuttuğum bu eli, bir ömür bırakmayacağım."

Sözünü tutacağına şüphem yoktu.

Evden birlikte çıktık. İlk olarak fotoğraf çekimi yapıldı. Yusuf Agâh'la yakınlaştığımız onlarca poz denedik. Bazen o çeneme dokunup bana baktı, bazen ben başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Ancak benim en içime sinen klasik pozlar olmuştu. Yan yana iki sandalyeye oturup gülümseyerek bakmıştık ekrana. Birinde ayakta el ele tutuşup birbirimize bakıyorduk öylece. Birinde başımı Yusuf Agâh'ın omzuna

yaslayarak gülümseyip poz vermiştim. Bir diğerinde ben objektife bakarken Yusuf Agâh bana bakıyordu. Yüzlerce poz çekildik, sonrasında arasından istediklerimizi seçecektik. Hüma'nın güzel seçimler yapacağına emindim.

Akşam olduğunda ufak bir Sivas konvoyunun ardından nikâhın yapılacağı alana geldik. Yüzüme örtülen ince, beyaz tül duvağın ardından gördüğüm yüzlerce kişilik masaların arasında kalan, bizim için hazırlanmış çiçeklerle bezeli yoldan, yüksek alkışlar ve patlayan konfetiler eşliğinde el ele ilerledik nikâh masasına. Sabahtan bu yana değişmeyen tek şey heyecanım ve kalp atışlarımın sesiydi. Benim şahidim Hüma olmuştu, Yusuf Agâh'ınkiyse Hüma'nın eşi Alper. Bu kadar iyi anlaşan ve yakışan bir çiftin şahitlerimiz olması güzeldi.

Orta yaşlardaki erkek nikâh memuru mikrofonu eline alıp, "Sevgili davetliler, Yusuf Agâh Demiral ve Mihra Elnurova'nın nikâh törenine hepiniz hoş geldiniz," dedi. Yeniden kopan alkış tufanı kalbimin ritimlerini bastıramadı. Nefes almakta zorlanıyordum, titreyen ellerim, avuçiçlerim soğuk soğuk terliyordu. "Kendileri bize müracat edip evlenmek istediklerini beyan ettiler," deyip lafı uzatmadan bana baktı. "Siz, Mihra Elnurova, hiçbir etki altında kalmadan, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, Yusuf Agâh Demiral'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Yusuf Agâh'a baktım. Bu cevabı daha önce verdiğimden, şimdi imam nikâhındaki halime göre biraz daha rahat olduğum söylenebilirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm ettikten sonra mikrofona eğildim. "Evet."

Sesim titremişti heyecandan. Büyük bir alkış tufanı koptu.

Alkışların sesi hafiflediğinde nikâh memuru Yusuf Agâh'a döndü. "Siz, Yusuf Agâh Demiral, hiçbir etki altında kalmadan, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, Mihra Elnurova'yı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Yusuf Agâh benden çok daha gür bir sesle, "Evet!" dedi. Yeniden bir alkış tufanı koptu. Selim ıslık çaldı, "Helal olsun!" diye bağırdı. Gülmeden edemedim.

Şahitlere de sorduktan sonra, "Ben de sizleri, karı koca ilan ediyorum," dedi nikâh memuru ve imzaları atmamız için nikâh defterini uzattı. Adımın yazılı olduğu kısma titreyen ellerimle biraz tuhaf bir imza atıp defteri Yusuf Agâh'a uzattım. O da imzasını attıktan sonra şahitler imzaladı defteri.

Yusuf'un kuzeni İlknur, "Mihra, damadın ayağına bas," diye uyardı beni.

"Yok yok, basma," dedi ayağını burkan Mete.

Hüma bana baktı ve "Bas bas," dedi. Alper eşinin heyecanına karşı gülerken ben eteğimi kaldırıp bana söylenileni yaparak Yusuf Agâh'ın ayağına hafifçe bastım. Bana bakarak güldü. "İyice buralı oldun."

Kaşlarımı kaldırıp başımı omzuma eğdim. "Artık ben de Sivaslıyım, ona göre."

Nikâh memuru ayağa kalktığında biz de ayaklandık. Memur evlilik cüzdanımızı uzattığında Yusuf Agâh bana işaret etti almam için. Nikâh cüzdanım elime aldığımda memur, "Ömür boyu mutluluklar diliyorum," dedi ve yeniden alkışlandık.

Gülümseyerek teşekkür ettik. Şahitlerimiz Hüma ve Alper de bizi tebrik etti. Alper'le Yusuf el sıkışırken Hüma'yla ben sarıldık. Kenara çekildiklerinde Yusuf Agâh'la karşı karşıya kaldım. Bana bakarken derin bir nefes aldı, elleriyle yüzümü gölgeleyen duvağın ucundan tutup yavaşça kaldırdı ve yüzümü meydana çıkardı. O yakınlıktan bana bakarken, "Güzel *eşim* benim," diye mırıldandı ve kalbimdeki çiçek bahçesine ektiği çiçeklerin sayısı biraz daha arttı. İki eliyle yüzümü yumuşakça kavrayıp eğildi, sıcacık dolgun dudaklarını alnıma bastırdığında hissettiğim duygu yoğunluyla gözlerimi kapattım.

Artık resmi olarak Yusuf Agâh Demiral'ın eşiydim.

Nikâh sonrası yemekler yenildi, takılar takıldı. Yusuf Agâh beni yakınlarıyla tanıştırdı, bol bol tebrik dilekleri alıp övgüler işittik. Tüm bu süreç boyunca ailemi aklıma getirmemeyi denedim. Kalabalığın arasında bir masa belirledim, o masada ailem varmış gibi düşündüm. Her anımda yanımda oldukları hissiyle yaşamayı seçtim bugün. Öyle daha rahat etti içim.

Her şey sonlanıp misafirler dağıldığında Hüma'nın yardımıyla Yusuf Agâh'ın odasına çıktım. Odasının genişliği orta gelirli bir ailenin salonu kadar vardı. Açık gri, siyah ve krem renkleri hâkimdi. Koyu gümüş rengi nevresimin serili olduğu yatağın sol tarafında duvarın tamamını kaplayan geniş bir kitaplık vardı. Tüm kitaplar boyutlarına, renklerine, incelik kalınlıkları göre özenle dizilmişti. Yatağın sağ tarafındaki duvarı komple camdı ve odasının balkonuna açılıyor, krem rengi ince tül sayesinde dışarısı görünmüyordu. Duvarın kenarında, pencereye çekilmemiş siyah güneşlik bulunuyordu. Kapının sağında iki kişilik, rahat görünen bir koltuk vardı. Kapalı kapının ardındaysa banyo olduğuna şüphem yoktu.

Yatağın üzerine oturduğumuzda, "Kıyafetlerinin hepsini dolaba yerleştirdik," dedi Hüma ben meraklı gözlerle odayı incelemeyi sürdürürken. "Oda şimdilik böyle ama zamanla senin istediğin şekilde dekore edilir. Bir içmimar olarak bu odayı yenilemenize yardımcı olmaktan keyif duyarım."

Tebessüm ederek Hüma'ya baktım. "Bu hali de çok güzel."

Elimi tuttu sevecen bir tavırla. "Mihra, ne kadar alçak gönüllüsün. Hiçbir şey istemiyorsun, önüne ne sunulursa dünyanın en güzel şeyiymiş gibi davranıyorsun." Kaşlarını çattı. "Ama böyle olma. En azından çevremizde yabancı insanlar varken. Kıskanırlar bizi yoksa. Nazar ederler mazallah."

Güldüm. Nüktedan bir kişiliği vardı.

Kalkıp yatağın sol tarafındaki komodini açtı, içerisinden küçük, kare bir çelik kutu çıkardı. Kutuyu kaldırıp getirdi ve ikimizin arasına koyup yeniden oturdu. "Takılarını bu kasaya

koyabiliriz. Bununla götürmen daha iyi olur. Güvende saklarsın hep."

Yarın akşam Karahan'a gitmek için yola çıkacağımız aklıma gelince heveslendim tekrar.

"Çıkaralım mı?" deyince başımla onayladım çünkü çok fazla ağırlık yapıyorlardı. Arkamı döndüğümde Hüma altın kolyelerin klipsini açtı ve üstümdeki tüm ziynet eşyalarıyla birlikte kasaya koyduktan sonra bana nasıl şifre koyacağımı gösterip kasayı kilitledi. Takıların ağırlığından kurtulduğumda nispeten daha rahat nefes alıyordum.

Hüma yeniden bana baktığında, "Konuşmak istersen..." dedi nasıl konuşacağını bilmediğini belli ederek. "Yardımcı olmamı istediğin bir şey varsa yani, sorabilirsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Teşekkür ederim her şey için. Bana gerçekten abla oldun. Bu... Çok güzel bir hismiş."

Gözleri dolu dolu gülümsedi. İki eliyle ellerimi tutup nahifçe sıktı. "Canım benim," dedi. "Ben teşekkür ederim esas, ailemizi bu kadar çabuk benimseyip hepimizle iyi anlaştığın için. Abim çok şanslı, Mihra. Onun adına çok seviniyorum."

"Ben de çok şanslıyım," diye yanıtladım. "Yusuf Agâh yeterli oluyordu ne kadar şanslı olduğumu hissetmeme ama buraya gelince ötesinin de olduğunu anladım."

Hüma başını sol omzuna eğerek tatlı bir ses çıkardı. Ardından beklemeden bana sarıldı. Benim de kollarım tüm samimiyetimle onu sardı hemen. Geri çekildiğinde, "Gideyim ben artık," dedi. "Abim gelmek üzeredir."

Bahsi geçince dahi kanım kaynıyordu. İlk kez Yusuf Agâh'la aynı odada, aynı yatakta kalacaktım. Daha önce beni İlteriş'ten kurtardığı zaman birlikte uyumuştuk ama şimdi çok farklıydı. Karı koca olarak birlikte yatacaktık. Belki... Sadece uyumayacaktık bile.

Hüma çıkıp beni yalnız bıraktıktan yaklaşık bir-iki dakika sonra odanın kapısı tıklatıldı ve Yusuf Agâh'ın geldiğini

anlayarak derince soludum. Kapı yavaşça aralandı, Yusuf Agâh sessizce boğazını temizleyerek içeri girdi. Gözlerimiz buluştuğunda kapıyı kapattı ses çıkarmadan. Beni şöyle bir inceledi yanıma gelirken, "Üzerini değiştirmemişsin," dedi.

"Değiştiremedim," diye karşılık verdim. Yanaklarımın kış ayında yanan bir sobadan daha sıcak olduğuna emindim. "Yani..." diye ekledim. Biraz sağıma dönüp Yusuf'un gelinliğin sırt kısmını görmesini sağladım. "Fermuarı yok, iplerinin çözülmesi gerekiyor. Unutmuşum, Hüma'ya söyleyemedim."

Kaşlarını kaldırdı, derin bir nefes alıp verdikten sonra başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Çağırayım mı?"

Çekingen bir sesle, "Yok," dedim. "Gerek yok... Sen varsın ya."

"Ha, evet," dedi. Boğazını temizledi. "Ben varım."

Yusuf Agâh'tan çekinmemin artık yersiz olduğunun bilincindeydim. Evlenmeden önce bu konularda nasıl bir tutum sergileyeceğimi bilmediğimden çekinirim sanıyordum fakat ben ne kadar çekingen davranırsam Yusuf Agâh'ın da aramızdaki mesafeyi o kadar artıracağından emin olduğumdan çekingenliği bir kenara atma kararı almıştım. Çünkü ona daha yakın olmak istiyordum. Evet, istiyordum. Çünkü ona âşıktım. Çünkü, onun eşiydim ve o da benim eşimdi.

Evlenmiştik.

Kalbim tekledi.

Yusuf Agâh ağır adımlarla ilerleyip tülün arkasına siyah güneşliği çekti ve odanın içinin dışarıdan görünmesini engelledi. Sonrasında yanıma geldi, sakince oturdu sağ tarafıma. Elini ceketinin iç cebine atıp siyah kadife bir kutu çıkararak ceketini yatağın ucuna bıraktığında kaşlarımı çattım.

"Benim sana hediyem," diye mırıldandı.

Başımı sol omzuma yaklaştırdım. "Daha ne kadar hediye alacağım? Bir servet sundunuz bana..."

"Hepsine değersin ama..." dedi gülümseyerek. "Bu küçük bir şey."

Kutuyu bana uzattığında el mahkûm aldım. Kilidini açtığımda içinde iki adet gümüş bileklik olduğunu gördüm. Bilekliklerin ortasında siyah bir daire vardı, dairenin içindeyse hilal motifi bulunuyordu. "Çift bilekliği mi?" diye sordum bir tanesini elime aldığımda.

"Sayılır ama daha özel bir anlamı var," dedi. "Getir takayım."

Söylediğini yaparak bileğimi uzatıp ters çevirdim. Yusuf Agâh bilekliği sağ bileğime takıp klipsini geçirdi. Hoş durmuştu. Onunkini de ben taktım bileğine. "Güzelmiş," dedim sessizce.

"Bu aslında mesafe bilekliği diye geçiyor, Mihra," diye aydınlattı beni. Bir şey anlamadan gözlerimi kıstığımda ekledi. "Daire kısmına tıkladığın zaman," deyip parmağıyla bilekliğimdeki o kısma dokundu. Bir titreşim hissettim ve aynı zamanda Yusuf Agâh'ın bilekliğinin de beyaz ışığı yanıp söndü. "Dünyanın neresinde olursan ol, bildirim gönderiyor bilekliği taşıyan diğer kişiye. *Yaşıyorum* bildirimi, *seviyorum* bildirimi, *aklımdasın* bildirimi. Tek titreşim ama bu anlamların hepsini taşıyor."

"Sen... Ciddi misin?" diye sordum şaşkın şaşkın bilekliği incelerken. "Oluyor mu gerçekten?" deyip inanamayarak ben de tıkladım ve yeniden titreşim hissettim. Yusuf'un bilekliğindeki daire tekrar yanıp söndü. "İnanılmaz."

Tebessüm etti. "Mesleğim gereği, birbirimizden kilometrelerce uzaklıkta geçirdiğimiz günler olacaktır," deyince kocaman bir fil oturdu yüreğimin üstüne. Yusuf Agâh'tan ayrı geçireceğim tek bir günüm dahi olsun istemezdim, düşüncesi bile yoruyordu kalbimi. "Çoğu zaman telefonlar çekmeyecektir, işte o zamanlarda... Ne zaman yaşadığını hissetmek istesem ne zaman sana olan aşkımı söyleyecek gibi olsam buna dokunurum, hissedersin sen de."

Gözlerim dolu dolu bilekliğe bakarken yutkundum, neredeyse ağlayacaktım. Zayıf ellerle kirpiklerime tutunan yaşlar

akmak için tek bir göz kırpışa bakıyordu. Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslatıp, "Yusuf..." diyebildim sessizce. "Yusuf Agâh... Bu... Çok anlamlı. Çok özel. Çok..." İç çektim. Gözlerimden yaşlar boşalmak üzereydi.

Yüzümü iki avucunun arasına aldı, başparmaklarıyla göz altlarımı silerek, "Şşt," dedi üç kere. "Ağlamak yok kır çiçeği, ağlamak yok. Ağlarken görmemeliyim seni." Zarifçe temizledi yaşları. "Gül, güller açsın içimde."

Burnumu çekerken tebessüm etmeye çalıştım ama ne kadar başarılı olabilmiştim bilmiyordum. "Duygu yoğunluğundan... Mutluluktan ağlıyorum. Yusuf..." Başımı gelişigüzel salladım, omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Çok seviyorum seni."

Yaklaştı ve yeniden alnıma bastırdı dudaklarını. "Ben de seni, kır çiçeğim."

Siyah gömleğin sardığı kaslı kolları ince bedenime dolandı, bu anı bekliyormuş gibi sığındım ona. Ellerimi sırtında birleştirirken ıslak yanağımı göğsüne yasladım, kaliteli kumaş gözyaşlarımla lekelendi. Yusuf Agâh biraz daha sıkı bastırdı göğsüne beni. Her soluyuşumda ciğerlerimi şölen yerine çeviren ferah, güven verici kokusunu çektim içime. Büyük ellerinden biri saçlarımı okşadı, okşadı... Başını eğdi, kafamın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Ona her sarıldığımda hızlanan kalbinin ritimleri kulağımda eşsiz bir melodi gibi yankılanıyordu. Benim için hızlanıyordu nabzı. Ömür boyu onun için atacağını bildiğim yüreğim bununla beraber daha da arsızlaşıyor, göğsümden fırlayacak raddeye geliyordu.

Eli belimde yukarı aşağı giderek beni sakinleştirirken kafasını biraz eğince dudakları kulağıma yaklaştı. "Dön istersen," diye fısıldadı. "Kurtarayım artık seni şu düğümlerden."

Çok iyi olurdu. Gelinlik dakikalar geçtikçe üzerimde ağır bir yük olmaya başlamıştı. Yaşlı gözlerimi kırpıştırarak başımla onayladım ve burnumu çekip derin bir nefes aldıktan sonra yatağın üzerinde ona arkamı döndüm.

Nefesimi tutarak gelinliğin düğümlerini çözmesini bekledim. Tek elini kaldırıp ilk düğümü çözdü, göğsümde büyük bir rahatlama hissettim. İkinci düğümü çözerken elinin tersi yavaşça sırtıma dokununca hissettiğim temasla omuzlarım gerildi. Aldığım nefes ciğerlerime ulaşamadan soluk borumda bir yerde takılı kaldı. Yavaş yavaş, acele etmeden çözdü tüm düğümleri ve gelinliğin üst kısmı bollaştı.

İşi bitmesine rağmen geri çekilmedi.

Ne o geri çekilecek gücü buldu kendinde ne de bende uzaklaşma isteği vardı. İkimiz de gergindik ama heyecanlı bir gerginlikti bu. Birbirimizden ayrılmak istemiyorduk. Tenlerimiz de istemiyordu bunu; kalbimiz, ruhumuz da. Bu gece, bizim miladımız olacaktı sanki.

Sırtımdaki ellerini usulca indirip bel oyuntuma yerleştirdi. Belimi kavrarken alnını saçlarımın üzerine yasladı. "Mihra..." dedi sessizce, çaresizce, güçsüzce, tutkuyla.

Artık nefes almıyordum.

Sıcacık soluğu kulağımın üzerine dağıldı. Burnunun ucu kulağımın arkasına dokununca gözlerimi kapattım. Tek eli elimi tutup parmağının ucuyla bileğime dokundu, indirdi başını, dudakları boynumun sağ tarafınaulaştı. Gelinliğin üst kısmı omuzlarımdan düşmek üzereydi.

"Rüya değil, nabzın atıyor," diye fısıldadı, nabzımı yokladığı boynuma. Yutkunuşunu duydum. "Mihra Elnurova değil. Mihra Demiral." Tüm zamanlar bu anın hasretini çekmiş gibi beni soluyunca iç çektim. "Buradasın. Yanımda. Benim eşimsin ve ben de senin. Bedenimden ruhuma, tüm kalbimle seninim. Şimdi, uzaklaşmalı mıyım senden? Beklemeli miyim?" diye sordu ***bunu nasıl yapacağım*** der gibi. Benden bir cevap bekledi ama dilim çoktan lal olmuştu. Uzaklaşmasını istemiyordum. Aksine, şu an yaşadığımızın daha fazlasıydı arzuladığım. "Şimdi, nasıl uzaklaşacağım senden?"

Uzaklaşma demek, *hazırım* diye devam ettirmek istedim ama yapamadım. Dile dökülemedi ağzımda biriken sözcüklerim.

Sessiz kalışımı muhtemelen olumsuz bir yanıt olarak algıladı Yusuf Agâh ve iç çekti. Alnını saçlarıma değdirdi, gözlerini kapattı. Eşzamanlı olarak kapandı benim de gözlerim, bitmesini istemiyordum. Gitmesini istemiyordum. Bu geceyi ondan uzakta geçirmek istemiyordum. Tek elini indirdi yavaşça belimden. Başını hafiften geriye çekti, bileğimi tutan eli bileğimi serbest bıraktığımda içgüdülerime yenik düşerek bu defa ben onun elini tuttum.

Yusuf Agâh'ın bu hareketimle kaskatı kesildiğini hissettim. Şimdi nefes almayan oydu. Kokusu hipnoz edici bir aroma gibi soluklarıma karışırken parmaklarımı bileğine bastırdım. "Uzaklaşma," diye fısıldadım bir anlık cesaretle. Nasıl yaptım bilmiyorum ama dökülebildi dudaklarımdan bu kelime. Güçlükle nefes alıp yutkunurken titredim. Dudaklarımı aralayıp biraz daha döndüm ona. "Bekleme," diye fısıldadım.

"Mihra," dedi, sesi yalnızca benim duyabileceğim tonda çıkıyordu. Yutkundu, boğazındaki çıkıntılı âdemelması oynadı. "Ne söyledin?" diye sordu tekrar etmemi ister gibi. Teyit etmeden bana yaklaşmayacağını biliyordum, yanlış anlamış olabilme ihtimalini eritmek istiyordu.

Yadırgamadım sorusunu. Bu defa ben yutkundum. "Uzaklaşma benden," dedim sessizce. Bileğini tutan parmaklarım yalnızca heyecandan titriyordu.

Yoğunlaşan bakışları gözlerimde, yanaklarımda, burnumda, yüzümün her noktasında değerli bir mücevher arıyormuş gibi gezindi. Aldığı sığ nefesler düzensizleşti. "Emin misin, Mihra?" dedi soluklarının arasından.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı salladım. "Eminim," dedim utanmaya gerek görmeden. Sesimiz kesik kesik çıkıyordu.

Sözlerle yetinmeyip teşvik etmek amacıyla çenemi kaldırdığımda Yusuf Agâh başka soru sormadan ikna olmuş gibi başını eğdi. Alnı alnıma, burnunun ucu burnuma dokundu. Tek elini çıkardı, parmaklarının dış kısmıyla yanağımı okşadı, ardından işaret ve başparmağıyla çenemi tutup kaldırdı nazikçe. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken ondan gelecek her şeye hazır olarak büyük bir özgüvenle araladım dudaklarımı.

Sözlerimle birlikte başını biraz daha eğen Yusuf Agâh artık dayanılmaz hale gelen o mesafeyi büyük bir sabırsızlıkla kapatarak beni öptüğünde sersemleştim, yer bir anlığına ayağımın altından kaydı sanki. Kalbim daha önce var mıydı? Atıyor muydu? Sahiden sol tarafımda mıydı? Oysaki şimdi tüm bedenimde hissediyordum hızlanan nabzımı. Kan bu kadar sıcak mı pompalanıyordu kalpten damarlara? Aklımda onlarca soru yer etti. Kanım daha hızlı akmaya başladı sanki. Nereye koyacağımı bilemediğim sol elimi kaldırdım, düşüp gitmekten korkarcasına sevdiğim adamın ensesine tutundum. Sağ elim yavaşça yukarı tırmanıp, ince siyah gömleğin sardığı sol göğsüne kondu. Yüreği hızlanan ritmiyle aşkını haykırıyordu bana sanki, tıpkı öpüşü gibi.

Geniş odanın içerisinde, pencereye vuran yağmur damlalarının sesi haricinde yalnızca nefes alıp vermelerimiz duyuluyordu. İçimde daha önce hiç tadına varamadığım değişik bir heyecanın kıpırtılarını hissediyordum. Kalbim uçmayı yeni öğrenmiş bir serçenin gökyüzüne kanat çırptığı ilk anı kadar hızlı atıyordu.

Yusuf Agâh, alelacele bir tavırla ceketini çıkardıktan sonra yeniden yakınlaştığında ben de içgüdüsel olarak sırtüstü eğildim. Sırtım yatağa değip başımın arkası yastıkla buluştuğunda avuçlarını başımın iki yanından yatağa bastırıp üzerime eğildi. Burnunun ucu neredeyse burnuma değecekti ama daha fazla yaklaşmadı, sıcak nefesi yüzümde kaygan bir yel gibi akıp gidiyor, soluklarımız birbiriyle dans ediyordu. Gecenin

karanlığının benim nezdimde ışıltısını bastırmaya yetemeyeceği kehribar harelerinde şimdi, daha önce görmediğim farklı bir yoğunluk vardı. Sevginin yaydığı arzuya ait olan bir yoğunluk.

Gözleri yüzümün her bir noktasını aklına kazımak ister gibi çehremde gezinirken bir anlığına seğiren dudaklarıma takıldı ve "Titriyorsun," dedi sessizce. "Korkuyor musun?"

Korkuyor muydum? Çok fazla duygu barındırıyordum içimde ancak korku bunlardan biri değildi. Özlem vardı, aşk vardı, tutku vardı, arzu vardı ama korkuyu bulamıyordum. Esamesi dahi okunmuyordu. Bir anda arınmıştım sanki kötü olan tüm hislerden.

Başımı olumsuz anlamda sallayıp, "Korkmuyorum," dedim hiç çekinmeden. Korktuğumu hissettiği an geri çekileceğini biliyordum. Benim kararsız kaldığım hiçbir şeyde ileri gitmezdi. Beni, benden çok düşünüyordu. "Üşüdüm sadece."

Üşümek değil de heyecanımdı beni esas titreten. Nabzım kulaklarımdaydı. Sağ elimi kaldırıp avucumu daha sabah tıraş edilmiş pürüzsüz yanağına bastırdım ve başparmağımla yanağını okşadım. Ona dokunduğuma inanamıyordum, gerçekten yanındaydım ve bu, ondan ayrı geçirdiğim günler boyunca gördüğüm rüyalardan biri değildi. Onu istiyordum, buna emindim ve hiç şüphem yoktu. "Seninle ilgili hiçbir şey korkutmaz beni, Yusuf Agâh. Hiçbir şey."

Cesaretlendirmek adına çenemi ileri attığımda Yusuf Agâh kararlılığıma emin olarak daha fazla bekleyemeden tekrar öptü beni ve bu aramızda canlanmayı bekleyen ateşi harladı. Elleri gelinliğin düşmek üzere olan askılarını kavradığında kollarımı geriye atarak çıkarmasına yardımcı oldum. Bir anlığına geri çekilip alıcı gözle bana baktığında, yanaklarımın ısındığının farkına vararak gözlerimi kaçırdım ve yağmur damlalarının buğulaştırdığı pencereye ilişti bakışlarım. Yusuf Agâh elinin tersini yanaklarıma sürttü, boynuma ve daha aşağısına ulaştı

dokunuşları. "Bana bak kır çiçeği," dedi utangaçlığımın farkına vararak. "Kır çiçeğim, kaçırma gözlerini benden."

Yutkundum. Derin bir nefes alarak başımı çevirip arzuyla ışıldayan gözlerine bakıverdim ve o an ikimizin de harelerinde aynı kıvılcımlar çakıldı. "Seni seviyorum Mihra," dedi ve nabzım daha hızlı atmaya başladı. "Ve bu diğer tüm hislerin önüne geçiyor."

Belli belirsiz gülümseyerek, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Bu cevap ona yetti. Zaman geçtikçe fazlasını istedim, çok daha fazlasını. Daha önce tahayyül dahi edemediğim o an geldiğinde kendimi durduracak, geri çekilecek tek bir hücrem dahi yoktu. Yusuf Agâh'ı her haliyle, her şekilde istiyordum. Ona eşi benzeri bulunamayacak duygularla âşıktım. Onun her bir zerresini seviyordum. Bedenim sevdiğim adam tarafından keşfedildikçe içimde tarifi imkânsız kıpırtılar baş gösteriyordu. Nihayetinde bir bütün olduğumuzda gözlerimi kapattım ve gökyüzüne ulaştığımı hissettim; yıldızlara dokunduğumuzu ve odanın karanlığının aksine içinde bulunduğum göğün masmavi yüzeyinin beni aydınlattığını...

Birlikte zirveye ulaştığımız gibi birlikte tükendik. Soluklarımız birbirine karışırken kollarımız da birbirine dolandı. Gözlerim ağır ağır kapanırken kulaklarımı dolduran tek ses Yusuf Agâh'ın sayısız kez söylediği *seni seviyorum*ları oldu.

Ben daha huzur verici bir uykuya kapatmamıştım gözlerimi hiç.

Odayı dolduran telefon zil sesi zihnimi iştigal etmeyi başardığında uykumdan sıyrılarak araladım gözlerimi. Bir an, nerede olduğum konusunda afalladım. Hayatımın en büyüleyici gecesi olan dün gecenin bir rüya olduğu hissiyle kavruldum ve kırpıştırdığım gözlerimi açarak başımı kaldırdım. Gece boyu

beni saran, hâlâ göğsünün üzerinde yattığım Yusuf Agâh'ın sıcak kolları bedenimden ayrılmış, yatağın üzerinden komodinin üstündeki ısrarla çalan telefonuna uzanmıştı. Kırpıştırıp açtığı gözleri, onun da telefon sesiyle uyandığını gösteriyordu. Küçük, tuşlu telefonu eline alıp numarayı kontrol ettiğinde, varlığını içimde derinden hissettiğim utangaçlığı bir kenara bırakarak, "Kim o?" diye sordum. Gecenin bu vakti birinin araması endişelendirmişti beni.

Dudaklarından bezgin bir soluk döküldükten sonra omuzlarını indirerek, "Askeriyeye ait telefonum," diye bilgilendirdi beni uyku mahmuru sesiyle. "Açmam gerekiyor güzelim, özür dilerim."

Hayal kırıklığına uğrasam da bozuntuya vermemeye çalışarak gözlerimi kapatıp açtım. Yusuf Agâh bir elini belimden, diğerini yanağımdan usulca çekti. Başını eğip ince askılı beyaz geceliğimin açıkta bıraktığı omzuma bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı. Bana arkasını dönüp, "Alo," dedi, hızla balkona çıkıp kapıyı kapatarak konuşmasını duymamı engelledi.

O sırada duvardaki yuvarlak saat gözlerimi aldı, gecenin dördüydü henüz. Askeriye için normal bir vakit olduğunu düşündüm. Bugün Yusuf Agâh'a verilen izin sonlanıyordu, onun için aramış olabilirlerdi. Yatak odasında yalnız kaldığımda ellerimle yüzüme yelpaze yaparak kendimi sakinleştirmeyi denedim. Hava soğuk olmasına rağmen odanın içi yaz mevsiminden kalmaydı âdeta. Ruhum alev alevdi. Kendimi nasıl sakinleştireceğimi, Yusuf Agâh'ın yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyordum. Aklımda gece olan yakınlaşmalarımız oynuyor, kalbim pır pır ediyor, dudaklarım utangaç bir gülüşle kıvrılmak için can atıyordu. Altdudağımı dişlerimin arasına alarak kendimi dizginlemeye çalıştım ama nafileydi. Artık her şeyimle Yusuf Agâh'ın eşiydim. Rüyada da değildim üstelik.

Birkaç dakika sonra balkonun kapısı açıldığında Yusuf Agâh tekrar göründü ve onu görmek heyecanıma yeniden seviye atlattı. Kapıyı kapattı, bana yaklaşacağını sandım ama yapmadı, üzgün ve endişeli olduğunu fark edecek kadar tanıyordum onu. Üstelik gözlerime bakmaması da hayra alamet değildi. Yatağın üzerinde kıpırdandım. Ağzımı açıp bir şey soracaktım ki sesli bir nefes alıp başını sallayarak konuşmamı beklemeden hızlıca banyoya girdi ve çok geçmeden su sesi duyuldu.

Yatağın üstünde kalakaldım öylece. Neler olup bittiğini anlayamadım ama iyi şeyler olmadığını biliyordum. Kalbim göğsümü delercesine hızlı atıyordu ancak bu sefer heyecandan ya da tutkudan değil, korkudandı tamamen. Zihnimde binbir çeşit felaket senaryosu oynadı. Balamir'i düşündüm, ailemi. Her ne duyduysa bana söyleyecek gücü bulamamıştı Yusuf Agâh, farkındaydım. Boğazıma azılı bir mıh oturdu, saniyeler geçtikçe büyüdü o mıh, soluklanmam dahi zorlaştı.

Bana bir ömür gibi gelen on dakikanın ardından banyonun kapısı açıldı. Yusuf Agâh, beline sardığı havluyla dışarı çıktı. Hemen, "Yusuf?" dedim soru tonlamasıyla. Bana bakmayınca yataktan kalktım, çıplak ayaklarla yanına gittim. Yine ilgisini çekemeyince önüne geçtim ve yere eğdiği yüzüne bakarak, "Ne oldu?" diye sordum.

Bakışları içimi büyük bir telaş bulutuyla kapladı. Kötü bir şey olduğunu anlamam için cevap vermesine gerek yoktu. Yalnızca ne kadar kötü bir şey vardı, onu merak ediyordum. Ne derece kötüydü?

Yusuf Agâh'ın dakikalar önce sıcak kıvılcımlar saçan ancak şimdi o halinden eser kalmayan yorgun hareleri bedenime ilişti. Ardından yüzümü inceledi hüzün yüklü bakışlarıyla. Gözlerini kaçırdı. İç çektikten sonra yutkundu, dişlerini sıktı.

"Yusuf Agâh," dedim bu defa iyice korkarak. "Neler oluyor?"

"Balamir'e büyük bir saldırı gerçekleşmiş," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Ense köklerim uyuştu, dudaklarım açık kaldı. "Türkiye'den gidecek yeni destek ekibiyle birlikte acil olarak çağırılıyorum."

"Ne?" derken gözlerim doldu anında. Titreyen dişlerim birbirine çarptı, ağzımı zor güç açıp kapattım. "A..." dedim, durdum. "Ailem... Ailem nasıl?"

"Bilmiyorum, kimseden haberim yok şu an güzelim. Hazırlanmalıyım."

"Tamam," dedim ve geri çekildim. "Tamam, hazırlanayım ben de hemen." Masanın etrafından dönüp gardroba ilerledim, dolabın kapağını açtım. "Va-valizimi hazırlayayım."

Elim ayağım boşalmıştı. Ağlamamak için zor duruyordum. Dolaptan saçma sapan, hiç işime yaramayacak birkaç parça kıyafet çıkardığımda Yusuf Agâh'ın sesini işittim yeniden.

"Sen gelmiyorsun Mihra," dedi keskin bir tonlamayla. "Ben gidiyorum."

Bölüm On Bir

Vedalar ve Güçlü Bağlar

Yazar Anlatımı

"Şen gelmiyorsun Mihra. Ben gidiyorum."

Genç adam bu kelimeleri dile döktüğünde karşısındaki yüreğinin sahibi, ürkek bir çiçekten farksız duran narin genç kadını ne kadar sarstığını görebiliyordu fakat olması gereken buydu. Türk askerleriyle birlikte zırhlı araçlarla gidiyordu. Balamir'deki Türk Silahlı Kuvvetleri birliğine saldırı düzenlenmişti, acil çağırılmasının sebebi buydu.

Tam otuz dört asker.

Tam, otuz dört Türk askeri gecenin en derin ve savunmasız anında gerçekleştirilen alçak hava saldırısı sonucu şehit edilmişti. Şimdilik kulağına gelen sayı otuz dörttü ama içinden bir ses öyle kalmayacağını düşündürüyordu. Saldırı korkutmak, Türkiye'nin sınırdan çekilmesini sağlamak, oradaki güvenlik açığını büyütmek amacıyla gerçekleştirilmişti. Aldığı istihbarata göre askerleri iyileştirmek için giden ambulanslar bile hedef alınıyor ve engel olunuyordu.

Ancak bilmedikleri bir şey vardı. Oradaki Türk askerlerinin hepsi "Bir ölür, bin diriliriz," sözlerini yüreğe kazıyarak çıkmışlardı yola. Ellerinden geleni ardına koymasalar dahi hiçbiri vazgeçmez, hiçbiri vatanını, silah arkadaşlarını savunmasız, kimsesiz bırakmazdı.

Bunun en yakın ispatı şu an Yusuf Agâh'tı. Yeni evlenmişti, eşi karşısında o süt beyazı teniyle eşsiz bir uyum sağlayan bembeyaz geceliğinin içinde açılmamış gonca gül gibi duruyordu.

Kalbi şu saate kadar en çok onun için atıyorken şimdi, vatanı için gerekirse canından öte bildiği kızdan belki de ilelebet ayrılacak olmak onu korkutmuyordu.

Gözü kapalı giderdi.

Sadece kendisi de değil, onunla aynı durumda olan onlarca, yüzlerce Türk askeri vardı şu an, biliyordu. Kimi eşini bırakacaktı arkasında, kimi kundaktaki bebeğini, kimi anasını babasını... Onları korumak için, bu toprakları korumak için bir gece ansızın çıkacaklardı hayatlarından. Onlar için savaşacak, kan akıtacak, gerekirse canlarını teslim edeceklerdi. Yüzyıllardır olduğu gibi, büyük bir direnç gösterecek, bu toprakları asla düşmanların eline bırakmayacaklardı.

Vatanın serdengeçtileri olarak anılacaklardı hep. Serden, candan, canandan geçenler olarak...

Genç adam öyle bir öfkeyle doluydu ki ışınlanmanın bulunmasını istedi. Çok değil, on dakika öncesine kadar buradan yarın gidecek olmak onu üzüyor, Mihra'yla sıkıntısız geçirdiği günlerin uzamasını istiyordu içten içe. Ancak şimdi Balamir'e dönmek için sabırsızlanıyordu. İntikam arzusu, bir tane teröristin dahi nefes almamasını sağlamak, tek askerin kanını yerde bırakmamak isteğiyle doluydu.

Derin bir nefes alıp verdi. Elindeki tuşlu telefonu odasındaki çalışma masasına bıraktıktan sonra Mihra'nın yanından geçip aceleyle gardırobun kapağını açtı. Genç kadının, *karısının* diye düzeltti bilinci onu, küçük ama hızlı adımlarla peşinden geldiğini hissediyordu.

"Ne?"

Özenle ütülenerek asılmış kamuflajlarını askısıyla birlikte çıkarırken -onları bu kapıdan çıkmadan, Balamir'e girmeden yeniden giyeceğini düşünmemişti hiç, doğrusu aklına gelmiyor değildi bu karamsar düşünceler ama hep iteleyerek, öteleyerek uzaklaştırmaya çalışmıştı- "Seni oraya götüremem," dedi yeniden.

Giysi dolabının kapağını kapattıktan sonra tekrar Mihra'ya arkasını dönüp yürüdü, Mihra da yine onu takip etti.

Yusuf Agâh kıyafetlerini yatağa bıraktı, kamuflaj gömleğini alıp ıslak, kaslı gövdesine geçirerek hızla düğmelerini iliklemeye başladı. "Askeriyeye bağlı takviye ekibiyle gidiyorum, sivil olarak değil."

Mihra'nın böyle hayal etmediğini biliyordu ama Yusuf Agâh'ın hayali tam olarak bu muydu sanki? Birlikte dönmeyi o da istiyordu. Evleri bile hazırdı fakat durumlar bu haldeyken Mihra'yı kesinlikle yanında götüremez, onu ne olduğu belirsiz ortama, mayınların, bombaların ve teröristlerin cirit attığı topraklara bırakamazdı.

Üstelik kendi bile görevde olacaktı, Mihra'ya orada kim sahip çıkacak, göz kulak olacaktı?

Asla yapamazdı.

Ona doymuş muydu? Asla. Ona doyulur muydu? Bırakmak kolay mıydı arkasında o güzeller güzelini? Hiç değildi. Hele de dün geceden sonra hiç değildi.

Ancak elinden başka bir şey gelmezdi.

"Ben..." dedi Mihra ürpermiş, titrek, şaşkın sesiyle. "Ben ne olacağım?"

Genç adam gömleğinin düğmelerini tamamen ilikledikten sonra, "Burada kalacaksın," dedi asker resmiyeti taşıyan sesiyle.

Kamuflaj pantolonunu aldı, giyinmeden elinde tutarak Mihra'ya baktı. Ona her baktığında içi gidiyordu ama bugün de bir başka güzeldi. Geceliğinin sağ omzundaki ince askısı omuzlarından düşmek üzereydi. İncecik beli, bakmaya kıyamadığı kadife kadar yumuşak bir teni vardı. Dün geceden itibaren çok başka hisler uyandırmıştı kendisinde, artık eşi olduğunun farkında olan ve kendisini kollarına teslim eden Mihra'sını nasıl bekleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bakmamalıydı, daha fazla, daha derin bakmamalı, kendine engel olmalıydı.

Gitmek üzereydi. Gitmeliydi. Döndüğünde, ondan yeniden alacağı şeyler vardı ama şimdi gitmeliydi.

Sessizce yutkunup toparlanmaya çalıştı, ardından tüm ciddiyetini tınısında barındıran sesiyle konuşmayı sürdürdü. "Evinde. Güvende. Mihra, biz evlendik ve burası senin evin artık."

Söyledikleriyle birlikte normalde içi sevgi dolu bakan kahverengi harelerinin titrediğini fark etti genç kızın. *Yapma,* diye geçirdi içinden. *Ağlama,* diye ekledi. *Zaten zor geliyor senden ayrılmak, bir de yüreğime gözyaşlarınla bir hançer saplama.*

"Ama..." dedi Mihra, üstdudağına göre biraz daha dolgun olan altdudağı seğirdi. Küçük, savunmasız bir kız çocuğu gibi görünüyordu şimdi. Dolan gözlerinden akacak yaşları acemi bir çabayla tutmaya çalıştığı belliydi. "Ben... Burada tek mi kalacağım?" Yutkundu. "Birlikte dönecektik, Yusuf... Söz vermiştin."

"Patlama olmadan önce verilmiş bir sözdü o," dedi Yusuf Agâh, Mihra'nın olayı daha net kavrayabilmesi için sakin sakin. "Şimdi seni o kargaşanın içine sokamam, Mihra. Burada kalacaksın. Burada kalman en doğrusu."

"Ailem..." dedi Mihra. Boğazında büyük, sert bir cisim varmış gibi yutkundu. "Ailem, şehrim, tanıdıklarım o bombaların arasında kalmışken, ne halde oldukları belirsizken... Ben burada mı kalacağım?"

"Tam olarak öyle yapacaksın," deyip arkasını döndü tekrar. "En azından seni güvende tutmalıyım. Zaten girişler kapalıdır şimdi, sivil almazlar. Delilik çünkü bu."

Havlunun düğümünü açmak için ellerini uzattığında göz ucuyla kontrol ettiği Mihra'nın bakışlarının yere ilişik olduğunu gördü. Ağır ağır nefes alıp veriyordu, ağlamak üzere olduğu çok belliydi. Gözleri gözlerinde olmasa dahi anlıyordu Yusuf Agâh onu. Hızlıca önüne dönüp havluyu çıkardı ve kamuflaj pantolonunu giyindi, düğmesini ilikleyip fermu-

arını çektikten sonra Mihra'nın tekrar kendisine baktığını hissetti.

"Ben burada duramam," dedi, artık sesi titriyordu genç kızın. "Yusuf, ben... Telefon bile çekmiyor."

Yusuf Agâh yapmaması gereken bir şeyi yaptı ve başını çevirip Mihra'ya baktı yeniden. Onu en son, abisinin nerede olduğunu öğrenmek için askeriyeye gelip kendisine sarıldığı gün bu kadar üzgün ve bitkin görmüştü. Oysaki birkaç saat öncesine dek yüzünde sonsuz bir mutluluk görüyordu. Şimdi o mutluluğun esamesi okunmuyordu güzel çehresinde. Nihayetinde kızın sağ gözünden ilk damla aktı ve o tuzlu damla genç adamın kalbinde yer eden açık yaraya isabet etti.

Mihra dudaklarını ıslattı, artık akan gözyaşlarını durdurmak gibi bir çabası yoktu. İçli içli ağlarken konuşmaya devam etti. "Telefon bile çekmiyor ve ben burada... Ailemden, senden haber alamadan nasıl duracağım? Duramam." Elini kaldırdı ve tersiyle akmakta olan burnunu sildi. Nefes almaya çalıştı. "Arkanızdan geleyim. Otobüs seferlerine bakalım." Bir aydınlanma yaşamış gibi gözleri parladı, heyecanlandı. "Evet, olabilir. En azından sınıra kadar..."

Genç kadın bu cümleleri kurarken telefonuna ulaşmak için adımlamaya başladı.

Tam yanından geçeceği sıra Yusuf Agâh yavaşça kolundan tutup, "Mihra..." dedi. İçli içli ağlayan karısı yaş dolu gözlerini kaldırıp ona baktığında yüreğindeki yaranın üzerine tuzlu su boca edildi. Yutkundu, kendini tutup, "Olmaz," dedi. Başparmağıyla tuttuğu kolunu okşarken "Kır çiçeğim, olmaz," diye tekrar etti. "Gelemezsin. Seni almazlar. Alsalar dahi ben izin vermem. Gelemezsin."

"Ama neden?" dedi genç kız, hüngür hüngür ağlamamak için zor duruyordu sanki. "Ben burada duramam. Yusuf Agâh, beni burada zorla tutamazsın. Kendime gelemem, kafayı yerim. Kafamda kurarım, kendime günleri zehrederim, burada

güvende olacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Benim yurdum Karahan."

"Senin bir yurdun da Türkiye artık," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. Kolunu bırakıp kendinden uzaklaşmasına izin vermiyordu, ne kadar yakınında durursa kârdı sanki. "Bana güven, gider gitmez bulacağım aileni. Eğer yollar açıksa onları da buraya göndereceğim."

Mihra'nın gözlerinden süzülen yaşlar ağlamaktan kızarıp şişen dudaklarının arasından sızıp diline ulaşıyordu. Hızla başını iki yana salladı, "Gelmezler," dedi yaralı bir kedininki kadar cılız çıkan sesiyle. "Onlar gelmez, biliyorsun. Yusuf... Telefon çekmiyor, benim onları görmem lazım. Burada duramam. Engel olma bana, yalvarırım engel olma. Bırak."

Kolunu kurtarmaya çalışması beyhude bir çabadan öteye gitmedi.

"Engel olmazsam gidebilecekmişsin gibi..." dedi Yusuf Agâh, bu ısrarına hafiften sinirlenerek. Ölüme gitmeyi istediğinin farkında mıydı? Yusuf Agâh'ın buna izin vereceğini nasıl düşünürdü? Üstelik Mihra'yı kendi canından daha kıymetli görürken... Olacak iş miydi bu? "Yollar kapalı, ülkende düşmanlar kol geziyor. Sağlık ekipleri zor güç giriyor içeri, sanıyor musun ki otobüs seferi vardır?"

"Kontrol etmeme müsaade et!"

Mihra sesini yükseltince Yusuf Agâh da, "Etmiyorum!" diye bağırdı. "Aklından çıkar bunu, gelmeyeceksin Balamir'e. Şimdi değil, ortalık bu haldeyken değil! Seni oradan çıkardım. Allah'ın sunduğu bir yoldu belki de bize bu. Seni korumam için onca darlığın arasında açılan güvenli bir yol... Şimdi tekrar oraya götürmek akıl tutulmasından başka bir şey olamaz."

Mihra hayal kırıklığıyla ona bakarken, "Bana söz vermiştin," diye fısıldadı, ardından, "Bana söz vermiştin!" diye bağırdı. Kolunu elinden kurtarmak için hareket ettirdi fakat Yusuf Agâh yine bırakmadı. Sert tutmuyordu, acıtmıyordu ama asla

bırakmıyordu. "Beni götürecektin, benden ayrılmayacaktın. Elimi bırakmayacaktın. Bugün evliliğimizin ilk günü ve beni bırakıp gidiyorsun."

"Ben bir askerim, Mihra. Bunu bilerek evlendin benimle. Gün gelecek haftalarca ayrı kalacağız, görevim bu benim. İşim bu. Evliliğimizin ilk günü seni cehennemin ortasında bırakıp tatile gidiyormuşum gibi konuşuyorsun. Seni korumaktan başka amacım yok benim. Değerlimsin sen benim, en değerlim."

"Nasıl değer bu?" dedi genç kız sessizce. "İlk beni gözden çıkarıyorsun. Hiç mi düşünmüyorsun..." Hıçkırdı. Yeniden ağlıyordu. "Aramızda kilometreler olacak. Yüzlerce. Binlerce. Balamir'de olsam, başımıza ne gelirse gelsin günün sonunda birbirimizi görebiliriz ama ben buradayken... Bana ulaşamayacaksın, Yusuf Agâh. Hiç mi korkmuyorsun? Korkmazsın, çünkü güvendeyim. Peki ben ne yapacağım? Sevdiğim adam, ailem... Hepinizin hayatı tehlikedeyken, ben burada nasıl rahat edeceğim? Yapma... Bu ödül değil, ceza olur bana. Kendimi şanslı hissetmiyorum."

Genç adamın içi parçalanıyordu sevdiğini böyle görünce. Bakışları ister istemez titreyen, kızaran dudaklarına kaydı. Ürperdi, kolay mı sanıyordu bırakıp gitmeyi? Hiç değildi. Mihra kendisiyle nasıl sınadığını bilmiyordu Yusuf'u. Sakinleşmeyi deneyerek açtı gözlerini ve elini kaldırıp parmak uçlarıyla Mihra'nın sabah dağınıklığı taşıyan yumuşacık saç tellerini nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Gittiğimde, biraz kendine geldiğin zaman beni anlayacaksın kır çiçeği. "Parmaklarının dış yüzeyiyle sağ yanağını okşadı güzel kızın. Pamuk gibiydi cildi, yumuşacıktı. İnsanın elini çekesi gelmiyordu. "Senden ayrılmak, seni geride bırakmak zor benim için. Güvenli olsa götürmez miyim? Yanımdan ayırmam seni, hele de bu kadar..." deyip sustu. Başparmağı dudağının kenarına dokundu. "Bağlanmışken. Bu kadar istiyorken."

Sonlara doğru sessiz bir mırıltı şeklinde konuşmuştu. Zeytin ağacının altında Mihra'yla buluştuğunda vakit hiç geçmesin, zaman dursun isterdi. Aksi gibi ne zaman buluşsalar zaman dört çarpı hızla ilerliyordu sanki. Onunla konuşmaya, ona bakmaya, onu dinlemeye, onu gözleriyle sevmeye doyamıyordu bir türlü.

Şimdi de doyamamıştı. Yol boyunca, Karahan'a ulaştığında ve günler, belki aylar sonrasında aklında yalnızca onun resmi, onunla yaşadıkları olacaktı. Gözlerinden akan yaşları anımsayacak, yüreği kanayacaktı. Güldüğü anı hatırlayacak, dudaklarında acı bir tebessüm belirecekti. Bazen uyuyacak, rüyalarını süsleyecekti. Bazen uyuyacak, hiç rüya görmeyecek ve görmediği için tüm günü kötü geçecekti. Gün sayacaktı ona kavuşmak için. Ona sapasağlam geri dönmek için direnecekti. Şehit olmak hayattaki en büyük arzularından biri olsa da Mihra'ya dönmek için kendini koruyacaktı.

Yine de olur da bir düşman kurşununa denk gelirse, şehit olarak gözlerini kapatmadan önce aklında son kez onun yüzü canlanacaktı. Onu ilk gördüğü an zeytin ağacının altında, bu dünyadan soyutlanmış kanatsız bir melek gibi şarkı söyleyerek dans ettiği halini yeniden seyredecekti zihninde. Canı zerre acımazdı o zaman, emindi. Dudaklarında onu ilk izlediği andaki gibi, huzurla dolu yarım yamalak bir gülüş belirir, öyle kapardı gözlerini sonsuzluğa.

Gözleri sızladı, boğazına kocaman bir yumru oturdu. Ona bakmak hipnotize ediyor, ona bakmak büyülüyordu Yusuf Agâh'ı. Gözlerini nasıl ayıracağını bilemedi, *koskoca adamsın Yusuf Agâh,* diye teskin etti içten içe kendini, *ne var bunda, daha önce hiç mi ayrılmadın sevdiklerinden?*

Ayrılmıştı, ailesinden ayrılmıştı ama... Yüreği hiç bu kadar acımamıştı.

Biraz daha Mihra'ya bakarsa hiç gidemeyeceğini düşündü bir an. Derin bir nefes aldı, gözlerinin dolmasını engellemek

amacıyla dişlerini sıktı, çene hatları kusursuz çizgiler gibi belirdi çehresinde. Mihra'nın narin bileğini yavaşça serbest bıraktı, yüzüne şimdiden çektiği devasa hasretiyle dolu dolu son bir bakış attı ve nasıl yaptı bilmiyordu ama tüm gücünü kullanarak ona arkasını döndü.

Hücum yeleğini almak için kolunu uzattığı sırada Mihra'nın incecik kolları, karnına dolandı.

Beklemediği bu temasla put gibi kaldı genç adam, eğilemedi daha fazla, kesmeliydi belki temasını ama yapamadı. Yeleği almak için uzattığı kolu havada asılı kaldı öylece. Mihra kollarını biraz daha sıkı sarınca Yusuf Agâh'ın yüreği sıkıştı, nefes alamadı bir an. Sıcak yanağını sırtında hissetti genç kızın, yüzü anca sırtına denk geliyordu zaten. Midesi kasıldı, *yapma* diye geçirdi içinden ama sesli dile getiremedi bunu. *Yapma kır çiçeği, işleri daha da zorlaştırma.*

Mihra, sırtındaki yanağını hareket ettirerek biraz daha sokulup tüm içtenliğiyle yasladı başını sırtına. Yusuf Agâh sertçe yutkundu. Karısının gövdesi, sırtına yapışmıştı âdeta, geceliğin incecik kumaşı tüm hatlarını sırtında hissetmesini sağlıyordu.

Yeniden yutkundu.

Gözlerini kapattı, diliyle dudaklarını temizledikten sonra sessizce, "Mihra," diyebildi. Devamını getirmeye gücü yetmedi. *Bu nasıl bir imtihan?* diye geçirdi içinden. *Ben daha önce hiç sınanmış mıydım?*

Mihra'nın, Yusuf Agâh'ın karnında birleşen elleri kelepçe gibi sardı genç adamı. Parmak uçları tenine değiyor, dokunduğu yeri karıncalandırıyordu. Göremiyordu ama değdiği yerde yakıcı emareler bırakarak sırtına damlayan yaşları akıtan gözlerinin kapalı olduğuna emindi. Sessiz yutkunuşunu işitti.

"Yalvarırım," dedi sessizce. Burnunu çekti. "Beni bırakma. Kır çiçeğinin solmasını istemiyorsan, beni burada bırakma. Beni sensiz bırakma."

Ses tonu, küçük, sessiz hıçkırışları, başını savunmasızca sırtına yaslayışı, çaresizliği, hepsi ayrı bir ok saplıyordu genç adamın yüreğine. Yeleğini alıp üzerine geçirmekten bir anlığına vazgeçti. Kalbine yenik düştü. O böyle ağlıyorken işine devam edemezdi. Mihra, kalbinin tümünü almıştı ondan. Böyle yanındayken, kolları sarıyorken, tüm hüznüne rağmen sırf ona sarıldı diye hızlanan kalbinin atışlarını hissediyorken işine devam edemezdi. Onu sakinleştirmeden yapamazdı.

Elini indirdi, yavaşça döndü arkasını. Mihra'nın kolları dönmesi için gevşese de bırakmadı onu. Şimdi aynı yakınlıktaydılar ama bu defa gövdeleri birbirine değiyordu. Mihra'nın gözleri ve burnunun ucu kızarmış, dudakları iyice şişmişti. Geceliğin iki askısı da omuzlarından düştüğünden göğüs kısmı bollaşmıştı. Ne kadar ağlarsa ağlasın, yüzü hâlâ büyüleyici güzelliğindeydi. Bakmalara doyulmayacak bir güzellikti bu.

Dertli dertli iç çektikten sonra elini kaldırdı Yusuf Agâh, Mihra'nın az önce sırtına değen sağ yanağının üzerine yavaşça kapattı avucunu. Başparmağıyla akmakta olan yaşlarını silerken, "Kır çiçeğimin solmasını istemiyorum," diye fısıldadı. "O yüzden burada bırakmalıyım onu. Döndüğümde hâlâ canlı ve rengârenk bulabilmek için. Rüzgâra, fırtınaya dayanamaz kır çiçekleri. Silahlara, bombalara, kaoslara dayanamaz. Ben çiçeğimi kendisinden iyi tanırım."

Burnunu çekti tekrar. "Çiçek tüm bunları göze alıyorsa?"

Yusuf Agâh'tan geçiş yoktu. Başını olumsuz anlamda salladı, kararından dönmemişti, dönmüyordu, dönmeyecekti. "Ben almam."

Mihra'nın, bakmaya doyamadığı kahverengi harelerinin yeniden titrediğini fark etti o an. İçi sızladı bir kez daha. Ne zaman dolsa gözleri, yüreğine tekrar bir bıçak saplanıyordu. Ağlamadı bu defa, tutabildi kendini ama çok üzgün olduğu aşikârdı.

Burnunu çekti, zayıf ellerinden birini belinden ayırdı Yusuf Agâh'ın, yukarı kaldırdı ve sakalsız yanağına bastırdı avucunu. Daha yeni tıraş olmuştu, düğünleri için. Dün sabah. O yüzden dokunuşunu daha net hissediyordu teninde. Bu defa Mihra'nın başparmağı Yusuf Agâh'ın yanağını okşadı. Ürkek bakışlar, genç adamın yüzünün her bir zerresinde ilgiyle, hasretle, özlemle gezindi. Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra alıp verdiği solukla göğsü yükselip alçaldı. "Ben artık sensiz nasıl yaşanır bilmiyorum, Yusuf Agâh..." dedi, sonra yutkundu. "Sen dayanabilecek misin bensiz?"

Yusuf Agâh içinden *soru mu bu?* diye geçirmişti. Mihra'ya âşıktı, Mihra'ya alışıktı. Mihra birkaç ay içinde en sevdiği haline gelmişti. Mihra, ilk gördüğünde hayatının aşkı oluvermişti. Ömrübillah kimseye o gözle bakmamış, bakamamışken Mihra'yı gördüğü an gözlerini ondan alamamıştı. Dayanmak neydi, ne için yapılırdı şimdi farkına varıyordu. Mihrasızlığa dayanabilir miydi, ona bu kadar alışmışken? Ona sırılsıklam âşıkken? Onu tamamen kollarında hissetmişken?

Bakışları her detayını aklına kazımak istercesine güzel yüzünün her bir yanında gezindi. Sol yanağının kulağına yakın olan tarafında minik, belli belirsiz bir ben bulunuyordu, açık kahverengi kirpikleri uzun bir yelpaze gibi süslüyordu gözlerini, minik burnunun hafif kalkık ucu sanki ucunu öpmesi için duruyordu öyle. Kaşları seyrek ve dağınıktı, gözyaşlarıyla nemlenen dudakları şimdi normalde olduğundan çok daha dolgun ve kırmızı görünüyordu.

Mihra'nın başparmağı hâlâ Yusuf Agâh'ın yanağında geziniyorken Yusuf Agâh'ın gözleri dudaklarında asılı kaldı. Sesli bir şekilde yutkundu, biraz daha eğdi başını. Ayrılacaklardı. Ruhen değil ama bedenleri günlerce, haftalarca, belki aylarca birbirinden uzak kalacaktı. Tekrar sesli olarak yutkundu. "Mihra..." dedi sessizce. Başını eğdi biraz daha, alnını alnına değdirdi. Mihra'nın da nefes alıp verişlerinin sığlaştığını

hissetti. Tek eliyle eşinin bel oyuntusunu kavradı, göğsü hızla inip kalkarken bilmem kaçıncı kez yutkundu. İçgüdülerine dayanamadı, sağ eliyle çenesini tutup yukarı kaldırdı ve Mihra'yı gitmeden önce son kez öptü.

Sevdiği kadının gözyaşlarıyla yıkanan, duygusal bir veda öpücüğüydü bu. Ancak ona karşı hissettiği arzu karşı konulamaz boyuttaydı. Kendini durduramamaktan korkuyor ama iki elini genç kadının incecik bel oyuntusuna yerleştirip onu kendine bastırarak daha derin öpmekten de geri duramıyordu. Mihra'nın sağ eli kalktı, Yusuf Agâh'ın ensesine yerleşti, parmak uçlarıyla ensesindeki saçları okşadı, tüyleri diken diken oldu genç adamın bu yumuşak dokunuşlarla.

Saniyeler birbirini kovaladı, iki yürekte harlanan ayrılık ateşi birbiriyle buluştu, üst üste eklenen ateş büyüdü ve alevler ruhlarını sardı. Ayrılmak istemediler, kopmak istemediler fakat akrep de yelkovan da onların aleyhine işliyordu. Yusuf Agâh gitmeliydi, bekleyecek tek bir saniyesi dahi yoktu. Sevdiğinin dudaklarından aldığı sihirli bir güç iksiriydi sanki, şimdi kendini daha dirençli hissediyordu. Şimdi, onun için kendini koruyacağına dair tüm sözleri verebilirdi.

Saatin tik takları beyninde yankılandığında hiç geri çekilmek istemeden, büyük bir irade savaşına girerek yavaşça ayrıldı Yusuf Agâh'ın dudakları sevdiği kadından. Alnını alnına yasladı yeniden. Ondan ayrılmak, yüreğine hançer yemekle eşdeğerdi. Mihra'nın gözleri kapalıydı hâlâ, yaşadığı anın düş mü yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edemiyor gibiydi. Kirpiklerinde düşmek üzere asılı kalan iki damlayı görünce gözlerini kıstı Yusuf Agâh ve dudaklarını önce sağ gözüne, sonra sol gözüne bastırdı sevdiği kadının. Alnını öptü, sonra başının tepesini, mis kokulu saçlarını, ardından kolları Mihra'nın bedenine dolandı.

Mihra da bunu bekliyormuş gibi çekinmek yerine sarıldı ona, başını göğsüne yaslayıp, "Gideceksin, değil mi?" diye sordu sessizce. "Beni burada bırakacaksın."

Yusuf Agâh, eşinin sırtını sıvazlarken yeniden eğilip saçlarını öptü. "Başka çarem yok güzelim, başka çarem yok." Avucunu yanağına yasladı tekrar, başparmağıyla dudağının kenarını okşarken, "Seni seviyorum kır çiçeği," diye fısıldadı. "Seni seviyorum çünkü bütün evren sana ulaşmam için işbirliği yaptı."*

Daha önce zeytin ağacının altında otururken Simyacı'dan bir alıntı olarak Mihra'yla paylaştığı sözleri, şimdi sadece hislerinin dışa yansıması olarak aktarmıştı ona. Genç kadın, hemen anladı ne söylemek istediğini, gözleri bunu belli ederek ışıldadı. Bu sefer mutluluktan doldu sanki, kaşlarının ucu yukarıya doğru kalkarken omuzlarını düşürerek, "Ben de seni seviyorum," dedi güçsüz çıkan sesiyle. "Seni seviyorum çünkü bütün evren sana ulaşmam için işbirliği yaptı."

Yusuf Agâh'ın kolları, kalmaya ikna edebildiğini anladığı eşini biraz daha sıkı sardı. Eğildi, omzuna bir öpücük kondurdu ve bir süre daha o şekilde durdu.

Yusuf Agâh valizini hazırlarken Mihra dolaptan sıradan, yünden yapılmış, düz bordo renkli bir elbise çıkarıp havlusuyla birlikte banyoya girdi. Kapıyı arkasından kapatıp, soyunup duşa girer girmez suyu açıp yere çökerek hüngür hüngür ağladı. Eli dudağına gitti, parmaklarının ucuyla dudağına dokunup ağladı. Eli kalbine gitti, şu an ne halde olduklarından bihaber ailesini düşünüp ağladı, günlerdir haber alamadıkları abisine üzülüp ağladı, parmakları kalbini kavradı, az sonra kendisinden ayrılıp o bilinmezliğe doğru yol alacak yârini düşünüp, biraz daha ağladı sessiz sessiz. Daha şimdiden öyle çok ağladı ki gözleri acıyordu artık. Böyle hayal etmemişti. Yusuf Agâh'la aşklarının ve bağlılıklarının sembolü olan yüzükleri parmaklarına takıldığında olacakları hiç böyle düşlememişti. Bir gün Türkiye'ye geleceğini biliyordu, elbette Yusuf Agâh'la buraya dönecek, onunla bir hayat kuracaktı ama... Bir gün bu

* Paulo Coelho, *Simyacı*, çev., Özdemir İnce (İstanbul: Can Sanat Yayınları, 2010).

şekilde Türkiye'de kalacağını hiç düşünmemişti. Kendi burada kalıp, Yusuf'unu Balamir'e göndereceğini tahayyül etmemişti hiç. Zihni izin vermezdi bu denli felaket bir senaryoyu kurmasına. Ancak şimdi felaketin tam ortasındaydı ve nasıl dayanacağını asla bilmiyordu.

Banyonun kapısı tıklatıldığında ağzını sımsıkı kapattı ve hıçkırıklarının içine gömülmesini sağladı. Yutkundu.

"Mihra," deyişi duyuldu kapının ardındaki Yusuf Agâh'ın. Sesini duyunca nasıl bir ruh halinde olursa olsun midesinden kalbine doğru onlarca kelebek uçuşuyordu. Burnunu çekti ve konuşacak mecali olmadığından dinlemeye devam etti. "Çıkmam gerekiyor."

Mihra hemen iki eliyle göz altlarını sildi, derin bir nefes çekti içine. "Geliyorum," derken kekeledi istemeden. "Bekle."

Çabucak ayağa kalktı. Hızlıca kurulandı. Eline rasgele aldığı uzun kollu, bordo rengi yün elbisesini giyindi. Elbise belden oturtmalıydı, eteği çan şeklinde dağılarak dizlerinin bir karış altına kadar iniyordu. Siyah bir kemeri de vardı ama kemerini takmak içinden gelmedi. Kemersiz de pek sırıtmıyordu zaten.

Aynaya baktı, dün sabah bir meleği andıran suratı şimdi hayat ışığı ellerinden hoyratça alınmış berduşa benziyordu. İşi bittiğinde daha fazla beklemeden banyodan çıktı. Odada, yatağın arka tarafında ayakta bekleyen Yusuf Agâh'ın bakışları çıkar çıkmaz Mihra'yı buldu. Kamuflajını tamamen giyinmiş hatta üstüne hücum yeleğini bile takmıştı. *Buluşulacak alana gidip direkt sevkiyat sağlanacaktı demek ki* diye düşünüyordu Mihra, kaybedecek zamanı yoktu. Olsa zaten, bu kadar çabuk ayrılmazdı kendisinden, biliyordu. Birkaç adım attı, yatağın kenarındaki eşya çantasını ve küçük valizini görünce midesi burkuldu.

Gidiyordu, hayallerindeki gibi birlikte değil. Tek başına.

Kendini sıktı, ağlamamak için direndi. Banyoda yeterince gözyaşı akıttığını sanıyordu ama kurumamıştı hiç, derince

soluklandı. Gözlerini kapatıp açtı ve karşısına geçti yavaş adımlarla.

"Annemlere haber verdim," dedi Yusuf Agâh. "Kapıda beni bekliyorlar. Yolcu etmek için. Birleşme noktasına babam bırakacak beni."

Mihra, ne kadar güçlü görünmeye çalışırsa çalışsın onun da güçlükle konuştuğunu anlayabiliyordu. Karşısına geçti ama bakışlarını yerden ayırmadı.

Bu sırada Yusuf Agâh, "Gider gitmez, bulduğum ilk boşlukta aileni kontrol edeceğim," dedi. "Yine bulduğum ilk fırsatta seni arayacak ve durumdan haberdar edeceğim. Elimden geldiğince merakta koymayacağım seni."

Mihra hâlâ yeri izliyor, Yusuf Agâh'a bakamıyordu.

"Mihra," dedi Yusuf Agâh tekrar. "Neden bana bakmıyorsun, güzelim?"

Mihra sesli sesli yutkunarak, "Ağlamaktan korkuyorum," dedi. "Sana baktıkça ağlayasım geliyor. Gözyaşlarımı görüp üzülmeni istemiyorum. Çok ağladım, kurumuştur sandım ama..." Altdudağı seğirdi, burnunu çekti. Konuşmasını tamamlamayıp omuz silkmekle yetindi.

Yusuf Agâh, Mihra'nın elini tuttuğunda genç kızın bakışları soğuyup terleyen avucunu saran büyük ele ilişti. Bu eli ne kadar süre tutamayacaktı? Bu eli tutmamaya ne kadar süre dayanabilirdi?

Boğazı düğüm düğüm oldu tekrar.

Yusuf Agâh'ın başparmağı Mihra'nın elini okşarken Mihra'nın gözleri daha fazla dayanamadan sevdiği adamın gözlerine ilişti. "Her şey yoluna girecek kır çiçeği," dedi. "Bana güven."

"Döneceksin, değil mi?"

"Yaşadığım müddetçe, benim yerim senin yanındır Mihra. Yaşadığım müddetçe, döneceğim sana. Her görevden sonra ilk kapım olacaksın. Eğer dönemezsem, bil ki..."

Genç kadının kalbinde cümlenin nasıl tamamlanacağını bildiğinden amansız bir sızı belirdi ve "Sus, tamamlama," dedi. "Söz ver. Söz ver. Sana bir şey olmayacak ve biz yeniden belki de tevafuk eseri karşılaşacağız."

Yusuf Agâh sessiz kalınca Mihra parmaklarıyla elini tutan elini sıktı çok hafif. "Söz ver."

"Söz," dedi Yusuf Agâh. "Kendime zarar gelmemesi için çabalayacağım."

"Çabalama," diye karşılık verdi Mihra. "Yap. Koru kendini, benim için."

Ve daha fazla beklemeden kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldı Yusuf Agâh'a. Yüzünün sağ tarafını omzuna yasladı, Yusuf Agâh'ın da elleri Mihra'nın beline dolandı ve onu sıkıca, yüreğine sokup da hiç çıkarmamak ister gibi göğsüne bastırdı.

Yalnızca birkaç saat birlikte uyuyabildikleri odadan, vedalaşmak üzere çıktılar. Yusuf Agâh'ın ailesi dış kapının önünde onları bekliyordu. Sabah mutlu görünen herkesin suratı beş karıştı şimdi. Teyzeleri ve dayıları düğünden hemen sonra evde çok kalabalık yapmamak için gitmişlerdi. Evde Yusuf Agâh'ın çekirdek ailesi ve Mihra vardı sadece. Merdivenlerde göründükleri an annesi Semiha Hanım hareketlendi ve "Oğlum, aç mısın?" diye sordu. "Mutfakta yemek var, gitmeden ısıtayım hemen."

Endişeliydi. Daha doyamadığı oğlunun ansızın, gün doğmadan bu şekilde tekrar gitmesi telaşlandırmıştı kadıncağızı, belliydi. Belki onlar da henüz başlarını yastığa koyamamışlardı.

"Tokum anne," diye karşılık verdi Yusuf Agâh. "Oyalanmadan çıkmam gerekiyor."

"Doğru düzgün uyuyamadın bile, nasıl güçlü kalacaksın? Dur bir kahve yapayım, onu iç."

"Yolda içerim annem," dedi bu defa, annem kelimesinin son hecesini tüm içtenliğini sesine yansıtacak şekilde uzatmıştı. "Kalmasın aklın bende. İyiyim ben."

Semiha Hanım'ın dudağı seğirdi, ağladı ağlayacaktı ama tuttu kendini. Başını omzuna koymakla yetindi. Konuşmak istiyor ama yapamıyor, ağlamamak için direniyordu. Asker annelerinin kendilerini nasıl sıktığını bizzat annesinden bilirdi Mihra. Abisinin Batı Harezm'e gittiği anın bir başka versiyonunu yaşıyormuş gibiydi. Artık dayanacak gücü kalmayan kalbi cayır cayır yanıyordu, küle dönmesine çok az kalmıştı.

Dış kapı anahtarla açıldığında herkes ilgisini oraya verdi. Gelen Hüma'nın eşi Alper'di. Gözleriyle içeriyi şöyle bir kontrol ettikten sonra bakışları Yusuf Agâh'ı bulduğunda, "Araba hazır kardeşim, babam seni bekliyor," dedi.

Yusuf Agâh başıyla onayladı sessizce. Evdeki kimse istemese de o an geliyordu: Ayrılık vakti. Asker ailelerinin ayrılık sahneleri hiç bitmiyordu, vedalaşmanın acısı da hiçbir zaman bir öncekinden hafif olmuyordu. Tam tüm endişeler dindi derken yeni bir endişe ateşi yakılıyordu yürekte, asker sapasağlam dönene dek de sönmüyordu.

Araba çalışır vaziyette duruyor, o hafif motor sesi insanın içine taş gibi çöküyordu. Düğün masaları, sandalyeleri doğru düzgün toplanmamıştı bile henüz. Birkaç saat önce büyük bir kalabalığın bulunduğu bu alan şimdi çın çın ötüyordu ıssızlıktan. Topraktan, çimenden, havadan çekilip alınmış gibiydi mutlulukları. Güzel anların tek bir şahidi kalmamıştı çiftlikte.

Güneş, yeni yeni doğuyordu.

Gecenin karanlığı tamamen geçseydi bari, diye geçirdi içinden Mihra. *Onu gitmeden önce son kez güneş aydınlığında görseydim.*

Mihra ağlamamak için derin bir nefes aldı ama bu gözlerini daha çok yaktı. Üstüne ceket almalıydı. Üşüyordu, titriyordu ve bu hiç kolaylık sağlamıyordu. Bedeni üşürken ruhu acıdan kıvranıyordu.

Arabanın önüne geldiklerinde ilk olarak annesine döndü Yusuf Agâh. Uzandı, öptü annesinin elini, başına koydu.

Semiha Hanım, dolu gözlerle sardı boyu kendisinden epey uzun olan oğlunu, kara yağızını. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarını tam üç kere öptü. "Doyamadım sana," dedi içten sesiyle. "Çok özletme kendini yine, olur mu?"

"İnşallah annem," dedi Yusuf Agâh.

Sıla'ya bakınca belli belirsiz gülümseyerek, "Cimcime," dedi. Sıla hiç beklemeden abisine sarılınca tüm heybetiyle sardı Yusuf Agâh küçük kardeşini. Başını kulağına eğip, "Sınavla kafanı çok bozma," diye bir uyarı yaptı. "Senden önemli değil. Rahat ol, tamam mı?"

Sıla başıyla onayladı. "Göreceksin abi, kazanacağım. Geri döndüğünde sana sınav sonucumu göstereceğim. *Doktor Hanım* diyeceksin."

"Hadi inşallah," dedi Yusuf Agâh ve geri çekilip yanağından bir makas aldı. "Söylediklerimi unutma."

Sıla gülümseyerek gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırdı.

Hüma'ya döndüğünde onunla da beklemeden sarıldılar. "Yiğit uyuyor," dedi Hüma abisine. "Sabah kalktığında seni göremeyince üzülecek kesin. *Tatı, tatı* diye geziyor ortalıkta. *Dayı* demek herhalde."

Alper omuzlarını kaldırarak güldü. "Daha doğru düzgün baba diyemiyorken dayı diyor çocuğum."

Yusuf Agâh da gülümsedi, gamzeleri görünse de Mihra onun mutlu bir gülümseme olmadığının farkındaydı çünkü kehribar harelerinde bir ışık parıltısı görememişti. "İkinci sözü de Fenerbahçe olacak," diye takıldı Alper'e Yusuf Agâh.

"Aman Allah korusun," dedi koyu bir Galatasaray taraftarı olan Alper. "Allah yazdıysa bozsun."

"Bir dahakine Fenerbahçe formasıyla geleceğim," dedi Yusuf Agâh. Hüma'nın da yanağından bir makas aldıktan sonra Alper'le el sıkıştı.

Alper, "Getir canım, kendi çocuğuna giydirirsin, forma değer kaybetmez sonuçta," deyince Yusuf Agâh'ın kehribar hareleri bir anlığına Mihra'yı buldu. Sanki, *nasip olur mu?* der gibi bakmıştı ya da *nasip olsun* der gibi.

Bakışları yeniden Alper'i bulduğunda birbirlerine, "Kardeşim," diyerek sarıldılar. Kız kardeşinin eşiydi ama iyi bir damattı hatta damattan öte, ikinci oğulları gibi olmuştu. Hüma'ya ve Yiğit'e çok iyi davranıyor, eşliğin ve babalığın bilincinde hareket ediyordu. Bir ailenin damattan beklentisi başka ne olurdu ki? Hepsinin kalplerinde iyi yer edinmişti Alper.

Sonunda vedalaşma sırası Mihra ve Yusuf Agâh'a geldiğinde tüm heybetiyle karşısına geçti karısının Yusuf Agâh. Gecenin bile ışıltısını bastırmaya yetemediği parlak, güzel suratına baktı. Yüzünün her zerresini inceledi bir kez daha, aklına kazımak istercesine derin bakışlar attı. *İyi ki bıraktın kendini bana Türkmen kızı,* diye geçirdi içinden. Bırakmıştı bırakmasına ama şimdiden susamıştı tekrar Mihra'ya, nasıl dayanacaktı? Derin bir nefes aldı, yutkundu. Elini uzatıp elini tuttu, bakışlarını gözlerinden ayırmadan, "Hoşça kal, kır çiçeği," diye fısıldadı. Mihra'nın gözleri doldu yeniden, canı yandı Yusuf Agâh'ın. Başparmağıyla tuttuğu elini okşarken, "Telefonun hep açık olsun," diye ekledi. "Sinyale ulaştığım ilk an, seni arayacağım."

Mihra titreyen dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı. Başını *tamam* dercesine salladı. "Aileme..." dedi güçlükle. "Onları çok sevdiğimi ve çok özlediğimi söyle..." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Benim iyi ve çok mutlu olduğumu..."

Keşke şu an gerçekten mutlu görebilseydim seni, diye geçirdi Yusuf Agâh içinden. Mutlu olmadığının farkındaydı ama başka yol yoktu. Zaman geçtikçe alışacaktı, burası onun için en iyisiydi. Olaylar düzelene kadar en güvenli yerdi. Babası da bunu isterdi, ailesi de. Mihra'nın da bunu istediklerinin farkına varması gerekiyordu.

"Başım üstüne."

Mihra dudaklarını birbirine bastırdı, çoktan yaş akmıştı gözlerinden tekrar. Burnunu çekti, ardından Yusuf Agâh'ın elini tuttu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve beklemeden ona sarıldı, gitmeden evvel son kez.

Yün elbisesinin kumaşının ardından göğsüne değen kalbinin hızlı atışlarını hissetti Yusuf Agâh. İki elini Mihra'nın ince beline yerleştirdi beklemeden. Başını omzuna gömdü. "Seni seviyorum Mihra," dedi o da. "Seni özleyeceğim. Şimdiden özlüyorum. Benim güzel kır çiçeğim."

"Özletme kendini," dedi Mihra gözlerini kapatarak. "Lütfen. Beni habersiz bırakma."

Yusuf Agâh başını yan çevirip saçlarını öptü.

Mihra gözlerini açtı ama başını göğsünden ayırmadı. Bakışları gökyüzüne ilişti, bulutların arasından görünen ayı gözüne kestirdi; hilal şeklindeydi ve tam ortasında tıpkı Türk bayrağındaki gibi bir yıldız vardı. Başını geriye atıp Yusuf Agâh'ın suratına baktı. "Ay çok güzel."

Yusuf Agâh hiç tereddüt etmeden yanıtladı. "Ölmeyi göze alırım."

Mihra, ilk defa bu yanıt hoşuna gitmemiş gibi yutkundu. Gözlerini kapatıp açtıktan sonra temiz havanın ciğeri yakan kokusunu içine çekti. Güçsüz sesiyle, "Allah'a emanet ol," dedi.

"Sen de Allah'a emanet ol, güzelim," diye karşılık verdi Yusuf Agâh.

Hiç ayrılmak istemeseler de zaman geldi. Önce elleri ayrıldı birbirinden, sonra ikisi de bir adım geri çekildi ve bedenlerinin arasındaki mesafe uzadı. Yusuf Agâh uzaklaştıkça Mihra'nın göğsünde kocaman bir boşluk belirdi, Yusuf Agâh'ın yüreğinde derin bir sızı. Tüyleri diken diken eden serin bir rüzgâr esti, Mihra'nın elbisesinin eteği dalgalandı ve Yusuf Agâh'ın boğazına kocaman bir yumru oturdu.

Ön yolcu kapısının önüne geçtiğinde derin bir nefes aldı Yusuf Agâh ve tüm ailesine bakarak elini kaldırdı. "Allah'a emanet."

Sonra sadece Mihra'ya baktı tekrar, hazır ola geçti ve dört parmağını birleştirdiği elini kaldırıp alnına koyarak asker selamı verdi.

Balamir'de her ayrıldıklarında yapardı bunu. Mihra'nın kalbi daha fazla dayanamadı ve gözlerinden aynı anda yaşlar süzüldü. Çenesi titriyor, dişleri sertçe birbirine çarpıyordu.

Yusuf Agâh zorlukla döndü arkasını, arabanın kapısını açtı, koltuğa oturup kapattı. Babası arabayı çalıştırınca yan aynadan geride bıraktığı ailesine ve sevdiğine baktı. Mihra'nın saniyeler içinde uzaklaşan bedeni, genç adamın yüreğini âdeta ikiye ayırdı. Sevdiği kadınla arasında saniyeler içinde metrelerce mesafe oluştu, gitgide küçüldü zarif bedeni.

Öylece ona bakarken daha fazla kendini tutmayı beceremeyen Yusuf Agâh'ın da sol gözünden dışarı taşan ilk ve tek damla usul usul yanağından süzüldü.

Özgürce gökyüzünde uçan bir kuştum önceleri. Sonra bir an geldi ve gökyüzünün derinliklerinde süzülürken kanatlarımdan vuruldum. Sendeleyip yere düştüm. Olduğum yerde kaldım. Yaşıyordum ama yaşadığımı hissetmiyordum.

Gece boyu, yorganını dahi örtmediğim yatağın üzerinde iki büklüm kıvrılarak ağladım. Saatlerce gözyaşı döktüm, kalbim ağrıyordu. Muayene olsam doktorun hiçbir şey göremeyeceğine emindim ama kalbim çok ağrıyordu. Kanıyor, görünmez kanlar akıtıyordu.

Sabah ancak kapanmıştı sızlayan gözlerim, uykuya o zaman dalabilmiştim. Rüyamda Yusuf Agâh'ı gördüm. Yeniden düğünümüz oluyordu ve bana üzülmemem gerektiğini, beni burada yalnız bırakmayacağını söylüyordu. Rüya da olsa kısa bir anlığına yine dünyanın en mutlu insanı olmuştum.

Fakat uyandığımda ıssız dört duvarın içinde bir başınaydım.

Gözlerim ağrıyor, başım zonkluyordu. Vücudumun her bir köşesine sivri uçlu ince iğneler batırılmıştı sanki. Yusuf Agâh'ı yolcularken üzerimde olan bordo elbisemi değiştirmemiş, pijama giyinmemiştim. Doğrulmaya çalıştıkça bedenim sızım sızım sızladı. Yatağın sol tarafına baktım. Bu odaya girdiğimde sabahı tek başına edeceğim hiç aklıma gelmemişti. Birlikte uyuyup birlikte uyanacak ve Yusuf Agâh'la birlikte çıkacaktık buradan. Öyleydi hayallerim.

Ancak şimdi, Yusuf Agâh sanki hiç uğramamıştı buralara.

Yatağın sol tarafındaki sıcaklığı terk etmişti yanımı. Elimi uzattım, buz gibiydi. O varken samimi, canlı, iç ısıtan bu oda şimdi bir morgdan farksızdı benim için. Yusuf Agâh gidişiyle birlikte evrendeki tüm renkleri de beraberinde götürmüştü. Etrafı soluk bir sis bulutunun ardından görüyordum.

Yastığımın altındaki telefonumu aldım, tuş kilidini açtım ve bir haber var mı diye baktım. Saat on ikiye geliyordu. Ne bir mesaj ne de bir arama vardı. Son görülmesi gece dörtte kalmıştı, yani gitmeden bir saat evvelde. Gittiğinden beri hiç girmemişti demek ki. Hulk'la olan o çok sevdiğim, tüm detaylarını ezberlediğim profil fotoğrafını açtım, saatler içinde özlemini çektiğim suratına başparmağımla dokundum.

Kime, neye üzüleceğimi bilmiyordum.

Sevdiğim adamın gitmiş olmasına mı, benim burada kalışıma mı, günlerdir haber alamadığım ailemin ne halde olduğunu bilmeyişime mi... İçim hüzünle doluydu ve ağlayacak bahanem çoktu ama gözlerimdeki yaşlar kurumuştu.

Odanın kapısı tıklatıldığında başımı kapı tarafına çevirdim ve telefonu kapatmadan doğruldum. Kapı tekrar tıklatıldığında, "Girebilirsin," dedim sessizce.

Kapı aralandı ve Hüma'nın ilgili bakışları beni buldu. "Mihra, uyandın mı?"

Öylesine sorulmuş bir soru olsa da başımla onaylayıp, "Evet," dedim.

"Kahvaltı hazırlanıyor, haber edeyim dedim," dedi. Değil kahvaltı etmek, tek bir lokma yiyecek halim yoktu. Boğazımdan geçeceğini düşünmüyordum.

"Ben bugün inmesem yanlış anlamazsınız değil mi?" dedim beni anlayacağını umarak. "Pek iştahım yok da."

"Mihra..." dedi Hüma. Konuşmadan evvel koridoru kontrol etti, ardından içeri girdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Ağır adımlarla yanıma geldi, yatağın kenarına oturdu ve şefkat dolu bakışlarıyla çehremi inceledi. "Hiç uyumadın mı sen?"

Boğazımda konuşmamı engelleyen kocaman yumrunun geçip gitmesini sağlamak amacıyla yutkundum. Gözlerimi kırpıştırdım ve omzumu kaldırıp indirdim. "Uyudum."

Kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

Bakışlarımı üzerinde oturduğum yorgana iliştirdim. Kuruyup çatlayan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra, "Ona doğru," dedim. Bir saat anca dalmıştı gözüm belki de.

Hüma'nın omuzları düştü. Elini uzatıp dizlerimin üzerindeki elimin üstüne koydu. "Canım benim," dedi sessizce. "Biliyorum canım, çok üzgünsün şu an. Bizim de senden farkımız yok inan, buna alışılmıyor Mihra. Ansızın gidilen görevlere, zamansız vedalara alışılmıyor, farkındayım ama... Alışmasak bile güçlü durmamız gerekiyor. Yoksa, her vedada bu kadar yıpranırsak buna kalp nasıl dayanır?"

Gözlerim sızlarken burnumu çektim. "Ben... Çok bile güçlü durdum," dedim sessizce. "Yaşanılan tüm olayları, ülkemdeki tüm kasveti görmezden gelmeye, ötelemeye çalıştım. Ben güçlü durmaya çalıştıkça öncekinden daha büyük bir fırtınanın esiri oldum. Şimdi güçlü durabilecek tek bir zerrem bile yok, Hüma. Ailem bir bilinmezin içinde, sevdiğim, daha dün evlendiğim adam da o bilinmezliğin, kaosun içine gitti

ve ben burada... Hepsinden ayrıyım. Nasıl güçlü durabilirim? Nasıl yemek yiyebilir, nasıl gülebilir, nasıl uyuyabilirim? Boğazımdan geçmez lokmalar, gözlerim refah içinde kapanmaz, düşüncelerim zihnimi terk etmez, edemez."

"Her şerde bir hayır vardır," dedi sessizce. Kehribar gözleri Yusuf Agâh'ınkilerin bir kopyasıydı sanki. "Tüm o kaosun içinde nasıl oldu bilmiyorum ama buraya geldiniz, evlendiniz. Vardır Rabbimin bir bildiği. Hem askerlerin özel iletişim ağı oluyor. Abim fırsatını bulduğu en uygun anda seni arayacak ve hatta ailenle konuşmanı bile sağlayacaktır, eminim."

"İnşallah," dedim sessizce. Başka bir şey söyleyemedim. Zaten bir cümle kurmaya başlasam boğazım düğümleniyor, kelimeler soluk boruma azılı bir mıh gibi saplanıyordu.

"Sen bize abimin emanetisin, Mihra," dedi ikimiz de sessiz kaldığımızda. "Seni mutlu etmemize, iyi hissettirmemize izin ver. Aileyiz biz artık, kardeşimin eşisin sen. Nasıl ki abim, Alper'i kardeşi bildiyse sen de benim kardeşimsin. Yıpratma kendini lütfen. Kapanma odaya. Annem ve babam da üzgün. Şimdi sen aşağıya inmezsen onlar daha fazla üzülecek, sen de burada iyice yıpranacaksın... Gerek yok sanki buna. Birlik olalım, birbirimize iyi gelelim. Ne dersin?"

Aslında aşağıya inmek istemeyişimin esas sebeplerinden biri de moralsizliğimle canlarını daha fazla sıkarım diyeydi. Kendim yeterince üzgündüm, bir de bu iyi insanları daha fazla yıpratmak istemiyordum.

Sonra birden Elif geldi aklıma. Abim gittiğinde o bize hiç sırtını dönmemiş, aksine acısını bizimle yaşamış, ailecek birbirimize şifa olmuştuk. Gözyaşlarımızı beraber sildik, yaralarımızı birlikte sardık. O bizden uzaklaşsaydı muhtemelen zorumuza giderdi.

Ben de Yusuf Agâh için, ailesini ailem yerine koymalıydım. Onu nasıl sevip sahipleniyorsam ailesine karşı da aynı özeni göstermeliydim.

Düşüncelerime hak vererek Hüma'nın sunduğu öncrileri kabul ettim.

Hüma odadan çıktığında ben de gözlerimi silerek ayağa kalktım. Yüzümü yıkadım, dolaşan saçlarımı taradım, elbisemi değiştirdim ve daha normal görünmeyi deneyerek kahvaltıya indim. Sadece ben değil, ailedeki herkes Yusuf Agâh'ın gidişinin bıraktığı hüznün emarelerini taşıyordu. Buraya geldiğimiz ilk akşam yemeğindeki neşenin zerresi yoktu şu an. Yiğit bile gülmüyor, annesi kaşıkladığı mamasını ağzına tıkmaya çalıştıkça başını çevirip huysuzlaşıyordu.

İlhan beyin açtığı televizyon kanalındaki haber spikerinin sesi odada yankılandığında gözlerimi tek bir lokma dahi almadığım tabağımdan ayırıp ekrana çevirdim. Salondaki büyük plazma televizyonundan açılan haber kanalında kırmızı şeridin üzerine beyaz, büyük harflerle şunlar yazılmıştı:

Balamir'de kalleş saldırı! 34 asker şehit!

Otuz beş-kırk yaşlarında, kısa siyah saçları olan haber sunucusu ekrana cesur bakışlar atarak, sesinin titremesini zor zapt ederek konuşuyordu.

"Türkiye'yi yasa boğan, yürekleri parçalayan acı haber sınır ötesinden geldi. Aylardır Karahan'da katliam yapan kalleş terör örgütüyle işbirliği içerisinde olan Karahan Muhalif İntizam Güçleri, takviye için bölgeye gönderilen Türk askerlerini hava ve top atışlarıyla hedef aldı. Kalleş saldırıda son bilgilere göre otuz dört Mehmetçik şehit düştü, yedi mehmetçik yaralandı. Şehitlerimize Allah'tan rahmet, yaralı askerlerimize acil şifalar diliyoruz. Milletimizin başı sağ olsun..."

Kadın güçlükle yutkunduktan sonra çenesini yukarı kaldırıp dik durmaya çalıştı, başını asla eğmedi. "Şimdi dün geceye gidelim, sayın seyirciler. Neler yaşandı, ekranlarınıza getirelim."

Daha haberin sunumunda bile gözlerim doldu, tüylerim diken diken oldu. Ürpertici bir müziğin ardından spikerin

görüntüsü gitti ve Balamir ekranlara geldi. Siyah-beyaz güvenlik kamerası görüntüsünden, Türk askeri birliğine atılan bomba anı ekranlara getirildi. Yüreğim parçalandı.

"Türkiye'nin sınır komşusu Balamir, Karahan Savaşı'nda en kilit noktaların başında geliyordu. Gerilim, günbegün tırmandı. Yapılan onca diplomasi, varılan mutabakatlar, süren görüşmeler... Bölgedeki krizi çözmeye yetmedi."

Yeniden bomba anı ekrana verildi. Bu defa İlteriş'te yıkılan binalar gösterildi.

"Karahan Muhalif İntizam Güçleri tüm alçaklığını bir kez daha tescilledi. Balamir ilçesindeki Türk birliklerine yönelik haince bir hava saldırısı düzenledi. Kilis valisi Selim Gündoğan, şehit sayısını önce yedi olarak açıkladı ancak ağır yaralılarımız var diye de ekledi. Sınır kapısından Kilis'e getirilerek hastanede tedavi altına alınan o askerlerimizden acı haber geldi, şehit sayısı yükseldi..."

Valinin açıklamaları geldi ekrana. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Sadece benim değil, masadaki hemen herkesin.

Hastanenin görüntüsü geldi bu kez ekrana, kapısında büyük bir insan kalabalığı vardı.

"Yaralı askerler, İbn-i Sina Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Vatandaşlar, Mehmetçik'e kan vermek için hastaneye akın etti."

"Milli Savunma Bakanı, Kara ve Hava Kuvvetleri Komutanları ile İlteriş'teki faaliyetlerin sevk idare edildiği Kilis'teki Taktik Komuta Yeri'ne gitti. Türk Silahlı Kuvvetleri'nce, İlteriş'te Muhalif İntizam Ordusu'nun saldırısı sonrasında İntizam Örgütü'ne ait unsurlar gece boyunca vuruldu. Güvenlik kaynaklarından edinilen bilgiye göre, havadan ve topçu atışlarıyla intizam hedeflerinin vurulma anları insansız hava araçlarıyla görüntülendi. Bölgeye takviye Türk askerleri gönderilmeye devam ediliyor."

Bu defa ekranda yeniden takviye için Karahan'a gitmekte olan Türk askerleri gösterildi. Zırhlı araçlarla yoldaydılar.

Yolun her tarafını ellerinde Türk bayraklarıyla insanlar çevrelemiş, askerlerini uğurluyorlardı.

"Şehitler ölmez, vatan bölünmez," diye sloganlar atıyor, coşkuyla tekbir getiriyorlardı. Kadın, erkek, çocuk, ihtiyar, genç... Her yaştan insan vardı. Tankın penceresinden çıkan askerler, yolun etrafındaki insanlarla selamlaşmak için el uzatıyorlardı. Hiçbirinin gözlerinden korkunun esamesi okunmuyordu. Savaşa değil düğüne gidiyorlardı sanki. Her biri düşmana korku salacak cinsten gururlu ve güçlü gözüküyordu. Asla tedirgin, kararsız değillerdi.

İnsan selinden ve gururdan gözleri dolan bir askerin elini tutan adam askere, "Ağlama!" diyordu. "Ağlamak yok! Ağlamak yok!"

Tankın üst tarafında görünen bir asker, kamera ve mikrofon kendisine doğrultulunca mikrofona eğildi ve gür sesiyle, "Hiç kimsenin gözü arkada kalmasın, savaşıp geleceğiz. İnanıyoruz, güveniyoruz, güçlüyüz, cesuruz!" dedi.

Bir başka Türk askeri, "Anam sen üzülme, bir damla kan yerde kalmayacak! Bir ölür, bin diriliriz!" diye bağırdı.

Gözlerimden sayısız yaşlar boşaldı. Yusuf Agâh'ın da o askerler arasında olduğunu bilmek öyle gururlu hissettirdi ki geceden beri belki de ilk kez ağlayışımın sebebi üzüntü değildi. Bana da cesaret salmışlardı. Karahan'a ayak basacaklarını bilmek, beni güvende hissettirmişti.

İlhan bey, dolan gözlerinden yaşlar akmasını engellemeye çalışırken, "Bu vatan neden bölünmez, görüyorsunuz değil mi?" dedi dik tuttuğu başıyla. Çenesinin ucuyla televizyonu gösterdi. "Kimse Türk'ü ölümle korkutamaz. Oradakilerin hiçbiri bu vatan için kanının akmasından geri durmaz. Birliğimiz ve içimizdeki bu vatan aşkı daim oldukça kimse ne ülkemizi ne bizi bölüp ayrıştırabilir. Sadece şu haberi izlemek bile düşmana korku salmaya yeter de artar bile. Tir tir titriyordur

şimdi zavallılar. Helal olsun be! Gurur duyuyorum oğlumla, oradaki tüm evlatlarımızla. Helal olsun hepsine!"

Tüylerim diken diken oldu.

"Ayaklarına taş değmesin," dedi Semiha Hanım. "Burunları kanamadan, zaferle dönsün inşallah hepsi. Kökünü kazısınlar teröristlerin."

Büyük bir içtenlikle, "Âmin," dedik.

Semiha Hanım sandalyesini geriye çekerek, "Gidip Kuran okumalıyım," diye ekledi. "Fetih Suresi okuyayım bol bol. Siz de boş durmayın. Dua edin. Herkes elinden geleni yapsın."

Öyle büyük bir arzuyla dolmuştuk ki hiçbirimiz itiraz etmedik. Edemezdik zaten. Hızlı bir şekilde sofrayı toplayıp Yusuf Agâh'ın odasına çıktım. Çekmecesinden seccadesini aldım ve telefonumdan kıbleyi bulup serdim. Abdest aldım. Öğle namazının ardından Türk askerleri, onlarla birlik olan Karahan askerleri, canım abim ve ailem için dakikalarca dua ettim. O an yüreğim geceden bu yana biraz olsun feraha kavuştu.

Balamir'deki sınır kapısına örülen çelik duvarların iki paravanı zırhlı araçlar tarafından dikkatlice yıkılmış ve Türk askerleri açılan yoldan giriş yapmıştı. Balamir'de durumlar haberlerde anlatılanlardan daha kötüydü. Sadece askeri birlik değil, bir çocuk parkı, birkaç sivilin apartmanı da bombalanmıştı. Ülkelerindeki kasvetten bunalan, sonbahara rağmen çıkan güneşe aldanıp soluğu parkta alan savunmasız insanların üzerine bombalar yağmıştı. Sivillerden yüz kişi yaralanmış, yirmi sekizi hayatını kaybetmişti. Ancak sayı bununla sınırlı kalacak gibi değildi.

Zırhlı araçtan iner inmez Balamir'in o tanıdık, yumuşak rüzgârı tenine işledi Yusuf Agâh'ın. Buraya ayak bastığı ilk gün, tepede yakıcı bir güneş olmasına rağmen yemyeşil doğayı seyretmek içini ferahlatmıştı. Şimdi hava soğuk olsa da

tepede yine güneş vardı, ağaçların yaprakları değişse de sonbahar kızıllıklarıyla renklenmişti her yan ama canlı değildi. O cıvıl cıvıl semtin ruhu çekilmişti âdeta. Bombalar, kanlı eller sadece insanların canını değil, Balamir'in ruhunu da öldürmüştü.

Her soluyuşunda ciğeri bahar yerine çeviren temiz hava, şimdi toz bulutuyla kaplıydı. Yel yüzüne estikçe gözlerine doluşan tozlar kirpiklerini kırpıştırmasına neden oluyordu. Ve önceden birkaç kilometre ilerisinde olduğunu bildiği *Mihra'sı, burada değildi...* Balamir'in tüm o renkleri Mihra'yla birlikte terk-i diyar eylemişlerdi.

"Yiğido!"

Sesle birlikte zihninde canlanan Mihra görüntüsü kırılıp parçalanarak yok oldu. Başını çevirip sesin geldiği yöne baktığında yakın arkadaşı Ahmet'i gördü. Sağ olduğu bilgisini almıştı zaten ama saldırılardan gerçekten tek yara almadan kurtulduğunu görünce içten içe biraz daha rahatladı. Ahmet kollarını açıp kendisine yaklaştığında Yusuf Agâh da kollarını açtı ve birbirlerine sarıldılar sıkıca.

Arkasından gelen Faruk, Osman, Veli, Besim ve Mümin'i de görünce omuzlarında biriken yüklerin bir kısmından daha kurtulmuş hissetti. En azından komutanı olduğu Kartal Timindeki askerlerin hepsi hayatta ve sağlıklı görünüyorlardı. Gözlerindeki ışık sönmüş, göz altları çökmüş ve bir gecede beş yaş yaşlanmışlardı ama hayattaydılar.

Dinlenmek diye bir şey yoktu hayatlarında ve belli ki uzunca bir süre de olmayacaktı. Yusuf Agâh, Balamir'e ayak basar basmaz Ankara'da detayları hakkında konuşulan görev için beklemeden harekete geçmişlerdi. Dolayısıyla Balamir'de, Mihra'nın ailesini ziyaret edecek vakti olmamıştı. Yine de ufak bir araştırma yaparak ölü ya da yaralılar arasında olmadıklarını öğrendi. Bu haberi Mihra'ya veremedi. Ne zaman iletebileceği de meçhuldü.

Gecenin insanı karanlığına esir alan saatleriydi.

Özel kuvvetler ve komando birliğinden oluşan yirmi bir kişilik ekiple Balamir'in güneyinde, yaklaşık dört yüz kilometre uzağındaki Servan şehrine bağlı olan Balağızı köyüne gidiyorlardı. Alınan istihbarata göre alçak bomba saldırısını düzenleyen kalleş terör örgütünün esas yuvası oradaydı. Köy yüksek dağların arasında kaldığı için saklanmaları ve kendilerine in bulmaları için oldukça müsaitti.

Üstelik canları daraldığında ya da köşeye sıkıştıklarında kapılarını çalıp zorla yiyecek içecek ya da başka ihtiyaç malzemelerini alabilecekleri yüzlerce ev mevcuttu. Karahan'ın yani kendi ülkelerinin askeri gücünden mahrum bırakılan zavallı sivil halkın da o şerefsizlere kapılarını açmaktan başka seçenekleri kalmıyordu muhtemelen.

Temizleyeceklerdi.

Dünyanın neresine, hangi deliğe girerlerse girsinler, o kanı bozuk vatan hainlerini buldukları her yerde gebertecek, gözünün yaşına bakmadan canlarını alacaklardı. Hiçbir şehidin kanı yerde kalmayacak, Türk bayrağı her daim Türkiye'nin her yanında cesurca, rüzgâr sesiyle hürlüğünü haykıra haykıra dalgalanacaktı. Onu indirmeye çalışan tek el dahi kalmayana dek sürecekti bu savaş. Türk bayrağını indirmeye, Türkiye Cumhuriyeti'ni bölmeye kimsenin gücü yetmezdi. Şehitlik, tüm Türk askerlerinin gözünde kendilerine verilen en üstün unvanken kimse onlara bir şey yapamazdı. Ölümden korkmayan ölmezdi çünkü.

Araç ilerledikçe gökyüzündeki hilal onları âdeta bir gölge gibi takip etti. Bazen bulutların arasına girdi, bazen dağların ardına saklandı ama hiç terk etmedi. Yusuf Agâh'ın gözleri bir an taktığı mesafe bilekliğine takıldı. Mihra yaklaşık bir saat önce ona *kalbim atıyor* bildirimi göndermişti. *Kalbim seninle atıyor.* O şekilde bir bildirim gelmiyordu bilekliğe elbette ama sadece taşının ışıklarının yanıp sönmesinden bile hissediyordu

Yusuf Agâh. Mihra'nın dokunduğunun belirtisiydi bu. Karşılık olarak Yusuf Agâh da işaretparmağının ucuyla dokunup ona bildirim göndermişti. İyi gelmişti bu bileklik aklına, yoksa Mihra'nın kendisinden hiçbir şekilde haber alamazsa iyice telaşlanıp ağlamadan tek bir an geçiremeyeceğini biliyordu.

Mihra...

Daha dün gece kollarındaydı, garip bir şekilde kokusu üniformasına kadar sinmişti. Çekinmese başını eğip sığındığı sinesine sinen kokusunu daha net içine çekmek için burnunu kamuflaj gömleğine yaslayacaktı. Bir günde hasretiyle yanıp kavrulmuştu. Kimbilir önlerinde ayrı duracakları kaç *bir gün* vardı...

Gözlerini, ona Mihra'yı anımsatan ayın üzerinden çekti ve kapkaranlık, ıssız dağ yoluna iliştirdi tekrar. Görevini düşünmeye çalıştı.

"Gece vaktiydi," diyen Ahmet'in sesini duyunca göz ucuyla ona baktı. Ahmet'in yeşil hareleri yolu takip ediyor ama boşluğa bakıyordu sanki. "Hepimiz uykudaydık. Yalan yok, aklımda sen vardın. Ertesi gün evli olarak dönecektin aramıza. Bu konuda sana nasıl takılabileceğimi düşünüyordum. Ne söylesem de seni utandırıp utandığın için kızmana vesile olsam. Vallahi lan, bunu düşünüyordum. Gece vaktiydi ulan, gece vakti!" Sesini yükseltti. "Herkes uykudaydı, en savunmasız anımızdı lan! Ulan, savaşın da bir adabı vardır lan. S...tiğimin savaşının da bir adabı vardır!" Başını olumsuz anlamda salladı. "Gözüm dalacaktı tam, hayal meyal o ıslığı andıran tiz sesi duydum. Açtım gözlerimi, iyi hatırlıyorum saat 00:27'ydi. Ben daha sorgulayamadan büyük bir patlama sesi geldi. Tüm bina deprem oluyormuş gibi sallandı. Birkaç cam da patladı zaten."

Yusuf Agâh, dişlerini sıkı sıkı birbirine geçirdi. İçinde öyle büyük bir kin vardı ki Balağızı köyüne gidilecek yol gözünde büyüdükçe büyüyordu. Avuçiçleri kaşınıyordu. Buna sebep

olan kim varsa kaç kişilerse bir an evvel hepsinin beyninin pekmezini akıtmalıydı.

"Yataktan fırladım. Silahıma sarıldım hemen, gözüm hiçbir şeyi görmedi. Dışarı çıktım, herkes çıkmıştı ama komutanlar *Çıkmayın!* diye bağırıyordu. *Hava saldırısı, çıkmayın!*"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Kimin umrunda? Kim kalır ula her yandan saldırı altına tutulmuşken içeride, kim durur? Hepimiz şehit olmak için can atmıyor muyuz zaten? Bundan iyi fırsat mı var? Çıktık dışarı... Kıyamet yeri. Değil karşı saldırı yapmak elimizle başımızı siper etmemize bile imkân tanınmıyor. Gözüme bir tankı kestirdim, içine girip hava saldırısı yapılan uçağı düşürmeye çalışacaktım. *Çanakkale'de Seyit Onbaşı nasıl kaldırdı o kadar kiloluk mermiyi* der akıl sır erdiremezdim. İnsanın içine o iman gücü gelince yapılmayacak şey yokmuş. Gözüme kestirdiğim tanka doğru koşarken benden önce Muzaffer ulaştı. Tam içine gireceği sıra... Bir bomba tankın üstüne düştü. Benim binmek için gözüme kestirdiğim tank, gözümün önünde, Muzaffer içine girmek üzereyken havaya uçuruldu."

Yusuf Agâh dişlerini daha sıkı bastırdı birbirine. Muzaffer'i tanıyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı. Balamir'e gelmeden önce nişanlanmıştı. *Şu görev bitsin evleneceğiz inşallah* diyor, âdeta gün sayıyordu. Neşeli, konuşkan, yardımsever biriydi. Verilen her görevi gözünü kırpmadan yapardı. Buradaki tüm askerler gibi.

"Beceremedim lan," dedi Ahmet. Kendine kızar gibi. Kendisinden tiksiniyor gibi. "O tanka Muzaffer'den önce ulaşmayı beceremedim. O kadar yaklaşmışken, şehit olmayı beceremedim. Bana nasip olmadı. Nasıl askerim lan ben? Biz o kadar bombanın içinden nasıl sağ çıktık? Neyi yanlış yapıyoruz lan?"

"Daha yolumuz uzun komutanım," dedi arkadaki Faruk. "Belli mi olur? Belki bu görevi şehit olarak tamamlarız. Evlerimize al bayrağa sarılı tabutumuz gider bu defa."

Ahmet göz ucuyla Faruk'a baktı. "Sen konuşma ula. Yeni çocuğun oldu senin."

"Benim gözüm arkada kalmaz ki," dedi Faruk. "Bana bir şey olsa siz oğluma benim yokluğumu aratmazsınız."

"Karıştırma şimdi oraları," dedi Ahmet. Kendi kendine düşünüyormuş gibi hesap kitap yaptı. "Yusuf Agâh komutanım yeni evlendi, olmaz. Faruk'un çocuğu var, olmaz. Besim, seni rahmetli babanın yerine koyan annen ve kız kardeşlerin yolunu gözlüyor, sen de olmazsın. Osman, sen çaylaksın. Anlayacağınız sıra benim. Ne bekleyen bir yârim ne çocuğum ne de yokluğumu hissedecek bir ailem var. Yedi kardeşim oğlum ben. Bana bir şey olsa iki gün ağlarlar, sonra birbirlerinin derdine düşerler. O yüzden, bu görevde şehit olacak biri varsa o da benim. Sıramı alanın canını alırım!"

"Sıranızı aldıysak zaten otomatik olarak canımız alınmış demek oluyor komutanım," dedi Osman.

Ahmet ona ters bir bakış attı. *Şimdi yeri miydi yani...*

"Osman, kaşınma evladım," dedi tane tane. "Bilirsin, görev üstü çok sinirli olurum. Hiç gerek yok. Sonra unutmuyorum görev bitince, kaşınıyor avucum."

"Ne dedim ki komutanım?"

"Böyle ol evladım," dedi Ahmet. "Böyle ol."

Faruk iki eliyle sıkı sıkıya tuttuğu silahıyla oturduğu koltuğa yaslanırken, "Sizi de bekleyen bir sevdiğiniz var komutanım," dedi. "Türkmen kızı Asuman Hanım."

O böyle söyleyince sessizce yolu izleyen Besim, "Asuman değil, Asude," diye düzeltti. Yol boyunca ilk kez o an konuşmuştu.

Ahmet kaşlarını çattı. "Asude'yi niye aklıma getiriyorsunuz lan şimdi?" dedi dertli dertli. İç çekip önüne döndü. "Ceylan gözlüm, ne haldedir kimbilir..."

"Siz bilirsiniz komutanım," diye araya girdi Osman. "Sonuçta terör şu bu dinlemeyip her gün İlteriş'e gittiniz."

Yusuf Agâh sorar gibi gözlerini kıstığında Ahmet, "Yaptık bir şeyler," dedi. "Sonuçta kızın ruhu yaralı. İlaç olmak lazım. Doktorun dediğine göre ben ona iyi geliyormuşum. Seviyor beni."

"Kız hiç konuşmuyordu hani, sizi sevdiğinizi nereden anladınız komutanım?" diye araya girince Osman, Ahmet'in kaşları çatıldı. İçinden âdeta ateş fışkıran yeşil gözlerini Osman'a dikti ve "Avucum kaşınacak lan! Dönüşü yok artık. Hele bir sağ salim dönelim karargâha... Çekeceğin var benden, Osman Karaman." Suratını buruşturdu. "Bu nasıl kafiyeli ad soyad ulan? Sanırsın önemli Türk edebiyatı şairlerinden."

Osman güldü. "Bizim de bir şeklimiz var tabii."

"Ben seni şekle getireceğim, hiç merak etme," dedi Ahmet. Zırhlı araç durduğunda o da sustu çünkü artık inmeleri gerekiyordu. Bundan sonrasını dağ bayır yürüyerek devam edeceklerdi. İçine girecekleri bu orman onların birkaç haftalığına sığınacağı yurtları olacaktı. Terörist kansızların inlerini bulduklarındaysa hepsini gebertecek, elebaşlarını da *güzelce* ifadesini aldıktan sonra tutuklayarak Türkiye'ye teslim edeceklerdi. Askerlerin hepsi o hain saldırının faillerinin leşlerini çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Yusuf Agâh indikten sonra kendi timindeki askerleri arkasında toplandı. Arkadaki zırhlı araçtan inen askerlere şöyle bir baktı ve hepsine başıyla ormanı işaret etti. Silahlarını çıkarıp her an bir düşman çıkabilecekmiş gibi ateş etmeye hazır konumda tutarak ormana girdiler.

Ahmet, Yusuf Agâh'ın yanına gelip, "Bu sessizliğin bana güven veriyor, Yiğido," dedi. "Ben bu kararan bakışlarda zaferi görüyorum."

Yusuf Agâh gözünü ağaçların arasından ayırmadan başını eğdi. "Çok fena damarıma bastılar," dedi dişlerini birbirinden ayırmadan. "Kaç kurşun sıksam soğumayacak içim. O şerefsizleri elimden ancak ölüm alabilecek," dedi. Ardından ilgisini

arkasındaki askerlere yönetip başıyla ormanın solunu işaret etti. "Bu taraftan."

Batı Harezm
Bilal Elnurov

Canım burnumda.

Askeri birliklerimizle iletişimimiz tamamen koptu. Artık bir bütün olarak değil, yanımızda kalan askerlerle devletten ve ordudan bihaber, saklana gizlene teröristlerle mücadele ediyoruz. Sinyal kesici kullanıldığı için birliklerimizle iletişime geçemediğimizden koordinasyon yok. Düşman askerleri her yerdeler ama öyle de güçlüler. Çünkü biz tek başımızayız. Karahan Ordusu'nun Karahan Ordusu'ndan başka gücü yok. Fakat ülkemizi bölmeye çalışan İntizam Terör Örgütü'nün arkasında güçlü ülkeler var. Kimyasal silah kullanıldıktan sonra Batı Harezm toparlanamadı. Toparlanamıyor. Ne sivil dinliyorlar ne kadın ne çocuk ne yaşlı. Önlerine kim çıkarsa, terörü desteklemediklerini anladıkları gibi kurşuna diziyorlar.

İkinci Dünya Savaşı yıllarına geri döndü ülkem sanki. Nazi askerlerinin Yahudilere yaptığı işkence ve soykırımlar günümüzde hâlâ acı ve utançla anılıyor. İnsan sırf dinlerinden dolayı öldürülen Yahudilere öyle acıyordu ki bilgilendikçe bir zaman makinesi oluşturup o zamanlara ışınlanmak, o zulme dur demek istiyordu.

En azından tarih okuduğumda ben öyle hissediyordum. Bunun, dinle, dille, ırkla alakası yoktu, insanlıkla alakalıydı.

Tüm dünya Nazilerin yaptıklarını ortak bir acı ve utanç simgesi olarak görüyordu.

Günümüze gelirsek...

Güzel ülkem Karahan, aylardır işgal altındayken kendi vatandaşlarının arasından oluşan bir terör örgütü yaptı diye mi susuyordu tüm dünya?

Sanmıyordum.

Dünya işine gelen şeyleri konuşur, işine gelen acıları sahiplenir ve işine gelen olaylara karşı çıkardı. Hep bir menfaat vardı işin ucunda. Keza ajan olarak vatandaşımızmış gibi, kimsenin ruhu duymadan onlarca kişiyi sokmuşlardı ülkemize. Aramıza sızmışlar, bizden gibi davranıp bizim gibi yaşamışlardı.

Karahan'da yapılan soykırıma ses çıkarılmıyordu çünkü Rusya da buradan pay istiyordu.

Çünkü Amerika buradan petrol istiyordu.

Çünkü Karahan, sürpriz bir şekilde doğal madenler çıkana kadar hiçbir ülkenin ilgisini çekmeyen boş bir araziydi. Şimdiyse bu madenlere sahip olmak isteyenler bizi içten çökertmeye çalışıyordu.

Karahan'da yaşanılanlara kimsenin sesi çıkmıyordu çünkü herkes bu ülkeden payına düşeni almayı bekliyordu.

Komşu ve kardeş ülkemiz Türkiye hariç.

Kaç gündür yemek yemediğimi bilmiyorum artık. Telefonum olmasa hangi günde olduğumuzu da bilemeyeceğim ama fırsat bulduğum her an çekiyor mu diye telefonuma baktığımdan günleri karıştırmıyorum.

Bugün günlerden çarşamba.

Elifimden ayrılalı aylar oluyor. Artık cebime sakladığım saç telinden saçının değil, her yanı çamur olan kamuflajımın metalik kokusu geliyor. Barut kokuyor Elif'in saçı. Şimdi, bıraktığı hatıralarında da hissedemiyorum onu.

Her gece uyuduğumda bir rüya görüyorum. Beyaz bir beşik, kundağa sarılı bir bebek ve beşiğin üzerinde uçuşan üç güvercin.

Elif hamile olabilir mi? diye geçiriyorum içimden. Sonra *hangisi daha iyidir* diye düşünüyorum. Hamile olması mı? Yoksa onda benden hiçbir iz kalmaması mı? Sonumu...

Göremiyorum.

Ve Elif mutlu olmayı hak ediyor.

"Susuzluktan öleceğim." Latif'in sesini duyduğumda zihnimdeki Elif figürü yok oldu.

"Biraz daha sabredin," dedim ama benim de dayanacak gücüm kalmamıştı. Yedi gündür su içemiyorduk çünkü günlerdir yağmur yağmıyordu ve aksi gibi güneş vardı. Çamurlu, ufak bir su birikintisi görsek kana kana içecektik ama yoktu. Her taraf kurak arazilerden ibaretti. "Hissetmiyor musunuz? Nem oranı arttı, bu yakınlarda bir göl var demektir," diye yalan attım. Nem oranının arttığı falan yoktu.

"Benim tek hissettiğim... Dilim... Dilimin... Damağıma yapıştığı," dedi Hüsnü. "Komutanım..." durdu ve yutkundu. "Dinlene..." dizlerinin üzerine düştü.

"Hüsnü," deyip zor güç yanına adımladım. Kolundan tuttum yere yığılan askerimin. Latif, İbrahim ve Halis de peşimden geldi. "Hüsnü, kendine gel."

Fakat Hüsnü'nün yüzünün rengi atmıştı. Alnına dokunduğumda artan vücut sıcaklığı nedeniyle neredeyse elim yandı. "Hüsnü," dedim tekrar ama Hüsnü'nün bedeni ellerimden kayıp gitti, yüzüstü toprağa düştü. Omzundan tutup onu sırtüstü çevirdim, yüzüne dokundum tekrar. Nabzını kontrol ettim, neredeyse atmıyordu. Elimle yanağına vurdum. "Hüsnü, oğlum beni duyuyor musun? Az kaldı lan. Az kaldı. Suya ulaşacağız. Hüsnü..."

Ben Hüsnü'yü uyandırmak için çabalarken işittiğim kurşun sesiyle ateşe basmış gibi irkildim. Latif'in inlemesini duydum ve silah arkadaşım göğsünden akan kanlarla birlikte sağ tarafıma, Hüsnü'nün ayaklarının yanına devrildi.

Kenara bıraktığım silahımı elime alıp arkamı dönerek ateş eden kişinin kim olduğunu kontrol edecektim ki sol omzumun kenarına isabet eden kurşunla silahım zaten gücü kalmayan ellerimden kayıp düştü.

Yüreğimde derin bir sızı hissettim.

Bir an ölmeyi diledim.

Kısa bir an gözlerimi kapatıp ölmeyi diledim.

Ve tüm sorunlarımın bitmesini.

Sonra Elif geldi gözlerimin önüne.

Onu son kez göremeden ölmek acıttı canımı.

Elif'i görmek istiyordum.

Hiç olmazsa sesini duymak...

Ama canım acıyordu.

Ölmek, dertlerin tükenmesi değil miydi inananlar için?

Ölürsem Elif'le sonsuz bir hayatım olmaz mıydı?

Affet beni Elif... diye geçirdim içimden. *Dayanamıyorum sevdiğim. Sana elveda diyemeden gitmek yaksa da içimi... Gücüm kalmadı.*

Bir kurşun daha bekledim.

Beni öldürecek tek bir kurşun.

Fakat olmadı.

Omzumdan vuran her kimse, gözlerim kapanmak üzereyken tuttu kolumdan. Gözlerimi araladığımda esmer, kahverengi saçları omuzlarına kadar inen, yüzünün çeşitli yerlerinde yara izleri bulunan yabancı bir adam gördüm. Bana tiksinerek bakıyordu. "Vay şerefsiz köstebekler vay... Sürüngenler."

Boynumda asılı künyemin zincirini tuttu, sertçe çekip kopardı. Üzerinde yazan bilgileri yüksek sesle okudu. "Karahan Ordusu'ndan Üsteğmen Bilal Elnurov..." Bakışları arkamda biriken adamlarına ilişti ve büyük bir keyifle ekledi. "Bugünden itibaren Büyük İntizam Güçleri tarafından esir alınmıştır!"

İkinci kitabın sonu.
Devam Edecek...